STAR WARS

STEAUA MORȚII

MICHAEL REAVES & STEVE PERRY

MICHAEL REAVES & STEVE PERRY

STAR WARS – STEAUA MORȚII

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Michael Reaves & Steve Perry
Star Wars: Death Star
2007

Michael Reaves (14 Septembrie 1950 – 20 Martie 2023) este un scriitor american cunoscut pentru contribuțiile sale în calitate de producator şi scenarist al unor seriale de televiziune din anii ’90, inclusiv serialele animate Gargoyles şi Batman produse de Disney.

Este co-autor la scenariul mai multor episoade din seria animată Star Wars şi a scris, mai multe romane Star Wars, inclusiv *Darth Maul: Vânătorul din umbră* şi tetralogia Nopțile Coruscantului.

Steve Perry s-a născut pe 31 august 1947. A scris peste cincizeci de romane şi numeroase povestiri, care au apărut în diverse reviste şi antologii. Perry este probabil cel mai bine cunoscut pentru seria *Matador*.

A scris cărți din universurile Star Wars, Alien şi Conan. A colaborat la toate seriile *Tom Clancy*, dintre care şapte au apărut pe lista New York Times Bestseller.

DRAMATIS PERSONAE

Atour Riten – Comandant în Marina Imperială, bibliotecar şef (bărbat uman)
Celot Ratua Dil – contrabandist condamnat (mascul Zelosian)
Conan Antonio Motti – Amiral în Marina Imperială (bărbat uman)
Daala – Amiral în Marina Imperială (femeie umană)
Darth Vader – Lord Întunecat Sith (bărbat uman)
Kornell *Uli* Divini – Căpitan în *Corpul Chirurgical Imperial* (bărbat uman)
Memah Roothes – barman (femelă Twi'lek)
Nova Stihl – sergent de gardă în Marina Imperială (bărbat uman)
Rodo – barman (bărbat uman Ragithian)
Teela Kaarz – arhitect, condamnată (femelă Mirialană)
Tenn Graneet – subofițer şef de artilerie în Marina Imperială (bărbat uman)
Villian Dance – Locotenent în Marina Imperială (bărbat uman)
Wilhuff Tarkin – Mare Moff în Marina Imperială (bărbat uman)

Aceea nu e o lună. E o stație spațială.
OBI-WAN KENOBI

PRIMA PARTE
CONSTRUCȚIA

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Puntea de zbor, Distrugătorul *Gheara de Oțel* de *Clasă Imperială*, orbita polară, planeta Despayre, sistemul Horuz, sectorul Atrivis, Inelul Exterior

Sirena de alertă scotea un sunet pătrunzător care nu putea fi ignorat de nicio ființă cu urechi şi puls, de la bord. Avea un singur lucru de spus, şi îl spunea tare şi clar: *Luptă!*

Locotenent-comandorul Villian *Vil* Dance se trezi dintr-un somn adânc la auzul alarmei, se ridică în şezut şi sări de pe suportul său pe puntea metalică a camerelor de pregătire. Cu excepția căştii, purta deja costumul spațial – unul dintre primele lucruri pe care un pilot TIE de gardă învăța să le facă era să doarmă în echipamentul de luptă complet. Alergă spre uşă, cu o jumătate de pas înaintea următorului pilot care se trezise. Îşi luă casca, se avântă în hol şi o luă la dreapta, apoi sprintă spre hangarul de lansare. Putea fi un exercițiu; fuseseră destule în ultima vreme pentru a-i ține pe piloți în priză. Dar poate că de data asta nu era aşa. Se putea spera întotdeauna.

Vil intră în fugă în zona de adunare. Gravitația de pe puntea de zbor era menținută la puțin sub un *G*, astfel încât piloții, care erau toți oameni sau umanoizi, să se poată mişca puțin mai repede şi ajunge la posturile lor puțin mai repede. Mirosul de lubrifiant de lansare era acru în aerul rece, iar luminile pulsatorii pictau zona în sclipiri strălucitoare. Tehnicienii se grăbeau să pregătească navele de luptă TIE pentru decolare, în timp ce piloții alergau spre nave. *Vil* observă că doar echipa lui era mobilizată. Nu trebuia să fie o problemă mare, orice ar fi fost.

Comandamentul spunea întotdeauna că nu contează ce unitate ai. Navele de luptă TIE erau toate la fel, până la ultima piuliță şi şurub, dar chiar şi aşa, fiecare pilot avea nava lui preferată. Bineînțeles, nu trebuia să le personalizezi, dar existau modalități de a-ți da seama – o zgârietură aici, un semn acolo... După un timp, ajungeai să ştii care navă de luptă era a cui. Şi, indiferent de ce spunea Comandamentul, unele erau mai bune decât altele – puțin mai rapide, puțin mai stabile în viraje, tunurile laser trăgeau mai rapid atunci când atingeai butonul. Se întâmpla ca *Vil* să ştie că nava care îi fusese repartizată în această rotație era *Negru-11*, una dintre preferatele lui. Poate că era pură superstiție, dar răsufla un pic mai uşurat, ştiind că nava respectivă avea numele lui pe ea de data asta.

Ofițerul de comandă de pe punte, Căpitanul Rax Exeter, îi făcu semn lui *Vil* să vină la el.

— Domnule Căpitan, ce se întâmplă? Alt exercițiu?

— Negativ, Locotenente. Un grup de prizonieri a reuşit cumva să preia controlul asupra uneia dintre noile navete din *Clasa Lambda*. Încearcă să ajungă suficient de departe pentru a face saltul în hiperspațiu. Asta nu se va întâmpla sub supravegherea mea. Codurile de identificare şi de urmărire vor fi în computerele navelor voastre de luptă. Nu-i lăsa să scape, fiule.

— Nu, domnule. Cum rămâne cu echipajul?

Vil ştia că noile navete aveau nevoie doar de un pilot şi un copilot.

— Presupus mort. Cei care au făcut asta, sunt băieți răi, Dance – trădători şi criminali. Este un motiv suficient pentru a-i prăji, dar nu vrem ca ei să scape şi să spună cuiva ce face Imperiul aici, nu-i aşa?

— Nu, domnule!

— Du-te, Locotenente, du-te!

Vil aprobă din cap, fără să se deranjeze să mai salute, apoi se întoarse şi fugi. În timp ce o făcea, îşi puse casca şi o blocă la locul ei. Şuieratul aerului în fața lui fu metalic şi rece pe măsură ce sistemul costumului intra în funcțiune. Era foarte reconfortant. Țesătura rezistentă la temperaturi extreme din duroțel şi plastoid a costumului de vid, împreună cu casca din *densecris*[1], polarizantă, erau singurele lucruri care îl protejau de vidul dur. O defecțiune a costumului putea face ca un om puternic să-şi piardă cunoştința în mai puțin de zece secunde şi să moară în mai puțin de un minut. O văzuse întâmplându-se.

Navele de luptă TIE, pentru a economisi masă, nu aveau generatoare de scuturi defensive, nici capacitate de hiperpropulsie şi nici sisteme de susținere a vieții în caz de urgență. Prin urmare, erau fragile, dar rapide, iar asta îi convenea lui *Vil*.

Mai degrabă se ferea de focul inamic decât să spere că va ricoşa. Nu exista nicio îndemânare în pilotarea unei bucăți greoaie de duroțel; putea la fel de bine să stea cu picioarele ridicate la o consolă turbolaser de pe navă. Unde era distracția în asta?

Tehnicianul TIE avea trapa deschisă pe *Negru-11* când *Vil* ajunse la pasarela de deasupra navei. Dură o clipă să coboare şi să intre în cabina confortabilă a navei de vânătoare. Trapa coborî şi se închise şuierând. *Vil* atinse butoanele de pornire, iar interiorul TIE-ului – numit astfel după cele două motoare ionice gemene care îl propulsau – se lumină. Scană comenzile cu un ochi rapid şi experimentat. Toate sistemele erau verzi.

Tehnicianul ridică mâna în semn de întrebare, iar *Vil* îi făcu semn înapoi.

— Du-te!

— Recepționat, *ST-1-1*. Pregăteşte-te pentru inserție.

Vil îşi simți buzele zvâcnind de enervare. Imperiul era hotărât să şteargă toate semnele de individualitate ale piloților săi, pe baza teoriei absurde că operatorii fără nume şi fără chip erau cumva mai eficienți. De aici numerele de clasificare, costumele de zbor, căştile anonime şi rotația aleatorie a navelor. Abordarea standardizatoare funcționase destul de bine în Războiul Clonelor, dar aici exista o diferență importantă: nici *Vil*, nici vreun alt pilot TIE de care ştia el nu era o clonă. Niciunul dintre membrii *Escadrilei Alfa* nu avea intenția de a fi redus la stadiul de automaton. Dacă asta voia cu adevărat Imperiul, putea să folosească piloți droizi şi să vadă cât de bine funcționa.

Gândurile îi fură întrerupte de mica zdruncinătură pe care o produse pornirea raftului de lansare de sub portal. Nava lui *Vil* începu să se îndrepte spre uşa

---

[1] Densecris – material dur, cu un punct de topire foarte ridicat, din care erau fabricate căştile piloților Imperiali.

hangarului. Îl văzu pe tehnician punându-şi propria cască şi blocând-o pe poziție.

Pompele hangarului funcționau deja la capacitate maximă, depresurizând zona. Până când uşile de lansare vor fi deschise, aerul va fi scos. *Vil* respiră adânc, pregătindu-se pentru forța gravitațională care îl va împinge înapoi în scaun când motoarele îl vor arunca înainte.

Vocea *Controlului de Lansare* îi pocni în căşti.

— *Liderul Escadrilei Alfa*, fii gata de lansare.

— Recepționat, spuse *Vil*.

Uşile de lansare se traseră înapoi cu o lentoare ispititoare, zgomotul hidraulic al mişcării lor făcându-se auzit prin podea şi prin carcasa TIE-ului *Negru-11*.

— Gata de lansare în cinci, patru, trei, doi... start!

În afara incintei Distrugătorului, imensitatea spațiului îl învălui pe Locotenentul *Vil* Dance în timp ce motoarele ionice împingeau TIE-ul dincolo de ultimele fărâme de aer înghețat şi în întunericul infinit. El zâmbi. Întotdeauna o făcea. Nu se putea abține.

Înapoi acolo unde îmi este locul...

Întunericul spațiului îl înconjura. În spatele lui, ştia că *Gheara de Oțel* părea să se micşoreze pe măsură ce se îndepărta de ea.

Jos şi la stânga era curbura planetei închisoare. Deşi se aflau pe orbită polară, înclinarea axială a lui Despayre arăta mai mult partea de noapte decât cea de zi. Emisfera întunecată era în cea mai mare parte întuneric nevăzut, cu câteva lumini solitare ici şi colo.

Vil îşi activă comunicatorul – deşi acesta pornise automat la lansare, un pilot bun îl activa întotdeauna, doar pentru a fi sigur.

— *Escadrila Alfa*, formație piramidală după mine, imediat ce ați ieşit, spuse el. Treceți pe *canalul tactic cinci*, adică *tac-cinci*, şi raportați.

Vil îşi schimbase propriul canal de comunicații pe *cinci*. Era o bandă cu o putere şi cu o rază mai mici, dar asta era ideea – nu voiai să te audă inamicul. Şi, în unele cazuri, nu era o idee bună ca ofițerul de comunicații care te monitoriza de pe navă-bază să fie la curent cu conversațiile. Aveau tendința de a fi puțin mai informali decât îi plăcea Imperiului.

Se auzi un cor de *Recepționat, Lider Alfa!* din partea celorlalți unsprezece piloți din escadrila sa, când aceştia trecură pe noul canal. Dură doar câteva secunde până când ultima navă de vânătoare fu lansată şi doar alte câteva secunde până când echipa se formă în spatele lui *Vil*.

— Care-i treaba, *Vil*? Ăsta era Benjo, *ST-1-2*, secundul său la comandă şi aflat în dreapta lui.

— *Escadrila Alfa*, avem o navetă de *Clasă Lambda* capturată de prizonieri. Acum fug spre zona de lansare în hiperspațiu. Ori renunță şi se întorc, ori îi facem praf.

— *Clasă Lambda?* Asta e una din cele noi, nu? Au arme?

Vil suspină. Era Raar Anyell, un Corellian ca şi *Vil* însuşi, dar nu cineva pe care ai vrea să-l dai drept exemplu al speciei umane.

— Nu te deranjezi deloc să citeşti anunțurile, Anyell?

— Tocmai mă pregăteam să fac asta, domnule, când a sunat alarma. Mă uitam exact la ele. Aveam ultimele anunțuri chiar în mână. Domnule.

Ceilalți piloți râseră, şi chiar şi *Vil* trebui să zâmbească. Anyell era un ratat peste tot, mai puțin în carlingă, dar era un pilot îndeajuns de bun încât *Vil* să fie dispus să-i treacă destule cu vederea.

Ecranul senzorului său sună, dându-i o imagine a prăzii lor, iar el modifică rapid cursul pentru interceptare.

— Oricine a mai rămas în urmă cu temele, să asculte, spuse el. Naveta din *Clasa Lambda* are douăzeci de metri lungime, o viteză maximă de o mie patru sute de *G*, un hiperpropulsor de *Clasa Unu* şi poate transporta douăzeci de soldaţi în echipament de luptă – asta probabil înseamnă încă vreo doi condamnaţi în civil, în plus. Nava are la bord trei tunuri blaster duble şi două tunuri laser duble. Nu poate accelera destul de mult şi se întoarce mai încet decât o cometă, dar dacă ajungi în vizorul ei, te poate face bucăţi. Ar fi jenant să trebuiască să vă anunţ familiile că aţi fost împuşcaţi de o navetă, aşa că rămâneţi în alertă.

Urmă un alt cor de luări la cunoştinţă.

— Recepţionat, domnule.

— Da, domnule!

— Nicio problemă.

— Anyell, nu am auzit răspunsul tău.

— Oh, îmi pare rău, domnule, am tras un pui de somn. Care a fost întrebarea?

Înainte să poată răspunde Comandantul escadrilei, naveta apăru brusc în faţă. Se deplasa cât se poate de silenţios, fără lumini, dar pe măsură ce orbita sa o aducea dincolo de linia terminatorului şi în afara părţii de noapte a lui Despayre, lumina soarelui ricoşă din carena sa.

— Acolo este ţinta noastră, la patru kilometri în faţă. Vreau un survol rapid, ca să ne poată vedea, apoi vreau un model de dispersie şi buclă în formă de fântână, doi kilometri distanţă minimă şi cu suport, unu, patru, patru şi doi – ştiţi voi cine şi unde trebuie să stea. Mă voi apropia şi voi avea o discuţie cu oricine pilotează nava furată.

— Au, Locotenente, spuse Benjo, haide, lasă-ne să avem şi noi un foc.

— Negativ. Dacă aţi avea vreun indiciu despre navă, v-aş lăsa, dar din moment ce e la fel de probabil să vă împuşcaţi şi între voi, şi prada, veţi rămâne la suport.

Urmară mai multe luări la cunoştinţă, dar fără prea mult entuziasm. Nu-şi putea învinui echipa – nu avuseseră parte decât de exerciţii de când fuseseră repartizaţi la acest proiect – dar obiectivul său secundar era să-şi aducă toţi oamenii înapoi în viaţă.

Principalul motiv, desigur, era îndeplinirea misiunii lor. Nu avea nevoie de o escadrilă pentru asta; orice pilot de vânătoare care-şi merita *aripile* trebuia să fie capabil să se descurce cu o navetă greoaie, chiar şi cu una care încă mai mirosea a vehicul nou. Motorul *Delta* al navetei *Lambda* nu era chiar atât de eficient, dar, cu o tracţiune constantă, ar fi putut ajunge deasupra planului solar şi suficient de departe de puţul gravitaţional al planetei pentru a-şi activa hipermotorul destul de curând – iar odată ce ar fi plecat, nu ar mai fi găsit-o niciodată.

Dar asta nu avea să se întâmple.

Formaţiunea piramidală trecu pe lângă naveta care fugea, suficient de aproape pentru ca *Vil* să-l vadă pe pilot stând în scaunul de comandă. Nu părea surprins, desigur – îi văzuse venind pe senzori. Dar nu putea fugi mai repede decât ei, nu se putea eschiva şi în niciun caz nu putea doborî o escadrilă întreagă de nave de luptă TIE, chiar dacă ar fi fost cel mai bun artilerist care a existat vreodată – nu în acea barcă. Şi oricum, *Vil* nu avea de gând să îi dea ocazia să încerce.

Escadrila intră în manevra de dispersare aşa cum i se ordonase, făcând o buclă şi îndepărtându-se spre poziţiile care le fuseseră atribuite, razele presoare înclinate din matricele lor asigurându-le manevrabilitatea. *Vil* făcu un viraj strâns la acceleraţie

mare şi veni în paralel cu naveta la câteva sute de metri distanță, puțin deasupra ei.

Apoi urmări cu atenție turelele aripilor. De îndată ce acestea începură să îl urmărească, viră spre stânga, apoi spre dreapta, încetini, apoi acceleră. Încercară să țină pasul cu el, dar erau un pic prea lenți.

Vil trecut la un canal cu bandă largă. Ştia că ar fi fost auzit şi de pe Distrugător.

— Atenție, naveta *RLH-1*. Întoarce şi îndreaptă-te imediat spre raza fasciculului tractor a Distrugătorului *Gheara de Oțel*.

Nu primi niciun răspuns; nimic în afară de şuieratul uşor al navetei.

— Navetă, recepționați transmisia mea?

Încă o pauză. Apoi:

— Da, te auzim, *rachetă*. Nu avem de gând să facem asta.

Vil se uită la panoul său de control. Mai aveau două minute până la *Distanța Minimă de Siguranță* – punctul suficient de îndepărtat de Despayre pentru a putea încerca în siguranță saltul în hiperspațiu. Un salt prea aproape de puțul gravitațional al unei planete ar fi făcut nava bucăți. Dacă tipul cu care vorbea avea suficiente abilități pentru a pilota naveta, ar fi ştiut asta. Panoul său de control i-ar fi spus când ajungea la *DMS*, iar apoi totul s-ar fi terminat. Locotenentul Dance ar fi ratat o misiune – pentru prima dată în viața lui.

Nu se va întâmpla niciodată, gândi el.

— Întoarce, sau vom trage, spuse el.

— Ați face asta? Ne veți distruge? O să ucideți în esență cincisprezece bărbați – şi două femei? Una dintre ele e destul de bătrână să fie bunica ta. Poți trăi cu asta?

Vil ştia că trăgea de timp. Ființele de pe acea navetă erau destul de rele pentru a fi trimise pe planeta închisoare numărul unu din galaxie, iar tribunalele Imperiale nu se deranjau să facă asta cu hoții mărunți sau cu cei care încălcau regulile de circulație. Bunica lui nu jefuise nicio bancă şi nu omorâse pe nimeni. Nu din câte ştia el, oricum.

— Pilot de navetă, repet…

Vil văzu turela stânga a navetei deschizându-se. Tăie calea de zbor a navetei, înclinându-se spre pupa tocmai când tunul din dreapta începu să tragă.

Porni propulsoarele la maxim, intrând într-o jumătate de buclă şi răsucindu-se departe de focul laser care se apropia. Nici măcar un artilerist bun nu l-ar fi putut lovi în acest unghi, iar tipii ăştia nu erau nici pe departe suficient de buni. Totuşi, razele incandescente pulsate se apropiau.

— Locotenente!

Ăsta era Benjo.

— Mențineți poziția, *Escadrilă Alfa*, nu e nicio problemă aici.

Calm şi fără griji. Ca şi cum ar fi discutat despre ce ar putea avea la cină.

Scoase *Negru-11* din raza de acțiune.

Ceasul se scurgea. Mai era puțin sub un minut până la *DMS*.

— Ultima şansă, navetă. Întoarce-te. Acum.

Drept răspuns, pilotul trase naveta în sus, astfel încât artileriştii săi să poată obține un unghi mai bun, iar ei începură să tragă din nou. Salvele erau sălbatice, dar exista întotdeauna şansa ca o rază rătăcită să te lovească, chiar şi din greşeală. Şi nu ar fi acesta un sfârşit glorios pentru o carieră fără cusur? Să fiu ucis de un deținut de pe o *vacă de muls*?

Ajunge cu asta. Vil apăsă pe comenzile motorului şi amortiză împingerea la zero.

Apoi împinse manetele de accelerație la maxim, se înclină spre stânga şi spre partea superioară, făcu o rostogolire şi o buclă şi se întoarse, îndreptându-se spre navetă drept în mijlocul ei. Apoi apăsă butonul de control al focului.

Negru-11 scuipă două proiectile laser din vârfurile cu temperatură scăzută – blip-blip, blip-blip, blip-blip…

Vil Dance era un trăgător mai bun decât media. Proiectilele sfâşiară naveta, o mestecară şi, în timp ce el o survola şi se îndepărta spre dreapta-jos, *Lambda* explodă, spărgându-se în cel puțin o jumătate de duzină de bucăți mari şi sute de bucăți mai mici, în mijlocul unui nor de aer, lichid şi resturi înghețate instantaneu.

Şi corpuri care se învârteau.

Vil trecu din nou pe *tac-cinci*.

— Anyell, Lude, apropiați-vă şi căutați supraviețuitori.

Îşi păstrase vocea calmă, fără emoții – nu era mare lucru. Pulsul îi bătea cu putere, dar ei nu trebuiau să ştie asta. Lasă-i să creadă că inima lui pompa oxgen lichid.

— Niciunul dintre ei nu purta costum, Locotenente, spuse Lude o clipă mai târziu. Nu este niciun supraviețuitor. Păcat de naveta aia nou-nouță.

— Bună lovitură, *Vil*, spuse Benjo. Felicitări.

Vil simți o strălucire caldă de satisfacție. Fusese o lovitură bună. Şi ei trăgeau în el, aşa că nu era ca şi cum ar fi împuşcat *yorki* într-o găleată. Fusese un răspuns corect. Trecu din nou la canalul principal.

— *Controlul Navelor de Luptă*, aici *ST-1-1*, Locotenentul *Vil* Dance de la *Escadrila Alfa* de nave de luptă TIE. Misiune îndeplinită. S-ar putea să doriți să trimiteți o navetă de recuperare pentru a strânge rămăşițele.

— Recepționat, *ST-1-1*, spuse Căpitanul Exeter. Bună treabă.

— Mulțumesc, domnule. Să ne întoarcem la bază, *Escadrilă Alfa*.

Vil zâmbi în timp ce aştepta ca echipa sa să se formeze din nou. Aceasta era cea mai bună slujbă din galaxie – să fii pilot de vânătoare. Nu-şi putea imagina una mai bună. Era tânăr, nu împlinise încă douăzeci şi cinci de ani, şi era deja o legendă printre colegii săi – şi printre doamne, de asemenea. Viața era frumoasă.

În timp ce porneau spre Distrugător, *Vil* zări în depărtare cadrul uriaşei stații de luptă care se construia pe orbita planetei. Se aflau la o sută de kilometri distanță de structură, iar aceasta era încă scheletică, construcția sa interioară abia începând, dar chiar şi aşa, părea imposibil de uriaşă de la această distanță. Urma să fie de mărimea unei mici luni când va fi gata, eclipsând cel mai mare Distrugător construit vreodată.

Era incredibil dacă te gândeai la asta. Şi dacă va continua să adune misiuni ca cea pe care tocmai o încheiase, existau şanse foarte mari să fie numit Comandant de unitate la bordul noii stații.

Îşi conduse echipa înapoi la hangarul de lansare ecuatorial. Uitându-se la baza impresionantă, simți un val de mândrie față de Imperiu şi un sentiment de recunoştință pentru că făcea parte din misiunea glorioasă a *Doctrinei Tarkin*. Nu exista nicio denumire oficială pentru viziunea Marelui Moff, alta decât *stație de luptă*, dar exista un nume pe care îl foloseau toți cei pe care îi cunoştea, ofițeri şi soldați deopotrivă.

Ei o numeau *Steaua Morții*.

Capitolul 2

Nava amiral *Havelon*, pe orbită geosincronă, deasupra planetei Despayre

Wilhuff Tarkin – acum Marele Moff Tarkin, cu această promovare exaltantă datorată chiar acestui proiect – stătea în fața hubloului din oțel transparent de pe puntea de observație, uitându-se la creația sa, şi o găsea bună. Construia o lume.

Adevărat, în ceea ce priveşte lumile, ceea ce lua formă la trei sute de kilometri de nava sa amiral nu avea să fie la fel de impunător ca Centrul Imperial sau Alderaanul. Dar când va fi gata, va fi mai mare decât doi dintre sateliții planetei sale, Eriadu, şi va găzdui peste un milion de ființe.

Mai exact, va ține nenumărate lumi sub stăpânirea ei – *a lui însuşi*.

Trecuseră aproape trei decenii de când Raith Sienar îl pusese pe Tarkin la curent cu conceptul de *stație planetoidă de luptă* şi avusese nevoie de aproape un deceniu pentru ca ideea să treacă de birocrație şi să-i aducă pe Geonosieni la bord pentru a îmbunătăți şi implementa designul. Proiectul fusese cunoscut sub diverse nume de cod – cum ar fi *Arma Supremă* – iar planurile inițiale fuseseră mult îmbunătățite de liderul Geonosian Poggle cel Mic. Dar fusese nevoie de ani de zile pentru ca acest concept să fie gestionat prin labirintul întortocheat al birocrației guvernamentale, înainte să fie în sfârşit dat ordin să înceapă construcția. Planurile inițiale aveau încă defecte, dar multe dintre ele fuseseră rezolvate în timpul construirii prototipului de probă în *Instalația din Foale*, iar altele erau corectate pe măsură ce erau descoperite. Cele mai strălucite minți din galaxie fuseseră recrutate sau adunate pentru a-şi împrumuta expertiza la construirea acestei arme supreme. Strălucitul doctor Ohran Keldor, nebunul maestru al armelor Umak Leth, tânăra – dar totuşi sclipitoare ca laserul – şi prodigioasa Omwati pe nume Qwi Xux, administratorul Twi'lek Tol Sivron. Ei, şi mulți, mulți alții de acelaşi fel, fuseseră investigați şi aprobați de Tarkin însuşi. Erau tot ce avea mai bun din ceea ce putea oferi Imperiul, cu voie sau fără voie.

În plus, recrutase o adevărată armată de robi Wookiee, plus zeci de mii de condamnați din junglele fierbinți ale planetei închisoare Despayre şi o multitudine de droizi de construcție, aceştia din urmă fiind cea mai mare colecție de maşinării adunată vreodată. Cu toții, organici şi artificiali, lucrau acum contra cronometru, cu un singur scop în minte: finalinarea viziunii sale.

Proiectul cu nume de cod *Steaua Morții*.

Tarkin îşi strânse uşor buzele. Numele avea o tentă de melodramă care nu-i plăcea, dar nu conta. Cuvintele, împreună cu realitatea stației de luptă în sine, aveau să transmită pe deplin scopul ei terifiant.

Sistemul Horuz fusese scotocit după materii prime; asteroizii şi cometele fuseseră recoltate atât din centura interioară, cât şi din cea exterioară şi fărâmițate în componente de oxigen, hidrogen, fier, nichel şi alte elemente; transporturi uriaşe în vrac, transportoare de minereu, cisterne şi nave de marfă fuseseră dezmembrate şi reconfigurate ca laboratoare, fabrici şi locuințe pe orbită, toate pline cu muncitori care produceau fibre optice, electronice şi mii de alte instrumente tehnologice şi materiale de construcție. După aproape două decenii de frustrări, începuturi false, dispute sindicale, proceduri administrative şi manevre politice, construcția dispozitivului

apocaliptic al Imperiului era în sfârşit irevocabil în curs de desfăşurare.

Cu siguranță existaseră probleme. Tarkin fusese surprins şi enervat să afle că proiectele originale ale lui Raith Sienar – aceleaşi pe care el însuşi i le prezentase lui Palpatine şi pe care Împăratul le respinsese cu mai bine de zece ani în urmă – stăteau la baza planurilor pe care Palpatine îi dăduse în sfârşit voie să le pună în aplicare. Ei bine, poate că nu era atât de surprinzător, având în vedere capriciile războiului şi ale politicii. Nimic din ceea ce intra în seifurile Imperiului nu se pierdea niciodată complet, deşi uneori lucrurile se rătăceau. Iar conceptele respinse atunci când veneau de la altcineva arătau adesea mai bine atunci când erau regândite ca fiind ale cuiva. Se pare că nici măcar Împăratul nu era imun la această aroganță.

După ce fusese construit şi rafinat un prototip în inima roiului de găuri negre cunoscut sub numele de *Foalele*, Tarkin şi Bevel Lemelisk, şeful de proiectare, mutaseră proiectul *Stelei Morții* de mai multe ori pentru a evita posibilele tentative de sabotaj ale Rebelilor, în cele din urmă aducându-l în sistemul Horuz pentru mai multă siguranță. Desigur, în cazul unui proiect atât de mare, nu prea existau speranțe ca acesta să poată fi ținut secret la nesfârşit – dar să ştii că există, chiar să ştii unde se construieşte, nu era acelaşi lucru cu a putea face ceva în legătură cu asta. Amiralul Daala, comandând patru Distrugătoare de *Clasă Imperială* şi nenumărate nave de atac mai mici, veghea constant de la postul ei din *Foale*; orice navă neautorizată care intra în regiune nu mai pleca să ducă poveştile în altă parte.

Tarkin se holbă la sferoidul incomplet, care plutea în vid, luminat sinistru de strălucirea solară reflectată de Despayre. Nu era nici măcar un schelet complet. Totuşi, când va fi gata, stația de luptă va avea un diametru de 160 de kilometri. Vor exista 24 de zone, câte 12 în fiecare emisferă. Fiecare zonă va avea propriile sale replicatoare de hrană, hangare, hidroponice, blocuri de detenție, centre medicale, depozite de armament, centre de comandă şi orice alte facilități necesare pentru a furniza servicii pentru orice misiune considerată necesară. În caz de urgență, centrele de comandă auxiliare situate în fiecare zonă asigurau controlul complet al armelor şi al manevrabilității, pentru o redundanță de douăzeci şi patru.

Când va fi pe deplin operațională, stația de luptă va fi, de departe, cea mai puternică forță din galaxie. Şi va fi sub comanda lui Tarkin.

În calitate de Comandant al unei astfel de *nave*, el ar fi fost, în mod obligatoriu, cel mai puternic om din galaxie. Cu siguranță se gândise că nici măcar Împăratul nu i-ar fi putut sta în față, dacă ar fi ales să sfideze domnia lui Palpatine. Dar, totuşi, Tarkin îl cunoştea pe Împărat. Dacă pozițiile lor ar fi fost inversate, ştia că era imposibil ca el să aprobe ca cineva să aibă o asemenea putere – nu fără un fel de dispozitiv de siguranță. Era un dispozitiv de distrugere deja încorporat undeva în stație, cu butonul roşu instalat în siguranță în camerele lui Palpatine? Era vreun echivalent al *Ordinului 66* cunoscut doar de anumiți ofițeri şi trupe de la bord? Sau era ceva şi mai diabolic? Marele Moff era sigur că Împăratul avea un fel de asigurare împotriva oricărei rebeliuni teoretice. Nu că Tarkin ar fi intenționat aşa ceva; el nu era nici prost, nici sinucigaş.

În afară de însuşi *superlaserul* înfricoşător, distrugător de lumi – care se baza pe *Proiectul Hammertong*[2] şi folosea o sursă de energie luată în secret de *Legiunea 501* de pe Mygeeto în timpul Războiului Clonelor – stația urma să găzduiască un număr de

[2] *Proiectul Hammertong* – înființat în timpul Războiului Clonelor, de către *Confederația Sistemelor Independente* care lucra la *Arma Supremă*, un proiect care ulterior a fost preluat de Imperiul Galactic şi transformat în proiectul *Steaua Morții*.

nave, atât spațiale, cât şi terestre, egal cu cel al unei baze planetare mari: patru nave capitale, o sută de interceptoare TIE/In, plus navete de asalt, nave de transport, nave de sprijin şi vehicule terestre, totalizând în cele din urmă zeci de mii. Ar avea un echipaj operațional de peste un sfert de milion, inclusiv aproape şaizeci de mii de artilerişti. Nava ar putea transporta cu uşurință mai mult de o jumătate de milion de soldați complet echipați, iar personalul de sprijin – piloți, echipaj şi alți lucrători – ar fi jumătate din acest număr. Logistica era uluitoare. Ar fi un monstru înfricoşător, într-adevăr. Dar un monstru îmblânzit şi aflat sub controlul lui Tarkin; un monstru învelit în platoşă de oțel quadanium, invulnerabil şi impenetrabil.

Ei bine, aproape invulnerabil. Lemelisk, arhitectul, îl dezamăgise în acest caz. Cea mai mare provocare în proiectarea stației de luptă, spusese el, nu fusese crearea unui tun laser suficient de mare pentru a distruge o planetă, nici construirea unei stații de mărimea unei luni care să fie propulsată de un hiperpropulsor de *Clasa a Treia*. Cea mai mare provocare era să le alimenteze pe amândouă.

Trebuie să existe compromisuri, spusese el. Pentru a căra o armă distrugătoare de lumi, capacitățile scutului ar trebui să fie reduse la un nivel rudimentar. Puterea, spusese Bevel, nu era infinită, chiar şi pe o stație de această dimensiune, alimentată de cel mai mare reactor de hipermaterie construit vreodată. Cu toate astea, având în vedere apărarea de la suprafață, numărul de nave de luptă, bateriile de turbo-lasere, blasterele cu particule încărcate, tunurile magnetice, bancurile de torpile protonice, tunurile ionice şi o serie de alte dispozitive de protecție, nicio navă, indiferent de mărime, nu ar reprezenta nici măcar o amenințare îndepărtată.

O flotă de Distrugătoare de *Clasă Imperială* – chiar şi o flotă de Distrugătoare de *Superclasă*, dacă ar exista vreodată aşa ceva – nu ar reprezenta un pericol real pentru stația de luptă odată ce aceasta va fi pe deplin operațională. Având în vedere toate astea, un sistem de scuturi care nu era perfect uneori nu era un preț atât de mare de plătit pentru capacitatea de a vaporiza o planetă.

Odată ce stația era pe deplin funcțională, *Doctrina Tarkin* – recunoscută oficial de Imperiu şi numită ca atare – urma să se impună în toate lumile cunoscute. *Doctrina Tarkin* era pe cât de simplă, pe atât de eficientă: frica ar fi ținut galaxia în frâu. Odată demonstrată puterea acestei *Stele a Morții*, însăşi existența ei ar fi fost suficientă pentru a menține pacea. *Alianța Rebelă* nu ar fi îndrăznit să rişte să se confrunte cu ea. Un insurgent care şi-ar accepta bucuros propria moarte pentru cauză ar tremura la gândul că întreaga sa lume natală ar fi transformată în plasmă incandescentă.

Tarkin se întoarse de la fereastră. Deja avuseseră loc sabotaje şi eşecuri, şi aveau să mai apară şi altele; era inevitabil într-un proiect de asemenea anvergură. Sclavii încercaseră să evadeze, droizii se defectaseră, iar oameni care ar fi trebuit să ştie mai bine se gândiseră să obțină putere personală prin maşinațiuni politice. Pe lângă aceste neplăceri, Darth Vader, animalul de companie al Împăratului, obişnuia să apară neanunțat, din când în când, pentru a-şi pune mâna grea pe întregul proces.

Din nefericire, Vader nu se afla sub comanda lui Tarkin, chiar dacă, fiind primul dintre noii Mari Moffi, era un om al cărui capriciu era lege în toate teritoriile din Inelul Exterior. Era adevărat că modul de funcționare al lui Vader avea, în esență, aceeaşi filosofie ca şi *Doctrina Tarkin*, deşi la o scară mai mică; totuşi, era… neliniştitor… să-l vezi pe omul acela făcând ca un Amiral sau un General din cealaltă parte a încăperii să cadă cu un simplu gest, ca şi cum ar fi fost împuşcat.

Vader îi spunea *Forță*, acea putere mistică despre care se presupunea că era

aceeaşi pentru Jedi şi Sith. Tarkin îl văzuse doborând proiectile de blaster din aer cu sabia sa de lumină – sau, uneori, doar cu mănuşile sale negre – fără să depună mai mult efort decât vânturarea mâinii. Vader era un fel de enigmă: Jedii erau dispăruți, aşa se spunea, la fel şi Sithul, şi totuşi omul în negru deținea una dintre armele preferate de ambele grupuri, împreună cu abilitatea de a o folosi. Ciudat. Tarkin auzise spunându-se că Vader era mai mult maşină decât om sub acea armură. Ştia că droidul cyborg Generalul Grievous fusese capabil să mânuiască patru săbii în acelaşi timp, aşa că poate nu era chiar atât de surprinzător faptul că Vader era priceput să folosească una.

Nimeni nu putea spune cu siguranță, desigur, deoarece nimeni, cu excepția Împăratului însuşi, nu cunoştea identitatea chipului din spatele vizorului căştii negre.

Cu toate astea, Tarkin avea propria sa teorie despre viața anterioară a Lordului Întunecat, bazată pe informații pe care le obținuse din dosare şi conversații privilegiate, precum şi din documentele publice. Auzise despre presupusa moarte a lui Anakin Skywalker, eroul Jedi, pe Mustafar, şi ştia că nu fusese găsit niciun cadavru. Desigur, ar fi putut dispărea cu uşurință într-unul dintre râurile de lavă încinse… dar era într-adevăr doar o coincidență faptul că Darth Vader, înfăşurat într-un costum de susținere a vieții şi demonstrând o stăpânire a Forței pe care se presupunea că o atinge doar cel mai puternic dintre Jedi, devenise noul favorit al Împăratului imediat după ce Skywalker părăsise scena?

Tarkin ridică din umeri. Oricine sau orice ar fi fost sau ar fi devenit Vader, nu era lipsit de o mare putere personală şi era bine cunoscut faptul că avea încrederea Împăratului. Dar asta nu conta. Tot ceea ce conta pentru Tarkin era că acum, construcția stației de luptă înainta cu paşi repezi. În cazul în care Vader sau oricine altcineva ar încerca să obstrucționeze acest lucru, vor fi tratați, sumar şi definitiv.

Visul său suprem trebuia să fie realizat. Nimic altceva nu era important, în comparație cu asta.

Nimic.

Capitolul 3

Naveta Imperială de transport pentru deţinuţi *GLTB-3181*, pe traiectorie suborbitală spre *Staţia de Procesare Numărul Nouă, Steaua Morţii*

Teela Kaarz stătea în scaunul care îi fusese alocat, uitându-se la coca goală de lângă ea. Naveta nu avea hublouri în zona pasagerilor, aşa că nu erau prea multe de văzut, în afară de alți prizonieri. Erau vreo trei sute – bărbați şi femei din vreo duzină de specii umanoide diferite –, înghesuiți în transportor în rânduri strânse. Izul diferitelor mirosuri corporale era acru şi puternic. Nu văzu alți Mirialani ca ea. Ştia că mai erau câțiva de pe lumea ei natală pe lumea infernală Despayre – cel puțin, dacă mai erau în viață. Planeta închisoare era plină de pericole, cu animale sălbatice, plante otrăvitoare, furtuni violente şi temperaturi extreme de căldură şi frig din cauza orbitei neregulate. Nu era un loc în care cineva din specia ei, sau majoritatea celorlalte, s-ar fi dus de bunăvoie, exceptând cazul în care ar fi avut o foarte mare dorință de moarte.

Teela nu-şi dorea moartea, dar acum nu mai conta ce-şi dorea. Dreptul ei de a-şi dori, împreună cu aproape orice alt drept, îi fusese luat. Ea nu mai era un cetățean galactic. Începând de acum un an standard, era o criminală şi o prizonieră.

Crima ei fusese pur şi simplu să susțină candidatul politic nepotrivit la alegerile planetare de pe lumea ei. Împăratul decisese că omul care candida era un trădător, la fel ca şi cei mai influenți susținători ai săi. Astfel, ordonase ca o mulțime de Mirialani înstăriți să fie adunați, să li se facă un *proces* rapid şi să fie condamnați pentru trădare.

Având în vedere indignarea opiniei publice față de acea parodie de justiție, se considerase că nu era oportun din punct de vedere politic să-i execute atunci şi acolo, aşa că Teela şi compatrioții ei fuseseră trimişi să moară pe o lume aflată la mulți ani-lumină depărtare – o lume atât de periculoasă şi de neospitalieră încât aproape părea să fi fost concepută cu singurul scop de a fi o planetă închisoare.

Fusese un adevărat şoc să fie printre cei aleşi astfel. În decursul unei singure zile, trecuse de la statutul de profesionistă influentă şi înstărită la cel de infractoare şi trăise în această ultimă stare timp de un an standard. Fusese norocoasă – şi uimită – să supraviețuiască atât de mult. Fusese arhitect, specializată în proiectarea arhitecturii ecologice încapsulate – nu era o profesie care să te pregătească pentru supraviețuirea pe o lume în care orice alt animal care se furişează prin jur te consideră pradă, sau în care una din două plante are spini de la care o zgârietură minusculă îți poate provoca dureri agonizante înainte ca otrava să te ucidă.

Înainte să cadă în dizgrație, fusese o profesionistă de top, foarte căutată, care proiectase *Încapsularea Ralthhok* de pe Corellia şi lumea-roată *Steaua Neagră* din sistemul Sagar. Fusese sărbătorită şi slăvită, invitată de monarhi şi Senatori, şefi de industrie şi Amirali ai Flotei Stelare. Nu era nicio problemă să ia un *atmo-skimmer* şi să se deplaseze jumătate din Mirial pentru a lua cina cu prieteni de pe continente diferite, la fiecare masă. Acum, doar a avea o cină care nu o muşca la rândul ei era un lux. Fusese norocoasă, dar supraviețuirea ei nu se datorase în întregime norocului. Tatălui ei îi plăcea să stea în aer liber, iar când era mică mergea des cu el în camping. El o învățase să lucreze cu lemnul şi, deşi plantele şi animalele de pe lumea închisoare Despayre erau diferite de cele de pe Mirial – ca să nu spună mai mult – principiile de

abordare a acestora erau aceleaşi. Dacă aveau dinţi şi gheare, era mai bine să le eviți. Dacă avea spini sau margini zimțate, nu era o idee bună să te apropii prea mult. Trebuia să rămâi conştient de ceea ce era *aici şi acum* şi să nu-ți permiți luxul de a visa cu ochii deschişi şi de a avea reverii, decât dacă erai baricadat în siguranță în spatele unor ziduri improvizate, construite din platoşe de luptă aruncate sau din câmpuri energetice improvizate. Şi era o idee bună să nu laşi garda jos nici atunci, pentru că existau prădători atât în interiorul incintei, cât şi afară; prădători cu două picioare în loc de patru sau şase, dar totuşi mortali.

Un an. Şi până în dimineața asta, nu avusese niciun motiv să creadă că va părăsi vreodată Despayre, oricât de mult timp i-ar mai fi rămas de trăit. Dar atunci când Gărzile Imperiale aterizaseră în afara cartierului improvizat pe care prizonierii îl numiseră *Oraşul Temniță*, zvonul se răspândise rapid. Se zvonea că există un proiect pe orbită şi că au nevoie de mai multă forță de muncă.

— Am auzit că au două zeci şi două de mii de sclavi Wookiee care lucrează la acest proiect, zise bărbatul care stătea la dreapta ei.

Vorbea cu prizonierul din dreapta lui şi nu cu Teela, dar la cât de aproape era, trebuia să fie surdă ca să nu audă conversația. Prizonierul din dreapta ei era un Bakuran; dur şi condamnat pentru mai multe infracțiuni, după cum se lăuda colegului lor de scaun: jaf, trafic de arme, atac, crimă. Acum mirosea a mucegai.

— Chiar aşa?

Prizonierul aşezat la două locuri de Teela era un Brigian, un umanoid înalt, cu pielea mov, pe care Teela îl văzuse de câteva ori în *Oraşul Temniță*. Auzise că era singurul Brigian din *oraşul* lor. Vorbea încet când îi răspundea Bakuranului, dar auzise şi că fusese un asasin destul de bun cu mâinile încât rareori avea nevoie de o armă. Se spunea că o dată omorâse un *virevol* – un fel de şobolan cu dinți ca de sabie, de mărimea unui lup, care se găseşte numai pe Despayre – doar cu un băț. Şi apoi îl gătise şi îl mâncase.

Hoți şi ucigaşi. O companie plăcută pentru o femeie care, până să fie arestată pentru o poziție politică proastă, nu primise niciodată nici măcar o amendă de la controlul de trafic aerian. Nu că ar fi făcut publică acea informație. Cu cât infractorii din *Oraşul Temniță* credeau că eşti mai periculos, cu atât mai mari erau şansele să te lase în pace. Când cineva o întreba care a fost crima ei, Teela zâmbea întotdeauna. Asta avea tendința de a-l face pe cel care o întreba să se gândească de două ori la orice intenții ar fi avut față de ea.

— Da, spuse Bakuranul. O jumătate de milion de droizi, plus o grămadă de roboți de construcție – extrudori, modelatori, îndoitori, şi aşa mai departe. O chestie mare pe care o construiesc, indiferent ce *t' kark* este.

Humanoidul purpuriu ridică din umeri.

— Mori pe planetă, mori în spațiu. Nu contează.

Transportorul încetini, apoi se opri. După o clipă se auzi un clinchet care făcu să vibreze nava.

— Se pare că o rampă tocmai s-a fixat de noi, spuse Brigianul. Se pare că oriunde trebuia să mergem, am ajuns.

Bakuranul se întoarse să o privească pe Teela, aruncându-i o privire lungă de sus în jos, apoi un zâmbet cu dinți.

— Nu m-ar deranja o colegă de cameră, dacă spațiul e mic, zise el. Tu ai fi bună.

— Ultimul *coleg de cameră* pe care l-am avut a murit accidental în somn într-o

noapte, spuse Teela, zâmbind.

Bakuranul clipi.

— Da?

Ea nu mai spuse nimic. Doar continuă să zâmbească.

Zâmbetul Bakuranului dispăru.

Apăru un gardian.

— Toată lumea sus şi pe un singur rând, spuse el.

Brigianul era cel mai aproape de culoar, Bakuranul în spatele lui, iar Teela în spatele Bakuranului. Se tot uita înapoi la ea, cu priviri rapide şi nervoase, în timp ce ieşeau în coloană din navă şi intrau în tubul sinuos al rampei presurizate.

La intrarea într-o zonă de adunare imensă şi rece, Teela văzu că erau mii de alți prizonieri care intrau prin zeci de rampe conectate la alte transportoare. Putea simți mirosul de transpirație şi frică al prizonierilor, amestecat cu mirosul stătut şi metalic al aerului reciclat. Gardienii staționați la scanere monitorizau fiecare linie de intrare. Când fiecare prizonier trecea printr-un scanner, se auzea un sunet muzical.

Le citeşte implanturile, presupuse ea. Majoritatea notelor erau aceleaşi, dar din când în când se auzea un ton diferit, cu o treaptă mai jos, iar prizonierii conectați la el erau separați de ceilalți şi direcționați departe de corpul principal spre o scară către un nivel inferior. *Poate unul din cincizeci*, gândi ea.

Cine erau? se întrebă ea. Refuzați? Sacrificați? Persoane destinate unei călătorii într-un singur sens prin cea mai apropiată ecluză?

Când Teela trecu de arcul scanerului, tonul emis fu cel inferior. Simți cum inima îi bate mai repede şi i se taie respirația, când gardianul îi ordonă brusc să iasă din rând. Orice ar fi însemnat acel sunet pentru cei pe care îi selecta, se pare că era pe cale să afle.

Capitolul 4

Cantina *Inimă Blândă*, *Subteranul de Sud*, Grila 19, Oraşul Imperial

— Ar trebui să le rup craniile? întrebă Rodo.

— Nu. Doar aruncă-i afară, spuse Memah Roothes.

— Eşti sigură? Nu mă deranjează.

— Oricât de mult aş admira un om care se bucură de munca sa, te rog să încerci să-ți stăpâneşti entuziasmul.

— Tu eşti şeful.

Din spatele barului, unde din când în când îi venea rândul să amestece băuturile, proprietara cantinei *Inimă Blândă* îl privi pe Rodo, bodyguardul cârciumii, cum se ducea să se ocupe de clienții care nu scăpaseră de la muncă şi care deveneau din ce în ce mai gălăgioşi. Faptul că erau doi soldați Imperiali din trupele de şoc beți şi gata pentru luptă nu o îngrijora. Rodo – dacă avea un alt nume, nimeni dintre cunoştințele ei nu-l auzise vreodată – era unul dintre cei mai mari oameni pe care îi văzuse vreodată. Născut şi crescut pe Ragith III, descendent al coloniştilor umani care fuseseră crescuți şi selectați genetic timp de generații pentru a se adapta la mediul de un standard şi jumătate G, Rodo, la peste doi metri şi 110 kilograme, nu era cineva pe care să vrei să-l ai supărat pe tine. Cineva parcase odată un speeder de teren pe locul lui, pe strada din fața cantinei. Rodo considerase asta o insultă şi acționase direct.

Să vezi un vehicul ridicat şi dat fără probleme peste cap face impresie – lumea nu mai parcase pe locul lui Rodo. De asemenea, era extrem de rapid şi foarte, foarte bun la un fel ciudat de artă marțială, pe care o putea folosi pentru a lega un client beat şi beligerant într-un nod mai repede decât puteai chema polițiştii Imperiali să vină şi să îndepărteze problema.

Prezența lui Rodo era motivul pentru care lucrurile tindeau să rămână destul de liniştite în cantină, chiar şi într-o zi de plată ca cea din seara aceea. Când cineva devenea prea gălăgios sau combativ, de obicei, sosirea lui Rodo la masă era suficientă pentru a rezolva problema. De obicei, dar nu întotdeauna...

Memah se întoarse să termine de servit o băutură. Văzu cu coada ochiului un bărbat uman, un pilot după îmbrăcăminte, care o privea visător, cu bărbia sprijinită de o mână, în timp ce se apleca asupra băuturii sale. Ea nu-i băgă în seamă admirația. Fiind o femelă Twi'lek Rutiană de pe Ryloth, cu o piele de culoare verde-albăstruie care părea să strălucească sub luminile cu spectru complet, era obişnuită cu astfel de priviri. Pielea ei, atât în ceea ce priveşte culoarea, cât şi nuanța, era una dintre cele mai bune trăsături ale ei, pe care avea tendința să o pună în valoare purtând rochii scurte şi fără mâneci. Ştia că, pentru majoritatea raselor umanoide, era uimitor de frumoasă; chiar şi lekkuul ei, cele două tentacule mari şi cărnoase care îi atârnau pe umeri în loc de păr uman, păreau să aibă o atracție erotică pentru oameni. Şi era destul de în formă, datorită unui regim zilnic de înot şi de antrenamente în gravitație zero, deşi mereu i se părea că ar mai putea pierde un kilogram din şolduri.

Memah administrase acest loc timp de doi ani şi fusese proprietara lui pentru încă doi, înainte ca galaxia să o ia razna. Desigur, războiul era bun pentru afaceri într-o cantină. Cei care urmau să plece la luptă în mijlocul pustietății, pe o planetă cu

fundul în sus, ştiau că nu aveau să se relaxeze într-un local ca al ei în puținele momente în care nu îi distrugeau pe *Rebeli* sau pe droizi. Acest lucru tindea să promoveze o anumită atitudine, ca şi cum nu vor supraviețiu până a doua zi, care se traducea în profituri considerabile pentru ea.

Inima era aglomerată şi lui Rodo îi luă un minut să-şi croiască drum până la aşa zişii luptători, care stăteau la o masă cu două locuri lângă peretele estic. Unul dintre ei era în picioare şi celălalt tocmai se ridica când sosi marele bodyguard. Era cu un cap mai înalt şi aproape la fel de lat ca amândoi la un loc. Eclipsase lumina şi amândoi bărbații se uitară în sus să vadă ce proiecta o umbră atât de gigantică.

Memah rânji din nou. Nu avea cum să audă ce le spunea Rodo. Locul era zgomotos, cu conversații şi râsete, clinchetul paharelor, zgârieturi ale picioarelor scaunelor pe podeaua tare. Mai avea doi servitori care lucrau la bar, amândoi fiind ocupați să amestece băuturi şi să folosească robinetele. Nu era un mediu liniştit. Dar ştia în esență ce le spunea marele om celor doi soldați. Tulburaseră spiritul *Inimii* şi ar fi trebuit să plece – acum.

Dacă ar fi fost înțelepți, ar fi zâmbit, ar fi dat din cap şi s-ar fi grăbit spre uşă. Dacă ar fi fost proşti, s-ar fi certat cu Rodo. Dacă erau cu adevărat proşti, unul sau amândoi ar fi decis că modul în care se comportau nu era treaba bodyguardului şi ar fi fost bucuroşi să-i demonstreze antrenamentul lor Imperial de luptă, mulțumindu-l foarte mult! Răspunsul lui Rodo se baza întotdeauna pe atitudinea lor. Dacă se purtau frumos, se puteau întoarce mâine şi o luau de la capăt, fără resentimente. De aici, totul mergea pe o scară descrescătoare. În acest caz, cei doi trebuie să fi decis că Rodo nu era atât de dur pe cât părea şi că merita cel puțin câteva cuvinte alese, probabil referitoare la părinții sau frații săi şi la relațiile sale imorale cu aceştia.

Înainte ca vreunul dintre soldați să poată face sau spune altceva, Rodo îi apucă pe fiecare de pieptul cămăşii, mişcându-se incredibil de repede pentru un om atât de mare, şi, într-o uimitoare demonstrație de forță brută, îi ridică pe amândoi de pe podea şi le izbi capetele. Dacă nu erau inconştienți după asta, cu siguranță erau suficient de amețiți pentru a înceta ostilitățile. Ținându-i astfel, Rodo se îndreptă spre uşă, ca şi cum a face acest lucru nu însemna mai mult efort decât a căra două halbe de bere.

Nu îi luă mult timp să ajungă la ieşire – toată lumea dintre el şi uşă se mişcase cu mare promptitudine, eliberând o cărare largă. Încăperea deveni aproape tăcută când uşa se deschise şuierând şi Rodo îi aruncă pe cei doi în stradă.

Când uşa se închise şuierând, nivelul de zgomot reveni la normal, iar Memah se întoarse la comanda ei de băutură. Nimeni nu fusese rănit, aşa că nu era nevoie să se îngrijoreze de autorități. Iar dacă soldații erau suficient de proşti încât să se întoarcă împreună cu alții ca ei, căutând să exploateze statutul Imperial... ei bine, nu exista o supraabundență de sprijin la nivelurile inferioare pentru o asemenea impertinență.

Memah suspină. Când începuse să lucreze în domeniul ăsta, fiind chelneriță într-un local din Gnarlytown numit *Villynay*, majoritatea trupelor Imperiale erau clone şi fiecare dintre ele fusese politicoasă şi amabilă. Era adevărat că, după un pic prea multă băutură, puteau deveni un pic mai gălăgioşi, dar niciodată nu fuseseră o problemă şi, de asemenea, nu ezitaseră deloc să ajute să fie scos în stradă cineva care era. Auzise că toți fuseseră programați, cumva, să arate ostilitate doar față de inamic.

Oricare ar fi fost motivul, fusese o plăcere să le servească pe clone.

Ei bine, asta fusese atunci şi asta era acum. Poate că privea trecutul prin picături de culoare roz, dar i se părea că se schimbaseră multe. Acum, o seară în care

Rodo nu trebuia să ejecteze câțiva bețivi încăpățânați era o seară de neuitat.

În timp ce pregătea o *Bantha Blaster*, amestecând ingredientele, Memah observă o altă pereche de clienți. Nu făceau gălăgie; în orice caz, erau prea tăcuți. Erau oameni, un bărbat şi o femeie, la fel ca o mare parte a mulțimii la această oră a serii.

Amândoi erau îmbrăcați în salopete negre nedefinite. Sorbeau căni de *membrosia* şi stăteau față în față la o masă cu două locuri din colț, de unde păreau, fără să fie evident, să supravegheze încăperea. Şi chiar dacă nu îi surprinsese niciodată uitându-se direct la ea, Memah avu senzația clară că erau deosebit de interesați de ea.

Rodo ajunse înapoi la bar ca o şenilată pentru gravitație mare care andochează, apoi scană încăperea, căutând alte probleme. Deocamdată nu părea să se întrevadă vreuna.

Memah termină *Blasterul* şi îl puse pe bar.

— *L-Nouă*, comanda!

Noul droid servitor, unul pe roți de mărimea unui coş de gunoi al cărui model nu şi-l amintea niciodată, se rostogoli spre bar.

— Am înțeles, şefa, ciripi el.

Prinse tava cu brațele extensibile, o ancoră de placa magnetică din vârful *capului* său şi plecă să livreze băuturile. Memah veni la celălalt capăt al barului.

— Rodo, îi vezi pe cei doi în negru din colț?

Rodo nu se uită la cei doi, nici direct la ea.

— Da.

— Ştii cine sunt?

— Nu *cine*. Nu i-am mai văzut aici până acum. Dar am o idee destul de bună despre *ce sunt*.

Urmă o pauză lungă pe care Memah spuse în cele din urmă.

— Vrei să-ți termini gândul şi să mă *educi*?

El schiță un mic zâmbet. Rodo o plăcea, deşi nu se dăduse niciodată la ea şi ea ştia că nu o va face niciodată.

— Operativi de la Serviciile Imperiale de Informații.

Ea se încruntă, surprinsă. Ce ar face nişte *Ochi* în localul ei? Ea conducea un bar de muncitori şi nu era prea probabil ca aici să se facă spionaj sau escrocherii la nivel înalt. La urma urmei, se aflau în *Subteranul de Sud*; cei mai mulți dintre cei din subteran nu ştiau nici măcar să silabisească cuvântul *spionaj*, cu atât mai puțin să se implice în el.

— Eşti sigur?

— Destul de sigur. Au privirea aceea... Dacă vrei, pot să investighez puțin şi să-i verific.

Ea scutură din cap.

— Nu. Nu stârni probleme de care nu avem nevoie. Doar stai cu ochii pe ei.

Rodo se lăsă pe spate.

— Pentru asta mă plăteşti, *Boss Lady*.

Capitolul 5

Baraca Ofiţerilor, Distrugătorul Imperial *Gheara de Oțel*, sistemul Horuz

Maistrul-şef subofițer Tenn Graneet se rostogoli din patul de dormit şi îşi puse picioarele goale pe puntea rece de metal. Asta îl trezi destul de repede. Chiar ar trebui să facă rost de un covor pe care să-l pună acolo. Avea de gând s-o facă de când fusese repartizat pe navă, în urmă cu opt săptămâni, dar alte lucruri continuau să aibă prioritate, şi nici S'ran Droot, nici Velvalee, ceilalți subofițeri care împărțeau cabina, nu păreau deranjați de asta. Desigur, picioarele lui Droot semănau mai degrabă cu nişte copite, iar Velvalee era obişnuit cu temperaturi mult mai scăzute – din câte ştia Tenn, podeaua asta blestemată ar fi putut fi caldă pentru picioarele lui. Cei doi erau în tura de noapte săptămâna asta, aşa că aveau să se întoarcă în cabină cam pe când ajungea el la postul lui.

Tenn ridică mental din umeri. Într-o zi avea să se ocupe la asta. Poate să se împrietenească cu femeia aia Alderaaniană care tricota când nu era de serviciu, s-o convingă să-i facă un covor din lână sintetică cât să acopere puntea – n-ar fi fost nevoie de prea mult. Întotdeauna putea convinge femeile să facă tot felul de lucruri pentru el.

Păşi pe coridor până la baie, făcu un duş sonic rapid, îşi stropi barba cu soluție epilatoare şi o şterse bine. Apoi, înfăşurat într-un prosop, se întoarse să îmbrace uniforma zilei.

Tenn Graneet trecuse de cincizeci de ani, dar era într-o formă foarte bună pentru un bărbat de vârsta lui. Avea câteva cicatrice nevindecate total de la diferite bătălii, când poziția lui fusese lovită de focul inamic sau când ceva mersese prost şi explodase, şi câteva de la scandalurile din cantine, când fusese lent să se ferească din calea unei sticle sparte sau a unei vibrolame. Cu toate astea, era subțire şi musculos şi putea ține pasul cu răcani pe jumătate din vârsta lui, deşi nu la fel de uşor ca înainte. Zilele în care putea să petreacă toată noaptea şi apoi să lucreze o tură întreagă a doua zi trecuseră, e adevărat, dar pe pista cu obstacole chiar şi începătorii ştiau suficient cât să nu se pună în fața lui decât dacă voiau să fie călcați. Era un motiv de mândrie faptul că, şi după mai bine de treizeci de ani în marină, nimeni din echipajul de tunari al lui Tenn Graneet nu putea să bea mai mult decât el, să lupte mai bine decât el sau să aibă mai multe femei decât el.

Îşi alese cele mai vechi haine de uniformă, gri deschis decolorat până la culoarea cenuşii, şi se băgă în ele. Oricum aveau să se murdărească şi să miroasă azi, aşa că n-avea rost să le murdărească pe cele noi. Se auzise de la nivelurile superioare că va avea loc un alt exercițiu de luptă surpriză pe la jumătatea schimbului. Comandantul *Stației Blasterul Greu*, Căpitanul Nast Hoberd, era prieten de pahar cu Locotenent-colonelul Luah, care era asistentul Amiralului, şi, prin urmare, *Stația Blasterul Greu* era întotdeauna înştiințată când urma să aibă loc un exercițiu sau o inspecție.

Căpitanul voia ca unitatea sa să arate bine şi, din moment ce ştiau întotdeauna dinainte, arătau întotdeauna bine. Niciun petic din oricare dintre cele şase turele turbolaser sau cele două turele cu tunuri ionice grele nu era murdar. Puteai mânca de pe podeaua de la *Controlul Focului* în zilele de inspecție. Aprindeai alarmele de luptă, iar bateria lor era prima care raporta că este gata de luptă. De fiecare dată.

Se zvonea că Hoberd fusese propus pentru gradul de Maior, iar performanțele aproape impecabile ale unității sale în timpul fiecărui exercițiu şi inspecție nu-i afectau deloc şansele. Nu că echipa de artilerie ar fi avut vreun leneş în ea. Nu ajungeai să tragi cu armele mari decât dacă aveai multă practică cu cele mici, iar de oricine nu-şi făcea treaba, Tenn scăpa suficient de repede încât să lase arsuri de frecare. Avea propria sa reputație de păstrat. Tenn Graneet era cel mai bun şef artilerist din marină. Dacă cineva le dădea o țintă şi aceasta putea fi lovită, echipajul său o lovea, la fel de sigur cum erau ființe verzi care trăiau pe Crystan V.

Îmbrăcat, Tenn se privi în oglindă. O față care semăna din centimetru în centimetru cu cea a bătrânului subofițer de marină se uita la el. Mormăi. Se alăturase Marinei Imperiale înainte ca aceasta să fie *Marina Imperială* şi se aştepta să moară la postul său. Asta era în regulă pentru el. O viață întreagă în serviciul militar nu era deloc o viață rea, din punctul lui de vedere. Îşi părăsi cabina şi se îndreptă spre hol.

Gheara de Oțel era cea de-a noua navă pe care servise; pe ultimele patru fusese şeful artileriei. Fiind un Distrugător de *Clasă Imperială*, *Gheara* era coloana vertebrală a flotei. Tenn spera să fie transferat, într-o zi, pe unul dintre cele patru noi Distrugătoare de *Superclasă* care erau construite în prezent. Acelea erau într-adevăr nişte monştri, de opt sau zece ori mai mari decât navele din *Clasa Imperială*, care aveau ele însele peste un kilometru şi jumătate lungime. Super Distrugătoarele arătau ca nişte pene tăiate dintr-un asteroid şi acoperite cu armament.

Poate că, dacă ar fi cerut favorurile potrivite la momentul potrivit, ar fi putut obține o misiune pe următorul Super Distrugător programat să iasă greoi din şantierul *Kuat Drive Yards*. Încă mai avea câțiva ani buni de trăit şi cine ar fi putut conduce mai bine decât el marea baterie de pe una dintre acele nave monstruoase? Îşi depusese cererea şi poate că, dacă Hoberd era promovat, ar fi pus o vorbă bună pentru Tenn înainte să plece. Atâta timp cât Hoberd conducea bateria, însă, nu era probabil să se întâmple asta. Nu voia să-l piardă pe cel mai bun subofițer din sector – aşa spunea el.

Ei bine, gândi Tenn, *e plăcut să fii apreciat*. Totuşi, ştia, în adâncul sufletului, că nu va fi mulțumit până când nu va putea spune că a condus cea mai mare şi cea mai bună baterie.

Schimbul de tură se apropia, iar ofițerii şi echipajul umpleau holurile în drum spre locurile lor de muncă. Chiar dacă avea să fie doar un exercițiu, Tenn abia aştepta să audă vâjâitul generatoarelor când condensatoarele se încărcau, urmat de vibrațiile puternice şi mirosul de aer ars când tunurile ionice şi laserele *vorbeau*, aruncând energie puternică prin spațiul gol pentru a distruge țintele de antrenament. Să poți să te întinzi la o sută de kilometri sau mai mult şi să reduci o navă la praf atomic era o adevărată putere. Şi nimeni nu era mai bun decât el la asta.

Tenn ajunse la matrice cu cinci minute mai devreme, ca de obicei. Cu un diametru de 50 de metri, unitatea era liniştită pe măsură ce se apropia schimbarea turei. Îl văzu pe *Şeful* Droot şi dădu din cap spre el.

— *Şefule*. Cum stăm?

— În formă mare, Gee. Marele Chagrian, unul dintre puținii extratereştri care se ridicaseră la rang în Marina Imperială, aruncă o privire în jur. Ştii că este un exercițiu surpriză la ora unsprezece şi jumătate?

— Da.

— Am curățat punțile, am încărcat capsulele… Gata de tragere.

Tenn zâmbi.

— Mulțumesc, Droot. Îți rămân dator.

— Nu, încă mai am două la tine – ai făcut stația să strălucească ca o oglindă la ultima inspecție. Am obținut un zâmbet de la Amiralul însuşi, atunci.

Tenn aprobă din cap. Toată lumea ținea evidența cui îi datorează şi ce pe o navă, şi nu lăsai un coleg şef să fie criticat dacă puteai să-l ajuți.

Chiar dacă nu era garda ta, era postul tău, iar ceea ce îl făcea pe unul să arate rău îi făcea pe toți să arate rău. Şi viceversa, desigur.

— Postul e al tău, spuse Droot. Mă duc să iau cina. Am auzit că sala de mese are nişte *crab berbersian* în meniu.

— Mai degrabă *soiapro* contrafăcută, spuse Tenn.

Droot ridică din umeri.

— Da, păi, e marina, nu *Yuhuz Patru Stele*.

Plecă, ferindu-se ca să se asigure că nu i se apropie coarnele de trapă.

Echipajul turei de dimineață era deja pe poziții – Maistrul-şef subofițer Tenn Graneet voia ca oamenii lui să ajungă la stație cu cincisprezece minute mai devreme, iar dacă nu ajungeai, îți părea rău. O dată, şi ți se *mesteca* fundul de parcă îl rodea un *reek* înfometat. De două ori, şi îți căutai altă slujbă.

— Bună dimineața, oameni buni, spuse Tenn.

— Neața, *Şefule*, veni ecoul din partea echipajului.

— Lustruiți-vă butoanele, băieți, spuse şeful. Nu vreau să se lipească nimic, în caz că va trebui să tragem în ceva astăzi.

Majoritatea membrilor echipajului zâmbiră. Cu toții ştiau despre exercițiu. Erau cu toții pregătiți. Niciunul dintre ei nu voia să fie ființa care îl dezamăgea pe Maistrul-şef subofițer Graneet. Nu, domnule…

Fregata medicală *MedStar Patru*, orbita polară, planeta Despayre

— Domnul Căpitan doctor Kornell Divini?

Uli aprobă din cap.

— Da.

— Tehnician Medical Clasa a Doua Vurly, domnule, spuse omul.

Om, aşa cum era şi *Uli*, sau cel puțin suficient de aproape încât să nu poată spune altceva, iar *Uli* era un fel de expert în anatomia umanoizilor.

— Pe aici, domnule.

Tehnicianul medical îl conduse pe coridoare gri fără caracteristici, mai adânc în navă, către un complex de birouri. *Uli* remarcă traseul pe jumătate conştient, ştiind că putea găsi drumul destul de repede dacă era nevoie. Avea un bun simț al orientării, deşi nu era ceva pentru care să se laude – se născuse aşa.

În mod sigur, se afla în secțiunea medicală administrativă. Saloanele medicale ale navelor arătau toate la fel; aceiaşi pereți de un alb palid, coridoare largi şi dungi luminescente pe podea cu coduri de culori care te conduceau către diverse departamente. Lucrau aproximativ o duzină de oameni: secretari, majoritatea, unii biologi, unii droizi. Ştia că *lucrările medicale* practice se făceau în altă parte.

— Domnule Comandant Hotise, doctorul Kornell Divini.

Hotise era un bărbat scund şi plinuț, probabil de vreo şaptezeci de ani, cu părul alb şi barbă tunsă. Purta echipament gri de birou, iar hainele erau destul de bine croite. Tocmai verifica o listă pe un ecran plat. Ridică privirea, aprobând din cap către tehnician.

— Mulțumesc, Vurly.

Tehnicianul aprobă din cap, spuse un *Da, domnule* şi plecă.

— Bine ați venit pe *MedStar Patru*, doctore, spuse Hotise. Mă bucur să vă avem la bord.

Uli încuviință din cap.

— Mulțumesc, domnule, spuse el.

Lipsa lui aparentă de entuziasm trebuie să se fi văzut. Bătrânul încruntă o sprânceană care avea mai mult păr decât o omidă.

— Nu eşti mulțumit de această misiune, fiule?

Asta îi aduse noului Comandant al lui *Uli* o privire incredulă.

— Dacă sunt mulțumit? Mi-am făcut prima misiune într-o unitate *Rimsoo* pe o lume mlăştinoasă unde plămânii ți se puteau umple de spori în cinci minute dacă nu purtai o mască de filtrare. Am reparat poate o mie de clone şi trebuia să mă întorc pe lumea mea natală şi să fiu lăsat la vatră ca civil la sfârşitul perioadei. Asta a fost acum… cinci? şase? schimburi. Am pierdut şirul.

Hotise aprobă din cap.

— *Imslo*, spuse el.

— Exact.

IMSLO venea de la *Imperial Military Stop Loss Order*[3]. Prea mulți oameni calificați care fuseseră înrolați se săturaseră de armată după Războiul Clonelor şi, când serviciul lor obligatoriu se încheiase, nu doriseră altceva decât să se întoarcă acasă. Odată cu intensificarea acțiunilor împotriva Rebelilor, Imperiul nu putea permite asta.

Doctorii, în special, erau puțini; de aici apăruse *IMSLO*. Un ordin retroactiv care impunea că, indiferent când ai fost recrutat, odată ce te-ai înrolat, te-ai înrolat atâta timp cât te doreau ei – sau până când erai ucis. În orice caz, trebuia să-ți iei adio de la viața planificată. *Ordinul Militar Imperial privind Stoparea Pierderii de Personal*. O traducere alternativă, mâzgălită fără îndoială pe un perete de baie undeva, de către un graffitist iscusit, prinsese contur în ultimii câțiva ani: *I'm Milking Scragged; Life's Over*[4].

Amintirea îi aduse lui *Uli* un zâmbet slab şi sumbru pe buze.

— Îmi pare rău, fiule, spuse Comandantul său. Nu e politica mea.

— Dar dumneavoastră sunteți marinar de carieră.

Bărbatul mai în vârstă aprobă din cap.

— Fiecare avem calea noastră aleasă.

— Nu e chiar adevărat, nu-i aşa? Dacă aş fi fost pe calea aleasă de mine, probabil că noi doi nu ne-am fi întâlnit niciodată.

Hotise ridică din umeri.

— Ce pot să spun? Nu eu conduc lucrurile în civilizație – fac doar ce mi se spune. Ne lipsea un chirurg. Am rechiziționat un înlocuitor. Tu eşti acela. Dacă nu erai aici, ai fi fost în altă parte unde Imperiul te-ar fi considerat necesar. Nu e *Centrul Imperial General* sau *Marea Grădină Zoologică* de pe Alderaan, dar e linişte aici. Nu este un cort *Rimsoo* ascuns în iarba înaltă. Nimeni nu trage în noi. Majoritatea lucrurilor pe care le vedem aici sunt accidente industriale ocazionale sau uzură normală. Ar putea fi mai

---

[3] Imperial Military Stop Loss Order – Ordinul Militar Imperial privind Stoparea Pierderii de Personal.

[4] *I'm Milking Scragged; Life's Over – Sunt Milking Scragged; viața s-a terminat. Milking Scragged* este o combinație de cuvinte. *Milking* (mulgere): sugerează încercarea de a obține cât mai multe beneficii sau valoare de la o persoană. *Scragged* (slăbit): implică o legătură cu ceva slab sau vulnerabil. Combinația lor ar putea însemna că cineva încearcă să exploateze o persoană slabă sau vulnerabilă în scopul obținerii unui câştig personal, posibil profitând de slăbiciunea percepută a acesteia.

bine, Căpitane, dar ar putea fi şi mult mai rău. Războiul este urât, dar aşa stă treaba.

— Da, domnule.

— Poți să renunți la partea asta. Suntem destul de informali pe aici. O să pun un droid să te conducă la cabina ta, iar apoi poți face turul şi să te instalezi. Hotise se uită la ordinele lui *Uli*. Scrie aici că eşti originar de pe Tatooine, doctore Divini.

— *Uli*.

Hotise se încruntă la el.

— Poftim, fiule?

— Oamenii îmi spun *Uli*. Este un cuvânt Tusken – înseamnă...

O alarmă bubui, întrerupându-l. *Uli* nu avea nevoie de traducere: *Vin răniți!*

Un droid secretar se rostogoli pe o singură roată. Giroscopul scârțâia puțin chiar la limita auzului lui *Uli*, în timp ce roata care se învârtea menținea droidul drept şi stabil. Acesta se opri în fața lui Hotise.

— Domnule, *Nava Ambulanță Nouă* se îndreaptă spre *Hangarul B* cu doisprezece muncitori răniți de explozia unui rezervor de oxigen pe şantier.

Uli observă că vocabularul droidului avea, dintr-un motiv oarecare, un fel de înclinație muzicală pe care o găsea plăcută. Era ca şi cum droidul ar fi fost un personaj dintr-o operă uşoară, pe cale să izbucnească în cântece în orice moment.

— Ar trebui să ajungă în şase virgulă cinci minute, continuă droidul. Medicii de pe teren raportează pagube în principal datorate rănilor de compresie, a rănilor provocate de schije şi rupturilor de vid. Patru în stare critică, dintre care două în stare de şoc; trei moderate; cinci minore. Distribuția pe specii este următoarea: şase Wookiee, trei oameni, un Cerean, un Ugnaught, un Gungan.

Uli se încruntă. Era un amestec interesant – şase Wookiee? Lucrau pentru Imperiu? Nu părea în regulă.

— S-a terminat cu liniştea, spuse el. Încotro e recepția de urgență?

— Încă nu trebuie să sari direct la muncă, spuse Hotise.

Uli ridică din umeri.

— O pot face. Asta e ceea ce fac de obicei.

Hotise aprobă din cap.

— *Fourmio*[5] îți va arăta. Arătă din cap către droid. Lasă-ți echipamentul aici; o să pun să ți-l ducă în cabină.

— Pe aici, doctore Divini, spuse droidul cu un glas plăcut de tenor.

Roata lui scârțâi în timp ce se rostogolea pe hol, iar *Uli* îl urmă.

[5] Fourmio – 4ME-O – droid C-4ME-O.

Capitolul 6

Colonia de prizonieri *Oraşul Spintecătorilor*, Grila 4354, Sectorul 547, Cvadrantul 3, planeta Despayre

Ca Zelosian, Celot Ratua Dil putea, dacă era presat, să trăiască doar cu lumina soarelui şi apă – cel puțin pentru o vreme. Nu cunoştea originea speciei sale, dar ştia că semenii săi aveau toți ochii verzi şi sânge verde. Deşi nimeni din afara speciei nu fusese suficient de curios încât să facă scanări genetice complete, teoria conform căreia în zorii istoriei Zelosiene ar fi avut loc o îmbinare unică între animale şi plante era acceptată ca un fapt pe lumea sa natală. Cu lumina soarelui şi puțină apă, ar putea rezista o lună, chiar două, fără să mănânce nimic, deşi prefera să nu o facă.

Ar fi preferat să mănânce o masă bună cu friptură de *bahmat* şi ouă *feelo* şi, dacă tot se gândea ce preferă, ar fi preferat să fie acasă pe Zelos decât pe o lume închisoare plină de criminali. Din păcate, nu era aşa.

Se uită prin coliba rudimentară în care locuia, o colecție dărăpănată de lemn local şi lăzi de ambalaj Imperiale aruncate, legate împreună cu liane, sârmă şi bucăți de sfoară. Nu era mare lucru, dar era *acasă*. Se rostogoli de pe patul pe care îl folosea, în esență o pătură peste nişte ramuri de foioase. Cu ramuri proaspete şi cu straturile potrivite, era destul de confortabil. Ramurile se uscaseră, totuşi; trecuseră câteva săptămâni standard de când nu le schimbase. Va trebui să facă asta în curând; nu numai că ramurile uscate erau inconfortabile, dar şi *melcii scorpioni* le vor infesta rapid, iar o înțepătură din coada unui melc putea provoca agonie membrilor oricărei specii umanoide timp de săptămâni – dacă erau norocoşi.

Pentru a mia oară, Ratua se revoltă mental împotriva ghinionului care îl adusese aici. Da, era un hoț, deşi nu unul prea bun. Şi da, fusese contrabandist, deşi nu reuşise niciodată să obțină vreun profit real din asta. Era un cerşetor destul de bun, ceea ce îl ajuta să supraviețuiască aici. Şi nu se dădea în lături de la a profita din când în când de un comerciant sărac într-o tranzacție plină de spirit. Dar să fie prins într-o cârciumă din portul Trigalis, în care se întâmpla să fie o bandă de pirați, şi să fie inclus în echipajul lor? Asta era greşit. Tot ce făcuse fusese să se oprească pentru o cană de *ferment*. Faptul că se târguise puțin cu unul dintre pirați pentru nişte mătase *meelweekiană* care se întâmplase să *cadă* ceva mai devreme dintr-o dubă plutitoare comercială nu însemna că era membru al echipajului.

Judecătorii, din păcate, nu fuseseră convinşi. Ratua se oferise să se supună unei scanări a adevărului, dar cineva ar fi trebuit să plătească pentru asta, deoarece el nu avea banii necesari, iar judecătorii nu fuseseră dispuşi să cheltuiască banii contribuabililor atunci când era atât de evident că era vinovat de ceva, chiar dacă nu era vorba de această crimă în mod special, pe acea lume anume. Aşa că fusese aruncat împreună cu o mulțime de tipi cu musca pe căciulă, cu toții înghesuiți într-o cală de marfă care nu era suficient de mare nici pentru jumătate din numărul lor, şi fusese expediat sumar de pe planetă.

Să fii pe o planetă închisoare cu nişte criminali foarte răi nu era o plimbare printr-un parc liniştit. Chiar şi fără hoții, criminalii, şantajiştii exilați şi aşa mai departe, Despayre nu ar fi fost prima alegere a nimănui pentru a-şi construi o casă de

iarnă. Pământul era în mare parte junglă, format dintr-un continent mare şi un ocean mult mai mare. Creşterea galopantă era alimentată de un nivel de gravitație de mai puțin de trei sferturi de *G* standard şi de vânturile sezoniere care veneau dinspre oceanul îndepărtat, alimentate de forțele mareice datorate orbitei neregulate.

Flora şi fauna din junglă răspunseseră provocărilor mediului înconjurător reprezentate de vijelii, producând vegetație mare, strâns legată, cu rădăcini adânc înfipte în pământ. În unele locuri, pădurea tropicală împletită era complet impenetrabilă. Viața animală se adaptase şi ea, devenind, în cea mai mare parte, sinuoasă şi şerpuitoare, pentru a se hrăni mai bine printre lianele şi ramurile strâns împletite. Existau crustacee otrăvitoare, precum şi câteva creaturi zburătoare, cum ar fi şopârle mici înaripate şi chestii asemănătoare cu *pisicile de mare*, acestea din urmă având un ciclu de viață interesant care începea în ocean şi se termina în junglă.

Şi totul – absolut totul – părea să fie cel mai vicios, sălbatic şi, în general, neplăcut reprezentant posibil al speciei sale. Nu era vorba atât de un sistem ecologic interdependent, cât de un război biologic total, în care fiecare dintre miriadele de specii indigene pe Despayre părea programată să le atace şi să le distrugă pe toate celelalte. Se părea că tot ce mişca avea colți care picurau venin, iar tot ce era înrădăcinat în pământ avea spini otrăvitori, țepi… Şi pe lângă toate acestea, mai erau şi prizonierii.

Gardienii, aflați în siguranță în barjele lor plutitoare de patrulare, erau acolo pentru a se asigura că nimeni nu evada; în afară de asta, prizonierii puteau să-şi facă cam tot ce doreau unii altora şi nu trecea o noapte fără ca cineva să fie lovit, uneori suficient de tare încât să moară. Era legea junglei aici, la fel ca afară, iar prădătorii cei mari conduceau. Luau ce voiau, iar dacă te opuneai, erai strivit. Ratua încerca să păstreze un profil scăzut – dacă nu te observau, nu era la fel de probabil să te elimine doar pentru distracție. Îşi ținea gura închisă şi capul plecat şi se concentra pe supraviețuire.

Se spălă pe față, folosind apa destul de curată din domul generator al câmpului de stază, apoi ieşi afară. Sergentul Nova Stihl, unul dintre cei mai relaxați gardieni, preda în apropiere, în fiecare dimineață, un curs de autoapărare. Majoritatea elevilor erau alți gardieni, dar erau şi câțiva prizonieri, iar Ratua se bucura să-i vadă pe alții cum transpiră. În plus, era o adunare în care se puteau face afaceri. Schimba un pic din asta cu un pic din aia şi se descurca un pic mai bine.

Ratua se descurca destul de bine cu schimbul de bunuri şi servicii, iar asta îl ajuta să-i cumpere pe prădătorii care îl zăreau din când în când. *Spune, prietene, ce ai prefera să faci? Să mă transformi în terci verde sau să-ți iei o baterie nouă pentru playerul muzical?*

Printre infractori, ca şi printre majoritatea ființelor, lăcomia era destul de fiabilă.

Ratua ajunse în scurt timp la locul curățat unde se adunau amatorii de autoapărare. Erau optsprezece sau douăzeci, plus cam tot atâția prizonieri şi gardieni care priveau. Se plimbă, sperând să găsească pe cineva care să aibă câteva fructe de rezervă pe care să le poată cumpăra pentru micul dejun.

Sergentul Stihl vorbea despre ce trebuie să faci dacă cineva te atacă cu un cuțit, în timp ce Ratua îşi croia drum prin adunare.

— Ştie cineva primul lucru pe care trebuie să-l faci dacă cineva vine la tine cu un cuțit? întrebă Stihl.

— Fugi ca un *fleetabeesta*, spuse cineva.

La râsetele generale, Stihl răspunse:

— Ai mai făcut cursul ăsta?

Alte râsete.

— Monn are dreptate, continuă sergentul. Faci paşi, cât de repede poți. Cu *membrele* goale în fața unui cuțit, te tai, fără îndoială. Şi dacă voi, gunoaiele galaxiei, nu ați fost harnici de când m-am uitat ultima oară, nu prea aveți un centru medical prin părțile astea. Ai putea să te tai rău, să sângerezi sau să te infectezi şi să părăseşti petrecerea printr-o ieşire lentă şi dureroasă, nu-i aşa?

Se auzi un murmur de acord. Toată lumea ştia asta. Dacă pierdeai o parte a corpului aici, dispăreai pentru totdeauna dacă nu erai un *regenerator* natural. Starea medicinei locale era rudimentară: câțiva doctori şi alți vindecători, dar nu prea multe echipamente sau medicamente. Desigur, cel mai apropiat rezervor de bacta se afla la doar trei sute şi ceva de kilometri distanță; din păcate, direcția era mai degrabă verticală decât orizontală, iar majoritatea prizonierilor nu-şi făceau prea multe iluzii cu privire la şansele lor de a fi ridicați până la instalația orbitală dacă erau în pericol.

— Dar dacă nu ai o armă şi nu poți fugi, atunci ai nevoie de o altă opțiune. Şi trebuie să fie una care să nu depindă de o mare îndemânare, pentru că nu va funcționa dacă ai decât asta, şi chiar şi atunci, poate că nu va funcționa. Sergentul Stihl se uită prin jur. Hei, Ratua, lasă-mă să te *împrumut* pentru un minut.

Ratua zâmbi. Mai făcuse asta înainte.

— O mulțime de profesori de autoapărare, spun că trebuie să prinzi şi să controlezi brațul cuțitului, continuă Stihl. Asta, ca să nu mă exprim prea fin, este *mopak*[6] pur. Dacă nu eşti mai rapid decât tipul cu cuțitul, te va eviscera, indiferent cât de multe ştii.

Ratua intră în cercul zdrențuit făcut de observatori. Stihl îi aruncă cuțitul de antrenament, un pumnal lung până la antebraț făcut din *softflex*. Suficient de rigid pentru a funcționa ca un cuțit adevărat, dar cu suficientă elasticitate încât, dacă loveai pe cineva cu el, se îndoia fără să producă daune. Vârful şi marginile erau acoperite cu un colorant roşu inofensiv care lăsa o urmă temporară pe orice atingea.

— Sunt de doisprezece ani bine antrenat în *teräs käsi*, spuse Stihl. Am fost doi ani campion la categoria mijlocie neînarmat al *Primei Flote Navale*, vicecampion pentru alți doi. Unu la unu, cred că pot face bucăți pe oricine de mărimea mea de pe această planetă, indiferent de specie. Cuțit la cuțit, mă pot duela până la egalitate. În pielea goală împotriva unui cuțit? Voi fi tăiat. Arată-le, Ratua.

Ratua zâmbi şi păşi ca şi cum nu s-ar fi grăbit. Făcu o împingere leneşă cu cuțitul. Stihl făcu o mişcare ghemuită pentru a-l apuca de braț, doar că... Ratua îşi făcu numărul. Când sergentul se întinse după încheietura lui, Ratua îşi trase mâna înapoi şi, deşi lui nu i se părea mare lucru, ştia că observatorii îi vor vedea mâna înceţoşată. Nu era o chestie Zelosiană, era doar a lui Ratua. Nu ştia de unde îi venise, dar odată ce pornea *racheta*, era pentru scurt timp mai rapid decât majoritatea ființelor obişnuite. Mult mai rapid. Un medic care îl examinase şi încercase să-i cronometreze timpul de răspuns, spusese ceva despre o mutație, despre un răspuns anormal de rapid în fibra de celuloză care constituia o mare parte din masa lui musculară. Oricare ar fi fost cauza, îi fusese de folos de mai multe ori în timpul exilului său pe Despayre.

În timp ce sergentul continua să se mişte în ceea ce lui Ratua i se părea a fi încetinitorul, acesta din urmă folosi cuțitul şi făcu trei tăieturi rapide şi o înjunghiere. Apoi făcu un pas înapoi. Timpul îşi reluă viteza normală. Mai multe persoane care nu

---

[6] Mopak – cuvânt murdar care are mai multe înțelesuri, în funcție de context.

văzuseră niciodată demonstrația oftară sau înjurară.

Sergentul Stihl avea două linii roşii subțiri pe gât, câte una pe fiecare parte, alta pe beregată şi un mic punct roşu sub cutia toracică, chiar sub inimă.

După ce sunetele de uimire se stinseră, Stihl spuse:

— Vedeți? Se întoarse spre Ratua. Cât antrenament de luptă ai, Ratua?

— Numărând ziua de azi? El rânji. Uh, cam... niciuna.

Stihl arătă spre tăieturile şi urma de înjunghiere.

— Oricare dintre acestea ar fi fost de ajuns să mă omoare. *Ochi Verzi*, aici de față nu are nicio pregătire. Eu sunt expertul, dar dacă cuțitul ăla ar fi fost adevărat, aş fi fertilizat plantele – dacă s-ar fi deranjat cineva să mă îngroape. Da, e rapid, ciudat de rapid, dar tocmai asta e ideea: nu ştii niciodată cu cine sau cu ce te vei confrunta, mai ales aici pe Despayre. Te face să te opreşti şi să te gândeşti, nu? Mulțumesc, Ratua.

Ratua aprobă din cap şi ieşi din cerc. Aceste mici demonstrații ocazionale erau un alt motiv pentru care reuşea să rămână în viață. Prădătorii preferau victimele neajutorate şi, deşi Ratua nu era un luptător – vederea sângelui, chiar dacă nu era verde, îl îmbolnăvea –, existau o mulțime de ființe mai încete pe care să le prade. De ce să-ți rişti gâtul dacă nu era nevoie?

Stihl continuă să vorbească despre poziții, lovituri preventive şi altele, dar Ratua mai auzise totul înainte. Era mai interesat să găsească fructe şi, după momentul său în lumina reflectoarelor, probabil că asta ar fi fost mai uşor.

Toată lumea iubea un star.

* * *

În majoritatea zilelor, sergentul Nova Stihl se simțea ca şi cum făcea parte din soluție şi nu din problemă. A fi gardian pe o planetă închisoare nu era, în cel mai bun caz, o sarcină deosebit de fascinantă. De fapt, chiar şi în cele mai bune condiții, puteai să îngheți sarcina aceea în carbonită şi tot ar fi mirosit de pe orbita înaltă. Ar fi preferat mai degrabă să fie în mijlocul lucrurilor, luptându-se cu Rebelii pe un câmp de luptă adevărat, folosindu-şi abilitățile dobândite cu greu acolo unde ar fi contat cel mai mult. Dar cineva trebuia să fie aici, iar el era suficient de filozof pentru a ignora faptul că fusese unul dintre cei repartizați. Învățase cu mult timp în urmă să profite de situație. Asta era tot ce puteai face dacă erai soldat în armata Imperială.

Îşi aminti un citat din filozoful Mrlssi Jhaveek: *Ştiu că sunt doar aşa cum îmi apar mie însumi.* Era un concept înşelător de complex, formulat în cuvinte simple. Nova zâmbi uşor când se gândi la reacția probabilă pe care ar fi avut-o colegii săi soldați dacă ar fi aflat că holofilmele ascunse sub patul său nu erau imagini picante cu dansatoare Twi'lek, ci mai degrabă disertații despre diverse şcoli de gândire metafizică detaliate de cei mai buni filosofi ai galaxiei. Nu că ar fi avut ceva anume împotriva dansatoarelor Twi'lek. Dar studiile sale, din ultimii câțiva ani ai postului său aici, îl ținuseră sănătos – de asta era convins.

Majoritatea prizonierilor erau într-adevăr scursuri ale galaxiei – ființe rele care încălcaseră legi importante şi care meritau să fie închise pe viață, dacă nu aruncate pe partea din spate a unui Distrugător împreună cu restul gunoiului. Câțiva fuseseră adunați şi trimişi aici din ghinion sau din întâmplare, deşi ştia că majoritatea dintre ei nu fuseseră tocmai *stâlpi ai societății*. Ratua era un bun exemplu în acest sens, deşi Nova îi datora foarte mult pentru că îi adusese holourile cu doar o sprânceană ridicată

în semn de reacție. Dar ființa legumă era o excepție. Dacă ai verifica datele despre majoritatea, probabil că ai afla că cei mai mulți dintre ei ajunseseră aici din cauza unor răutăți îndreptate împotriva restului lumii din care proveneau, aşa că nu te-ai simți prea prost că se aflau aici. Nu erau prea mulți dintre cei cu adevărat nevinovați care ajungeau pe Despayre, deşi ştia câțiva; prizonieri politici, majoritatea dintre ei. Sprijiniseră candidatul nepotrivit, vorbiseră la momentul nepotrivit, nu respectau linia partidului. Nova simțea o oarecare simpatie pentru aceştia, deşi, având în vedere cum era galaxia în zilele astea, probabil era mai mult decât meritau. Dacă eşti atât de prost încât să stai în fața unui polițist antirevoltă şi să-i faci un gest obscen, nu ar trebui să fii surprins că te împuşcă. Soldații erau oameni, aveau sentimente, iar într-o zi proastă, să dansezi în fața unuia şi să-l insulți putea fi o idee foarte proastă.

La fel era şi cu politica. Oricine avea mai mult decât organe senzoriale vestigiale îşi putea da seama în ce direcție sufla vântul Imperial şi că era un război în desfăşurare, chiar dacă nu fusese numit oficial ca atare. Libertatea de exprimare trebuia uneori să fie temperată pentru binele societății, iar ceea ce ar fi fost o discuție aprinsă pe vremea când Republica era în plină floare era adesea considerat acum trădare. Asta îl deranja puțin. Poate nu atât de mult pe cât ar fi trebuit, dar puțin.

Nova suspină. În ciuda fascinației sale pentru enigmele ridicate de unii dintre cei mai importanți savanți ai galaxiei, nu se considera un gânditor deosebit de profund – făcea doar ceea ce i se spunea, ceea ce consta mai ales în a ține prizonierii la respect şi în a încerca să evite situațiile în care trebuia să-i împuşte. În timpul său liber, preda cursuri de autoapărare; îi ajuta pe unii dintre deținuții mai slabi, poate le dădea o şansă împotriva adevăraților prădători de aici. În orice caz, îl făcea să se simtă mai bine în pielea lui. Îi plăcea ca terenul de joc să fie echitabil şi, deşi *cursurile* sale nu aveau cum să realizeze acest lucru, ele mai atenuau câte o *denivelare* pe ici pe colo. Din când în când, auzea câte o poveste despre cum cineva din clasele sale se folosise de ceea ce preda el pentru a evita să fie mutilat sau ucis, iar asta îl făcea să se simtă bine. Era destul de atent la selectarea viitorilor prizonieri studenți.

Da, toți erau strâmbi ca şerpii de nisip, dar încerca să-i țină departe pe cei care erau agresivi – pe cei care ar fi luat ceea ce îi învăța şi ar fi folosit pentru altceva decât autoapărare. Avea ca elevi o mulțime de ființe mai mici, mai slabe, şi pe cei condamnații pentru infracțiuni care vizau mai degrabă banii decât violența. Nu dorea în niciun caz să facă un ucigaş să fie şi mai bun la ucis. Deja se întâmplau destule astfel de lucruri în galaxie, multe dintre ele chiar aici, pe Despayre.

Comunicatorul lui sună la centură, semnalând rechemarea de dimineață. Era timpul să termine cursul şi să se întoarcă la postul de pază, să se înregistreze, apoi să-şi primească următoarea misiune. Unii dintre ceilalți gardieni îl considerau nebun pentru că se amesteca printre prizonieri – nu aveai voie să porți un blaster sau chiar un baston de şoc decât dacă ieşeai într-un grup de patru sau de mărimea unui pluton, de teamă că prizonierii te vor ataca şi îți vor lua arma. Dar Nova nu era îngrijorat de asta. Actorii cu adevărat răi de aici ştiau suficient cât să nu se pună cu el cu mâinile goale, iar dacă scoteau o armă cu raze sau cu proiectile şi îl eliminau, ştiau că erau şanse excelente să fie morți înainte de următorul răsărit. Trupele de gardă aveau grijă de ai lor, iar dacă atacai pe unul, îi atacai pe toți. Erau protectori unii față de alții, dar existau limite respectate pentru binele suprem. Dacă luai un gardian ostatic şi încercai să te foloseşti de el sau de ea ca pârghie, tu, gardianul şi oricine pe o rază de o sută de metri era transformat într-un crater fumegând. Fără negocieri, fără compromisuri,

doar o bombă termică mare şi elegantă care ieşea din complex şi ajungea pe poziția ta.

Nu te puteai ascunde, pentru că bomba țintea implantul gardianului, care nu putea fi oprit sau distrus decât dacă ştiai exact unde se află, iar locația era diferită pentru fiecare gardian de pe planetă. Trebuia să-l jupoi complet de viu pe gardian înainte să găseşti implantul şi, deşi asta nu era un impediment pentru mulți dintre deținuții planetei – mai degrabă, de fapt, era un bonus pentru unii dintre ei – şmecheria era că, şi dacă omorai gardianul, implantul continua să funcționeze şi semnala moartea purtătorului său. Ceea ce însemna că bomba era pe drum, şi nici măcar o *fleetabeesta* cu coada în flăcări nu putea ieşi la timp din raza de acțiune.

Era o planetă mare, dar nu atât de mare încât să nu te poată găsi. Ştiind asta, mulți dintre prizonierii mai violenți aveau tendința de a rămâne deoparte. Din cauza tuturor acestor lucruri, ca să nu mai vorbim de abilitățile sale considerabile, sergentul Nova Stihl nu era îngrijorat să meargă printre gunoaie.

Ființele dure se recunoşteau între ele şi nimeni nu se uita la el şi vedea o țintă uşoară. Şi pe lângă toate astea, avea *Clipita*.

Comunicatorul ciripi din nou.

— Stihl? se auzi din el vocea Locotenentului.

— Da, domnule.

— Ai de gând să te joci toată ziua cu *gândacii ăia de noroi* sau vii încoace?

— Sunt pe drum, Locotenente.

Capitolul 7

Distrugătorul *Devastatorul* din *Clasă Imperială*, în drum spre sistemul Horuz

Darth Vader stătea pe puntea de comandă a navei sale de război, privind prin fereastra din față haosul caleidoscopic al hiperspațiului. Efectul, chiar dacă se deplasa cu viteza relativ stabilă a unui Distrugător, era ca şi cum s-ar fi prăbuşit într-un tunel nesfârşit de modele amorfe şi turbionare de lumină – lumină stelară şi nebuloase transformate în pete impresioniste de viteza superluminică a navei. El ştia că până şi piloții experimentați şi personalul marinei ezitau adesea să privească pe fereastră.

Procedura standard de operare era de a păstra plăcile groase de oțel transparent opacizate în timpul călătoriei prin dimensiunea superioară a universului. Era ceva profund greşit cu privire la hiperspațiu, compus din mai mult decât cele trei dimensiuni spațiale şi una temporală cu care erau obişnuite majoritatea speciilor simțitoare. O privire prea lungă în hiperspațiu promitea nebunie, aşa spuneau poveştile. Nu auzise niciodată ca cineva să sufere de fapt de *hiper-ruptură*, cum i se spunea. Cu toate astea, legendele persistau.

Lui Vader îi plăcea să privească. În ultima vreme, devenise conştient de sunetul respirației sale, de pulsațiile ritmice şi uniforme ale aparatului respirator. Dispozitivul mecanic care îl ajuta să rămână în viață era foarte eficient şi, de obicei, nu-l lua în seamă. Totuşi, din când în când, de obicei în momentele de linişte sau de contemplare, acesta intervenea, amintindu-i că fusese voința Stăpânului său ca el să devină ceea ce devenise. În multe privințe, mult mai puțin decât fusese înainte.

Şi în alte privințe, mult mai mult... Crearea şi construirea costumului fuseseră forțat grăbite, din moment ce ființa mutilată şi arsă care fusese Anakin Skywalker era pe moarte şi nu ar fi supraviețuit mult timp nici măcar într-un rezervor de bacta. Nu fusese timp să se adapteze toate sistemele de menținere a vieții în funcție de nevoile sale. Multe dintre caracteristicile costumului fuseseră adaptate din tehnologii anterioare, cum fusese cel proiectat pentru droidul cyborg Generalul Grievous cu peste două decenii în urmă. Nu era chiar de ultimă generație. Vader ştia că putea fi reconstruit şi făcut infinit mai bun, mai confortabil şi mai puternic. Exista o singură problemă: să fie complet extirpat, chiar şi temporar, din costum l-ar fi ucis. Nici măcar siguranța camerei hiperbarice – de fapt, nici măcar stăpânirea părții întunecate – nu-i putea asigura protecția în timpul unei astfel de proceduri.

Îi plăcea sau nu, costumul şi el erau una, acum şi pentru totdeauna.

— Lord Vader, se auzi vocea Căpitanului *Devastatorului* din spatele lui.

Exista doar cea mai mică urmă de teamă în ea, dar chiar şi asta era evident pentru cineva care cunoştea partea întunecată a Forței. Vader o simțea ca pe un fior de gheață de-a lungul nervilor săi, un susur pe care numai el îl putea auzi, un fulger pe o câmpie întunecată. Frica era bună – în alții.

— Da?

— Ne apropiem de intrarea înapoi în spațiul real.

Vader se întoarse şi îl privi pe om.

— Şi?

Căpitanul Pychor înghiți în sec.

— Nimic altceva, domnule. M-am gândit doar să vă informez.

— Mulțumesc, Căpitane. Sunt deja conştient de asta.

— Da, domnule.

Căpitanul se înclină şi se îndepărtă. În interiorul căştii, Vader zâmbi, deşi îl durea să facă expresia asta. Dar durerea era întotdeauna cu el; puțin mai mult nu însemna nimic. Nici măcar nu era necesar să apeleze la partea întunecată pentru a face față durerii. Era doar o chestiune de voință.

Zâmbetul i se stinse în timp ce se gândea la viitorul imediat. Această călătorie, simțea el, nu trebuia să fie necesară. Guvernatorul Wilhuff Tarkin – Marele Moff Tarkin, cum fusese numit recent; un rang ridicol, în opinia lui Vader – îşi cunoştea datoria. El fusese însărcinat de Împărat să creeze acest mastodont care trebuia să bage frica în inimile Rebelilor şi, cu siguranță, ştia ce i se va întâmpla dacă nu-şi va face datoria. Filozofia lui Tarkin era bună: frica era un instrument util. Iar stația de luptă ar fi fost, fără îndoială, utilă, deşi puterea pe care o puteau produce toate armele şi navele de luptă, pălea în fața puterii Forței.

Dar Împăratul dorea acest lucru şi aşa avea să se întâmple. Cu toate astea, existau obstacole – accidente, sabotaje, întârzieri – şi acestea erau îngrijorătoare pentru Împărat. Aşa că Palpatine îl trimisese pe Vader să-i transmită încă o dată nemulțumirea sa față de aceste eşecuri ale proiectului preferat al lui Tarkin şi să-i sugereze ferm Marelui Moff să găsească modalități de a le evita în viitor.

Tarkin nu era prost. Ar fi înțeles mesajul: *Eşuează şi suportă consecințele*.

Devastatorul trecu de la haosul halucinogen al hiperspațiului la vederea mai stabilă a spațiului real. Vader se întoarse din fața priveliştii, pelerina învârtindu-se în jurul lui. Acum că erau aproape de destinație, avea să poată petrece câteva ore în camera hiperbarică, fără cască, în sfârşit. Timp pentru a reflecta asupra amintirilor sale, pentru a-şi lăsa mânia şi furia să crească, iar pentru o scurtă perioadă partea întunecată se va hrăni cu acea furie şi îl va elibera de durerea constantă.

Totuşi, vindecarea nu dura niciodată. Era imposibil de menținut pentru mult timp, chiar şi în limitele camerei. De îndată ce furia i se domolea şi concentrarea îi scădea, revenea la ceea ce devenise – ceea ce făcuse din el Obi-Wan Kenobi, fostul său Maestru Jedi.

Majoritatea Jedilor fuseseră distruşi. Totuşi, unii dintre cei care contau cel mai mult nu fuseseră distruşi. Unii scăpaseră, printre care şi Yoda. Asta era deranjant. Oricât de bătrân ar fi fost spiriduşul verde cu voce tânguitoare, încă mai putea fi o amenințare. Mai important, însă, era faptul că *nemesisul* lui Vader încă trăia. Ar fi simțit prin Forță dacă bătrânul ar fi murit, de asta era sigur. Şi acesta era un lucru bun, un lucru foarte bun, într-adevăr. Pentru că într-o zi, cumva, Obi-Wan Kenobi avea să plătească pentru ceea ce îi făcuse lui Anakin Skywalker, iar Darth Vader avea să fie cel care va încasa taxa. Îl va doborî pe Kenobi aşa cum făcuse cu mulți dintre colegii săi Jedi, fie ei Maeştri, Cavaleri sau Padawani.

În cele din urmă, inevitabilul va deveni realitate, iar Jedii nu vor mai exista.

Acest gând merita un alt zâmbet dureros în spatele măştii negre.

Capitolul 8

Apartamentul Marelui Moff, nava amiral *Havelon*

— Domnule, a avut loc... un incident.

Aşezat în spatele biroului său, lângă panorama ferestrei, care ocupa cea mai mare parte a peretelui din dreapta sa, Tarkin se holbă la Căpitan.

— Un incident?

— Da, domnule. O explozie la cisterna de aprovizionare cu oxigen care sosea de pe planetă. Se afla chiar lângă docurile principale din nord-estul cvadrisferei când s-a întâmplat.

— Cât de multe pagube sunt?

— Incert, domnule. Încă zboară multe resturi. Cisterna a fost distrusă. Din fericire, cea mai mare parte a echipajului erau doar droizi. Câteva fiinţe din marină şi ofiţeri...

— Nu aborda subiecte triviale, Căpitane. Câte pagube a suferit staţia?

— Până acum, ceea ce ştim sigur este că portalul de andocare şi hangarul au fost cele mai afectate de explozie. Echipele de securitate pot doar să ghicească...

— Atunci, fă-o.

Căpitanul păru neliniştit. Ofiţerii fuseseră trimişi pe front pentru infracţiuni mai puţin grave decât transmiterea de veşti proaste, iar el ştia asta. Fără îndoială, acesta era motivul pentru care Amiralul responsabil cu securitatea nu venise el însuşi să predea raportul.

— Domnule, atât portalul, cât şi docul sunt demolate. Cala este o masă de grinzi răsucite şi plăci rupte. Este mai uşor să o distrugem şi să o luăm de la zero decât să le reparăm.

Dacă ar fi fost singur, Tarkin ar fi rostit cu voce tare blestemul care îi ieşea din gât. Dar, desigur, un simplu Căpitan nu putea fi la curent cu astfel de derapaje ale unui Mare Moff. El spuse pur şi simplu:

— Înţeleg.

— Echipele de construcţie de urgenţă au sosit şi fac o evaluare, continuă omul. Un raport complet vă va fi prezentat cât mai curând posibil.

Tarkin aprobă din cap. În aparenţă, era calm, liniştit. Vocea îi fu rece şi uniformă când spuse:

— Vreau să se stabilească cauza, Căpitane. Fără întârziere.

La un milimetru sub suprafaţă, însă, clocotea de furie. Cum îndrăznea cineva să avarieze chiar şi un singur şurub, nit sau sudură a staţiei sale!

— Desigur, domnule, răspunse ofiţerul.

— Dacă a fost o defecţiune cauzată de eroarea cuiva, vreau să ştiu. Dacă a fost sabotaj, voi avea întreaga istorie a vieţii – sau istoriile – celui care a provocat-o şi numele ofiţerului superior care a greşit şi a permis să se întâmple.

— Da, domnule.

— Poţi să pleci, Căpitane.

— Domnule!

Căpitanul salută, se întoarse şi plecă, mult mai rapid pe picioare decât atunci

când sosise.

Tarkin rămase în picioare şi privi prin fereastră negrul infinit, împuşcat cu puncte de lumină. Era atât de rece şi de pustiu acolo. Ei bine, în scurt timp avea să fie mai plin, cu un grad infinitezimal, cu trupul sau trupurile înghețate şi contorsionate ale celui care era responsabil pentru această atrocitate. Răsplata va fi rapidă şi sigură.

Era singurul mod în care ar fi existat măcar o mică posibilitate de a-i face pe alți potențiali sabotori să se gândească de două ori înainte să imite un act atât de odios.

În momente ca acestea, îşi dorea ca Daala să fie aici. Inteligentă, frumoasă şi complet nemiloasă atunci când situația o cerea, ea putea fi foarte amuzantă – o mare uşurare pentru un om ca el, asaltat din toate părțile de probleme grele. Dar singura femeie Amiral din Marina Imperială era staționată în *Foale* cu cele patru Distrugătoare ale sale, protejând baza ascunsă unde planurile şi armamentul stației de luptă erau în continuă dezvoltare.

Brusc, Tarkin luă o decizie fluturând mâna peste comunicatorul de pe birou.

— Domnule? întrebă imediat ajutorul său.

— Nava mea este pregătită?

— Desigur, domnule.

Tonul consilierului era politicos, dar cu un pic de surpriză pentru a indica ce întrebare inutilă era.

— Ne întâlnim la puntea de comandă.

— Da, domnule. Apoi, cu prudență: Pot să întreb unde mergem?

— Să inspectăm pagubele produse de explozie la stația de luptă. Vreau să văd cu ochii mei.

— Da, domnule.

Tarkin se ridică în picioare, simțind o strălucire de satisfacție feroce. Nu fusese întotdeauna un *comandant de birou*. Petrecuse mult timp pe teren. Din când în când, era util ca soldații să ştie că încă era capabil să-şi *murdărească* mâinile – sau să le însângereze, în funcție de situație.

Nava uşoară a Marelui Moff, la 0,5 kilometri de *Steaua Morții*

— Priviți spre fereastra din față, domnule, spuse pilotul.

Tarkin, care se uitase cu atenție la o hologramă schematică a stației care arăta unde erau avariile, se întoarse şi se uită prin fereastră la situația reală. Era într-adevăr un dezastru. Părea ca şi cum o mână uriaşă ar fi zdrobit docul, apoi ar fi smuls din el secțiuni şi le-ar fi aruncat în spațiu. Resturi de toate mărimile şi formele se învârteau şi se rostogoleau fără țintă, neavând încă timp să se aşeze pe vreo orbită.

Expresia lui Tarkin era crispată de furie, dar vocea îi era uniformă când spuse:

— Du nava acolo şi hai să aruncăm o privire mai de aproape.

— Domnule... Urmă o pauză. Sunt o mulțime de resturi, domnule.

— Pot să văd asta. Îți sugerez să eviți să intri în ele.

Pilotul înghiți în sec.

— Da, domnule.

În timp ce pilotul începea să rotească mica navă într-o curbă largă, ajutorul lui Tarkin se apropie.

— Da, Colonele?

— Echipa de investigații criminalistice are un raport preliminar, domnule.

— Serios? Atât de repede?

— Ați indicat o dorință de promptitudine, domnule.

— Într-adevăr. Tarkin îi oferi Colonelului un zâmbet mic şi încordat. Opreşte zborul de apropiere, îi ordonă el pilotului. Voi prelua raportul aici.

— Da, domnule.

Pilotul era vizibil uşurat de acest lucru. O clipă mai târziu, holoproiectorul se aprinse deasupra consolei de comandă la care se afla Tarkin, afişând o imagine de mărimea unei treimi a unui Maior al forțelor de securitate aflat în poziție de drepți.

— Domnule, spuse Maiorul, făcând o plecăciune militară.

Tarkin făcu un gest nerăbdător.

— Ce avem, domnule Maior?

Maiorul se întinse în afara imaginii pentru a atinge un control, iar o a doua holoimagine înflori lângă el. Era cea a unui tanc de gaz Imperial. În timp ce Tarkin privea, imaginile deveniră mai mari şi mai translucide pe măsură ce punctul de vedere se apropia. Un punct roşu intermitent apăru spre partea din spate a navei, iar punctul de vedere se apropie şi mai mult pentru a dezvălui interiorul navei.

— Din modelul de dispersie din interiorul navei şi din carenă, pe care l-am urmărit prin reconstrucția computerizată, sursa exploziei a fost aici… Ofițerul arătă în hologramă, doar mâna şi degetul arătător devenind vizibile în imaginea mărită din fața ochilor lui Tarkin. În cala de marfă de la pupa. Locația exactă era la plus sau minus un metru de complexul de supape de presiune de pe panoul de rezervoare de la tribord.

— Continuă.

— Având în vedere dimensiunea rezervoarelor şi presiunea – oxigenul este lichefiat, desigur – şi potențialul exploziv şi expansiunea estimate, am calculat că este foarte puțin probabil ca o scurgere şi ulterior aprinderea accidentală a gazului în expansiune într-un compartiment închis să fi produs nivelul de avarii înregistrat.

Tarkin aprobă din cap, aproape pentru sine.

— Sabotaj, atunci, spuse el. O bombă.

— Aşa credem, domnule. Imaginea se mări din nou pentru a-l cuprinde din nou pe Maior. Nu am recuperat încă părți din dispozitiv, dar o vom face.

Tarkin strânse din dinți, simțindu-şi muşchii maxilarului încordați. Apoi făcu un efort să se relaxeze, oferindu-i Maiorului încă unul dintre zâmbetele sale încordate.

— Felicită-ți echipa pentru eforturile lor de până acum, domnule Maior. Sunt mulțumit de eficiența voastră.

— Mulțumesc, domnule.

Bărbatul zâmbi.

— Dar nu vă felicitați prea mult. Vreau să ştiu ce fel de bombă a fost, cine a fabricat-o, cine a plantat-o – totul.

Maiorul înțepeni din nou.

— Da, domnule. Vom raporta imediat ce vom avea noi informații.

— Deja ați întârziat cu asta, spuse Tarkin. Sunteți liberi.

Holoimaginea se stinse, iar Tarkin se holbă în spațiul gol care rămăsese, ca şi cum ar fi căutat răspunsuri. Sabotajul era, desigur, de aşteptat. Nu era prima dată când se întâmpla şi aproape sigur nu va fi nici ultima. Un proiect de o asemenea amploare, oricât de strictă ar fi securitatea, era imposibil de ținut ascuns în întregime.

Un observator isteț putea aduna o serie de fapte disparate din surse diferite – documente de expediere, mişcări de trupe, desfăşurări de nave şi altele asemenea – şi, dacă avea măcar inteligența unui Gungan ars de soare, putea deduce câteva idei

generale. Poate că nu ştia exact ce sau unde anume, dar îşi putea da seama că se construia ceva important. Şi, cu suficiente resurse, timp şi viclenie, acea ființă, şi altele ca ea, puteau descoperi o pistă care să ducă înapoi la acest sistem şi la această stație.

Existau ființe viclene printre Rebeli; Tarkin nu se îndoia de asta. Şi erau, mai mult ca sigur, Rebeli printre resturile umane de pe planeta închisoare. Poate chiar trădători în rândul marinei sau trupelor Imperiale.

Acest proiect era ținut secret. Comunicațiile fuseseră, şi continuau să fie, mai strânse decât un pumn de duroțel. Dar cineva aruncase în aer acea cisternă şi nu o făcuse doar pentru că se plictisea şi nu avea altceva mai bun de făcut.

Asemenea parodii nu puteau fi tolerate. Şi nici nu aveau să fie.

Capitolul 9

Anexa interioară a oficiului, sala de adunare, locul de construcţie Beta-Nouă, *Steaua Morţii*

Avea un nume – Benits Stinex –, şi oricine ştia ceva despre arhitectură îl recunoştea. Stinex? Oh, sigur, proiectantul. Cel despre care încă se scrie în mod regulat în *Holorevista Fiinţelor*. Cel al cărui preţ era întotdeauna mai mare decât îţi puteai imagina, darămite permite. Între ei, cei care se ocupau de amenajări interioare îi spuneau *Bătrânul*. Era şi bătrân – Teela îi estimase vârsta la trei, poate patru ori mai mare decât a ei, iar ea se apropia de douăzeci şi cinci de ani standard. Arhitectul şef era om, cu mai multe riduri decât hiperspaţiul; era şeful designului interior şi al construcţiilor, şi încă era la fel de ager mental ca o vibrolamă.

Făcu cu mâna spre holoimaginea care strălucea albastru şi alb pe proiectorul din faţa lor, înfăţişând schemele sălii de adunare finalizate.

— Ce părere ai, Kaarz?

Stând lângă el în biroul anexă recent presurizat, dar încă rece, Teela ştia că era din nou pusă la încercare. De fiecare dată când era în preajma *Bătrânului*, el făcea asta. Auzise că îi lua ceva timp să aibă încredere în tine – dar odată ce avea, erai aur în ochii lui. Se părea că toţi cei care lucrau pentru el voiau ca el să simtă asta pentru ei. Şi de ce nu ar fi făcut-o? O scrisoare de recomandare de la Stinex, chiar şi doar un rând sau două, valora aproape orice tortură imaginabilă pe care şi-o putea imagina şi îndura cineva. Era un bilet pentru hiperliniile care putea duce la bogăţie, faimă şi cel mai dorit lucru dintre toate: *Libertatea*.

Libertatea de a proiecta ceea ce dorea, de a da frâu liber expresiei artistice, de a crea ceva care ar putea rezista cu adevărat peste veacuri, care ar putea…

Teela îşi dădu seama că *Bătrânul* aştepta răbdător un răspuns la întrebarea sa. Ridică din umeri.

— Este un design Imperial standard; funcţionează suficient pentru a servi.

Bătrânul îi aruncă o privire înceată, dezamăgită.

— Dar, continuă ea, dacă vrei să funcţioneze bine, atunci portalurile de evacuare şi de ieşire trebuie relocate. Îşi scoase de la curea dispozitivul electronice de scriere, de mărimea unui deget, apăsă cu degetul butonul de ştergere şi îl flutură spre desen. Aici, aici şi aici, continuă ea, şi posibil şi acolo.

Portalurile dispărură în timp ce gesticula, fiind înlocuite de linii scheletice ale pereţilor. Ea schiţă rapid noi uşi.

— Repoziţionaţi aceste portaluri, înclinaţi pasarelele, astfel, circulaţia se îmbunătăţeşte cu cel puţin douăzeci şi cinci la sută, aşa cum spune prezentarea. Şi nu costă mai mult.

Bătrânul zâmbi şi aprobă din cap, mulţumit.

— Cum rămâne cu ventilaţia?

— Specificaţiile cer un *Sistem Patru* supervechit şi ceea ce îţi trebuie este un minim de *Cinci*. Un *Şase* ar fi mai bun.

— Imperiul consideră că un *Patru* e adecvat.

— Idiotul care a întocmit specificaţiile tehnice era interesat de economisirea

banilor – dacă ar fi trebuit să stea în acea sală cu alte patru mii de ființe, fiecare emițând între şaizeci şi o sută patruzeci de waţi de căldură şi cantităţi abundente de dioxid de carbon, ca să nu mai vorbim de diverse mirosuri corporale, în timp ce ascultă un Amiral îngust la minte trăncănind timp de două ore, ar moderniza reciclatoarele de aer de îndată ce ar fi putut ajunge la un formular de cerere.

Bătrânul râse.

— Înțeleg de ce ai fost trimis la închisoare. Delicatețea politică nu este unul dintre punctele tale forte, nu-i aşa?

Ea ridică din umeri.

— Forma urmează funcția.

— Apărarea idealistului. Recunosc faptul că Imperiul învață greu conceptele arhitecturale de bază. Arătă din cap spre imaginea tridimensională. În regulă. Fă modificările la portal. Voi permite un *Cinci* pentru reciclatoare. Ce altceva?

Teela nu-şi putu opri zâmbetul. Era un prizonier politic al Imperiului, dar cel puțin i se permitea să facă munca pe care ştia cum să o facă. Oricât de vast ar fi fost proiectul, aveau nevoie de tot ajutorul posibil, iar ea era foarte bună în meseria ei. *Bătrânul* ştia asta, deşi o împungea verbal de fiecare dată când vorbeau. El însuşi era o unealtă voluntară a Imperiului, dar proiectase de toate, de la băi la *super zgârie-nori*, de la *skyhookuri* la stadioane sportive, şi uitase mai multe decât învățau majoritatea arhitecților într-o viață de studiu. Ea se antrenase cu unii dintre cei mai buni şi recunoştea mâna unui maestru atunci când o simțea. Nu-i plăcea să fie testată în felul acesta ca o studentă din anul trei, dar simțea şi un mic val de mândrie de fiecare dată când *Bătrânul* zâmbea şi aproba din cap la una dintre sugestiile ei. Era bine să fie recunoscută de cineva de talia lui. Cu toate astea, pe măsură ce sublinia alte ineficiențe ale designului standard, simțea din nou asta: acea mică înțepătură, acel scurt moment de disconfort. Lucra pentru Imperiu, un lucru pe care jurase că nu-l va face niciodată, ajutând la proiectarea unei nave care urma să fie, după toate probabilitățile, cea mai înfricoşătoare armă pe care o văzuse vreodată galaxia.

Deşi era adevărat că îmbunătățirea biometriei şi a modelului de aşezare într-o sală de adunare nu era acelaşi lucru cu conceperea unui superlaser care putea topi lunile, totuşi...

Totuşi, cineva era fie un factor în succesul, fie un factor în eşecul unui lucru. *Să lucrezi pentru inamic*, spunea mica voce pe care o auzea uneori în capul ei. O vizualiza adesea ca pe o versiune în miniatură a ei însăşi, scuturând un deget mustrător. *Cât de trist este asta?*

Nu că aş fi avut de ales, nu-i aşa? răspundea ea mental. *Nimeni nu m-a întrebat dacă vreau slujba, nu-i aşa?*

Puteai s-o refuzi, riposta avatarul conştiinței ei.

Şi să fiu trimisă înapoi pe acel cuib de şerpi de planetă ca să putrezesc şi să mor? Pentru ce?

Eul ei interior tăcu.

— Nu putem face asta, spuse *Bătrânul* la sugestia ei privind iluminatul natural în complex. Am limite.

Ea aprobă din cap. Se gândise că acesta va fi răspunsul lui, dar nu era nimic rău în a întreba. Bătrânul avea o putere considerabilă când venea vorba de modificări de design. De mai multe ori, Teela văzuse specificații actualizate şi îmbunătățite până la cote mult peste ceea ce se aşteptase ea. Acest proiect avea susținere de la cele mai

înalte niveluri. În timp ce Amiralii care controlau creditele încercau mereu să ciupească şi să păstreze cât mai multe credite, nimeni nu avea de gând să se zgârcească la nimic care să facă proiectul să funcţioneze aşa cum era prevăzut.

Păcat că proiectanții originali nu avuseseră acest mandat.

Teela nu văzuse toate planurile principale – nu credea că cineva sub nivelul *Bătrânului* le văzuse pe toate – dar erau destule defecte de proiectare în planurile secundare pe care le revizuise. Nimic atât de important încât locul să nu funcţioneze sau să se dărâme dacă cineva se loveşte de un perete, dar destule mărunțişuri ici şi colo spuneau fără îndoială că proiectanții acordaseră mai puțină atenție detaliilor decât ar fi trebuit. Încă o schiță sau două ale schemelor ar fi corectat cele mai multe dintre acestea; multe erau prinse şi reparate din mers, aşa cum tocmai făcuse ea – intrări şi ieşiri prost plasate, sisteme de ventilație mai puțin adecvate, ventile termice prost amplasate... Amănunte obişnuite care apăreau în proiectele mari de construcții. Erau multe, dar era mult mai mult loc în care se puteau face greşeli, nu-i aşa? La urma urmei, această *Stea a Morții* era la fel de mare ca o lună de clasa a IV-a, cu un echipaj format din cel puțin un milion de ființe. Nimic de mărimea asta nu mai fusese construit până atunci... cel puțin din câte ştia Teela.

La ce se rezuma totul era că va face ceea ce putea face.

A lucra pentru Imperiu era rău, nu se putea trece peste asta, dar nu la fel de rău ca a trăi într-o colibă improvizată pe o lume care era, în cea mai mare parte, fie junglă, fie mlaştină, şi ai cărei locuitori mai degrabă te-ar ucide imediat ce te vedeau. La urma urmei, ce putea să facă? Arhitectura nu era exact genul de lucru interesant şi elegant în jurul căruia lumea să se poată aduna. După toate probabilitățile, ar fi fost ucisă dacă ar fi încercat să îi ajute pe Rebeli. Dar, făcând ceea ce ştia să facă, ar fi putut salva câteva vieți sau cel puțin putea să le facă mai confortabile. Da, acele vieți ar aparține servitorilor Imperiului, dar, la urma urmei, nu toate ființele de aici erau rele.

Ca justificare, asta nu era chiar atât de rea. Sinele ei interior aproape că o credea.

Capitolul 10

Fregata medicală *MedStar Patru*, orbita polară, Despayre

Droidul secretar C-4ME-O stătea în echilibru giroscopic pe singura sa roată în hol, în timp ce *Uli* ieşea din sala de operații. Procedura fusese de rutină, o operație de grefare a unui ficat nou pentru un sclav Wookiee rănit în explozia recentă de pe şantier. Unele dintre speciile înrobite erau considerate dispensabile, deoarece pe planeta de jos existau întotdeauna mai mulți potențiali recruți, dar Wookiee erau prea valoroşi pentru a-i pierde, îi spusese un Colonel. Valorau de trei ori mai mult decât aproape orice alt muncitor, iar *Uli* auzise deja de cel puțin zece ori de când ajunsese aici, spunându-se: *Dacă vrei ca o treabă să fie bine făcută, ia un Wookiee să o facă*. Erau capabili să reziste mai bine la temperaturile extreme ale vidului, aveau mai multă rezistență decât celelalte specii, iar etica muncii lor era ireproşabilă – păreau incapabili să dea mai puțin de 100%, chiar şi într-un proiect pentru care fuseseră recrutați ca sclavi.

Singurul dezavantaj era că toate costumele lor de vid trebuiau să fie făcute special pentru a se potrivi cu formele lor uriaşe şi păroase. *Uli* se întrebase de ce văzuse atât de mulți Wookiee când sosise. Curând îşi dăduse seama că, la fel ca el, nu se aflau aici din propria dorință.

— Doctore Divini, spuse droidul, pe tonul său plăcut. Ce mai faceți?

— Cât se poate de bine, *Fourmio*. Ai nevoie de ceva?

— Sunt destul de autosuficient, mulțumesc, doctore. Dar Comandantul Hotise ar dori să vă vadă când veți fi liber.

În sinea lui, *Uli* gemu. De când ajunsese aici, fusese destul de agitat, iar acum că rotația lui se încheiase în sfârşit, abia aştepta să doarmă puțin.

— Părea urgent?

— De fapt, domnule, cuvintele lui precise au fost: *Adu-mi fundul lui Divini aici, repede*.

Droidul imitase perfect vocea lui Hotise. *Uli* trebui să zâmbească. Hotise putea fi un om de carieră, dar era sincer şi direct în vorbire şi în acțiuni. Şi era doar o rotiță în uriaşa maşinărie a Imperiului – nu avea rost să-l învinovățească pentru situație.

Uli purta echipamentul albastru chirurgical, pe care nu pierdu timpul să-l schimbe. În timp ce protocoalele de serviciu standard cereau, în mod normal, o ținută mai formală atunci când asistau un ofițer Comandant într-o zonă necombatantă la bordul unei nave, unitățile medicale erau mai puțin stricte. Majoritatea medicilor erau recrutați şi oricum nu dădeau doi bani pe ceea ce credea marina despre ei – ei sperau doar să scape şi să plece acasă. Şi, la fel ca el, orice doctor care îşi merita bisturiul cu laser ştia că el, ea sau acel lucru era mult prea valoros pentru a fi închis pentru nerespectarea unui cod de uniformă mărunt. Imperiul era uneori încuiat şi lent, dar nu complet prost.

Când *Uli* intră, Hotise era aşezat în spatele biroului său, bătând rapid pe două console de intrare diferite. Holoimaginile dansau şi clipeau pe console în timp ce codurile curgeau. Era impresionant de privit, ca şi cum ai vedea pe cineva capabil să scrie în două limbi în acelaşi timp, câte una cu fiecare mână.

— Stai jos. Vin la tine în câteva secunde.

Uli se aşează pe un scaun, un dispozitiv care bâzâi şi se adaptă contururilor sale pentru un sprijin perfect. Să stea jos era o greşeală, îşi dădu seama prea târziu. Dacă se înclina pe spate, putea adormi mai repede decât...

Hotise, ținându-se de cuvânt, îl scoase pe *Uli* din somn doar câteva secunde mai târziu.

— Echipa de construcție a pus în funcțiune câteva stații medicale ecuatoriale – nu sunt unități cu servicii complete, dar au câte două săli de operație, camere de preoperator şi de recuperare, şi douăzeci de paturi medicale fiecare. Ca să nu mai vorbim de saloane cu rezervoare de bacta, stații de îngrijire, camere de aprovizionare, birouri... ştii cum stă treaba. Mai mult decât un *Rimsoo*, mai puțin decât un centru medical.

— Şi...?

— Şi vreau să te duci să conduci unul.

— Nu sunt administrator, spuse *Uli*.

— *Învață-l pe bunicul tău cum să-şi pună ghetele în picioare*, fiule. Ştiu că nu eşti administrator, dar acum avem cu câteva duzini mai puțini din ăştia. Construcțiile merg înainte de termen, cel puțin în domeniul nostru, iar noi primim greu ajutoare noi. Eşti calificat ca şi chirurg şef, iar eu îl voi trimite pe *Fourmio* să se ocupe de chestiunile de secretariat. Avem nevoie de trei chirurgi şi de câțiva medici interni, toți cu experiență în diverse domenii, plus infirmiere, ajutoare, îngrijitoare şi câțiva operatori de calculator. Nu este mai rău decât să conduci o clinică. Sarcinile vor fi în mare parte muncitori care se lovesc, unele infecții, boli legate de vârstă – chestiile medico-chirurgicale obişnuite pe un şantier de construcții. Nimic de care să nu te poți ocupa. Dacă te împotmoleşti, poți cere ajutor.

Uli îşi dădu seama că nu există nicio cale de ieşire. Totuşi, nu se putu abține:

— De ce eu?

— Ei bine, sincer, fiule, nu am pe nimeni altcineva de care să mă pot lipsi.

Ce mai contează? se întrebă *Uli*. Aici, acolo, sau în altă parte – era acelaşi lucru, de fapt. Asta nu era o situație de luptă, aşa cum fuseseră multe în trecut. Cu toate astea, simți cum un mic vierme de nelinişte începea să i se răsucească încet în stomac.

— În regulă, spuse el.

— Mă gândeam că vei spune asta – nu că ai prea multe de ales. Împachetează-ți lucrurile – pleci cu naveta din schimbul trei.

În timp ce *Uli* se îndrepta spre cabina sa pentru a-şi aduna puținele lucruri, se gândi din nou la viața sa. Trecuseră două decenii de la prima sa misiune pe Drongar. Ajutase la operarea câtorva *Rimsoo* de atunci, iar când Războiul Clonelor luase sfârşit, fusese mai mult decât pregătit să profeseze în sectorul privat. Dar nu asta fusese viața care îi fusese oferită. Iar acum, când ar fi trebuit să se elibereze de mult din *sclavie*, se ducea la un alt post – de data asta pe mastodontul numit *Steaua Morții*.

În general, încerca să nu se gândească la Drongar – chiar şi după atâta timp, rememorarea ducea la anumite amintiri care erau prea dureroase. Dar nu se putu abține să nu-şi amintească o frază pe care micul reporter Sullustan Den Dhur o folosise adesea: *Am un presentiment rău în legătură cu asta*.

Exact, gândi *Uli*.

Colonia închisoare *Oraşul Spintecătorilor*, Despayre

Ratua auzise prima dată zvonul de la Balahteez, contrabandistul de mirodenii

Pho Ph'eahian. De-a lungul anilor, Balahteez îşi dezvoltase numeroase contacte şi, poate deloc surprinzător, multe dintre ele ajunseseră aici. Ca urmare, părea să aibă întotdeauna surse bune de informații. Prețul pe care trebuia să-l plăteşti pentru a auzi acele informații era să-i asculți povestea tristă a tratamentului nedrept din partea Imperiului fără inimă.

Contrabanda cu mirodenii în sine nu era de obicei suficientă pentru a merita o călătorie pe planeta închisoare pentru o condamnare pe viață, dar Balahteez fusese implicat într-un accident nefericit în timp ce era urmărit de o patrulă Imperială în apropierea lunii Zharan Gall. Realizând că nava sa va fi în curând ajunsă de canoniera marinei care îl urmărea, Balahteez îşi aruncase încărcătura ilegală. Drogul, bine ambalat într-un bloc de carbonită de mărimea unui cufăr de bagaje, se precipitase în puțul gravitațional al lui Gall şi făcuse o gaură mare în învelişul exterior al unei barăci care adăpostea o mare unitate de mecanici de TIE. Gaura fusese suficient de mare încât treizeci dintre mecanicii nefericiți fuseseră aruncați în vid de decompresia explozivă, iar o duzină rămăseseră fără aer înainte ca droizii de urgență şi de reparații să poată resigila compartimentul. Ca să nu mai vorbim de ceilalți cincizeci care muriseră imediat în urma impactului; blocul de carbonit se deplasase cu aproximativ doi kilometri pe secundă şi lăsase un crater de treizeci de metri în diametru.

Fusese un accident, pur şi simplu, iar şansele ca blocul să lovească o structură aflată în câteva mii de kilometri pătrați de pustiu total erau atât de mici încât calcularea lor ar fi provocat o durere de cap chiar şi unui Givin. Era inutil să mai spună că Imperiul nu văzuse lucrurile aşa. Ratua auzise povestea de multe ori, încât o ştia aproape cuvânt cu cuvânt: contrabandistul fusese judecat, condamnat şi pus pe o navă spre Despayre, totul în mai puțin de o săptămână standard. Ratua auzise spunându-se că Pho Ph'eahianii erau mari povestitori, suficient de amuzanți pentru a-şi ține audiența vrăjită. Iar povestea lui Pho fusese interesantă – primele cinci sau şase ori când Ratua o auzise. Dar nu mai ştia de câte ori i-o spusese până acum.

Şi Pho nu putea fi grăbit: Ratua trebuia să stea şi să zâmbească şi să se prefacă interesat, oferind simpatie în locurile potrivite, dând din cap, plescăind din limbă şi clătinând din cap în semn de uimire, sau contrabandistul se supăra şi nu-i mai dezvăluia ceea ce aflase recent. Era mai degrabă ca şi cum ai juca o piesă bine repetată: dacă îşi juca rolul corect, era răsplătit; dacă greşea replicile, rămânea fără bucurie.

— Cu adevărat, cu adevărat, ai fost maltratat, spuse el. Atât de nedrept.

Balahteez aprobă din cap.

— Aşa este, într-adevăr aşa este.

— Trist. Nu există dreptate. Ratua consideră că ajunseseră în punctul în care putea întreba: Deci, este vreo veste?

— Din întâmplare, *prietene frunză*, da. Ştiu din surse sigure că *EngSat Complex* şi *Dybersyne Engineering Systems* au început producția celui mai mare magnet de focalizare construit vreodată – echivalentul în gauss al câmpului unei mici luni de fier, aşa se spune.

— Ei bine, asta e... interesant, spuse Ratua. Probabil cel mai interesant lucru din acest an la *Conferința Interstelară a Tâmpiților Ştiințifici Plictisitori şi Monotoni*.

— Îmi cer scuze pentru orice grosolănie involuntară, tânărul meu lăstar, dar nu ştii nimic despre ceea ce glumeşti.

Balahteez ridică privirea spre tavan, dar intenționa în mod clar ca privirea sa să străpungă acoperişul şi să se extindă în spațiu.

— Construcția la care atât de mulți dintre semenii noştri au fost recrutați pentru munci umile, împreună cu mii şi mii de sclavi, droizi şi contractori privați, ca să nu mai vorbim de ingineri ai armatei şi marinei Imperiului, este destinația acestui aparat colosal.

— Da, şi?

— Ei bine, lăsați-mă să te lămuresc. Fasciculele de particule coerente, cum ar fi electronii, pozitronii şi altele asemenea, precum şi emisiile amplificate de fotoni, sunt adesea focalizate cu inele magnetice mari. Se presupune că, în acest mod, s-ar putea genera un fascicul cu suficientă forță pentru a spulbera un asteroid mare cu o singură lovitură.

— Există aşa ceva?

— În teorie, da, deşi este nevoie de o sursă de energie atât de mare încât este imposibil de deplasat, chiar şi pe un Distrugător. Dar, continuă Balahteez, ridicând o falangă în semn de emfază, la bordul a ceva de mărimea, să zicem, unei luni, s-ar putea instala şi găzdui cu uşurință un astfel de mecanism.

— Vrei să spui că stația de luptă pe care o construiesc acolo va fi atât de mare?

— O, Doamne, da. Cu uşurință. Dar nu asta este ideea. Inelul magnetic construit de *Dybersyne* este mult, mult mai mare decât ar fi necesar pentru a focaliza un astfel de fascicul, chiar şi un fascicul de o putere atât de uimitoare.

Ratua se încruntă.

— M-ai pierdut.

Contrabandistul zâmbi.

— Să spunem, de dragul discuției, că stația de luptă în construcție este suficient de mare pentru a conține, oh, şase sau opt astfel de arme, precum şi un reactor de hipermaterie care ar putea alimenta o planetă mică. Şi că este posibil să se concentreze toată această energie într-un singur fascicul – prin cel mai mare şi mai puternic inel magnetic realizat vreodată.

Îl privi pe Ratua cu nerăbdare.

— *Mopak*, spuse Ratua încet.

— Într-adevăr, într-adevăr. Văd că în sfârşit înțelegi. Nu e chiar atât de plictisitor, nu-i aşa?

Ratua scutură din cap. Asta era sigur. Dacă Imperiul putea face să funcționeze aşa ceva, nu ar mai fi existat niciun loc în care să se poată ascunde o forță Rebelă – superarma putea, cu o singură lovitură, să distrugă continente întregi. Poate chiar planete întregi. Simpla cunoaştere a existenței unui astfel de lucru, se pare, ar fi suficientă pentru a menține pacea. Cu siguranță nu ai vrea să o vezi intrând în sistemul tău cu intenții răuvoitoare...

Ratua nu era genul politic. Nu îi păsa niciodată prea mult cine era la conducere, din moment ce trăia oricum la periferie, iar acum că era condamnat să-şi petreacă restul vieții pe această planetă îngrozitoare, conta şi mai puțin. Dacă Rebelii învingeau cumva Imperiul – un lucru care părea imposibil, mai ales având în vedere ultimele veşti –, nu era probabil ca ei să-i ofere amnistie pentru crimele sale, aşa cum nu-i oferise nici Imperiul. Sigur, aici erau câțiva prizonieri politici care ar fi putut fi eliberați, dar hoții, contrabandiştii şi criminalii nu plecau nicăieri, indiferent cine câştiga. Nici măcar cei care fuseseră cu adevărat condamnați pe nedrept, aşa cum fuseseră el şi Balahteez, nu se puteau aştepta la comutarea pedepsei. Nu, se părea că era condamnat să putrezească aici, pe Despayre, pentru tot restul zilelor sale. Dar...

Dacă reuşea cumva să-şi asigure un loc pe acea stație, putea fi destul de sigur de două lucruri: unu, stația nu avea să stea prea mult prin sistemul Horuz după ce era operațională, şi doi, avea să fie unul dintre cele mai sigure locuri din toată galaxia. Luând toate aceste lucruri în considerare, ar fi fost un loc mult mai bun decât aici.

Din păcate, Ratua nu avea talente deosebite care să-i facă pe recrutori Imperiali să-l aleagă pentru serviciul de pe stație. Probabil că Imperiul nu prea avea nevoie de un cerşetor pe o astfel de *navă*. Totuşi, când te gândeai la asta, pe o stație de mărimea unui planetoid, o singură ființă putea scăpa cu uşurință de atenția oficialilor. Odată ajuns acolo, putea să dispară în umbră şi, cu puțin noroc, să devină efectiv invizibil.

Trebuiau să fie literalmente milioane de locuri unde să se ascundă acolo sus.

Problema era că *acolo sus* putea însemna la fel de bine cealaltă parte a galaxiei, atât timp cât el era aici jos. Totuşi, s-ar putea să nu fie o problemă insurmontabilă...

— Lasă-mă să-ți aduc o cană de ceai, zise Ratua, şi ne continuăm discuția.

Capitolul 11

Distrugătorul *Devastatorul* din *Clasa Imperială*

Refăcut după timpul petrecut în camera hiperbarică, Darth Vader îşi contemplă încă o dată soarta unică. Se obişnuise cu ceea ce era, în mare parte. Era greu, după atâția ani, chiar să vizualizeze chipul lui Anakin Skywalker, Cavalerul Jedi. Dar era aşa cum trebuia să fie. Skywalker era mort. Fusese ucis pe malul unuia dintre râurile de lavă de pe Mustafar, iar Lordul Sith Darth Vader înviase din cenuşa lui.

Deveni din nou conştient de respirația sa, iar dispozitivul îşi acceleră ritmul în timp ce el lăsa partea întunecată să îl ia, să îl învăluie în furie şi ură. Puterea Forței curse prin el, umplându-l şi alimentându-i furia. Era, ca întotdeauna, alegerea lui: putea să absoarbă energia întunecată, să o păstreze închisă în el, un condensator care nu mai era om şi care o putea descărca oricând, îndreptând-o spre oricine sau orice. Sau putea să o lase să curgă prin el, să nu fie recipientul, ci canalul, şi astfel să se elibereze momentan de furia care făcea mereu parte din el.

Se decise pentru a doua variantă. Îşi lăsă sabia prinsă la curea. În mod normal, ar fi folosit-o pentru a se antrena pe droizii de duel care fuseseră special concepuți şi construiți pentru a-i testa curajul. Programați cu cunoştințele şi abilitățile unei duzini de luptători de arte marțiale diferiți şi înarmați cu arme letale de tăiere sau de impact, erau într-adevăr adversari formidabili şi făcuseră parte integrantă din antrenamentul Sith încă din timpuri imemoriale. Dar nu totul se rezuma la sabia de lumină.

Existau şi alte atribute, alte arme din arsenalul său, care trebuiau de asemenea exersate. Vader inspiră, reținând aerul uscat şi uşor amar atât timp cât îl puteau suporta plămânii săi cicatrizați. Lăsă respirația să fie scoasă din el de aparatul respirator, îndreptându-şi mâna dreaptă spre o oglindă din apropiere. *Densecrisul* aluminizat se sparse în mii de bucăți, lovit de partea întunecată ca de un pumn de oțel. Vader fu conştient că substanța *incasabilă* se spărgea şi cădea trosnind pe podea, miriade de reflexii scânteind în lumină în timp ce păreau să se mişte cu încetinitorul. În acelaşi timp, Forța îl alertase de prezența cuiva la uşa din spatele lui.

— Da? spuse el, fără să se întoarcă să se uite.

Ştia cine era după senzația unsuroasă a gândurilor bărbatului. Dacă ar fi fost incapabil să le simtă, simplul fapt că intrusul venise aici pentru a-i întrerupe exercițiile ar fi fost suficient pentru a-i dezvălui identitatea. Nimeni altcineva nu ar fi îndrăznit.

— Domnule, zise Amiralul Motti. Marele Moff Tarkin cere să vă vorbească.

Vader se întoarse, surprins. De ce ar cere Tarkin o audiență acum? Da, omul ştiuse că venea spre şantier, dar era un protocol greşit să rupi tăcerea de comunicații. Oricare ar fi fost motivul aparent, era o certitudine că în spatele lui se afla o agendă ascunsă. *Viclenia lui Tarkin poate zăpăci o cameră plină de avocați Neimoidieni*, reflectă Vader. Din fericire, Forța era un instrument foarte util împotriva unor astfel de intrigi.

Fără vreun cuvânt, Vader trecu pe lângă Amiral şi se îndreptă spre intimitatea camerei sale. Mintea lui Motti nu era slabă, dar emoțiile care răzbăteau sub exteriorul calm îi făceau gândurile destul de uşor de intuit: dacă ar fi putut să-l lovească mortal pe Vader, ar fi făcut-o. Mintea bărbatului era un cazan de furie clocotitoare, de ură şi invidie, dintre care cea mai mare parte era îndreptată spre Vader. Păcat că Motti nu

avea nicio legătură cu Forța, gândi Lordul Întunecat. S-ar fi putut dovedi foarte util.

* * *

— Lord Vader, spuse holoimaginea lui Tarkin.

Salutul şi plecăciunea uşoară erau rigide şi formale. Imaginea era în mărime naturală, deşi un pic transparentă şi neclară, ocupând holodispozitivul din anticamera lui Vader ca şi cum guvernatorul ar fi stat în fața lui. Vader studie simulacrul. Oricare ar fi fost problema care îl determinase pe Tarkin să-l apeleze, nu era una mică. Fața bărbatului era şi mai morocănoasă şi taciturnă decât de obicei.

— Mare Moff Tarkin, spuse Vader.

Nu făcu efortul de a ascunde urma de dispreț pentru titlu. Armata iubea ierarhia. Dar Tarkin nu era un om care să zăbovească cu amabilități; el trecu direct la subiect.

— A avut loc o explozie pe stația de luptă – sabotaj. Pagube semnificative.

— Şi...?

— Am stabilit mai mulți suspecți în cauza acesteia.

— Şi...?

— Echipele noastre medicale încă n-au primit transporturile de sonde mentale.

Vader aprobă din cap.

— Înțeleg. Doriți ca eu să examinez aceşti suspecți.

— Da. Dacă există pregătiri pe care trebuie să le faci, viteza este esențială. Este extrem de important să determinăm cine a provocat acest incident şi de ce, şi să ne ocupăm de ei cu fermitate.

— Nu am nevoie de pregătiri. Nava mea va sosi în câteva ore. Voi vorbi cu prizonierii imediat ce voi urca la bordul navei voastre. Pregăteşte-i. Voi determina eu cine dintre ei este responsabil.

Tarkin îi mai dădu o înclinare de cap militară şi clară.

— Aşteptăm cu nerăbdare vizita dumneavoastră, Lord Vader.

Vader făcu semn ca unitatea de comunicații să se deconecteze fără să răspundă.

Da, gândi el. *Sunt sigur că da.*

Asta era o veste foarte interesantă. Dacă *Alianța Rebelă* era responsabilă – *şi cine altcineva ar fi putut fi?* –, acea acțiune contrazicea cu siguranță imaginea oficială a disidenților ca o gloată dezorganizată care nu reprezenta o amenințare reală. Vader simți un mic licăr de satisfacție strălucind în el. Ştia de ceva vreme că nemulțumiții creşteau atât în organizare, cât şi în putere. Organizaseră raiduri de gherilă asupra stațiilor spațiale şi depozitelor de provizii, reuşiseră să obțină material militar şi nave de război de la designeri industriali şi de şantiere navale înțelegători şi se aliaseră cu multe specii extraterestre, jucând pe seama resentimentelor acestora din urmă de a fi reduse la un statut inferior în ochii *Noii Ordini*. Erau mai mult decât o colecție pestriță de idealişti sălbatici; acum numărau printre rândurile lor foşti strategi Imperiali, programatori şi tehnicieni, iar rețeaua lor de spioni devenea din ce în ce mai complexă. Erau gunoaie, era adevărat, dar suficienți puteau bloca orice sistem, chiar şi unul atât de complex şi curat precum Imperiul. Trebuia să se ocupe de ei, şi aşa avea să fie. Această *Stea a Morții* a lui Tarkin putea fi eficientă până la un anumit punct, dar nu trebuie să foloseşti o torpilă protonică pentru a omorî un *țânțar de foc*.

Vader se întoarse şi ieşi din camera sa. Partea întunecată avea să-i spună cine erau răufăcătorii – să-i spună, şi să se ocupe şi de ei.

Capitolul 12

Cantina *Inima Blândă*, *Subteranul de Sud*, Grila 19, Oraşul Imperial

Memah Roothes se încruntă la droidul de livrare. Sistemele meteorologice locale îşi făceau de cap, iar aerul era fierbinte, prea umed şi îmbâcsit, ca să nu mai spunem despre mirosul de lubrifiant şi gunoi în putrefacție care se scurgea de pe aleea din spatele cantinei sale. Se culcase târziu şi se sculase devreme, se simțea deja groaznic şi cu siguranță nu avea nevoie de această ultimă veste proastă.

— Poftim? Nu cred că te-am auzit bine. Te rog să repeți.

Droidul, un model utilitar standard de încărcător/descărcător, spuse din nou:

— Transportul dumneavoastră de băuturi alcoolice a fost întârziat. Dispecerul nostru îşi cere scuze pentru greşeală.

— Şi ce ar trebui să bea clienții mei între timp? Apă?

Inteligența de bază a droidului era suficientă pentru a face livrări de lichior; nu era în stare de sarcasm.

— Apa este potabilă pentru toate ființele simțitoare bazate pe carbon.

— Da, şi chiar şi aici este liberă la orice robinet Imperial.

Droidul nu răspunse la asta. Memah scutură din cap cu dezgust; un gest uman pe care îl preluase. Era inutil să te cerți cu un droid; la fel de bine puteai să te cerți cu dozatoarele de *ferment* de sub bar.

— În regulă. Când pot aştepta transportul?

— Mâine.

— Ei bine, cred că va trebui să mă descurc cumva, nu-i aşa?

Evident, şi acea întrebare era dincolo de înțelegerea droidului. Suspinând, Memah îi făcu semn să plece. Rodo, care fusese în față să repare o balama ruptă cauzată de impactul unui client combativ, se întoarse la portalul de livrare.

— Probleme?

— Da. Livrarea de astăzi... Nu există.

— Hmm...

Memah se întoarse să se uite la el.

— Detectez vreun sens în acea monosilabă?

— Probabil că nu e nimic, răspunse Rodo. Dar am văzut camionul cu alimente de bază trecând fără să se oprească pe lângă piața Kenloo, în dimineața asta. Ei îşi primesc livrările în aceleaşi zile ca noi.

Piața se afla cu două clădiri mai jos, de cealaltă parte a unui magazin gol care adăpostise cândva animale exotice de pe alte lumi. Cu şapte luni în urmă, un fel de ciumă exobiotică afectase animalele şi jumătate dintre ele muriseră. Imperiul pusese locul în carantină, eutanasiase creaturile rămase şi asta fu tot. Clădirea rămăsese goală de atunci.

Redeveni atentă la comentariul lui Rodo.

— Unde vrei să ajungi?

Bărbatul ridică din umeri.

— Doar că mi se pare ciudat ca două afaceri aflate chiar una lângă alta, cu servicii de la companii de livrare diferite, să fie ocolite în aceeaşi zi.

— O coincidență, spuse ea.

— Când eram cu *Strikebirds*, aveam o vorbă: *Coincidența te poate ucide*.

Rodo căscă şi îşi întinse brațele deasupra capului, etalându-şi muşchi care ar fi făcu până şi un Whiphid să pară sfrijit.

— Poate o să verific în jur, spuse el, să văd dacă au probleme cu livrarea şi *Chunte* şi *Ligabow*.

— Şi dacă au?

El ridică din umeri.

— Atunci înseamnă ceva.

Ea nu putu evita tonul exasperat care i se strecură în voce.

— Adică ce?

Rodo ridică din nou din umeri.

— Nu ştiu. Ar putea fi o mulțime de lucruri. Poate doar probleme cu programele de dispecerat. Poate începutul cuiva care încearcă să scadă valoarea proprietăților imobiliare pentru a putea cumpăra tot locul. Greu de spus. Ar putea să nu fie nimic.

Memah aprobă încet din cap, neştiind prea bine ce să creadă despre dezinvoltura bruscă şi studiată a lui Rodo.

— Da, ei bine, va trebui să scuturăm de praf o parte din stocurile de rezervă pentru a trece de mulțimea din seara asta. Şi chiar şi aşa, va fi incert.

El aprobă din cap.

— Mă voi întoarce înainte de aglomerația de seară, spuse el.

Se îndreptă spre gura aleii, iar ea se întoarse înăuntru.

Lăsând la o parte îngrijorarea lui Rodo, o livrare ratată nu era probabil un motiv de îngrijorare, îşi spuse Memah. La urma urmei, era un război în desfăşurare, iar micile erori erau de aşteptat, chiar dacă războiul nu se apropiase niciodată de această planetă, cu excepția câtorva incidente de sabotaj.

Şi ce Rebel cu o jumătate de creier avea de gând să coboare în *Subteranul de Sud* pentru a arunca ceva în aer – aici, unde existau şanse mari ca cineva să-l păcălească şi să-i fure tot ce avea la el, inclusiv bomba? Dacă nu ştiai cum să te descurci prin părțile astea, era riscant să fii turist fără câteva gărzi înarmate. În plus, aici nu existau ținte care să facă mare vâlvă în holoştiri – oricum, cui îi păsa de mahalalele de sub străzi? Se gândi apoi la acei *Ochi* care fuseseră în local în noaptea precedentă.

Da, bine, fusese neobişnuit, dar oricare ar fi fost motivele lor, nu era ca şi cum s-ar fi întâmplat ceva sub acoperire... Nu-i aşa?

Memah pufni. Probabil că vreun computer *râgâise* pe undeva şi pierduse câteva fişiere de rutare. Atâta timp cât era vorba de o defecțiune punctuală, putea trăi cu asta. La urma urmei, în ceea ce priveşte administrația locală, nu era ca şi cum ar fi avut prea multe de ales în zilele astea.

Cantina subofiţerilor, Distrugătorul Imperial *Gheara de Oțel*

Cantina subofițerilor era pe jumătate plină, suflantele de aer lucrând din greu pentru a scăpa de fum şi de mirosurile corporale, şi aproape reuşind. Maistrul-şef subofițer Tenn Graneet stătea la masa de patru persoane, vizavi de Olzal Erne, al doilea şef de veghe de pe panoul de la tribord. Ambii oameni aveau coatele pe masă, cu mâinile drepte împreunate în poziție de skandenberg.

Mâinile stângi erau lipite de blatul mesei.

Erne era mai mare – cu douăsprezece, poate cincisprezece kilograme mai greu –

cu zece ani mai tânăr şi îi plăcea să tragă de fiare, aşa că avea muşchii unui halterofil. Uitându-te la ei, n-ar fi trebuit să fie niciun concurs – Erne avea clar avantajul.

— Eşti aproape gata, bătrâne? spuse Erne.

— Doar o secundă. Tenn îşi eliberă mâna stângă, îşi luă cana glazurată şi sorbi o înghiţitură lungă de *ferment*. Apoi puse cana jos, zâmbi şi reluă legătura cu mâna stângă a lui Erne. Sunt gata când eşti şi tu, Olzal.

O duzină de membri ai ambelor echipaje de artilerie şi câţiva lustruitori de punte stăteau în jurul mesei, privind cum ambii bărbaţi se pregăteau, muşchii de pe braţe începând să se strângă uşor. În afară de asta, mâinile împreunate ar fi putut fi turnate în duroţel.

— Cinci pe *Şeful* Erne, maxim treizeci de secunde, spuse unul dintre tunarii lui Erne.

— Mă bag, spuse cineva din echipa lui Tenn.

— Zece pe maistrul-şef Graneet, completă unul de la tunurile protonice, tot din echipajul lui Tenn.

— Cât timp? întrebă o femeie.

— Atât cât va dura.

— Accept pariul.

— Hei, *Numere*, cât câştigă partea noastră? întrebă Tenn.

Numere era un Givin, o specie de fiinţe, în general, obsedate de matematică. Doar câteva zeci de Givini fuseseră înrolaţi, dar abilitatea lor de a supravieţui pentru perioade scurte, neadaptaţi, în vidul dur, mai mult chiar decât aptitudinea lor de a jongla cu numere întregi, le adusese un tratament mai favorabil decât cel pe care îl primeau de la Imperiu majoritatea non-humanoizilor.

Numere avea o capacitate stranie de a face tot felul de calcule aritmetice în capul lui, aproape la fel de repede ca un droid. Acum nu făcea excepţie. De îndată ce Tenn puse întrebarea, creatura sfrijită răspunse:

— Optzeci şi cinci de credite pentru noi. Douăzeci în buzunarul tău.

— Îţi numeri banii, Tenn? Trebuie să mă baţi mai întâi, nu-i aşa?

— Oh, asta.

Cu o pocnitură rapidă a încheieturii mâinii şi o flexie a pieptului şi umerilor, Tenn trânti mâna lui Erne pe blatul mesei. Durase poate o secundă întreagă. Îi dădu drumul mâinii celuilalt bărbat în aplauzele şi ovaţiile publicului. Erne părea uimit, frecându-şi bicepşii.

— Fiu de *tairn*! spuse el. Cum naiba ai făcut asta?

Tenn râânji.

— Cu o viaţă sănătoasă, *Şefule*.

Adevărul era altul, dar numai el îl ştia. Într-o încurcătură din ultimele zile ale Războiului Clonelor, pe când era asistent artilerist la prima sa misiune, un idiot de încărcător schimbase firele unui condensator greu şi apoi uitase să-i seteze siguranţa. De îndată ce descărcătorul îl deschisese, condensatorul explodase şi împroşcase echipajul cu şrapnel, din care o bucată secţionase tendonul care lega muşchiul pectoral drept de braţul lui Tenn. Încărcătorul fusese norocos să fie ucis pe loc; altfel, cei din echipaj care nu erau deja mutilaţi sau morţi ar fi făcut tot posibilul să-l vadă murind încet.

Când medicul reconectase tendonul din partea superioară a corpului lui Tenn, nu îi plăcuse vechiul ataşament, care fusese destul de afectat de bucata de metal

încins. Aşa că încorporase un şurub organic şi reataşase ligamentul puțin mai jos. A arătat bine şi, în cele din urmă, şurubul fusese reabsorbit, lăsând doar un mic nod osos. Rezultatul acelui efort creativ fusese o îmbunătățire cu 25-30% a pârghiei brațului său drept. Cu puțin antrenament, pectoralul drept al lui Tenn era efectiv aproape cu jumătate mai puternic decât cel stâng. Nu părea, nu era mai mare, dar rezultatul era totuşi impresionant. De-a lungul anilor, reuşise să câştige o mulțime de pariuri în baruri la concursurile de skandenberg.

Numere strecură un mic teanc de credite sub cana lui Tenn.

— Partea ta, *Şefule*.

— Bătrâna mea mamă îți mulțumeşte frumos, fiule. Se uită la Erne. Deci, eu cumpăr următoarea rundă?

— De acord, spuse bărbatul mai mare.

— Nu e nicio dezonoare să fii bătut de cel mai bun.

Şeful rânji.

— Dă-mi câteva zile să mă refac şi putem avea o revanşă.

— Întotdeauna sunt bucuros să iau banii unui coleg de marină.

După ce observatorii se întorseseră la berile lor, Erne spuse:

— Deci, care e treaba cu noua stație de luptă?

— *Steaua Morții?* Tenn îşi coborî vocea la un nivel conspirativ. Am auzit că oricine poate lovi un perete de bloc de la un metru distanță poate avea un loc de acostare dacă vrea. Dar dacă ştii să tragi cu adevărat, te vor lăsa să foloseşti armele mari – inclusiv una care va face ca cele mai mari arme ale noastre să pară aruncătoare de proiectile de buzunar.

— Nu glumeşti?

— Tipii ca noi, nu avem nicio problemă, continuă Tenn. Tot ce trebuie să facem este să cerem.

— Ai de gând să o faci?

— Acum glumeşti. Sunt pe viață în marină; de ce nu aş face-o? Când chestia asta va fi terminată, nimic din ceea ce ar putea face oricine împotriva ei nu va putea nici măcar zgâria finisajul. Să conduci un tun care va sparge Distrugătoarele ca pe nişte baloane de săpun, poate chiar va scoate o lună de pe orbită – ce fel de artilerist ar refuza asta? Apoi zâmbi. Mai mare e mai bine.

— Am auzit că securitatea va fi strictă. Nu poți pleca după ce semnezi, până după ce stația devine operațională.

— Şi cu ce diferă asta de ceea ce facem acum? În plus, uită-te la mărimea ei. Va fi ca şi cum ai trăi pe o lună – sau în una. Mii de punți. Poți să o scanezi şi să o conectezi astfel încât tot ce şi-ar putea dori un om să fie undeva în ea. Cine are nevoie de permisie când tot ce trebuie să faci este să porneşti turboliftul?

Erne era de părere că evaluarea lui Tenn cu privire la posibilitățile *Stelei Morții* avea mult sens. Ambii bărbați mai băură din berile lor.

— I-am spus deja şefului meu că sunt gata să mă angajez, spuse Tenn. De îndată ce vor avea o armă care să funcționeze, suficient aer pentru a respira şi suficientă gravitație pentru a-ți da seama în ce direcție e *sus*, voi fi acolo.

— Apropo de tot ce şi-ar putea dori un om…, spuse Erne.

Apoi dădu din cap spre uşă. Tenn se întoarse. Ah. O pereche de lucrătoare civile de la Aprovizionare – femei tinere, arătoase – stăteau acolo, venite, fără îndoială, ca să vadă un loc unde beau bărbații adevărați.

— Îmi place blonda, spuse Erne.

— Mie-mi convine, spuse Tenn. Părul are aceeaşi culoare în întuneric.

Erne se ridică.

— Bună seara, doamnelor. Putem eu şi tatăl meu să vă facem cinste cu câte o băutură?

Cele două tinere zâmbiră. Tenn le oferi în schimb cel mai bun zâmbet al său, simțind mulțumirea pe care numai băutura şi victoria competițională o puteau aduce. O slujbă bună, respectul oamenilor cu care lucrai şi o femeie arătoasă care stătea lângă el, într-o cantină plină de un excelent *ferment* albastru Ortolan. Cât de bună ar mai fi putut fi viața?

Capitolul 13

Cantina piloţilor, Distrugătorul Imperial *Gheara de Oţel*

Vil Dance avea un teanc de monede de zece credite în echilibru pe cotul său întors în sus, până la o duzină acum. În jurul lui, alţi piloţi făceau pariuri dacă va reuşi. Până acum, totul era bine...

Mai luă o înghiţitură din berea sa. Jocul era simplu. Îţi îndreptai cotul ca o lunetă de pistol şi ţinteai în faţa ta, paralel cu podeaua şi cu antebraţul ţinut la un unghi de nouăzeci de grade faţă de corp. Cu palma deschisă lângă ureche şi cu faţa spre tavan, smuceai mâna în jos şi încercai să prinzi monedele aflate în echilibru pe cot înainte să cadă. Oricine putea să prindă una. Cei mai mulţi puteau face trei sau chiar patru. Odată ce treceai de zece, era mai greu. Cea mai bună performanţă personală a lui *Vil* era optsprezece, aşa că o duzină nu era chiar atât de greu. Era un test de coordonare mână-ochi, iar dacă erai pilot, ar fi fost bine să ai o coordonare destul de bună.

Şmecheria era să cobori mâna în formă de cupă suficient de repede, astfel încât să ajungi la monede în timp ce acestea erau încă stivuite împreună. După câţiva centimetri de cădere liberă în condiţii de gravitaţie normală, monedele începeau să se desprindă din grămadă şi, odată ce se întâmpla acest lucru, nu mai puteai reuşi. Mişcarea trebuia să fie rapidă, dar şi lină. Cea mai mică smucitură în afara unghiului ar fi torsionat stiva suficient pentru a separa monedele. Dacă se întâmpla asta, puteai reuşi să prinzi cele mai multe dintre ele, dar ai fi ratat câteva, garantat.

Nu era ca şi cum onoarea echipei sau altceva de genul ăsta depindea de el, dar *Vil* avea o reputaţie de păstrat. Timpii săi la exerciţiile de reacţie ale piloţilor erau întotdeauna între primii doi sau trei, şi acum era, în esenţă, acelaşi lucru. Un test de reflexe. Existau alte specii, cum ar fi Falleenii, de exemplu, care puteau prinde douăzeci sau mai multe fără niciun fel de problemă. Dar puţini oameni puteau reuşi chiar şi zece, în afară de acrobaţi, maeştri în arte marţiale... şi piloţi.

— Haide, Dance. Eşti mai lent decât un *ronto* în opt G.

Era Benjo.

— Da, cât încă mai suntem tineri, adăugă Raal. Ei bine, unii dintre noi, oricum...

Vil rânji, smuci mâna în jos şi apucă cele douăsprezece monede, fără probleme.

— Bani uşori, spuse el.

Urmă o clipă de tăcere surprinsă în rândul echipei, apoi:

— Pe cinci că nu poate face paisprezece.

— Accept pariul ăsta.

— Zece că poate.

— Cote?

— Cote? Ce, arăt ca un agent Toydarian de pariuri? Şanse egale de câştig!

În timp ce piloţii se certau, *Vil* mai luă două monede dintr-un teanc de pe masă. Paisprezece, da? Tot cu patru mai puţin decât numărul lui de top, deşi nu vedea niciun rost în a menţiona asta...

Soneria de urgenţă urlă într-o serie de sunete scurte şi insistente. Piloţii renunţară la conversaţie, împreună cu orice altceva aveau în mână, cu excepţia creditelor, pe care le băgară în buzunare în timp ce fugeau spre ieşire. *Vil* îşi aşeză

cana pe masă şi îi urmă. Îi mai rămăsese doar o înghiţitură de bere; i-ar fi luat două secunde s-o termine, dar când suna alarma, te opreai din orice făceai în clipa aceea şi te îndreptai spre postul tău. În primul rând, era lucrul corect de făcut; toată lumea ştia asta. În al doilea rând, nu ştiai niciodată când te poate urmări o holocameră Imperială, iar dacă erai prins târându-ţi picioarele în timpul unei chemări la post, în loc să fii un pilot TIE grozav, te puteai trezi transferat pentru câteva luni de *serviciu droid*, curăţând coşurile de gunoi şi rezervoarele latrinelor. Şi în al treilea rând, lui *Vil* îi plăcea să zboare chiar mai mult decât îi plăcea să bea.

— Trebuie să fie un exerciţiu, spuse cineva. E puţin probabil să mai evadeze cineva din închisoare după ultimul lot pe care l-am *prăjit*.

Vil nu vorbi despre asta. Oarecum spre surprinderea lui, avusese câteva nopţi neplăcute după acea experienţă. Da, fuseseră nişte infractori, iar treaba lui era să oprească acei infractori, şi trăseseră în el, dar chiar şi aşa nu fusese un adevărat duel. Naveta *Lambda* nu avusese nicio şansă. Distrusese nava aia şi văzuse cum rămăşiţele echipajului se învârteau prin frig, îngheţând în nori de fluide corporale proprii. Aveai tendinţa să te gândeşti la asta ca la împuşcarea unor puncte, ca în holo-simulatoare, nu a unor fiinţe, dar văzând carnagiul produs de armele lui…

Ei bine, hai să fim sinceri, îşi spuse *Vil*, *din moment ce totul rămâne între noi*.

Adevărul era că… avusese câteva vise. Nu, nu vise. Visele erau fragmente nevinovate despre asta şi aia, lucruri despre cum ar fi să nu fi învăţat pentru un test sau să zboare fără o navă sau să fie dezbrăcat în public. Astea nu fuseseră vise.

Acestea fuseseră coşmaruri. Din fericire, uitase detaliile aproape imediat ce se trezise, cu excepţia unei nopţi. Acel vis rămăsese cu el. Unul dintre cadavrele îngheţate fulgerător, plutea prin vid la aproximativ zece metri distanţă de carlinga navei sale de luptă. Capul şi corpul îi fuseseră răvăşite de şrapnel în aşa măsură încât *Vil* nu putea spune dacă era bărbat sau femeie. Privea fascinat cum corpul sfâşiat se rotea încet, scoţându-i chipul la vedere. Observase că, printr-un miracol al întâmplării, ochii nu fuseseră atinşi de furtuna de metal… Şi apoi ochii se deschiseseră.

Vil îşi reprimă un fior. Asta fusese cel mai rău. Îşi spuse că nu era neobişnuit, că făcea parte din meserie. Că se va obişnui cu asta. Asta îl ajutase. Un pic.

Pe măsură ce *Vil* se apropia de hangar, îl văzu pe asistentul ofiţerului de comandă de pe punte făcându-le semn piloţilor să intre.

— Mişcaţi-vă ca şi cum aţi avea un scop, oameni buni! Şi o Pa'lowick însărcinată ar putea alerga mai repede! Mişcaţi-vă!

— Asistent de ofiţer de punte, spuse *Vil* în timp ce se apropia. Cine zboară?

— Tu şi echipa ta, printre alte nouă, spuse asistentul. Apoi continuă să le facă cu mâna piloţilor care încă se apropiau, acum doar câţiva. Escortă VIP pentru Distrugătorul *Devastatorul* de *Clasă Imperială*.

Vil clipi.

— Avem un Amiral cu *jachetă curcubeu*? Un Moff?

— Nu chiar. Tipul care conduce acea navă este mai degrabă într-o culoare, spuse asistentul. Observând privirea inexpresivă a lui *Vil*, adăugă: Totul negru.

Vil înţelese atunci.

— Darth Vader.

— Prieten de-al tău?

Vil râse. Erau unul lângă altul pe scări, aproape de puntea de zbor.

— Nu l-am întâlnit niciodată pe om – sau orice ar fi el, spuse *Vil*. Dar l-am văzut

zburând o dată. La şcoala TIE de la baza navală din Oraşul Imperial. Împotriva lui Barvel.

Nu era nevoie să precizeze că vorbea despre Colonelul Vindoo *Pistolarul* Barvel, unul dintre cei mai decorați piloți TIE. În timpul Războiului Clonelor, Barvel doborâse mai mult de treizeci de nave inamice confirmate în lupte navă contra navă, de două ori mai multe probabile *ucideri* şi nimeni nu ştia câte altele nici măcar nu se deranjase să raporteze. *Vil* ştia că el însuşi era un pilot bun, o mână caldă chiar şi la antrenament, dar Barvel, care fusese scos din luptă de şefii nervoşi pentru a se asigura că Imperiul avea un erou viu cu care să defileze ca recrutor, era cel mai bun. Chiar dacă era doar Căpitan la acea vreme, fusese pus la conducerea şcolii de piloți a bazei navale. Barvel putea să se scufunde cu putere cu orice navă şi să lovească o țintă de mărimea unui *pleeky*[7] pe drumul de coborâre, la viteză maximă, cu tunul din dreapta sau cel din stânga – la alegerea ta. În misiunile de antrenament în care zburase cu el, *Vil* se simțise ca un copil mic care abia putea să meargă, încercând să țină pasul cu un campion la alergare. În timpul manevrelor pentru piloții în curs de absolvire, Darth Vader îşi făcuse apariția. Nu avea niciun grad militar propriu-zis, dar era şoimul de pe încheietura Împăratului şi toată lumea ştia asta. Dacă venea din dispozitivul de vocalizare al lui Vader, putea la fel de bine să vină de pe buzele lui Palpatine, şi te certai cu el pe riscul tău, indiferent de cât de mare era gradul tău.

Vader privise o vreme, apoi ceruse o navă de luptă TIE. Se urcase în ea, decolase şi se alăturase simulacrului de luptă. În câteva secunde, tunurile sale electronice distrusese o jumătate de duzină de nave, iar lupta se rezumase la Vader versus Barvel. *Vil*, a cărui navă fusese lovită într-o luptă în trei la unu la începutul simulacrului de luptă, se afla în repaos, aşteptând ca lupta să se termine, şi urmărise totul.

Vader nu zburase chiar în cercuri în jurul lui Barvel, dar de fiecare dată când *Pistolarul* se mişca, Vader era cu o jumătate de secundă înaintea lui.

Barvel făcuse lucruri pe care *Vil* nu le credea posibile într-un TIE, iar Vader nu numai că îl egala, mişcare cu mişcare, dar pur şi simplu îl depăşea. Nu era alt cuvânt pentru asta – uluitor. *Vil* îşi dăduse repede seama că Vader l-ar fi putut elimina pe Comandantul şcolii de zbor în orice moment – se juca doar cu el.

Asta fusese la fel de înfricoşător în felul ei ca şi coşmarul lui *Vil*. Nu văzuse niciodată un pilot uman mişcându-se aşa. De altfel, foarte puțini extratereştri puteau face la fel. După câteva treceri şi cu ceea ce păruse o serie lentă, neatentă şi leneşă de rostogoliri şi bucle, Vader se întorsese, îl lovise pe Barvel cu razele sale de antrenament şi jocul se terminase. Toți piloții care atârnau acolo în spațiu trebuiseră să ridice mâna şi să-şi închidă singuri gura.

Asistentul se uită pe coridor, dar nu se mai apropiau alți piloți. Se întoarse şi arătă cu degetul.

— Mai bine te-ai duce la nava ta, Dance. Urmă o scurtă pauză, apoi: Vader e bun, nu?

— Mai mult decât bun. Dacă ar fi el împotriva mea, mi-aş supraîncărca motorul şi m-aş arunca în aer – în felul ăsta aş putea să-mi aleg singur momentul morții.

Ceea ce *Vil* nu menționase, mai ales pentru că nici lui nu-i venea să creadă, era că mecanicul care se ocupase după aceea de nava de luptă TIE împrumutată de Vader ieşise din hangar clătinând din cap. Computerele de navigație şi țintire fuseseră oprite,

---

[7] Pleeky – animal de companie popular printre Chadra-Fani, numit şi chak-chak, fiind o specie de rozător de statură minusculă.

spuse el. Înregistrările din carlingă arătau că Vader făcuse asta înainte de a părăsi docul. Deci, dacă mecanicul era de crezut, nu numai că Vader îl învinsese pe cel mai bun pilot din marină la fel de uşor ca şi cum Barvel ar fi fost un prăpădit de fermier de pe vreo lume agrară, dar o făcuse manual. Ceea ce era pur şi simplu imposibil.

— Du-te, spuse asistentul. Dă-i drumul în vid – nu vrei să întârzii la petrecere.

— Nu, domnule.

Nu că Vader ar avea nevoie de escortă, gândi *Vil*. Nimeni de aici nu-i putea sta în cale. *Vil* se grăbi pe punte, mecanicul său făcându-i semn să vină la TIE-ul său.

— Ai tras un pui de somn, *rachetă*? Intră!

În timp ce *Vil* îşi strângea casca şi îşi verifica citirile, avu un moment să se gândească la scopul escortei. *Darth Vader, comandând un mare Distrugător. Mă întreb ce caută el aici?* Trebuia să fie ceva mare. Puteai să ai un cap plin de vid şi totuşi să-ți dai seama de asta.

Uşile sasului se deschiseră, iar *Vil* îşi aprinse motoarele şi dispăru.

Capitolul 14

Puntea de Recepţie Şapte, *Havelon*

Tarkin se încruntă în timp ce aştepta pe puntea de recepție sosirea lui Vader. Era cu siguranță adevărat că Împăratul putea trimite pe cine dorea, oricând dorea, pentru a verifica progresul stației. Tarkin nu avea niciun motiv să nu-i fie recunoscător Împăratului – la urma urmei, câți Mari Moffi erau? Cine îl ridicase la acea poziție puternică şi îi dăduse comanda celui mai important proiect militar din istoria galactică? Toate astea erau adevărate. Iar el îi era recunoscător lui Palpatine. Dar oricine simte altfel față de cel care ține lesa decât față de cel care este în lesă.

Era ceva la Vader care îi făcea dinții să zvâcnească. Nu era vorba doar de costumul protetic cu masca şi respiratorul său, nici de faptul că nu putea vedea ochii din spatele lentilelor polarizate. Vader avea putere, atât personală, cât şi ca unealtă a Împăratului, iar percepția lui Tarkin despre el era că îi păsa la fel de mult de viața unui om care stătea lângă el precum îi păsa de o muscă în mlaştinile îndepărtate ale Neimoidiei. Să stai lângă Vader era ca şi cum ai sta lângă o grenadă termică uriaşă – putea exploda în orice moment. Şi omul în negru avea temperament, fără îndoială.

Până acum, nu-l dezlănțuise în direcția lui, dar Tarkin îl văzuse dezlănțuit asupra altora, iar cei care se gândiseră să-i facă necazuri lui Vader îşi dăduseră repede seama că era o greşeală fatală. Oricât de mult ar fi criticat lumea Forța ca fiind o superstiție care nu-i salvase pe Jedi de la anihilare, era suficient de reală pentru a-i permite lui Vader să oprească inima unui om sau respirația din plămâni prin simpla dorință. Ca să nu mai vorbim de doborârea proiectilele de blaster din aer cu sabia de lumină. Adevărat, nimic nu ar fi fost capabil să reziste forței armamentului acestei stații de luptă, odată ce ar fi fost operațională. Dar nu avea să fie pe deplin operațională decât peste câteva luni, iar oricine ar fi fost suficient de puternic şi de prost să îl ucidă pe Vader avea să se confrunte cu furia Împăratului – şi el îl făcea pe Vader să pară un pui de cățeluş Iridonian.

Trapa navetei se deschise. În cazul celor mai multe VIP-uri militare, ar fi apărut mai întâi o gardă de onoare formată din trupe de şoc de elită sau chiar gărzi roşii Imperiale. Nu şi cu Vader. Acesta trecu singur prin trapă şi coborî rampa, pelerina fluturându-i în spate în curentul propriei sale treceri, fără teamă, fără să se îngrijoreze câtuşi de puțin de vreun posibil pericol. Era arogant, dar avea motive să fie.

Tarkin aştepta, cu Amiralii săi mişcându-se nervoşi în spatele lui. Unii dintre ei nu puteau suporta nici măcar ideea unui om ca Vader, care exista în afara lanțului de comandă şi putea să vină şi să plece după bunul plac, nefiind cu adevărat supus ordinelor militare. Ei bine, era ceea ce era, şi nu se putea face nimic pentru asta.

Vader se apropie pentru a sta în fața lui Tarkin. Părea întotdeauna mai mare şi mai înalt decât îşi amintea Tarkin, o prezență întunecată, o forță, ca să-i spună aşa, a naturii.

— Mare Moff Tarkin, spuse el, fără să ofere nici măcar cea mai mică înclinare din cap a unei plecăciuni militare.

Tarkin ştia că Vader nu îngenunchea în fața nimănui, cu excepția Împăratului.

— Lord Vader. Nu avea rost să faci conversație sau amabilități; Vader nu avea

nevoie de ele. Să începem turul? întrebă Tarkin, întinzând o mână într-un gest care cuprindea întreaga stație.

— Desigur.

— Pe aici. Vom lua nava mea.

* * *

Vader putea simți ostilitatea unora dintre oamenii din spatele lui Tarkin, dar asta nu avea nicio importanță. Cuvintele sau acțiunile ostile le putea şi avea să le rezolve, dar gândurile celor slabi de înger nu erau o amenințare. Tarkin, unsuros şi neted ca întotdeauna, era un om care ştia care îi sunt cele mai bune interese şi, atâta timp cât propriile sale planuri se potriveau cu cele ale Împăratului, era un instrument util. Ceea ce era bine, pentru că Vader nu ar fi ezitat să folosească acea unealtă.

Rebelii se dovedeau a fi mai problematici decât se aşteptau mulți. Împăratul ştia că era aşa, desigur; rezistența nu fusese o surpriză pentru el. Împăratul era complet acordat la partea întunecată a Forței. Era cel mai puternic Sith care existase vreodată.

Aşa cum va fi şi Vader, într-o zi.

Dar asta era în viitor. Acum avea îndatoriri mai banale.

Erau probleme cu construcția acestei stații. Când Vader va pleca, acele probleme vor fi corectate. Avea să se întoarcă atunci când era necesar pentru a corecta alte probleme pe măsură ce apăreau şi avea să se întoarcă şi în momentele în care lucrurile mergeau bine, doar pentru a le reaminti lui Tarkin şi ofițerilor săi superiori că ochiul Împăratului îi urmărea mereu.

Întotdeauna.

Capitolul 15

Cazarmele trupelor de nivel inferior, Sectorul N-Unu, *Steaua Morții*

Sectorul N-Unu, o zonă imensă egală cu o douăzeci şi patra parte dintr-o emisferă, fusese parțial presurizat şi încălzit, aşa că măcar Teela nu mai era nevoită să poarte un costum de vid la serviciu. Slavă stelelor pentru asta; se săturase de moarte să termine fiecare zi obosită de efortul de a manipula articulațiile şi servomotoarele rigide, de vederea limitată şi de incapacitatea de a se scărpina – ca să numească doar câteva probleme. Mai purtase costume de vid şi înainte, şi acele experiențe nu fuseseră plăcute, dar aceasta era de departe cea mai rea, pentru că Imperiul, fără îndoială într-un efort de reducere a costurilor, impusese folosirea costumelor învechite cu volum constant în locul celor mai noi, elastice, dintr-o singură bucată.

Totuşi, costumele fuseseră necesare pentru o vreme. La un proiect de asemenea anvergură, nu exista nicio modalitate de a finaliza întreaga carcasă, de a o presuriza şi apoi de a începe construcția interiorului – cantitatea de aer necesară ar fi fost enormă. Odată ce nava ar fi fost funcțională, multitudinea de convertoare instalate în fiecare sector ar fi putut face față cu uşurință sarcinii, dar până când acestea ar fi fost funcționale, aerul ar fi trebuit să fie aspirat din atmosfera planetară şi scos din puțul gravitațional cu o navă de marfă – fie asta, fie să construieşti o uzină uriaşă de conversie în spațiu şi să transporți apa cu cisterna până acolo, ceea ce ar fi şi mai greu. O cisternă plină cu apă era mai greu de manevrat decât una plină cu butelii de aer şi, fără căldură adecvată, apa se transforma în blocuri de gheață atunci când era descărcată, ceea ce, de asemenea, ducea la probleme cu creşterea volumului.

Amploarea proiectului n-ar fi permis mai întâi construirea unei carene exterioare complete. Prin urmare, se gândise de la bun început ca, în timp ce fuzelajul era aşezat, sectoarele individuale să fie construite şi sigilate. Acest lucru permisese o mulțime de spații de depozitare, cel puțin la început, pentru provizii, precum şi habitate pentru muncitori pentru a rămâne aproape de locul de muncă. Sute de mii de muncitori aveau nevoie de un loc convenabil în care să locuiască – să îi transporți de colo-colo după fiecare tură nu era rentabil, nici financiar, nici ca timp.

Maşinile de extrudare a plăcilor cochiliei se aflau la doar câteva sute de kilometri distanță, suspendate într-un punct orbital fix în care forțele gravitaționale ale planetei închisoare şi ale asteroizilor cu materie primă care erau remorcați către masticatoarele gigantice se echilibrau. Procesul era destul de simplu. Asteroidul cu conținut suficient de ridicat de nichel-fier era transportat de pe centura periferică către masticatoare şi introdus într-o gură; dinții din duroțel care se învârteau mestecau asteroidul în bucăți minuscule şi le amestecau cu minereuri de aliaj extrase şi aduse de pe Despayre, inclusiv *quadanium*. Pietrişului rezultat i se adăuga apă şi era pus sub presiune ridicată pentru a forma o suspensie, apoi introdus în conducte care îl duceau la topitorii. Acestea erau, în esență, uriaşe topitorii care rafinau amestecul, arzând impuritățile. Minereul rezultat era transportat la maşinăriile care presau placa de coajă, mai degrabă ca pasta alimentară dintr-un tub stors. Mai rămânea o mulțime de zgură, dar aceasta era adunată, îndreptată spre steaua locală şi împinsă cu putere.

Luni mai târziu, aceste proiectile de zgură cădeau în soare şi erau arse.

Teela mai participase la proiecte care foloseau masticatoare şi extrudoare din spațiul îndepărtat, bineînțeles, cum ar fi *skyhookuri* şi lumi-roată. Totuşi, nu văzuse niciodată unele atât de mari sau de multe ca aici. Cantitatea de tablă produsă depăşea orice cantitate folosită vreodată într-un singur loc.

Sectorul N-Unu avea forma unei felii mari de fruct, tăiată în două la jumătatea sa. Avea treizeci şi unu de kilometri lățime la baza care urma să fie ecuatorul când stația va fi terminată, îngustându-se aproape până la un punct lat de doar câteva zeci de metri la celălalt capăt, şi puțin peste nouăzeci şi patru de kilometri lungime. Majoritatea sectoarelor urmau să fie identice în această emisferă, cu excepția câtorva selecte şi incluzând, desigur, cele prin care urma să fie construit superlaserul.

Era greu de vizualizat amploarea întregului glob. *Mare* nici măcar nu începea să-i arate dimensiunile. Numai crusta locuibilă avea doi kilometri grosime şi includea în ea întinderile oraşului de suprafață, arsenalul, hangarele, centrul de comandă, zonele tehnice şi camerele de locuit. Sub acestea se aflau hipermotorul, miezul reactorului şi sursele secundare de energie – din fericire, niciuna dintre acestea nu o preocupa.

Ceea ce o preocupa în acest moment era un Wookiee bătrân şi cam irascibil care îi făcea zile fripte. Teela stăpânea limba Wookiee în mod rudimentar. Problema vorbirii Shyriiwook nu era atât vocabularul, cât pronunția; aparatul vocal al unui om pur şi simplu nu putea face față grohăiturilor, gemetelor şi urletelor necesare pentru a fi înțeles. Ca majoritatea oamenilor care fuseseră vreodată în preajma unor proiecte de construcții serioase, Teela era obişnuită să aibă de-a face cu bipedele înalte şi blănoase – acestea păreau să graviteze în jurul unor astfel de şantiere, chiar şi atunci când nu erau înrobiți şi forțați să muncească pe ele. Din fericire, pe marile proiecte, majoritatea Wookieelor înțelegeau Bazica, chiar dacă nu o puteau înțelege mai bine decât înțelegeau oamenii vorbirea Wookiee. Având în vedere toate astea, Teela reuşea de obicei să comunice destul de bine cu ei. De obicei.

Şeful acestei ture din acest subsector era un Wook bătrân şi grizonat pe nume Hahrynyar, care probabil s-ar fi alăturat de bună voie dacă nu ar fi fost prins şi înrobit. Blana lui era cenuşie de la bot până la glezne, era încăpățânat şi refractar şi avea obiceiul enervant de a uita cum să înțeleagă Bazica de fiecare dată când Teela spunea ceva incontestabil. Ceea ce era ceea ce se întâmpla acum.

— *Haaarrn*, spuse Wookieeul. *Aarn whynn roowarrn.*

— Înțeleg că este în planuri. Ceea ce vreau să spun este că nu vreau să o construieşti. Nu are niciun sens să pui un orificiu de evacuare a căldurii acolo. Orificiul principal de evacuare este deja făcut, iar dacă ar fi nevoie de altele suplimentare – ceea ce nu cred că este, deloc – există locuri mai bune pentru a le pune decât chiar lângă cel principal. Nu avem nevoie de el în acest sector şi cu siguranță nu acolo.

Ea arătă spre holoschema şanțului polar.

— *Harnkk whoom?*

— Din autoritatea mea.

— *Arrk-arn ksh sawrron.*

Teela chicoti. Înțelesese asta destul de bine.

— Da, da, o voi pune în scris.

Aceşti bătrâni *îndoitori de metal* şi bătători de nituri credeau întotdeauna că ştiu mai bine decât arhitectul când vine vorba de construcția propriu-zisă. Uneori ştiau, ceea ce era în regulă. Dar, indiferent de situație, se țineau de planul aprobat ca un

droid preprogramat, pentru a se asigura că nu vor fi certați de şeful de sector.

Nu-l putea învinovăți pe Wookiee că voia ca totul să fie în scris. La începutul carierei sale, Teela primise ordine verbale de la un proiectant. Nu era mare lucru, doar nişte specificații pentru cadrul interior al unui bloc rezidențial pe care el le credea prosteşti, aşa că îi spusese să folosească un alt tip de duroțel şi, când ea păruse nesigură, o asigurase că era suficient de rezistent pentru a face față sarcinii şi mult mai ieftin, deci care era problema? Ea ridicase din umeri şi făcuse ceea ce îi ceruse el. Când inspectorii veniseră şi refuzaseră să aprobe construcția, proiectantul se grăbise să precizeze că asistenta lui trebuie să fi luat această decizie de una singură, pentru că planurile – şi el – ceruseră în mod expres calitatea 9095-T8511 pentru acel cadru de schelă, iar asistenta lui ar fi folosit 9093-T7511? Ei bine, nu conta că aliajul şi tratamentul termic puteau prelua cu uşurință sarcina dacă planurile cereau o calitate superioară, nu-i aşa?

O lăsase să atârne ca o frunză în vânt. Mai târziu, când Teela dăduse buzna în biroul proiectantului pentru a-i spune ce gândea, el râsese de ea. Trebuia să învețe cum să joace în galaxia reală, îi spusese el. Dacă erai prins, dădeai vina pe altcineva. Ceea ce ar fi trebuit să facă ea, îi spusese el, era să arunce vina pe şeful echipei de constructori, evident orb şi prost, care alesese aliajul greşit. Putea să citească un plan, nu-i aşa?

Teela nu putea dovedi nimic şi nu era proastă. După aceea, se asigurase să obțină în scris orice abatere de la planurile anexate la ordinul de lucru. Aşa că ştia exact la ce se gândea bătrânul Wookiee.

— Nu-ți face griji pentru asta, zise ea. Oricum, trebuie să aduci regulatoarele de căldură în barăci înainte să te apuci de chestiile mărunte ca porturile.

— *Arrrrnn rowwlnnn.*

Ei bine, da, acceptase Hahrynyar, aşa ar fi procedat un constructor inteligent.

— Du-te, atunci. Cineva mi-a rătăcit transportul de cablu triaxial de fibră optică şi trebuie să-l verific. Despachetează regulatoarele şi pune o echipă să înceapă să le instaleze, şi vom reveni mai târziu la problema orificiilor de evacuare, bine?

Bătrânul Wookiee aprobă din cap şi plecă. Teela îl privi pentru o secundă cum se îndepărtează, apoi îşi îndreptă atenția spre următoarea problemă. Niciodată nu era un moment plictisitor, ziua nu era niciodată destul de lungă, iar ei sigur nu o plăteau destul… Trebui să zâmbească la asta. Poate că salariul nu era mare, dar era mai bine decât să trăiască într-o cocină pe o planetă plină de gunoaie ucigaşe.

Nici măcar irascibilul Hahrynyar nu putea contrazice asta.

Comandamentul tunurilor, Distrugătorul Imperial *Gheara de Oțel*

Tenn Graneet îşi vârî capul în biroul Comandantului.

— Ați vrut să mă vedeți, domnule Căpitan?

Ofițerul său Comandant îşi ridică privirea de la lucru.

— Intră, Tenn.

Tenn se aplecă uşor pentru a trece prin trapă. Biroul Căpitanului Hoberd arăta, ca de obicei, de parcă gravitația locală suferise cumva un flux masiv tocmai în această încăpere; datacardurile erau îngrămădite aiurea pe podea, cele două holofotografii de pe pereți opuşi – una era o imagine a promoției lui Hoberd, cealaltă a soției sale, Linesee, şi a celor doi copii ai lor; Tenn nu le putea reține niciodată numele – stăteau mereu strâmbe, iar medalia *Valoarea de Argint* a lui Hoberd atârna de balamaua

superioară a unui dulap de perete. De fiecare dată când Tenn intra în biroul Comandantului, medalia atârna dintr-un loc diferit – pe unul sau altul dintre tablourile de familie, pe mica sculptură din alumabronz de pe biroul său, ba chiar se legăna uşor în briza de sub gura de aerisire... nu-şi putea aminti să o fi văzut vreodată de două ori în acelaşi loc.

Droot şi câțiva dintre ceilalți raportaseră aceeaşi experiență. Nimeni nu îl văzuse vreodată mutând-o şi nimeni nu ştia de ce o făcea. Era doar o ciudățenie a Căpitanului. Cei care nu erau familiarizați cu dosarul său de război puteau crede că avea o atitudine lipsită de respect, dar nimic nu putea fi mai departe de adevăr – cel puțin, nu în opinia lui Tenn.

— Care-i treaba?

Nu putea să citească nimic pe fața bărbatului, ceea ce nu era neobişnuit; se spunea că Hoberd putea să câştige un concurs de privit în gol cu un Weequay.

În mod normal, acest lucru nu-l deranja pe Tenn, dar astăzi, dintr-un motiv oarecare, începuse să se simtă puțin neliniştit. Energia din cameră era subtil diferită. Nu-i plăceau conceptele *woo-woo* de genul ăsta, dar uneori nu putea nega.

— Stai jos, Tenn.

Expresia lui Hoberd nu se schimbase. Tenn se uită la scaune, ambele fiind pline cu diverse obiecte, şi se cocoță pe marginea celui mai puțin aglomerat.

— Mă tem că am nişte veşti proaste.

Uh-oh, gândi Tenn. Trebuie să fi fost ultima inspecție; nu se putea gândi la nicio altă posibilitate. Ce mersese prost? O calibrare necorespunzătoare? Nu se ridicase la standardele de *scuipă-şi-lustruieşte*? Ce era? Comandantul îl lăsă să transpire o clipă, apoi rânji.

— Veşti proaste pentru mine, oricum – îmi pierd cel mai bun tunar.

— Domnule?

— Fă-ți bagajele, *Şefule*. Eşti detaşat pe *Steaua Morții*. Îți dau arma cea mare.

La început, cuvintele nu avură sens pentru Tenn. Apoi înțelesul îl pătrunse, ca un soare printre nori, şi el zâmbi.

— Fără *poodoo*, Căpitane?

Hoberd ridică un mic datacard.

— Ordinele tocmai au sosit.

Aruncă datacardul, iar Tenn îl prinse din aer. Era conştient că rânjea ca un copil.

— Mulțumesc, Căpitane!

Hoberd se încruntă uşor.

— Eşti sigur că vrei să faci asta?

— Glumeşti, nu-i aşa?

Comandantul clătină din cap cu regret.

— Cum am să te înlocuiesc?

Tenn clipi.

— Ce, tu nu vii?

— Nu şi eu. Turul meu se termină în curând, iar eu mă retrag. Unul dintre socrii mei conduce o operațiune industrială de dimensiuni bune – am o slujbă care mă aşteaptă.

— Oh, asta sună interesant. Să faci dispozitive? Mutarea apelor uzate? Haide, Căpitane. Tu şi cu mine, apăsând pe trăgaci pe cel mai mare...

— Jobul va plăti de trei ori mai bine şi singurul lucru periculos despre el ar putea fi că va afla soția unde mă ascund cu prietena.

Amândoi râseră. Apoi Hoberd continuă:

— Încă nu există arme operaționale. Sunt doar câteva sectoare presurizate, dar tu eşti cel mai bun trăgător din flotă şi sunt norocoşi să te aibă. Vor să te duci acolo cât mai curând posibil pentru a începe orientarea.

Tenn simțea că i se va rupe capul în două dacă zâmbetul i se va mări şi mai mult. Comandantul avea dreptate: cine era mai potrivit să manipuleze maneta de tragere a superlaserului? Aceasta era cea mai mare şi mai puternică armă construită vreodată. Dintotdeauna. Asta era tot ce se putea face mai bun. Putea să se scalde în strălucirea caldă a acestui lucru pentru o bună bucată de vreme.

— Ei bine, ce mai aştepți? Du-te! Data viitoare când te văd, ar fi bine ca mutra ta urâtă să fie ascunsă în spatele uneia dintre acele viziere negre pe care le poartă acolo.

Maistrul-şef subofițer Tenn Graneet ieşi din biroul Căpitanului Hoberd simțindu-se ca şi cum ceva ar fi mers prost cu gravitația coridorului, pentru că el mergea cu siguranță pe aer. Aşteaptă până când vor afla vestea Droot şi Velvalee. Cel mai bun trăgător din galaxie *împerecheat* cu cea mai mare armă... Tenn îşi plesni mâinile, frecându-le cu entuziasm. Abia aştepta să pună mâna pe acele comenzi.

Capitolul 16

Cantina *Inimă Blândă*, *Subteranul de Sud*, Grila 19, Oraşul Imperial

Memah stătea pe aleea din fața a ceea ce fusese cantina ei, uimită dincolo de cuvinte. *Inimă Blândă* nu mai era decât cenuşă şi scrum cald, funingine şi fum învârtindu-se spre ventilatoarele de evacuare într-o briză murdară. Şi nu era doar localul ei. Tot cartierul arsese. Pulverizatoarele de stingere a incendiilor avuseseră o defecțiune inexplicabilă, cel puțin conform rapoartelor neoficiale, iar echipajele de pompieri droizi fuseseră trimise la locul greşit, astfel încât, în momentul în care sosiseră şi îşi începuseră eforturile de a controla incendiul, fusese mult prea târziu.

Fusese un noroc să reuşească să nu se extindă focul la întregul sector, spuseseră ei. Memah încă nu reuşea să înțeleagă. Nu era doar o clădire redusă la cenuşă. Aceasta era viața ei. Rodo veni să stea lângă ea, cu chipul sumbru.

— Varlo Brim a fost descoperit mort în cubiculul său în această dimineață.

Ea se încruntă.

— Cine?

— Un piroman, un profesionist. Ştiu pe cineva care lucrează pentru medicul legist. *Insuficiență cardiacă* a fost trecută pe certificatul lui Varlo – înainte ca trupul său să ajungă la morgă. Se spune de sus că nu se va face nicio examinare detaliată a cadavrului.

Ea se întoarse de la ceea ce fusese motivul ei de a se ridica din pat în fiecare zi şi clipi la el. Aerul încărcat de cenuşă îi făcea ochii să lăcrimeze. Părea important să înțeleagă ce încerca Rodo să îi spună, dar, deşi vorbea în Bazică, cuvintele nu păreau să aibă sens.

— Ceea ce înseamnă... ce?

— Gândeşte-te la asta. Un cartier din *Subteran* ia foc. Extinctoarele, care au trecut inspecția cu mai puțin de două luni în urmă, brusc nu funcționează. Echipajele de pompieri ajung târziu, iar în dimineața următoare un om care îşi câştigă existența provocând incendii este găsit mort din *cauze naturale* în cubiculul său. Plus toate acele livrări care nu au fost făcute? Nu e nevoie de un inginer în construcții ca să pui cap la cap toate astea.

Memah se holbă la el.

— *Kark*, spuse ea.

— Da. Cineva încasează un bon de asigurare gras. Cât vrei să pariezi că se va începe construcția unui nou rând de afaceri noi şi strălucitoare care vor fi deținute de nişte şefi de nivel înalt care se întâmplă să fie birocrații responsabili pentru pompieri şi extinctoarele automate?

— Şi nu putem face nimic în legătură cu asta, spuse ea.

— Nu şi dacă *reparația* a fost făcută. Ai avut grijă de asta? El arătă din cap spre cenuşă. Ai asigurare?

— Nu. Nu am văzut niciodată nevoia, cu extinctoarele şi restul.

Rodo aprobă din cap. Ea îi fu recunoscătoare pentru lipsa de mustrare de pe chipul şi vocea lui.

— Ce ai de gând să faci?

Memah scutură din cap.

— Habar n-am.

Erau şi alții care se plimbau printre ruine, oameni şi extratereştri, uitându-se la ceea ce fuseseră magazinele lor, depozitele speranțelor şi viselor lor. Şi curioşii, droizii de control al focului care încă verificau punctele fierbinți, poliția locală... mulțimea ciudat de tăcută, care intra şi ieşea din ceața de fum ca nişte strigoi, făcea ca totul să pară destul de suprarealist.

Un bărbat în salopetă neagră se apropie de ei. Se uită la grămada de cărbuni care ardeau şi clătină din cap.

— Îmi pare rău pentru pierderea ta, Memah Roothes.

Din nou, ea înțelese cuvintele, dar nu însemnară nimic.

— Te cunosc?

— Nu. Sunt Neet Alamant, recrutor adjunct pentru civili al Marinei Imperiale.

— Da, şi?

— Am o ofertă care s-ar putea să ți se pară interesantă.

Memah scoase un lătrat de râs amar.

— Doar dacă nu cauți îngrăşământ pentru plante – făcu un gest către ruine – nu prea am multe de vânzare acum.

— Înțeleg. Poate că am putea vorbi despre asta mai târziu? Aici sunt datele mele de contact. Te rog să mă anunți când ai un moment liber.

Îi înmână un card de informații, afişă un zâmbet evident fals şi traversă strada spre câteva persoane care stăteau în fața a ceea ce fusese o brutărie.

Memah se holbă la cardul din palma ei. *Un moment liber? Sigur, nicio problemă.* Urma să aibă destule astfel de momente. Ar fi stat în camera ei, în şomaj, fără nimic de făcut, amintindu-şi de vremurile bune când conducea un bar.

Se uită la Rodo, dar el ridică din umeri.

Memah se uită înapoi la ruinele cantinei ei. Ce avea să facă acum?

Centrul Medical, Sectorul N-Unu, *Steaua Morții*

Uli îşi trecu mâinile prin sterilizatorul UV, apoi le şterse pe un prosop curat. Droidul infirmier pluti pacientul afară şi îl îndreptă spre post-operator. Nu mai erau pacienți programați pentru operații sau consultații până la vizitele din seara aceea. În sfârşit, o pauză.

— Ar trebui să vii să vezi asta, doctore, spuse Zam Stenza, unul dintre asistenți.

Curios, *Uli* îl urmă pe infirmier prin zona de pregătire şi coborî pe un pasaj pe jumătate terminat care era mai mult pasarelă decât coridor.

Bocancii lui bocăniră în grilajul ieftin din metal expandat care era podeaua temporară a coridorului, iar sunetul răsună cu un ecou gol de-a lungul coridorului. Acea secțiune trebuia să fie terminată, dar părea făcută doar pe jumătate; mai puțin, pe alocuri. Era suficient aer, dar erau droizi de construcție care se târau ca nişte păianjeni de metal pe interiorul fuzelajului, sudând stâlpi şi conectori, şi adăugând izolație. *Uli* văzu goluri neetanşate în pereții interiori. *Să sperăm că nu rup vreo cusătură pe undeva*, gândi el nervos. Era destul de sigur că desfăşurarea unei activități într-un mediu atât de precar contravenea mai multor norme de siguranță şi era la fel de sigur că nu ar fi folosit la nimic să semnaleze acest lucru.

Stenza se opri să se uite prin fereastră la o pasarelă inferioară. *Uli* se apropie pentru a vedea ce era atât de interesant. Un grup de pietoni se deplasa de-a lungul

pasajului larg. Era format din gărzi, ofițeri de rang înalt şi un bărbat în negru care îi domina pe toți.

— Cine este? întrebă *Uli*, simțind că ar trebui să ştie.

— Darth Vader, spuse Zam. E aici într-un tur de inspecție.

Uli se holbă la silueta înaltă, înfăşurată în negru. Ştia despre Vader, desigur. Văzuse videoclipuri cu omul – dacă asta era ceea ce încă trăia sub costumul care părea să conțină un fel de sistem respirator ciclic şi, probabil, şi proteze bionice, judecând după mersul său. Rigiditatea era subtilă, dar exista dacă ştiai unde să te uiți.

— Tur de inspecție?

— Da, spuse C-4ME-O, care venise în spatele lor. Acest proiect este prima preocupare a Împăratului.

— Şi de unde ştii tu asta, *Fourmio*? Ai legături strânse cu Împăratul, nu-i aşa?

— Nu, dar am fost pus în serviciu pe Coruscant înainte de a deveni Centrul Imperial. Nu mi s-a şters niciodată mintea, aşa că am amintirile din acea perioadă. Droizii vorbesc uneori între ei, să ştiți. Vorbele se răspândesc.

Uli aprobă din cap. Da, asta era destul de adevărat. Era mult adevăr în vechiul proverb care spunea: *Dacă vrei să ştii ce se întâmplă, întreabă droizii. Ei văd, aud şi nu uită*. Cunoscuse câțiva droizi care erau la fel de inteligenți şi de vorbăreți ca oricare dintre cei născuți natural sau clonele pe care le avusese prin preajmă. Fusese acel droid de protocol de pe *Rimsoo 7* de pe Drongar – cum îl chema? – care era suficient de conştient de sine încât să joace *sabacc* şi să se bucure de câştiguri. Avea un circuit sarcastic de un kilometru lățime.

Uli privi procesiunea trecând.

— Au trecut chiar pe lângă noi, nu-i aşa?

— Se spune că Lordului Vader nu-i plac medicii, spuse C-4ME-O. Se pare că a avut câteva experiențe neplăcute în acest domeniu.

Uli aprobă din cap. Putea să înțeleagă de ce. Singurul motiv pentru care îşi putea imagina că cineva ar fi băgat într-un costum cu un aparat respirator care să respire pentru el ar fi că propriile sale căi respiratorii fuseseră teribil de deteriorate şi, dintr-un motiv oarecare, noii lobi şi traheea nu puteau fi clonate şi implantate. Aceasta ar fi o boală ciudată în zilele astea, dar nu imposibilă. Un fel de problemă autoimună, poate. Existau acei oameni rari, unul la un miliard, care îşi respingeau propriile implanturi de țesut genetic compatibil, chiar şi grefele de piele. Trebuia să fie ceva de genul ăsta, gândi *Uli*, altfel nimeni nu ar fi mers de bunăvoie arătând ca Vader.

— Se spune că poate ucide un om doar uitându-se la el, spuse Stenza.

Îşi redusese vocea la o şoaptă.

— Am auzit un zvon cum că ar fi fost odată Jedi.

Uli aprobă din cap. Forța misterioasă era destul de uimitoare atunci când era manifestată de un expert în folosirea ei. *Uli* o văzuse demonstrată de o femeie care făcuse parte din echipa de pe Drongar. Era o Mirialană, o vindecătoare Jedi pe nume Barriss Offee. Era doar Padawană când o cunoscuse; mai târziu devenise Cavaler Jedi. Învățase multe din conversațiile cu ea, atât despre căile Jedi, cât şi, în termeni mai generali, despre viață. I se spusese că era puternică în Forță. Nu că aste fusese suficient pentru a o salva. Auzise că murise pe Felucia, când clonele se întorseseră împotriva conducătorilor lor Jedi.

Vestea îl lovise mult mai rău decât se aşteptase. Îşi spusese de multe ori, în cele aproape două decenii de la prima sa vizită pe acea lume mlaştină fetidă, că ceea ce

simțise pentru Barriss nu fusese nimic mai mult decât o îndrăgostire juvenilă. Poate că era adevărat, dar încă îi mai putea vedea chipul în minte, îi putea auzi vocea, putea simți puterea care trăise în ea. Chiar şi după toți aceşti ani. Poate că nu o iubise. Poate că era prea tânăr ca să ştie ce era dragostea, atunci. Dar când auzise de moartea ei...

Atât de mulți oameni la care ținuse profund muriseră din cauza acelui război nenorocit. Probabil că unii dintre Jedi scăpaseră de moarte, dar poziția oficială era că toți fuseseră duşmanii poporului şi executați în consecință. Şi toate cercetările privind abilitățile psionice ale foştilor protectori ai galaxiei fuseseră interzise. Să te aventurezi în acel domeniu garanta pedeapsa cu moartea în zilele noastre. Şi asta se întâmpla destul de des. Făceai un pas greşit şi era închisoare, dacă aveai noroc, şi moarte, dacă călcai prea tare pe degetele de la picioare greşite.

Având în vedere toate astea, era uimitor că Vader tolera chiar şi zvonul că ar fi fost un Jedi.

Suspină. Ei bine, nu era treaba lui. El era chirurg.

Genetica, controlul ezoteric al minții asupra materiei, conexiunile cu infinitul... nu erau preocupările lui. El doar mergea unde i se spunea, tăia unde i se ordona să taie şi spera că servitutea sa forțată se va termina într-o zi, de preferință cu el încă viu.

Inițial, crezuse că singurul lucru bun în a fi repartizat la o stație de luptă de mărimea şi puterea acesteia era că nu trebuia să-şi facă griji că va fi distrusă. Asta fusese înainte ca primul aflux de muncitori răniți din secțiunea explodată să ajungă sub cuțitul lui. Nimic nu era în siguranță, nici măcar acea monstruoasă *Stea a Morții*.

Uli se întoarse. Ar fi trebuit să-şi facă timp să mănânce ceva la economat şi să doarmă câteva ore înainte de următoarea tură. Cu excepția cazului în care mai existau sabotaje, desigur.

Ar fi vrut să-şi amintească numele acelui droid de pe Drongar. Ştia că asta-l va deranja toată ziua.

Capitolul 17

Şantierul de Construcţii Beta-Nouă, *Steaua Morții*

Bărbatul îmbrăcat în negru, cu casca de protecție respiratorie, îi părea Teelei desprins dintr-un coşmar de mult uitat. Aproape că simțea răul radiind din el în valuri pulsatorii; simpla apropiere de el îi provoca greață, îi făcea stomacul să se zguduie.

Şi, cu toate astea, nici măcar nu era în centrul atenției lui, ci doar una din suita de arhitecți şi constructori care stăteau în fundal când Marele Moff Tarkin sosise cu turul de prezentare a acestei părți a stației. Nu vorbise cu Vader, nici el cu ea, dar totuşi se simțea aşa cum îşi imagina că s-ar simți o insectă sub o lentilă de mărire dacă şi-ar ridica privirea şi ar vedea un ochi uriaş holbându-se la ea. Vader era cu spatele la ea, şi totuşi ea îi simțea atenția ca pe un fel de presiune întunecată, ca şi cum o mână rece i-ar fi fost pusă pe umăr. Asta o făcu să vrea să plece. Nu, o făcea să vrea să fugă, să ajungă cât mai departe de aici, cât mai repede posibil. Nu mai simțise niciodată un sentiment atât de puternic de premoniție. Partea opusă a stației nu ar fi fost suficient de departe pentru a fugi. Dar să încerce aşa ceva ar fi o mişcare proastă pentru cariera oricui, şi cu atât mai mult pentru o infractoare eliberată condiționat.

Tarkin trăncănea ceva legat de puterea de foc, arătând spre amplasamentele de turbolaser, iar Vader părea să asculte. Dar Teela ştia, cumva, că atenția lui nu era concentrată pe discursul Moffului. El sonda mințile celor din jurul lor, le examina şi le găsea... lipsindu-le ceva. Brusc, îşi dădu seama că întreaga lui atenție ajunsese la ea. Pentru o clipă, se simți ca şi cum ar fi fost dezbrăcată, atât de minte, cât şi de corp, şi că Vader, asemenea savantului imaginar care examina insecta prinsă sub lentila sa, o privea în toată ființa ei – binele, răul, defectele, punctele forte... tot ceea ce o făcea să fie cine era. Instinctiv, ea ridică un zid mental, un scut pentru a preveni intruziunea, ca şi cum ar fi trântit o uşă blindată. O făcu imaginându-şi exact asta: un portal greu din duroțel care se închidea, încuietorile arborelui alunecând în colierele lor şi flanşa perimetrală sigilându-se. Întotdeauna avusese o imaginație bogată – un motiv important pentru care avusese succes în domeniul pe care şi-l alesese – şi putea vedea, cu ochii minții, fiecare cusătură şi etanşare, fiecare sudură şi nit de pe trapă, putea auzi bubuitura solidă şi răsunătoare pe care o făcea când se închidea, putea chiar simți vibrația. Chiar înainte să se închidă, i se păru că simte un mic indiciu din gândurile lui Vader: surprindere. Şi... curiozitate.

Dar... asta era imposibil. Cum putea să simtă gândurile altcuiva?

Trebuie să fi fost imaginația ei, gândi Teela. Dar o clipă mai târziu, silueta înaltă se întoarse şi se uită direct la ea. Lentilele căştii negre îi ascundeau ochii, dar nu exista nicio îndoială – o privea. Nu era doar imaginația ei. Teela îşi ținu privirea cât de fixă putea şi îşi menținu zidul mentalic pe poziție.

Trecu un moment. Părea o perioadă lungă, dar nu putea fi mai mult de câteva bătăi de inimă. Vader păru să dea uşor din cap, apoi se întoarse să se uite la ceea ce trăncănea Tarkin. Îndepărtarea atenției lui fu ca un înveliş de sticlă care se sparse în jurul ei. Teela aproape că se prăbuşi. Oftă, suficient de tare încât câțiva dintre colegii ei să se uite la ea. Se simțea zguduită până în măduva oaselor.

Ce tocmai se întâmplase?

Colonia închisoare *Oraşul Spintecătorilor*, Despayre

Ratua îşi analiză opțiunile, sau cel puțin ceea ce credea el că ar putea fi, şi le găsi mai puțin satisfăcătoare de fiecare dată când le reanaliza.

Doar una îl atrăgea, şi aceea nu prea mult.

După cum vedea el lucrurile, putea fie să-şi petreacă restul vieții pe această lume tropicală, până când, într-o zi, cineva sau ceva îl va ucide… Sau putea pleca.

Adică, putea încerca. Statisticile erau pe cât de simple, pe atât de deprimante: nimeni nu trăia până la adânci bătrâneți pe planeta închisoare şi nu *pleca* liniştit în somn. Nimeni. Fie îi răpunea o boală locală oribilă, fie cineva le voia cizmele, fie ceva cu colți şi gheare otrăvite în căutarea unei mese se apropia prea mult, şi aşa era întotdeauna. Despayre era un loc greu şi, mai devreme sau mai târziu, deveneai hrană pentru viermi, chiar dacă erai la fel de rapid ca Ratua.

Era în coliba lui, singur şi melancolic. Interiorul jalnic era luminat de un bețişor incandescent, care abia dădea suficientă lumină pentru a arăta scaunul fără spătar, bobina mare de cablu care îi servea drept masă, cu farfuria lui crăpată şi două căni nepotrivite şi ciobite, şi păianjenul crab mare cât mâna lui cuibărit într-unul dintre colțurile de sus, lângă acoperiş. Se lăsase noaptea, iar prădătorii cărora le plăcea întunericul ieşiseră la vânătoare. Unii erau prizonieri, alții animale, şi niciunul dintre ei nu era în stare să-ți dorească binele. Şi totuşi, pentru calea pe care Ratua trebuia să fie, avea să se aventureze în noapte. Mai mult decât atât, trebuia să o facă foarte repede, pentru că singura şansă pe care o avea de a pleca de pe stânca asta era cea mai mică dintre ocaziile care se puteau închide în orice moment. Efortul l-ar fi costat tot ce avea – ceea ce nu era mult, şi asta era o parte din problemă – şi dacă ar fi eşuat, dar totuşi ar fi supraviețuit cumva, ar fi trebuit să o ia de la capăt, de la punctul zero, fără nimic în afară de hainele pe care le purta.

Ratua suspină, uitându-se la peretele improvizat al colibei sale. Era viața de aici mai rea decât riscul de a încerca să o părăsească? Nu risca, nu câştiga, dar nici nu pierdea ceva…

O bătaie în uşă îi întrerupse meditația. Îşi luă condensatorul, merse doi paşi până la intrare şi se uită pe vizor. Condensatorul, recuperat din acumulatorul unei camere de supraveghere stricate, nu era o armă prea bună. Presupunea contactul cu un atacator, ceea ce era mai aproape decât ar fi vrut Ratua să fie împotriva cuiva cu un cuțit, să zicem, dar era mai bine decât nimic. Dispozitivul, odată declanşat, se încărca electric în câteva secunde. Amperajul era scăzut, dar era totuşi suficientă tensiune pentru a culca un om de mărime naturală pe spate – presupunând că puteai atinge pielea goală cu punctele de contact. Rapiditatea lui o făcea o armă ceva mai bună decât ar fi fost în mâinile cuiva cu reacții normale, dar era bună doar pentru o singură lovitură înainte să trebuiască reîncărcată, ceea ce ar fi fost mult prea lent într-o luptă, dacă nu puteai să opreşti atacul suficient de mult pentru a lăsa *sucul* să se acumuleze din nou. Oricât de bun spărgător ar fi fost, nu reuşise niciodată să facă rost de un blaster. Nu că ar fi încercat prea mult. A purta o armă de foc nu era cea mai bună metodă de a te feri de radar. Cu toate astea, erau momente, ca acum, când regreta că nu se chinuise mai mult.

Se uită prin micuța lentilă din uşă, recuperată din aceeaşi cameră ca şi condensatorul, şi se relaxă. Era Brun, şeful echipajului de marfă din tura de noapte. Cel pe care îl aştepta. Ratua deschise uşa, se asigură că nu era nimeni în spatele lui

Brun, apoi închise rapid uşa şi o bară în spatele bărbatului.

Brun era om, un fel de om; nu semăna cu nimic altceva decât cu un bărbat de mărime normală peste care se aşezase ceva mare şi greu. Trunchiul lui avea forma unei canistre, iar capul era aproape mai lat decât înalt. Era de pe o planetă de care Ratua nu auzise niciodată înainte să se întâlnească. Brun se afla pe lumea închisoare de ani de zile şi îşi făcuse drum până la o poziție de încredere, în sensul că i se permitea să intre în incintă pentru a ajuta la încărcarea şi descărcarea încărcăturii pentru posturile de pază de pe partea de sud.

Singura cale de plecare de pe lume era nava, iar navele de aprovizionare ale gărzilor erau cele mai probabile mijloace de transport. Existaseră cazuri organizate în care nave întregi fuseseră rechiziționate, dar asta era, în opinia lui Ratua, o prostie care depăşea limita sinuciderii. Imperiul avea tot felul de arme de foc acolo sus şi nu se sfiia să le folosească dacă ştia că un transportor a luat-o razna. Asta se întâmplase cu vreo şase luni în urmă şi nu rămăsese niciun supraviețuitor al acelei tentative de evadare. Dacă nu te puteai furişa, nu ajungeai prea departe. Iar într-o confruntare cu navele de război Imperiale, aveai să pierzi.

Brun nu era un om care să se obosească cu amabilitățile.

— *Krovvy me th' bit-ska, floob. M'hitch revs inna cyke.*

Lumea de pe care provenea Brun era fie prea îndepărtată de Inel pentru un program educațional decent, fie populația ei nevoiaşă nu prea voia să fie înțeleasă. După luni întregi de conversație, Ratua prinsese suficient din borboroseala lui Brun pentru a înțelege esența afirmației sale, care era ceva de genul: *Spune-mi ideea ta, prietene. Schimbul meu începe într-o oră.* Termenul *floob* era mult mai puțin blând decât *prieten*, dar Ratua era dispus să treacă peste asta. Arătă spre unul dintre cele două scaune. În timp ce Brun se aşeza, cu lemnul scârțâind sub greutatea lui, Ratua se duse la cutia lui şi a scos o sticlă de vin. Nu era un vin grozav, dar provenea din afara lumii şi nu era o recoltă locală, aşa că era cu mult mai bun decât ceea ce aveau la dispoziție majoritatea prizonierilor. Ratua o păstrase pentru o ocazie specială, iar asta era tot atât de specială pe cât urma să fie.

Deschise capacul şi turnă puțin în căni, înmânându-i una oaspetelui său.

— *Starry*, spuse Brun, gustând. Nu era rău.

— Păstrează sticla.

Brun aprobă din cap.

— *'Shuwan?* Ce doreşti?

Ratua respiră adânc, stăpânindu-se cât de bine putu. *Nimic riscant, nimic...*

— Vreau să mă duci pe nava de aprovizionare înainte să plece dimineață.

Urmă o lungă bătaie de inimă de tăcere; apoi Brun râse, îşi scutură capul în formă de pâine, mai bău o înghițitură de vin şi răspunse, spre surprinderea lui Ratua, într-o Bazică perfect inteligibilă:

— O pot face, dar ce rost are? Nava nu merge nicăieri, decât înapoi la cargobotul parcat în orbită geosincronă. Orice navă care părăseşte sistemul va fi scanată până la nituri, iar tu probabil ai auzit că niciuna nu a mai plecat în ultima vreme. Nu poți pleca nicăieri, Ratua. Viața într-un depozit nu va fi mai bună decât aici. Ştii că, din când în când, deschid uşile la vid şi lasă să se facă foarte frig în unitățile de depozitare necritice? Doar ca să scape de, ăă, paraziți?

Ratua ridică din umeri.

— Da, ştiu. Nu avea de gând să rămână în zona depozitelor, dar nu vedea niciun

rost în a-i spune lui Brun planurile sale. Cu cât mai puțin ştia omul ghebos, cu atât mai bine. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în privința asta. Avem un...?

Brun flutură cana.

— Stai aşa, stai aşa. N-am spus că aş face-o. Dacă te prind în viață şi mă predai, mă întorc în haită, fără niciun avantaj. De ce aş risca asta?

Ratua se aşteptase ca el să spună exact asta. Se întoarse la cutia lui şi scoase un mic dispozitiv electronic, pe care i-l arătă lui Brun.

— Ştii ce e asta?

Brun era acuzat de o serie de infracțiuni, printre care pirateria specializată în jefuirea şi apoi revânzarea dispozitivelor electronice de pe navele capturate. El aprobă din cap.

— Arată ca un controler de implant.

— Exact. Un ucigaş de spioni. Verifică-l.

I-l dădu lui Brun să îl examineze.

— De unde ai asta?

— Mă cunoşti; de aici, de acolo... mă plimb.

Brun aprobă din nou din cap. Ăsta era talentul lui Ratua, toată lumea ştia asta. Putea să găsească aproape orice. Brun atinse câteva comenzi de pe dispozitivul de mărimea unei mâini şi dădu din cap la afişaj.

— S-a încărcat. Arată bine. Cât vrei pe el?

— Nu e de vânzare. E garanția ta, spuse Ratua. Te voi lăsa să-mi pui un implant şi să-l setezi pe numele tău.

Brun părea gânditor. Cu un ucigaş de spioni instalat, Brun nu trebuia să-şi facă prea multe griji că Ratua l-ar fi turnat dacă ar fi fost prins. Unitatea de implantare, de mărimea unei unghii de copil, avea să stea inofensivă în craniul lui Ratua pentru tot restul vieții sale. Dar putea fi reglată pe un anumit cuvânt, iar dacă acel cuvânt era rostit de Ratua, şi numai de Ratua, dispozitivul ar fi explodat. Nu o explozie prea mare, dar suficient cât să-i prăjească creierul frumos şi crocant.

— Şi ce primesc eu din asta?

Ratua făcu semn cu mâna spre interiorul barăcii.

— Am nişte lucruri de primă mână aici – mâncare, băutură, electronice, *bastoane ale morții*. Şi o să-ți dau o listă cu dealerii mei. Dacă eu am plecat, vor vorbi cu tine; nu e nimeni altcineva. Valorează mult.

— Tot ce se va întâmpla este că vei muri de frig acolo sus.

— Asta e grija mea. Avem o înțelegere?

Brun stătea acolo, picioarele lui scurte şi groase abia atingând podeaua, cu cana de vin într-o mână şi controlerul în cealaltă. Ratua ştia că acum cântărea riscurile. Erau unele, da – dar dacă Ratua era mort, nu l-ar fi arătat cu degetul. Lăcomia se lupta cu îngrijorarea, iar Ratua privi bătălia desfăşurându-se pe fața lui Brun.

Lăcomia învinse.

— În regulă. Poarta de sud, la miezul nopții, şi stai ascuns până mă vezi. Dacă mai vezi pe altcineva cu mine, stai departe.

Ratua dădu drumul la răsuflarea pe care şi-o reținuse.

— S-a făcut.

— Nu-ți face o geantă mare, adăugă Brun. Acum, întoarce-te.

Ratua bău ultima gură din vinul său şi făcu cum i s-a spus. Brun puse botul controlerului pe ceafa lui Ratua, iar acesta putu simți presiunea rece şi apoi un

moment de durere uşoară când Brun îi injectă unitatea în craniu.

— Deci, spuse Brun, punând în buzunar dispozitivul de încorporare, de unde ştii că nu te voi ucide oricum?

— Pentru că nu eşti un ucigaş, răspunse Ratua. O ființă rezonabil de civilizată poate de obicei să o recunoască pe alta.

Brun mormăi.

— *Lem' scan th' fiddymon*, spuse el. Lasă-mă să văd marfa.

Nu răspunsese la evaluarea lui Ratua, dar ştia că acesta era adevărul. Nu trebuia să-şi facă griji că dispozitivul se va declanşa şi va picta camera în care se afla cu creierul lui. Chiar dacă Brun era un ucigaş, tot nu era o grijă, pentru că dispozitivul nu era armat corespunzător. Acea mică reprogramare şi partea necesară pentru ca acel controler să arate că cipul era armat când nu era, îl costase o mică avere în bunuri comerciale şi ar fi fost ieftin chiar şi la un preț dublu. Putea să sară în sus şi în jos şi să strige *Brun!* până îi cădeau buzele şi nu se întâmpla nimic – cel puțin nu în ceea ce privea acel implant fals. În niciun caz nu avea de gând să umble tot restul vieții cu o bombă în cap, aşteptând o greşeală. Brun nu era criminal, e adevărat. De asemenea, nu era nici cea mai strălucitoare stea din grup, nu cu câteva ordine de mărime.

Dacă l-ar fi capturat pe Ratua, acesta l-ar fi predat pe Brun într-o bătaie de inimă de Jawa. Oricât de mult urma să câştige micul om din această afacere, putea să suporte un mic risc pentru asta. Atâta timp cât el nu ştia despre acel risc.

Capitolul 18

Barăcile Blocului J, Postul de Gardă 19, Grila 4349, Sectorul 547, Cvadrantul 3, Despayre

Sergentul Nova Stihl dormise prost. Un vis îl tulburase; nu-şi putea aminti întreaga substanță a acestuia, doar că fusese în pericol, cu armele fără energie şi cu arta sa de luptă inutilă. Asta era tot ce-i trebuia unui soldat pentru a se califica drept coşmar. Probabil că de vină era căldura. Chiar şi atât de târziu, aproape de miezul nopții, aerul de afară era aproape de temperatura corpului, iar regulatoarele de aer ale cazărmii funcționau din nou defectuos. Se pare că era ceva în neregulă cu transformatorul; tehnicienii nu reuşiseră să țină bobinele armonizate corespunzător. Când acestea fluctuau, răcitoarele nu puteau ține pasul şi se făcea repede cald în camerele fără ferestre. Probabil că acum era mai cald aici decât afară.

Pentru o clipă, se gândi la holourile sale – era la jumătatea unui discurs despre deontologia eclectică a lui Gar Gratius –, dar ştia că asta nu-l va adormi la loc. Se ridică şi trase pe el o pereche de pantaloni scurți. Poate că afară era briză; cel puțin, chiar dacă era cald, aerul probabil că nu ar fi fost atât de sufocant în curte.

Părăsi clădirea cazărmii şi ieşi în curtea cu gazon scurt, modificat genetic, care i se părea răcoros sub picioarele goale. Gardul încărcat care înconjura complexul emana o strălucire palidă, punctată din când în când de o scânteie, atunci când echivalentul lui Despayre al unei insecte ghinioniste nimerea în câmp.

Noaptea era înnorată, cerul acoperit menținând întunericul acolo unde nu era lumină artificială şi acționând ca o pătură pentru a păstra căldura zilei. În depărtare se auzea o furtună, urmată de fulgere fierbinți care străluceau slab la acea distanță.

Puțină ploaie ar fi binevenită – ar răcori lucrurile.

Nova sincroniză fulgerele cu tunetele, pentru a măsura distanța. Ajunse la cincisprezece-şaisprezece kilometri, dar se apropia. *Probabil că va ploua în scurt timp*, gândi el. *Păcat*.

La doc, unde nava de aprovizionare încă era descărcată, era un bazin de lumină puternică. Pentru asta foloseau prizonieri, droizii fiind puțini şi predispuşi să se strice în căldura şi umiditatea tropicală mai repede decât puteau fi înlocuiți. Prizonierii erau păziți, bineînțeles, pentru a se asigura că niciunul dintre ei nu se hotăra să facă *autostopul* când pleca transportorul – nu că ar fi avut unde să plece, din moment ce transportorul era o navă de scurtă distanță, incapabilă să facă saltul în hiperspațiu.

Nova efectuă câteva exerciții de întindere, scufundându-se pe iarba răcoroasă, rostogolindu-se pe spate şi apoi într-o poziție pe umeri, lăsându-şi în cele din urmă picioarele să cadă până când genunchii i se sprijiniră pe urechi. Ținu poziția asta câteva minute, apoi se rostogoli în picioare fără să-şi folosească mâinile. Se simți puțin mai bine după aceea. Tura lui începea devreme, aşa că se întoarse să se ducă în pat. Poate că răcitoarele vor funcționa din nou.

Zări o mişcare la stânga lui şi se uită în direcția aceea, spre *Poarta de Sud*. Nimic. Nova rămase nemişcat pentru o clipă, aşteptând şi privind… Nu văzu nimic ieşit din comun. Îşi imaginase? Probabil fusese un *flit*, una dintre reptilele otrăvitoare zburătoare care uneori treceau de gard şi intrau în incintă – nimeni nu ştia cum. Dacă

era un *flit*, atunci ar fi fost mai bine să se ducă înăuntru; creaturile alea erau aproape imposibil de evitat pe întuneric, iar o singură înțepătură a filamentelor lor dorsale otrăvitoare putea doborî chiar şi un om de mărimea lui.

Nova se întoarse în pat.

Sectorul N-Trei, *Steaua Morții*

— Unde sunt prizonierii?

Tarkin se uită înapoi la Vader.

— Nu vrei să termini turul?

Vader respinse acea întrebare cu o mişcare a mâinii.

— Am încredere că poți gestiona ansamblul fără ajutorul meu. Prizonierii?

Vader putu vedea cum muşchii maxilarului slab al guvernatorului se încordau.

— Pe aici, spuse Tarkin.

Era iritat, dar nu lăsa să i se vadă prea mult pe față. Şi deşi mintea lui nu era poate atât de flexibilă pe cât ar fi trebuit să fie, nu era deloc slabă. *Uimitor*, reflectă Vader, *cât de mulți ofițeri de marină de rang înalt au minți slabe*. Erau buni să urmeze ordinele, dar el îi putea citi cu uşurință, chiar şi fără Forță. Limbajul trupurilor lor spunea multe despre gândurile lor interioare. Totuşi, nu toți de aici erau slabi de înger. Dimpotrivă, de fapt. Unul dintre arhitecți, femela Mirialană, îl surprinsese.

Ridicase un scut puternic pentru a-şi acoperi gândurile, chiar dacă nu era antrenată în acest sens. Nu putea simți Forța curgând în ea – nu era Jedi – dar mintea ei era puternică. Mai puternică decât cea a oricărei femei pe care o întâlnise în ultima vreme; de când… Vader înăbuşi amintirea care amenința să apară. Nu-şi mai permitea astfel de gânduri. Îşi făcuse un aliat din durere în ultimele două decenii; lăsase încercările fizice şi emoționale la care fusese supus să-l facă mai puternic, în loc să-l distrugă. Dar, oricât de stoic ar fi fost, chiar şi el avea limite la ceea ce putea suporta.

Se uită în jurul lui la colțul uriaş şi curbat al secțiunii, care se umplea încet cu grinzi şi coloane şi plăci imense de duraluminiu. Pasarela de observație şi mica zonă din jurul ei fuseseră izolate şi alimentate cu gravitație, la fel ca o serie de alte punți şi platforme. Vader putea vedea una chiar vizavi de ei, cu mai mulți oameni îmbrăcați în tradiționalele halate albe şi salopete gri ale oamenilor de ştiință şi inginerilor, discutând ceva. Câmpul gravitațional local îi făcea să pară că stăteau cu susul în jos în raport cu grupul său. Cu toate astea, marea majoritate a colțului era încă în vid şi zero-G. Vader îi privea pe muncitorii din construcții – mai ales Wookiee, judecând după mărimea costumelor lor de vid – plutind de la un nivel la altul, sau sudând stâlpi şi bretele. Droizi de diferite mărci şi modele se deplasau, de asemenea, pentru diverse comenzi. Era imaginea unei industrii bine organizate, una calculată pentru a-l linişti că munca se desfăşura fără probleme şi conform programului. Fără îndoială, totul fusese atent orchestrat de Tarkin, dar nu conta. Vader ştia că era nevoie de muncitori cel puțin competenți pentru a da iluzia unei munci exemplare.

Se va întoarce cu un raport favorabil pentru Stăpânul său. Tarkin şi echipele sale de constructori ar fi putut continua să construiască stația. Sabotajul nu putea fi permis. Îi va examina pe cei suspectați că au fost implicați în recenta explozie. Dacă apărarea lor mentală era slabă, le va smulge orice gând din cap şi va acționa în funcție de ceea ce va găsi. Oricine va avea legătură cu perturbarea va fi făcut să plătească prețul suprem. Unul, zece, o mie – nu conta câți. Toți vor regreta. Toți vor plăti.

Capitolul 19

Camera de interogare, Blocul de Detenţie AA, Puntea 5, *Steaua Morții*

— Pentru cine lucrezi?

Vader stătea în fața Locotenentului care fusese responsabil cu paza de noapte la instalația de producție a aerului Despayre. Tarkin privea cum Lordul Sith îl interoga pe prizonier despre seara în care fusese încărcată nava care explodase.

— M-M-Marina Imperială, reuşi bărbatul, ca răspuns la întrebarea lui Vader.

— Nu cred.

Vocea profundă şi distorsionată a lui Vader purta o asemenea nuanță de amenințare, încât îl făcu pe Tarkin să vrea să facă un pas înapoi. Unii dintre ofițerii din spatele lui chiar îl făcură. Locotenentul, bătrân pentru rangul său, se întoarse să se uite la Tarkin. Teama din ochii lui era evidentă – ca şi disperarea lui. Trebuia să fie disperat dacă el credea că Tarkin îl va ajuta cu ceva.

Tarkin îşi menținu privirea rece şi constantă. Omul îi aparținea acum lui Vader.

— Uită-te la mine, spuse Vader. Locotenentul se întoarse să se uite la el. Aceasta este ultima ta şansă.

Îşi ridică mâna dreaptă, cu degetele depărtate.

— Domnule, vă rog! Nu ştiu nimic!

Vader îşi închise mâna într-un pumn. Vocea Locotenentului se stinse până la o şoaptă înăbuşită, muşchii gâtului lui încordându-se vizibil împotriva menghinei nevăzute care îi cuprinsese brusc.

— Ugghh…

Fața i se învineți, ochii şi limba i se umflară şi, după o clipă, se împletici şi căzu pe podeaua din plăci de duroțel. Nu trebuia să fii medic ca să vezi că nu avea să mai spună nimănui nimic, niciodată. Tarkin nu spuse nimic. Îl mai văzuse pe Vader făcând asta şi, ca şi înainte, nu avea nicio idee cum se reuşea. Fie Forța era o formă de putere telekinetică sau hipnoză psihofiziologică, fie cu totul altceva, dar era cu siguranță impresionant.

Vader se întoarse spre Tarkin.

— El nu a avut nimic de-a face cu sabotajul.

Tarkin se încruntă.

— Ştiai asta?

— Mintea lui era slabă. Uşor de citit.

— Atunci de ce l-ai ucis?

— Va fi o lecție obiectivă pentru cei care îl vor urma.

Tarkin ridică o sprânceană.

— Un pic cam dur.

— Incidentul s-a întâmplat în timpul turei lui. Este responsabil. Ar fi trebuit să ştie despre asta.

Exista o linie de cauzalitate care nu suporta o examinare prea atentă, reflectă Tarkin. După acea logică, oricine fusese de serviciu în acel moment, în orice moment al procesului de construcție, putea fi găsit vinovat. Dus la extrem, chiar şi Tarkin însuşi ar putea fi vinovat. Şi cumva, deşi masca lui Vader era la fel de impasibilă ca

întotdeauna, Tarkin ştia că Lordul Sith gândea exact asta.

— Voi aştepta o vreme înainte să-i examinez pe prizonierii rămaşi, continuă Vader. Să le dăm o şansă să afle de soarta acestui om. Ai grijă să audă de ea *accidental*.

Tarkin aprobă din cap. Era fără milă, dar cu siguranță îi putea vedea valoarea. La urma urmei, nu era această stație de luptă cel mai măreț exemplu al doctrinei conform căreia frica însăşi era cea mai puternică dintre arme?

— Mă voi întoarce la nava mea acum, îl informă Vader.

— Avem camere pentru tine aici, Lord Vader…

— Le prefer pe ale mele.

Cu o rotire a pelerinei, Vader se întoarse şi plecă.

Tarkin îşi înăbuşi supărarea pe care o simțea la atitudinea disprețuitoare a lui Vader, dar nu se aşteptase la mai puțin. Se uită la cadavru, apoi se uită la grămada de gărzi şi ofițeri înghesuiți în camera mică, dintre care câțiva erau evident încă uimiți de ceea ce văzuseră.

— Duceți cadavrul la nivelul reciclatorului şi debarasați-vă de el. Şi aveți grijă ca gărzile să permită prizonierilor să audă conversații despre ce s-a întâmplat aici – cu lux de amănunte.

Pentru o clipă, nimeni nu se mişcă. Tarkin se uită prin cameră.

— Vorbesc doar pentru a-mi auzi propria voce?

Asta dădu rezultate. Rapid, o pereche de gărzi se aplecară să adune cadavrul.

Tarkin ieşi din blocul de celule, păşind pe coridorul îngust, flancat de adjuncții săi. Vader era la fel de controlabil ca un putregai Rebel, dar obținea rezultate. Tarkin ar fi fost surprins dacă celelalte persoane reținute în legătură cu sabotajul nu se vor grăbi să spună tot ceea ce ştiau după ce auzeau despre asta. Dacă ar fi ştiut ceva…

Totuşi, dacă o mână de prizonieri era tot ce îl costa ca să împiedice să se mai întâmple asta, era un preț mic de plătit. Erau destui alții care să îi înlocuiască.

Coridorul de acces spre Terminalul 14, *Steaua Morții*

Maistrul-şef subofițer Tenn Graneet se afla pe coridorul de ieşire din naveta care îl adusese la stația de luptă, când văzu o siluetă singuratică venind spre el, îmbrăcată în negru, cu pelerina ondulându-i-se în spate. Îl recunoscu imediat, după multele holoreportaje de ştiri pe care le văzuse. Era Darth Vader, executorul Împăratului.

Fiu de bantha, gândi Tenn. Ştia că omul se afla aici într-o vizită de inspecție, dar cu siguranță nu se aşteptase să-l întâlnească mergând singur pe un coridor, fără un anturaj protector. Deşi, având în vedere tot ce auzise despre îndemânarea lui Vader cu acea sabie Jedi agățată la centură, de ce să nu fie?

Tenn continuă să meargă. La fel făcu şi Vader. Coridorul, unul dintre pasajele periferice care duceau la terminalul navetelor, nu era chiar îngust, dar nici teribil de lat. Tenn îşi dădu seama că traseul lui Vader era de aşa natură încât misteriosul personaj camuflat avea să dea nas în nas cu el dacă unul dintre ei nu se dădea la o parte. Pentru o clipă, Tenn se gândi să rămână pe traiectoria sa, doar pentru a vedea ce va face Vader. Era un joc obişnuit în rândul personalului marinei, un test de voință şi dominare, pentru a vedea cine se va abate primul, iar Maistrul-şef subofițer Tenn Graneet rareori trebuia să cedeze spațiu cuiva – cu excepția, desigur, a ofițerilor superiori. Vader, însă, nu făcea parte din marină, aşa că, din punct de vedere tehnic, nu era mai mare decât Tenn.

Era tentant, dar numai pe moment. Pasul lui Vader era rapid, iar Tenn nu credea

că omul în negru avea vreo intenție de a-şi modifica cursul nici măcar cu un fir de păr. Tenn Graneet se credea la fel de dur ca o garnitură de vid, dar nu era nici prost, nici sinucigaş. Îşi permise să derapeze spre dreapta, suficient de mult pentru ca, atunci când trecură unul pe lângă celălalt, umerii lor să fie la o palmă distanță – de fapt, umărul lui Vader trecu la o palmă distanță de vârful capului lui Tenn. Suficient de aproape pentru ca marginea pelerinei negre curgătoare să alunece peste brațul lui Tenn şi să amenințe să se prindă, pentru doar o clipă, de ceasul *Şefului*. Materialul avea o textură netedă, mătăsoasă, şi era mai rece decât ar fi crezut el.

De fapt, chiar aerul părea rece în urma trecerii lui Vader.

Tenn încetini uşor pasul, simțindu-se de parcă tocmai se izbise de o forță primordială a naturii; de marginea unui uragan, poate, sau de o cometă înghețată care pur şi simplu nu putea fi oprită. Dacă l-ar fi provocat pe Vader rămânând în calea lui, nu avea nicio îndoială că ar fi regretat asta cât ar fi trăit. Ceea ce, probabil, nu ar fi fost chiar atât de mult.

Şeful rezistă impulsului de a arunca o privire înapoi. Dacă Vader observase măcar trecerea lui, nu dăduse niciun semn.

— Uau, îşi spuse încet când zgomotul cizmelor celuilalt scăzu.

Fusese o experiență pe care avea să şi-o amintească pentru o vreme. Aproape că fusese omul care trăsese de pelerina lui Darth Vader.

Capitolul 20

Restaurantul *Pasărea Agitată*, *Subteranul de Sud*, Grila 17, Oraşul Imperial

Neet Alamant era un tip rafinat, cu vocea la fel de fină ca lubrifiantul pentru maşini; niciodată nu făcea pauze ciudate şi nu-şi pierdea cuvintele. Aşezat în cabina cu masa în stil retro, vizavi de el, Memah nu simțea prea multă încredere sau căldură pentru om. Rodo era la tejghea, *copleşind* un scăunel şi nu se străduia prea mult să pară discret în timp ce se îngrijea de o ceaşcă de cafea. Memah nu se temea de acest omuleț, dar se simțea reconfortant să îl aibă pe Rodo prin apropiere şi ca acest lucru să fie evident, pentru orice eventualitate.

— Deci, lasă-mă să văd dacă am înțeles esența ofertei tale, spuse ea. Voi vreți să conduc o cantină la o instalație militară, pentru care voi primi un bonus gras la semnare şi un salariu foarte generos, plus un procent din profituri. Acest lucru va presupune un contract de doi ani, timp în care voi fi obligată să rămân la acea bază, cu normă întreagă. Este aceasta o rezumare corectă?

— Da. Vor fi disponibile facilități de recreere. Mi s-a dat de înțeles că instalația în cauză va fi pe picior de egalitate, cel puțin, cu această zonă a *Subteranului*, în ceea ce priveşte aprovizionarea, traficul şi condițiile generale de muncă.

Memah păru gânditoare. Ultima afirmație nu însemna mare lucru, dar ea trăise în locuri mai rele decât *Subteranul*. Nu avea nevoie de lux; în ultimii doi ani nu avusese ocazia să viziteze suprafața decât de câteva ori, şi ar fi putut sări peste asta fără să aibă vreun sentiment real de pierdere. Viața ei se învârtea destul de mult în jurul muncii sale în acest moment. În ansamblu, părea o propunere simplă. Alamant nu îi spusese unde şi ce instalație militară era, dar ea putea înțelege asta. La urma urmei, era un război în desfăşurare, iar Imperiul era, deloc surprinzător, protector cu secretele sale. Din puținele indicii pe care le putea desprinde din cuvintele lui, era probabil o bază navală pe o planetă îndepărtată. Dacă era suficient de mare pentru a justifica existența unei cantine conduse de civili, probabil că nu se afla în mijlocul unei zone fierbinți de război. Şi dacă avea confortul *Subteranului de Sud*, fără pericolele aferente, nu putea fi prea rău.

Bineînțeles, tipul ăsta era un recrutor şi putea fi înclinat să nuanțeze puțin adevărul, dacă îi convenea să facă asta. Probabil că era plătit pentru fiecare *corp cald* calificat pe care îl livra. Pe de altă parte, un contract Imperial de muncă era clar că era valabil, chiar şi în zilele noastre. Dacă erai în armată sau în marină, nu aveai prea multe drepturi, dar ca civil primeai de obicei o ofertă mai bună.

Şi nu era ca şi cum ar fi fost asediată cu oferte de muncă. Operatorii de cantine aveau anumite aptitudini, desigur, dar nu exista un curs formal de studiu în meserie de care să ştie ea, şi erau mulți alții de felul ei.

— Pot să-mi aduc propriul şef de securitate?

— Atâta timp cât el, ea sau *acesta* nu are cazier judiciar şi nu există mandate Imperiale restante pentru infracțiuni majore. Un salariu adecvat va fi asigurat pentru o astfel de muncă, iar cazarea va fi asigurată pentru tine şi pentru orice asistent de securitate pe care ai dori să-l aduci, ca parte a pachetului. A ta include o cameră cu

un singur ocupant, apartamentul standard al ofițerilor, spuse Alamant. Apoi se întoarse să se uite la Rodo înainte să se uite iar la ea. Omul tău de pază primeşte şi el propria lui cameră privată.

Ea aprobă din cap, încă gândindu-se.

— Nu vreau să te presez pentru un răspuns, dar următoarea navă cu echipaj civil pentru această aventură pleacă din *Portul Principal* în trei zile. Dacă nu eşti interesată, voi căuta pe altcineva pentru acest post. Alunecă afară din cabină şi se ridică în picioare. Va trebui să-ți cunosc decizia mâine.

Memah ridică o mână.

— Aşteptați aici un moment, vă rog.

Alunecă şi ea din cabină şi se îndreptă spre locul unde stătea Rodo.

— Cafea proastă, spuse el, uitându-se la ceaşcă. Are gust de apă de vase.

Apoi scutură din cap.

— Şi de unde ştii tu asta? Bei multă apă de spălat vase?

El ridică din umeri şi se uită la Alamant.

— Ce vrea?

— Îmi oferă o slujbă la conducerea unei cantine militare... nu vrea să spună unde. Trebuie să semnez pentru doi ani, fără concediu. Salariul este bun, plus o parte din profit, unele beneficii – locuință, asigurare medicală, genul ăsta de lucruri.

Rodo aprobă din cap.

— Ai de gând să o faci?

Memah făcu o demonstrație de privire în jurul restaurantului.

— Printre toate aceste alte oferte de a-mi pune un acoperiş deasupra capului şi mâncare pe masă? Nu ştiu; e atât de greu să le reduci. Ea se aşează lângă el. Ştiu că cineva ca tine îşi poate găsi oricând o slujbă – dar dacă accept asta, vreau să fii omul meu de pază.

Rodo aprobă din cap o dată.

— Bine, mă bag.

— Chiar aşa?

El rânji.

— O şansă de a lovi militarii activi care devin scandalagii? De ce nu? Băieții din teren au de obicei abilități mai bune decât cei de pe bancă. E mai interesant aşa. În plus, mi-ar fi dor de tine.

Ea trebui să zâmbească la asta.

— Eşti un *Branded Aesthete*[8], Rodo. Nu te implici în relații intime cu femeile.

El aprobă din nou din cap.

— *Ține-le pe un piedestal unde le este locul*, acesta este motto-ul nostru. Dar toată lumea trebuie să ajungă undeva. Frumusețea este acolo unde o găseşti.

Memah simți un val de uşurare.

— Nava pleacă în trei zile.

— Nicio problemă. Pot să împachetez în cinci minute.

Ea aprobă din cap. Da. Şi ei i-ar fi luat cam tot atât.

— Aşa că o să-i spun omului că acceptăm slujba.

— Ar fi bine. Cafeaua nu poate fi mai rea.

Îşi ridică cana în semn de salut pentru recrutorul de la cealaltă masă.

---

[8] Branded Aesthete – organizație ai cărei membri nu aveau relații intime cu femeile şi credeau în punerea acestora pe un piedestal.

Capitolul 21

Complexul chirurgical din Centrul Medical, Secţiunea N-Unu, *Steaua Morții*

Când singura unealtă pe care o ai este un cuțit, spunea o glumă veche, *orice problemă arată ca o friptură*. Astfel, *Uli*, fiind chirurg, era preocupat în primul rând de procedurile chirurgicale – la urma urmei, dacă ți se strică speederul, nu chemi un instalator. Dar era mai mult decât operația sub lămpile de sterilizare. Până când pacientul nu era din nou pe picioarele sale, el sau ea era responsabilitatea chirurgului, şi mai exista un vechi proverb care se referea la acest lucru: *Tu îl tai, tu ai grijă de el*.

Acesta era tocmai motivul pentru care un chirurg trebuia să cunoască o anumită cantitate de medicină generală înainte să i se permită să pună mâna pe un bisturiu laser. Pentru că, dacă minunata procedură cardiotoracică de reparare a unei aorte balonate, înainte ca aceasta să se spargă într-un anevrism mortal, era perfectă, dar pacientul murea două zile mai târziu, în timpul recuperării, asta aducea în discuție a treia veche zicală: *Operația a fost un succes, dar pacientul a murit*.

Existau chirurgi care puteau separa cele două lucruri şi să doarmă noaptea, dar *Uli* nu era unul dintre ei. Aşa se face că se afla lângă patul unui bătrân şef de şantier Wookiee, care fusese implicat într-un accident de decompresie urât, care necesitase un transplant inimă-plămâni cu trei zile în urmă. În ciuda celor mai bune proceduri sterile, uneori pacienții dezvoltau infecții secundare şi se pare că asta se întâmplase aici. Antiviralele şi antibioticele obişnuite fuseseră ineficiente până acum şi nu fuseseră colectați agenți patogeni.

Cu toate astea, bătrânul Wook avea febră, tuşea, iar analizele sale de sânge arătau o schimbare ciudată care nu era bacteriană sau virală. Pacientul avea un număr crescut de *eozinofile*, la nivelul *Sindromului Hipereozinofilic* stadiul doi. Desigur, *Uli* apelase la mai mulți experți, dar medicul specialist exclusese suspecții obişnuiți ai trans-speciilor – nu era vorba de kozema, leucemie, astm, boli autoimune sau droguri. Singurele posibilități rămase erau un fel de infestare cu paraziți sau protozoare.

Dar scanările erau curate, nu existau imagini de nanocameră revelatoare şi nicio cultură nu ieşea. În afară de nivelul ridicat al globulelor albe, nu existau alți indicatori reali. Dacă nu era vorba de o formă de infecție nosocomială necunoscută până atunci, singura posibilitate părea să fie magia neagră.

Wookieeul, pe nume Hahrynyar, nu era în stare critică, dar nu părea să se facă bine. Era destul de bolnav încât trebuia să stea în pat. *Uli* se uită la panoul de telemetrie de pe perete şi clătină din cap cu o nedumerire obosită.

Nicio schimbare.

Înțelegerea lui a limbii Wookiee era rudimentară într-o zi bună. Putea înțelege *Da* sau *Nu* şi alte câteva răspunsuri medicale la întrebări precum *Pe o scară de la unu la zece, cât de tare te doare?*, dar nu avea de gând să poarte discuții filozofice profunde cu marele biped blănos. Din fericire, nu era nevoit să o facă. Îi făcu semn lui C-4ME-O, care umplea cu lichid un rezervor bacta din apropiere. Droidul se apropie, gata să traducă.

— Bună ziua, îi spuse *Uli* Wookieeului. Ce mai faci?

— *Wyaaaaaa. Ruh ruh?*

Tonurile dulci ale droidului făceau ca răcnetele şi gemetele vorbite de Wookiee să fie ciudat de plăcute pentru ureche. Pacientul gemu un răspuns, pe care 4ME-O îl traduse prin *Pentru tine, poate*.

Bătrânul Wookiee îşi păstrase simțul umorului, chiar dacă era evident că încă se simțea destul de rău. *Uli* se bucura să vadă asta: dorința de a lupta era cel mai important aspect al procesului de vindecare, indiferent de specie.

— Vom încerca ceva nou, continuă el. Credem că ai un fel de parazit. Probabil a fost latent în sistemul tău de ani de zile, iar imunosupresoarele l-au declanşat cumva. Echipa de medicină internă are un medicament cu spectru larg, *Nicosamide-Mebendazole Complex*, care pare să funcționeze pe o varietate de paraziți oculți de mamifere. Dacă ai ceea ce credem noi că ai, asta ar trebui să te vindece.

— *Whuahh yun yorra ellihenn?*

— Ei bine, efectele secundare sunt în general uşoare. Există câteva care ar putea provoca un oarecare disconfort.

— *Arrn whoon urr*.

Aceasta era, conform lui C-4ME-O, o structură de frază idiosincratică care indica o afirmație îmbrăcată într-un cinism obosit. Droidul o traduse prin *Bineînțeles că există*. Hahrynyar îi făcu semn lui *Uli* să continue.

— Um, uneori există o diaree asociată. Şi, foarte rar, afectează unghiile de la mâini şi de la picioare ale unui pacient.

— *Yaag?*

— Ei bine, unghiile cam… cad.

— *Whuahh?*

— Oh, cresc înapoi în câteva luni, ca noi. Şi, după cum am spus, este destul de rar.

Următorul comentariu fu unul pe care 4ME-O păru reticent la început să îl traducă; când o făcu, *Uli* trebui să îşi ascundă un zâmbet. Nu fusese conştient că membrii acestei specii erau atât de imaginativi.

— Înțeleg că e stresant, dar nu poți părăsi unitatea până nu te simți mai bine şi nu te poți întoarce la muncă până nu suntem siguri că ceea ce ai nu e contagios.

Wookieeul se încruntă.

— Hei, nu eu fac regulile, eu doar lucrez aici. Dacă ai o plângere, adresează-te Împăratului.

Hahrynyar răcni o remarcă ofensatoare referitoare la igiena personală a lui Palpatine, despre care *Uli* era gata să jure că înroşise *pielea* de durotel a lui 4ME-O. Apoi, marele Wookiee cedă cu reticență la tratament.

După ce îşi termină rondul, *Uli* se întoarse în biroul său şi se uită pe calendar. Cu excepția unei urgențe, nu avea nimic în programul său chirurgical până mâine, şi acela era un triplu bypass de rutină la un ofițer de marină căruia îi plăceau prea mult grăsimile în dieta sa. Bărbatul era la un pas de obezitatea clinică; cu un kilogram în plus, ar fi trebuit să primească o scutire medicală pentru a continua serviciul. Având în vedere natura războiului, asta nu l-ar fi surprins pe *Uli* – Imperiul avea nevoie de *corpuri calde* în unele arene, după cum bine ştia. Scund, înalt, slab, gras, nu conta; întotdeauna aveau nevoie de mai multă *hrană pentru blastere*.

Ridică din umeri. De fiecare dată când se gândea la asta, se înfuria, dar furia lui nu conta. Războiul continua. Erau momente când se gândea că nu se va mai întoarce niciodată acasă, că războiul nu se va termina niciodată şi că va muri bătrân pe o stâncă

părăsită în mijlocul pustietății, pansând şirurile nesfârşite de răniți.

Măcar dacă ar fi putut face ceva să schimbe asta.

Centrul de Comandă, Puntea Principală, *Steaua Morții*

Tarkin era mulțumit. Oricât de mult nu avea încredere în Vader şi în motivele sale, venirea omului în negru îmbunătățise vizibil funcțiile oriunde te uitai. Nimeni nu dorea să se confrunte cu mânia Lordului Sith, iar cel mai bun mod de a evita acest lucru era să îți faci treaba cu cea mai mare eficiență. Vader era un catalizator; provoca reacții care depăşeau cu mult sfera sa personală de influență, oricât de mare ar fi fost aceasta. Teama pe care o inspira celorlalți era mult mai mare decât simpla sumă a diferitelor şi sinistrelor sale părți. Chiar şi Tarkin, un Mare Moff, o simțise din când în când, ca un miros de ozon care prevestea o furtună ionică.

E ciudat, reflectă Tarkin. Mintea lui rațională ştia că Vader era doar o rămăşiță mutilată de om, închis pentru tot restul vieții într-o armură de biosuport. O persoană mai mult de compătimit decât orice altceva. Dar el personal, ultimul lucru pe care îl inspira era mila. Vader avea putere şi ştia cum să o folosească, indiferent dacă supraveghea răscolirea unui continent de pe puntea Distrugătorului său sau dacă lovea mortal un om din cealaltă parte a camerei. Tarkin clătină uşor din cap. Ceea ce rămâne ascuns şi misterios este întotdeauna mai intrigant decât ceea ce poate fi văzut.

Cu siguranță nu putea concura cu Vader la nivel fizic şi nici nu dorea să o facă. Dar când acest vis al său va deveni realitate rece de duroțel, nava amiral mult lăudată a lui Vader va fi pe holoştirile de ieri. De ce să-şi piardă timpul căutând şi incinerând bazele Rebelilor de pe asteroizi şi sateliți diferiți şi variați când, printr-o singură comandă, putea vedea o întreagă planetă decimată?

Şi avea să aibă această putere, foarte curând. Reparațiile avariilor recente erau în plină desfăşurare, iar şefii de echipe, care conduceau trei schimburi, raportau că, în cursul următoarelor câteva luni, programul de lucru inițial ar trebui să fie recuperat. Tarkin avea toate speranțele că activitatea sabotorilor fusese anihilată. Cu siguranță, orice persoană care se afla sub privirea de oțel a lui Vader şi care avea vreo legătură cu acest lucru urma să fie eliminată imediat de pe tablă – permanent.

Această stație de luptă urma să fie construită – şi când va fi gata, va fi puterea supremă în galaxie. Tarkin putea avea răbdare până atunci.

Capitolul 22

Unitatea de depozitare a maşinilor-unelte Alfa-Patru, orbita polară în jurul lumii Despayre

Ratua nu avea un plan anume despre cum să ajungă de la depozitul orbital la staţia de luptă numită *Steaua Morţii*. Dar nu era prost. Secţia în care se afla era aparent dedicată în cea mai mare parte consumabilelor de schimb pentru diverse tipuri de dispozitive mecanice. La prima examinare a incintei, nu văzuse nicio magazie de bucătărie şi nicio armă. Lucrurile nu arătau prea bine pentru viitorul său imediat.

Poate că, totuşi, Norocul decisese în cele din urmă că Celot Ratua Dil suferise destul fiind în locul nepotrivit la momentul nepotrivit, pentru că i se întâmplaseră trei lucruri foarte bune în câteva ore de la părăsirea navei de transport şi intrarea în depozit. În primul rând, practic se împiedicase de un depozit imens de rezervoare de gaz, iar printre acestea se aflau cantităţi abundente atât de oxigen, cât şi de hidrogen.

Cu două părţi din aceasta din urmă şi una din prima şi o scânteie – nicio problemă, având în vedere tot echipamentul disponibil – putea produce apă pură, care, la nevoie, îl putea ţine în viaţă fără mâncare timp de săptămâni.

În al doilea rând, găsise un dulap plin cu costume de vid, dintre care unul i se potrivea destul de bine, astfel încât să nu îngheţe sau să se sufoce până la moarte în cazul în care zvonurile erau adevărate şi depozitele erau deschise periodic în vidul spaţiului pentru a scăpa de dăunătorii care reuşiseră cumva să ajungă înăuntru.

Şi, în al treilea rând, găsise o cutie cu fulgi de cereale Vulderaniene deshidratate care, evident, fusese pierdută – era stivuită într-un raft cu piese de maşini-unelte. Adaugă apă şi va avea hrană, deşi probabil că nu va fi cea mai gustoasă masă pe care a savurat-o vreodată şi cu siguranţă va deveni destul de monotonă în timp.

Deci avea mâncare şi apă şi putea să respire. Lucrurile puteau fi mult mai rele.

După încă o zi de explorare prudentă, Ratua dădu peste o ladă care conţinea un droid de deservire generală şi se miră de norocul său continuu. Cu mult timp în urmă şi foarte departe de aici, îşi petrecuse ceva timp de calitate ascunzându-se într-un atelier de reparaţii de droizi, evitând autorităţile locale, din cauza unei neînţelegeri nefericite. După câteva zile în care nu avusese altceva mai bun cu care să-şi ocupe timpul, Ratua învăţase singur elementele de bază ale programării droizilor. Nimic sofisticat, dar suficient cât să poată încărca instrucţiuni simple. Şi droizii de serviciu general erau adesea folosiţi ca încărcătoare.

Acum avea un plan. Avea nevoie doar de o ocazie, care se ivi câteva zile mai târziu – exact după ce îşi terminase pregătirile. Cât de norocos fusese?

O trupă de droizi sosi pe o navă de marfă descărcată. Văzând acest lucru din punctul său de observaţie ascuns într-o conductă de întreţinere, Ratua îşi activase rapid droidul programat şi îmbrăcă în grabă costumul de vid. Apoi se ascunsese într-o ladă de ambalare, sigilase lada din interior şi aşteptase. Acum era rândul droidului.

Îl programase să observe încărcătorii, să vadă ce provizii veniseră să ia şi să marcheze rapid lada cu Ratua astfel încât să pară că ar conţine aceleaşi articole. Odată făcut acest lucru, droidul *împrumuta* o platformă antigravitaţională şi muta lada pe nava de aprovizionare. Nimeni nu îl oprise – nu exista niciun motiv să o facă.

Chiar dacă ar fi existat un agent de securitate în viață pe nava de marfă, un droid care încărca o ladă cu piese de maşină ar fi fost ceea ce se aştepta să vadă, şi asta ar fi văzut. Şi din moment ce nimeni nu începuse să țipe şi să încerce să deschidă lada, Ratua se simțea destul de încrezător că şiretlicul său nu fusese descoperit.

Cala era lipsită de aer şi neîncălzită, dar Ratua era protejat în costumul său şi nu-şi putea imagina că drumul până la stație va dura prea mult timp. Dacă ar fi ghicit greşit, în cele din urmă ar fi rămas fără oxigen, dar puține lucruri în viață erau fără risc. Aşa că se aşezase să aştepte, dorindu-şi să intre într-o stare de cvasi-adormire pentru a economisi aerul.

După câteva minute, simți cum nava de marfă prindea viață şi se îndepărta, probabil, de depozit. Oriunde s-ar fi dus, era pe drumul lui.

Nava civilă de transport *Portminian*, pe drum spre sistemul Horuz

Ferestrele erau opacizate, nu se vedea nimic altceva decât un fel de ciudățenie difuză impresionistă. Memah încercase să privească în tărâmul dimensiunilor superioare la începutul călătoriei şi îşi dăduse seama repede că durerea de cap şi greața rezultate nu erau pe placul ei. Rodo, care efectuase mai multe călătorii prin hiperspațiu, o avertizase, dar trebuia să se convingă singură. Memah Roothes nu fusese niciodată genul care să creadă pe cuvânt când putea să cerceteze ea însăşi; o trăsătură, îşi aminti ea ironic, care îi provocase multe dureri de cap de-a lungul anilor.

Nava, deşi nu era o navă de linie de primă clasă, era destul de confortabilă. Cabine mici, dar decente, patru pasageri într-o unitate. În afară de Rodo, în cabina lor se mai aflau alți doi oameni de pe Centrul Imperial, ambii civili contractați pentru serviciile trupelor – unul era un Corellian specializat în jocuri recreative, iar celălalt o femeie care era ceva mai puțin comunicativă în ceea ce priveşte originile ei şi care urmau să fie mai exact sarcinile ei.

Nimeni nu le spusese cât avea să dureze călătoria sau unde aveau să ajungă, dar navigau la viteză superluminică de câteva zile, cel puțin, aşa că nu trebuia să fie o distanță mică. Cu excepția cazului în care, desigur, se învârteau în cerc sau alte modele aleatorii pentru a face să pară aşa. Totuşi, Memah nu credea asta cu adevărat. Imperiul ar putea fi dispus să cheltuiască combustibil şi bani de pilot pentru a deruta oficiali de rang înalt sau clienți civili importanți, dar o barmaniță, un bodyguard, un jucător şi o *dansatoare*? Se îndoia de asta.

Şi când totul era spus şi făcut, nu prea conta, nu-i aşa? Se ducea undeva, iar când ajungea acolo, avea să conducă un local nou şi să fie plătită destul de bine pentru asta. Lucrurile puteau fi mai rele.

Lucrurile puteau fi – şi fuseseră – mult mai rele. Cel puțin nu era probabil ca cineva să incendieze o tavernă administrată de Imperiu.

Capitolul 23

Super Distrugătorul *Devastatorul*, orbita polară, Despayre

Darth Vader ieşi din camera sa hiperbarică, refăcut în măsura în care cuvântul avea vreun sens pentru el. Se gândise la incidentele care împiedicaseră construirea staţiei de luptă, iar acestea i se păruseră a fi prost concepute şi prost operate.

Acest lucru îl surprindea oarecum, deoarece el considera Alianţa o ameninţare mai mare decât chiar Împăratul. Acestea fiind spuse, ştia că reţeaua Rebelilor, ca orice grup mare, era alcătuită în cea mai mare parte din cei care erau în cel mai bun caz adecvaţi pentru sarcinile care le fuseseră încredinţate. Întotdeauna existau câţiva care erau pricepuţi, chiar geniali, desigur, iar Vader era sigur că printre Rebeli erau unii care se calificau pentru acea descriere. Aceştia erau cei de care trebuia să te îngrijorezi, pentru că ei ar fi luptat până la ultima suflare. Unii dintre Jedi căzuseră foarte greu; însuşi chipul Împăratului stătea mărturie în acest sens.

Înainte ca Vader să fie el însuşi transformat, îl văzuse pe Mace Windu provocându-i Stăpânului său răni îngrozitoare. Să fi fost acela un test, aşa cum bănuia Vader, pentru a vedea dacă Anakin Skywalker se va dedica cauzei Lordului Sith? Fusese Darth Sidious în control tot timpul, doar prefăcându-se că pierde, şi dispus să absoarbă astfel de energii malefice doar pentru a demonstra ceva? Dacă da, Stăpânul său plătise un preţ mare pentru a afla ceea ce voia să afle.

Dar, oricum ar fi, nu exista niciun Yoda şi niciun Mace Windu care să conducă această insurgenţă... Nimeni care să strălucească atât de mult în Forţă încât Vader să nu-l poată rata. Puţinii Jedi care mai rămăseseră în galaxie nu aveau nimic de-a face cu acest ultim atac. I-ar fi spus asta lui Tarkin. Administratorul cadaveric avea puţină imaginaţie, dar era perseverent şi metodic – îi recunoştea asta. Putea să ţină lucrurile pe drumul cel bun. Proiectul nu era atât de mult încetinit, încât să aibă nevoie de atenţia personală a lui Vader pentru finalizarea lui. Venise să vadă ceea ce trebuia să vadă, corectase problema pe care o găsise, iar acum era timpul să treacă la alte probleme mai importante. La urma urmei, se ducea un război.

În holul din faţa apartamentului său, Vader găsi un Căpitan.

— Găseşte-l pe Amiral şi spune-i că plecăm într-o oră.

Căpitanul salută.

— Da, domnule.

Apoi plecă în grabă.

Vader intră în apartament. Era bine amenajat, dar cu greu luxos; trecuseră mulţi ani de când nu mai luase în seamă astfel de lucruri. Se îndreptă spre staţia de comunicaţii pentru a-l contacta pe Tarkin şi a-i spune că terminase. Cu puţin noroc, îşi spuse Vader, nu va trebui să se întoarcă până când staţia nu va fi terminată.

Postul de Gardă, Colonia de Prizonieri *Oraşul Spintecătorilor*, Despayre

— Mai spune o dată, zise sergentul Nova Stihl.

— Împachetează, sergent, spuse Locotenentul. Eşti transferat.

— Unde?

Nu că i-ar fi păsat prea mult – la urma urmei, un loc pe lumea asta pestilenţială

era la fel de bun, sau rău, ca oricare altul. Dar, spre surprinderea lui, Locotenentul arătă spre tavan.

— Spre grămada aia de grinzi în I şi plăci de duroțel din cer.

Nova clipi.

— Pe *Steaua Morții*? De ce?

Locotenentul suspină.

— Insignele astea ți se par a fi rangul unui Moff? Făcu omul un gest spre uniforma lui. Nu e treaba ta să ți se motiveze de ce, Stihl, a ta e doar să faci şi să mori. O navetă pleacă la prânz; ordinele tale sunt să fii în ea şi aşa vei fi. Ia-ți la revedere de la prizonierii preferați şi împachetează-ți geanta.

Nova clătină din cap, neîncrezător.

— Asta nu are niciun fel de sens. Fac treabă bună aici; de când am început lecțiile, crimele şi violența populației generale au scăzut cu douăsprezece procente.

— Da, şi tuturor ne va fi dor să nu te vedem, sergent, dar armata te vrea acolo şi nu aici, aşa că acolo vei merge.

Nova ridică din umeri. Nu avea cum să contrazică asta. Ordinele erau ordine.

În camera lui, reuşise să-şi împacheteze echipamentul într-o jumătate de oră; nu că ar fi fost în stare să prindă rădăcini adânci sau ceva de genul ăsta. Presupusese că se va muta la un moment dat, dar niciodată nu se gândise atât de mult la asta. Şi acum iată-l aici şi, gândindu-se la asta, ce diferență era?

Să supravegheze deținuți aici sau să lucreze într-o celulă de pe o stație – era acelaşi lucru. I-ar fi lipsit aerul liber şi soarele, şi foarte puținii oameni, fie deținuți, fie gardieni, pe care îi considera prieteni. Dar se putea antrena oriunde avea un spațiu suficient de mare pentru a se întinde, şi întotdeauna reuşise să îşi facă prieteni noi.

Nova se uită în jur. Era doar un loc. Petrecuse ceva timp aici; acum pleca. Aşa era viața. Dacă nu învățase nimic altceva din studiile sale, aflase că trebuie să se lase dus de val. Se întrebă ce fel de sarcini i se vor atribui pe stație.

Poate că ar putea contacta câțiva oameni care îi erau datori, încercând să afle.

La urma urmei, dacă erai avertizat, asta însemna că erai şi prevenit.

Capitolul 24

Unitatea de depozitare a maşinilor Alfa-Patru, cargobotul de transport KJB-87, apropiindu-se de *Steaua Morții*

Cel mai inteligent lucru pe care Ratua l-ar fi putut face ar fi fost să rămână în lada lui până când aceasta ar fi fost descărcată şi pusă în siguranță într-o zonă de depozitare undeva. Dar, după câteva ore, nu mai putu suporta monotonia înghesuielii, aşa că desfăcu trapa şi ieşi cu precauție. Cu excepția droizilor, care erau cu toții opriți pentru zbor, era singur. Nava era controlată prin telecomandă programată, aşa că nu risca deloc dacă trăgea cu ochiul printr-un hublou pentru a vedea ce era acolo.

Auzise despre stația de luptă, desigur, chiar o observase o dată sau de două ori printr-un telescop dioptric pe care reuşise să-l fure de la un gardian. Dar nu era pregătit pentru asta. Deşi nu era terminată decât pe jumătate, *Steaua Morții* tot se profila ca un monstru scheletic. Habar nu avea cât de departe era; lipsa unei atmosfere care să estompeze obiectele îndepărtate le făcea să fie clare şi vii, parcă suficient de aproape pentru a le atinge. Scara era incredibilă şi nu şi-ar fi putut da seama cât de mare era cu adevărat dacă nu ar fi văzut Distrugătoarele şi navele de marfă masive care atârnau în jurul şantierului, arătând ca nişte jucării de copii în comparație cu stația în sine.

Uimitor, gândi Ratua. *N-ar trebui să fie nicio problemă în a găsi locuri în care să te pierzi pe o stație de mărimea asta.* Se întoarse la lada lui, se încuie la loc în ea şi începu să mestece nişte fulgi de cereale.

Nava civilă de transport *Portminian*, apropiindu-se de *Steaua Morții*

Rodo fluieră.

— Uită-te la asta, spuse el.

Memah se mută să stea lângă omul mult mai înalt.

— Uau!

— E mare, fu de acord Rodo. Apoi arătă cu degetul. E un Distrugător care se deplasează acolo, vezi?

— Ce este? Un fel de transport de trupe?

Rodo scutură din cap.

— O stație de luptă, cred eu. Este prea mare pentru un transportor de trupe; probabil că ai putea băga câteva milioane de soldați în chestia aia şi ar mai rămâne loc pentru o flotă de nave de luptă, după ce o termină – mai mult decât ți-ar trebui pentru orice avanpost Rebel.

— Dar de ce este atât de mare?

El ridică din umeri.

— Nu ştiu. Bănuiesc că are o mare putere de foc.

— Crezi că acolo mergem?

— Pun pariu pe multe credite contra unui *chork* fiert că da.

Memah se holbă la sferoidul imens, neterminat, deja plin de armament. Odată terminat, probabil că va fi capabil să distrugă nave, asteroizi, poate chiar luni întregi, transformându-le în pietriş cosmic. Îşi simțea lekkuurile încremenite de uimire.

Ei bine, sperase la un loc sigur în care să-şi desfăşoare activitatea, nu-i aşa?

— Ai grijă ce-ți dorești, murmură ea.

Rodo se uită la ea, dar nu spuse nimic. Stația, deja imensă, continua să se mărească pe măsură ce transportorul se apropia.

Naveta militară NGC-1710, **apropiindu-se de *Steaua Morții***

Nova văzuse holoînregistrările, dar ele nici măcar nu-ți dădeau o imagine reală a şantierului. Chestia aia blestemată era uriaşă, mare cât o lună! Auzise tot ce se spunea, bineînțeles. Comunicatele militare erau înfierbântate: *Steaua Morții* avea să transporte o armată de nave, avea să aibă mai multe arme decât o flotă Imperială, existau arme super-secrete care puteau să spargă Distrugătoare ca pe nişte baloane de săpun, să ardă un continent până la temelie, să declanşeze erupții solare şi aşa mai departe. Dar se gândise că majoritatea acestor lucruri erau vorbe care nu meritau aerul necesar pentru a le repeta.

Acum, însă, văzând locul pe măsură ce naveta se apropia, îşi revizuise opinia. În niciun caz Imperiul nu ar fi cheltuit atâta efort şi atâția bani dacă chestia asta nu ar fi avut o *şmecherie* mare care să o facă să merite.

Un lucru era sigur: promitea să fie mult mai palpitant decât să strângă prizonieri pe o *pustulă* tropicală ca Despayre.

Se părea că îl aşteptau vremuri interesante.

Capitolul 25

Nava civilă de transport *Nordieus*, apropiindu-se de *Cala Hangar 1271*, *Steaua Morții*

Comandantul Atour Riten – un grad care nu însemna nimic pentru el – se lăsă pe spate în scaun şi se uită la fereastra încastrată în peretele etanş de lângă el.

Doamne, gândi el. *Cu siguranță este... mare...*

Desigur, ştia asta. În ciuda tuturor secretelor legate de proiect şi chiar dacă nu fusese autorizat de Imperiu să ajungă la nivelurile superioare, el ştia asta. Nu-ți petreci patruzeci de ani lucrând pentru *Biblioteca Galactică* fără să-ți dai seama cum să citeşti printre rânduri. Aşa că da, această stație de luptă era uriaşă. O ştia din punct de vedere intelectual, dar realitatea de a o putea vedea cu referințe care îți dădeau o idee despre mărimea ei era cu totul altceva. Erau doar o duzină de secțiuni suficient de finisate pentru o locuință normală, dar chiar şi acele porțiuni erau extrem de mari.

Atour ridică mental din umeri. Nu conta cât de mare era acel lucru, ci doar dacă biblioteca din interiorul lui era valoroasă. Iar aceasta cu siguranță era, dacă ceea ce i se spusese era adevărat. Nu era la fel de mare şi de cuprinzătoare ca, să zicem, *Centrul Imperial Principal*, dar era mult mai completă decât multe biblioteci planetare – sau cel puțin aşa avea să fie când avea să termine el cu ea.

— Mare chestie, nu-i aşa?

Omul care stătea lângă el era un fel de muncitor în construcții, un antreprenor specializat în nave cu izolare magnetică, un subiect care se apropiase periculos de mult, pe parcursul zborului, de a spulbera convingerea lui Atour că nimic nu era plictisitor, cu condiția ca persoana care vorbea despre el să-l înțeleagă corect. *Flux, gauss, m-particule şi deplasări de gravitoni?* Chiar şi cu cunoştințele sale generale deloc neglijabile, acele detalii tehnice erau doar puțin interesante, în cel mai bun caz.

Totuşi, Atour Riten credea cu tărie că nu exista nicio scuză pentru lipsă de politețe, aşa că dădu din cap.

— Într-adevăr.

Din nefericire, colegul său de scaun considerase că acest lucru îl încuraja să se lanseze într-o descriere entuziastă a necesarului de energie, în megajouli, pentru a face să funcționeze o stație atât de mare. Atour îl lăsase să bolborosească în timp ce aştepta să înceapă procedura de andocare şi se gândea la capriciile sorții care îl aduseseră aici, atât de târziu în viață. Faptul că biblioteca era una potențial bună fusese un bonus neaşteptat, pentru că nu fusese repartizat aici ca un fel de recompensă. Fusese trimis în această misiune ca o modalitate de a scăpa de el, într-un fel de a sune.

Fusese, într-un fel, din vina lui: Atour Riten nu era întotdeauna circumspect când venea vorba de subiecte controversate – politică, guvernare, relații personale – şi, drept urmare, existau destul de mulți oameni cărora nu le plăcea să-i suporte opiniile.

Din fericire pentru el, cei care aveau suficientă putere pentru a-l ucide cu o pocnitură din degete aveau rareori un trecut imaculat. Arhiviştii, de regulă, ştiau cum să sape în băncile de date şi să găsească aproape orice, inclusiv *cadavre* considerate îngropate de mult, în siguranță. Iar arhiviştii bătrâni şi deştepți ştiau cum să monteze declanşatoare, astfel încât, dacă ei înşişi ar fi murit brusc, indiferent cât de natural ar

fi părut, locațiile acelor *cadavre* – multe, foarte multe *cadavre* – ar fi ieşit la lumină.

Uneori erau chiar cadavre; de cele mai multe ori erau fragmente de informații dăunătoare, adesea ilegale, care ar fi provocat multă consternare la nivelurile înalte ale guvernului dacă ar fi apărut în holoştirile zilnice. Erau o mulțime de oameni care nu voiau ca acest lucru să se întâmple, iar unii dintre ei erau destul de deştepți, încât să realizeze măcar că promovarea lui Atour Riten la gradul de Comandant şi trimiterea lui în mijlocul pustietății pentru a conduce o bibliotecă şi o arhivă militară era mult mai sigură decât *ştergerea* lui. Şi aşa se întâmplase.

Dacă era să fie sincer, nu era chiar atât de nemulțumit de soluția pe care o găsiseră. Zilele sale de glorie în materie de renovare şi inovație rămăseseră în urmă.

Săptămânile în care putea să rămână treaz şi alert timp de trei sau patru cicluri de somn şi să ardă de febră erau demult apuse. Încă mai putea asambla un sistem de top la fel de bine ca oricine – lăsând la o parte falsa modestie, chiar mai bine decât majoritatea – dar acum îi lua mai mult timp decât altădată. Era mult mai aproape de sfârşitul drumului decât de începutul lui. Şi, per total, avea puține regrete.

Suspină uşor. Mult timp fusese un ghimpe în piciorul oricui era la putere. Această ultimă schimbare nu conta prea mult: Republica, Imperiul, era şase la unu, o jumătate de duzină la celălalt. Nu însemna mare lucru pentru omul obişnuit care se lupta să-şi facă o viață. Oricare dintre formele de guvernământ putea face ca mag-lev-urile să funcționeze la timp, şi ambele încălcau drepturile individuale mult mai mult decât ar fi trebuit. În ceea ce-l privea pe Atour, cel mai bun guvern era cel care guverna cel mai puțin. Ceva cu o treaptă sau două peste anarhie ar fi ideal.

Acum era un Împărat însetat de putere care conducea lucrurile. Atât istoria, cât şi experiența personală îl învățaseră pe Atour că, în doar câțiva ani sau în câteva secole, va avea loc o evoluție – sau o revoluție – şi că şi aceasta va trece. Noii conducători începeau plini de promisiuni, speranțe şi bune intenții şi, treptat, se instalau în mediocritate. Un rege binevoitor, dar inept, era la fel de rău ca un despot.

Soneria de avertizare sună, iar transmisia audio a pilotului spuse:

— Atenție pasageri, andocarea se va face în cinci minute. Vă rugăm să verificați şi să vă asigurați că aveți toate lucrurile la dumneavoastră înainte de debarcare.

Atour Riten chicoti încet. Era un cuvânt pe care nu-l auzeai prea des. *Debarcare*, de la străvechea limbă *Frusoise*[9], însemnând *barca secundară părăsea un velier mic*. Cine de la bord ştia asta, în afară de el şi poate de pilot? Probabil că nimeni. Şi probabil că nimănui nu-i păsa. Când ajungi la vârsta lui Atour, trebuie să te distrezi unde poți. Mai ales cu un coleg de scaun care vorbeşte întruna despre reacțiile hipermateriei.

Cantina de nivel mediu, Puntea 69, Sectorul N-Unu, *Steaua Morții*

Mărimea stației era uluitoare. Memah încă nu reuşea să se acomodeze cu ea. Partea ei minusculă din ea, care urma să devină o cantină funcțională, era de două ori mai mare decât localul care arsese din temelii în *Subteran*, şi i se dăduse mai mult sau mai puțin mână liberă să îl amenajeze şi să îl administreze. Cel puțin, până acum. Fusese asigurată că, atâta timp cât nu o lua razna şi nu încerca să doteze localul cu robinete din platină sau altele asemenea, Imperiul va acoperi costurile. Dacă va continua să primească astfel de veşti, s-ar putea să fie nevoită să-şi revizuiască părerea despre noul regim.

Rodo trecu pe lângă biroul unde ea stătea şi lucra la un formular de comandă

[9] Frusoise – limbă care a contribuit cu cuvinte la lexiconul Bazicii galactice standard.

pentru băuturi răcoritoare şi alcoolice. Dacă exista vreo băutură fermentată, fabricată sau distilată care nu era în stoc, ea încă nu aflase de ea. Existau beri, vinuri, lichioruri, malțuri, rachiuri... atât generice, cât şi de marcă. Substanțele chimice permise de lege, care puteau fi mâncate, inhalate, injectate sau luate în orice alt mod, erau, de asemenea, disponibile în toată gama. Tot ce trebuia să facă era să bifeze pe formularul de comandă Imperial şi apoi să aştepte livrarea. Era evident că cel care amenajase stația asta planificase din timp astfel de lucruri.

Îşi ridică privirea de la corvoada ei spre Rodo.

— Ce este?

— Antreprenorul e pe cale să instaleze mesele şi scaunele. Spune că e o treabă de două zile, cel mult.

— Da, sigur. Şi Împăratul împachetează o sabie de lumină.

— Se pare că a fost o vizită recentă a trimisului favorit al Împăratului. Îşi puse mâinile peste gură şi făcu o imitație credibilă a sunetului respiratorului lui Darth Vader. De când a plecat, lucrurile au mers foarte bine. Cred că antreprenorul e sincer.

Comunicatorul de pe computer lumină.

— Da? răspunse Memah.

— Memah Roothes, vă rog.

— La telefon.

— Aici este droidul de programare pentru sectorul medical. Când v-ar conveni să vă întâlniți cu unul dintre doctorii noştri pentru a finaliza examenul fizic de preadmitere pe stație?

— Nu-mi place să spun asta, dar am ajuns aici acum câteva zile. În plus, mi-au făcut examinarea standard înainte să plec spre Despayre.

Droidul recunoscu politicos eroarea, invocând lipsa de personal şi problemele de planificare; cu toate astea, o examinare fizică era necesară conform procedurilor. Memah îşi dădea seama că nu va scăpa de asta; droidul era ferm şi inflexibil, aşa cum numai o maşină poate fi. Îşi dădu acordul pentru ziua următoare, la ora 11:00.

— Sunteți programată să-l vedeți pe Căpitanul doctor Divini. Vă rog să aduceți orice dosar medical aveți. E nevoie de un apel de reamintire în schimbul de dimineață?

— Nu, pot să-mi amintesc asta cu mult timp înainte, mulțumesc.

Ea închise comunicatorul şi se uită la Rodo. El îi dădu o altă ridicare din umeri.

— Eu am fost ieri. Se pare că nu sunt purtător al niciunei boli transmisibile şi, prin urmare, sunt considerat apt să locuiesc aici.

— Ei bine, dacă aş fi avut *febră Sangi Sal*, ar fi fost o zi prea târziu şi o duzină de credite mai puțin, spuse Memah. Aş fi putut infecta sute de oameni până acum. Ar fi fost cadavre care ar fi căzut ca buburuzele în soarele fierbinte.

— Imperiul macină încet, dar bine, spuse Rodo. Şi au verificat pe toată lumea înainte de a ne urca în transportor, aşa cum ai spus, aşa că de ce să o facă din nou? Nu există nicio şansă să fi luat ceva pe drum.

— Ăsta e guvernul – totul şi toată lumea este dirijată prin *Departamentul de Redundanță*. Memah se uită înapoi la formularul de cerere. Aşa că mâine o să mă duc să fiu bătută şi sondată de medici. Vezi dacă nu poți să-l aduci şi pe tipul care se ocupă de ventilatoarele de evacuare cât sunt eu plecată, bine?

Rodo aprobă din cap, oarecum absent; mintea lui era evident ocupată cu altceva. Memah se gândi să-l întrebe cu ce, dar se hotărî să nu o facă – când va fi pregătit, îi va spune. Între timp, ea avea de făcut o alegere: *Bere Corelliană* sau *ferment Zabrak*?

Capitolul 26

Puntea 92, Sectorul N-Unu, *Steaua Morții*

Ratua nu avea nicio legătură cu religia – nu subscria la nicio doctrină sau dogmă, mai mult decât câteva la care fusese expus în viața sa. Totuşi, dacă exista una care promitea un paradis al hoților, s-ar putea să nu fie prea diferită de această stație de luptă.

La început îi fusese teamă că va trebui să se furişeze pe coridoarele şi holurile periferice, rămânând în umbră, luând tuburile şi scările de serviciu pentru a evita să fie oprit de securitatea stației. Dar trecuse de zeci de ori pe lângă paznici, la început cu ezitare, apoi cu mai puțină îngrijorare şi, în cele din urmă, doar cu încredere.

Din câte îşi putea da seama, nimeni nu ridicase măcar o sprânceană în direcția lui. Nimeni nu îl oprise şi nu îl întrebase cu ce se ocupă; nimeni nu îi ceruse să se legitimeze, atâta timp cât stătea departe de coridoare şi camere marcate clar ca fiind interzise personalului neautorizat; pe scurt, nimeni nu părea să-l observe deloc.

Atitudinea dominantă părea să fie aceea că, dacă erai pe stație, atunci trebuia să fii aici şi, atâta timp cât nu făceai ceva care să pară suspect, erai liber să vii şi să pleci cum doreai. Ratua nu ajunsese încă în punctul în care să se plimbe de parcă locul îi aparținea, dar acum se mişca cu o anumită încredere care îi ascundea adevăratul statut şi care, fără îndoială, îl făcea şi mai invizibil pentru cei din jur.

Intra în cafenelele publice, alegea mâncare şi băutură şi mânca nestingherit. Nu era nevoie de niciun act de identitate pentru asta; mâncarea era gratuită. Se strecurase chiar şi într-un depozit de provizii şi, folosindu-şi rapiditatea, *împrumutase* haine noi – o salopetă de bază de manipulant de mărfuri.

În primele zile petrecute pe stație, găsise câteva ghene de gunoi goale care nu păreau să fie folosite, unde o ființă inteligentă putea să monteze câteva traverse de susținere şi să campeze departe de ochii lumii. Desigur, trebuia să aibă grijă să nu deschidă cineva toboganul şi să arunce gunoaie în bivuacul tău improvizat, dar asta se întâmplase o singură dată. Totuşi, fusese suficient de deranjant pentru a-l face să caute ascunzători mai confortabile – asta şi suspiciunea, desprinsă din sunete şi mirosuri, că pe nivelurile de gunoi trăiau chestii ciudate.

După aceea, găsise tot felul de spații de depozitare care erau goale sau aproape goale, iar pentru o ființă cu abilitățile sale, să se strecoare în ele când nu era nimeni prin preajmă era o joacă de copii. Putea dormi acolo fără să-şi facă prea multe griji.

Mâncare, adăpost, haine – avea toate elementele de bază. Şi după ce se familiarizase cu locul, câteva căutări iscusite îi furnizaseră obiecte de bază pentru troc.

— Hei, soldat. Ştii pe cineva căruia i-ar prinde bine o baterie D-9 în stare destul de bună? Din întâmplare, eu am una şi nu prea mai am bani până la salariu. Valorează zece credite, uşor, dar pot să ți-o dau pentru şapte…

În decurs de o săptămână, avea o rezervă destul de mare de bunuri comerciale ascunse într-un coş de depozitare al stației de reciclare, suficiente credite pentru a cumpăra obiecte mici pe care nu le putea obține pe gratis sau *împrumuta* şi o legătură cu câțiva magazioneri care făceau ceva credite în plus pe pieţele gri şi neagră.

Indiferent unde te duceai, lumea era la fel. Erau unii cinstiți, alții necinstiți,

generoşi, lacomi, de toate felurile, iar dacă erai atent puteai să-ți dai seama care sunt care şi să-i foloseşti în avantajul tău. Dacă nu învățase nimic altceva trăind pe o planetă închisoare, învățase să fie atent.

Creând o legitimație falsă, devenise Teh Roxxor, inspector angajat de un contractor civil care construia containere de depozitare pentru stațiile de reciclare, ceea ce îi dădea un motiv pentru a se afla în astfel de locuri. Nu că ar părea necesar; singura dată când un gardian îl văzuse intrând cu îndrăzneală într-unul dintre spațiile sale de depozitare, Ratua doar îi zâmbise şi dăduse din cap, iar tipul îi făcuse cu mâna şi îşi văzuse de treabă.

De necrezut. Încă un an ca ăsta şi o să conducă stația de luptă...

Capitolul 27

Sala de activităţi recreative 17-A, Nivelul 36, *Steaua Morţii*

Locotenentul *Vil* Dance se uită prin sala de recreere. Avea un design de bază – tavan înalt, oglinzi de-a lungul unui perete, o întindere de podea căptuşită – şi în rest era goală, cu excepția a şapte sau opt persoane, toți oameni, cu excepția unuia, un Rodian înalt cu o cicatrice de vibrolamă pe față. Nu văzuse mulți dintre ei în armată – nu văzuse deloc mulți extratereştri, având în vedere cât de xenofob era Imperiul în general – dar *Vil* auzise că unii dintre ei erau vânători de recompense destul de buni. Având în vedere acest lucru, putea înțelege de ce ar era aici un Rodian.

Ajuta şi la explicarea cicatricei de pe fața lui.

Vil îşi verifică cronometrul. Ora trebuia să înceapă în cinci minute.

Majoritatea celorlalți păreau să fie într-o formă destul de bună, ceea ce era de aşteptat. Nu erau prea mulți cei care se deranjau să-şi mişte fundul pentru a veni să încerce ceva ce presupunea efort fizic. Cunoştea o mulțime de piloți care, în afară de exercițiile fizice de bază necesare, îşi făceau majoritatea exercițiilor mergând până la răcitor pentru a mai lua o sticlă de bere. *Vil* se menținea de unul singur într-o formă destul de bună; nu se afla aici atât de mult pentru antrenamente, sau chiar pentru cunoştințe, cât pentru posibilitatea de a obține un mic avantaj ca pilot. La Academie, cineva făcuse nişte cercetări şi descoperise că oamenii care studiau astfel de lucruri aveau rezultate ceva mai bune la simulatoarele de zbor, datorită scăderii timpului de reacție. El nu avusese niciodată ocazia să încerce până atunci. Ştia că era deja un pilot excelent, dar fiecare lucru pe care îl putea adăuga merita verificat.

Uşa se deschise. Un bărbat în costum de antrenament gri intră în cameră. Avea un mers alunecat, era musculos şi zâmbea larg. Omul părea să aibă în jur de treizeci de ani. Nu era deosebit de mare sau impresionant de musculos, dar ceva din felul în care se deplasa, economia mişcării sale, îi spunea lui *Vil* că tipul ăsta ştia ce face.

— Sunt sergentul Nova Stihl, spuse el, şi cred că aproape toată lumea de aici îmi este superior. Dar hai să lămurim asta de la început. Nu-mi pasă dacă eşti gazetar sau Amiral, asta e clasa mea. Vorbim despre *teräs käsi*, o artă marțială concepută pentru lucrul de aproape. Mâini, picioare, coate, cuțite, bastoane. Mă aştept să ştiu mai multe despre chestiile astea decât oricare dintre voi, aşa că ce spun eu se aplică. Nu puteți trăi cu asta, puteți să plecați acum. Doar dacă, desigur, cineva poate demonstra că este mai bun decât mine, caz în care voi lua eu lecții de la el. Apoi făcu o pauză. Deci, avem vreun luptător aici?

Vil simțea că se putea descurca destul de bine atunci când mobila începea să *zboare*, dar nu avea cum să se ridice la înălțimea acelui tip de comentariu. Nu era genul de invitație pe care cineva în toate mințile ar fi făcut-o dacă nu era destul de sigur de rezultatul final. Se uită în jur. Câțiva dintre bărbați păreau a fi oameni de teren, destul de musculoşi pentru a fi periculoşi. Mai era un tip, puțin mai mic decât majoritatea, care avea o licărire sălbatică în ochi. Impresia lui *Vil* era că n-ar fi vrut să-l aibă în spatele lui pe un coridor întunecat. Mai era şi Rodianul, dar nu ştia suficient despre Rodieni pentru a-l judeca pe acela.

Unul dintre bărbații pe care îi catalogase ca fiind oameni de teren spuse:

— Mă descurc bine.

Stihl îi dădu un zâmbet de bun venit. Infanteristul era mai înalt, mai greu şi arăta ca cineva pe care nu l-ai vrea supărat pe tine. Totuşi, *Vil* avea sentimentul că asta nu avea să conteze prea mult pentru sergentul Stihl.

— Bine, spuse instructorul. Vino şi arată-mi. Doboară-mă şi o să-ți plătesc băutura pentru următoarea lună.

Infanteristul zâmbi.

— Vin imediat, sergent!

Asta va fi interesant, gândi *Vil*, şi înainte ca mintea lui să-şi termine gândul, totul se terminase. Infanteristul masiv păşi în față, dădu un pumn care ar fi zdruncinat o placă de quadanium şi, o secundă mai târziu, era întins cu fața în jos.

Vil habar n-avea ce făcuse sergentul pentru a provoca asta. Făcuse doar un fel de ocolire rapidă şi ceea ce părea a fi un val de mâini, şi *bam!* atacatorul lovi podeaua atât de tare încât *Vil* o simți vibrând. *Ouch*... Un murmur surprins din partea celorlalți indică faptul că nici ei nu ştiau ce făcuse Stihl. *Pun pariu că următoarea clasă va fi mult mai mare după ce se va afla despre asta*, gândi *Vil*.

— Mai vrea cineva să facă o încercare?

Multe mişcări de picioare, inspecții ale unghiilor şi interes brusc pentru tavan. Nimeni nu voia, aparent.

— Bine. Stihl întinse o mână în jos şi îl ajută pe infanterist să se ridice în picioare. Atunci să începem.

Centrul Medical, *Steaua Morții*

Pentru că nu existau suficienți doctori sau droizi care să se descurce, *Uli* se trezise, oarecum spre supărarea sa, făcând examinări fizice de rutină noilor sosiți pe stație. Să foloseşti un chirurg pentru o astfel de lucrare era mai degrabă ca şi cum ai folosi un droid de protocol pentru a pune în funcțiune un convertor de apă – sarcina va fi îndeplinită, rapid şi eficient, dar cu siguranță nu va fi cea mai eficientă utilizare a timpului şi abilităților droidului.

În timp ce ultimul său pacient se îmbrăca, aruncă o privire peste imprimarea diagnosticatorului de la scanarea abia încheiată. Bărbatul era om, originar de pe Corellia, dar în ultimele patru luni dusese o existență sumbră pe Despayre. Nicăieri în dosarul său nu scria motivul pentru care fusese exilat în acea mizerie. De ce ar fi făcut-o? N-avea rost să irosim pixeli pe un om care, din toate punctele de vedere, era mort.

Statisticile nu erau surprinzătoare: azot urinar ridicat, sistem imunitar compromis, deficiențe de vitamine şi minerale, scorbut incipient... malnutriție la limită, pe scurt. Omul era slab ca un Givin, fără niciun exces de grăsime care să înmoaie tendoanele şi musculatura. Reuşise să supraviețuiască, dar, dacă nu ar fi fost prins într-una dintre raziile regulate pentru mai mulți muncitori, nu ar mai fi rezistat prea mult. Acum problemele lui se terminaseră, cel puțin pe termen scurt. Nu mai avea nevoie să se hrănească cu *knobblypears* fierți şi şobolani prăjiți; rațiile produse în masă care constituiau dieta muncitorilor puteau să nu fie deosebit de gustoase, dar erau suficient de hrănitoare pentru a-l ține în viață şi a-l face să muncească pentru Imperiu. Până când, cel mai probabil, va fi murit de atâta muncă.

După ce Corellianul fu condus afară de un droid medical, *Uli* îşi frecă ochii şi întrebă:

— Cine urmează?

— Memah Roothes, spuse C-4ME-O, femelă Twi'lek Rutiană, de pe Ryloth, sosită pe stație în urmă cu nouă zile de la Centrul Imperial.

— Coruscant, îl corectă *Uli* pe droid. Întotdeauna am urât schimbarea asta de nume. Se uită la cronometrul de pe perete. Aproape unsprezece şi patruzeci şi cinci; era în picioare de la ora douăzeci şi trei.

— Memah Roothes este un contractor civil a cărei indicativ este RSW-Şase, subgradul doi, *Servicii Diverse şi de Divertisment*.

— Ceea ce înseamnă... ce?

— A fost angajată să conducă o cantină în acest sector.

Uli nu se putu abține să nu se simtă uşor supărat pe droid.

— De ce nu ai spus asta de la bun început?

— Am făcut-o, domnule Căpitan doctor Divini. Dacă ți-ai fi studiat manualul de denumiri Imperiale, cu greu ai fi putut ajunge la o altă concluzie.

— Nu am nevoie de un droid care să-mi spună să citesc manualul, mulțumesc foarte mult.

C-4ME-O scoase un pufnet.

— Ce-a fost asta?

— Condens pe vocabulatorul meu. Trebuia să fie curățat.

Uli rânji şi scutură din cap.

— Dă-mi fişa.

În sala de examinare, femela Twi'lek stătea pe masă într-un halat de unică folosință, atârnându-şi picioarele goale peste margine. Nuanța pielii ei era de culoare verde-albăstruie şi, la prima vedere, părea cu siguranță destul de sănătoasă.

— Memah Roothes, eu sunt Doctorul Divini.

— Doctore.

O recunoaştere rece şi neangajantă. El se uită la ecranul plat.

— Scrie aici că eşti originară de pe Ryloth, via Coruscant.

— Prin mai multe locuri.

— Nicio boală sau rană majoră în dosar.

— Nu. Am avut febra cavernelor când eram copil – sunt din *Latura Întunecată* – dar era destul de comună. Cei mai mulți dintre copii au luat-o mai devreme sau mai târziu. În afară de asta, nimic de spus.

Uli aprobă din cap. Trecuse mult timp de la stagiile sale medicale şi nici atunci nu văzuse atât de mulți Twi'leki, deşi deschisese câțiva de atunci. Fişa ei indica lucruri destul de standard. Îi va testa reflexele, îi va asculta inima şi apoi îl va lăsa pe diagnostician să verifice restul, inclusiv o scanare amplă pentru eventuale boli transmisibile pan-specii; nu că ar fi contat prea mult, din moment ce era deja aici de o săptămână şi jumătate. Totul după cifre; orice student la medicină din anul trei putea face asta. Se întoarse spre masa de instrumente şi îşi potrivi un stetoscop la urechi, apoi se întoarse spre ea, spunând:

— Ei bine, hai să-ți ascultăm inima. Te-ar deranja...

El se opri în timp ce ea aluneca de pe masă, îşi scotea halaul şi îl arunca pe masă, dintr-o singură mişcare lină. Apoi îl privi. *Uli* îşi păstră expresia profesională.

— Voiam să spun: *Te superi dacă respiri adânc?*

Ea ridică din umeri.

— Ai fi ajuns să întrebi până la urmă.

Uli nu era sigur în ce context se încadra remarca ei şi nu se grăbi să afle. Roothes

era cu siguranță o femeie atrăgătoare, fără îndoială; totuşi, el era doctor. Văzuse foarte multe ființe de diferite sexe goale înainte. Totul făcea parte din meserie.

Pipăi, ascultă şi examină, nu găsi nimic remarcabil şi notă asta pe graficul de pe ecranul plat. Era o femelă Twi'lek viguroasă, activă, bine hrănită şi bine dezvoltată, care părea puțin mai tânără decât vârsta declarată şi se afla în limitele normale pentru o ființă din specia ei, cel puțin conform examenului fizic de modă veche.

— Treceți în fața diagnosticianului, vă rog.

Aşa făcu. Aparatul bâzâi când simți prezența ei pe foaia de examinare. O lumină puternică se aprinse şi, într-o clipă, fu cântărită şi măsurată, diversele ei sisteme corporale – digestiv, respirator, nervos, circulator şi musculo-scheletic – scanate. Într-o clipită, aparatul rulă o baterie de peste o sută de teste, atât generice, cât şi specifice speciilor, şi trimise rezultatele pe ecranul său plat. Acestea atestau că Memah Roothes era normală, sănătoasă şi fără boli. Nicio surpriză.

— Poți să te îmbraci, îi spuse el.

Ea se uită la el.

— Deci am trecut?

— Da. Totul se verifică bine.

— Două ore din viața mea pe care nu le voi recupera niciodată, mormăi ea în timp ce începea să se îmbrace din nou.

Uli ieşi din cameră, reprimându-şi un zâmbet. Ştia exact cum se simțea ea.

Capitolul 28

Centrul de Comandă, Puntea Principală, *Steaua Morții*

Tarkin îşi dori încă o dată ca Daala să fie aici. Îl surprindea cât de mult îi lipsea compania ei. Avea responsabilități militare la *Instalația din Foale*, desigur, dar adevărul era că natura acelei zone a spațiului, în care o adunătură de găuri negre orbitau una în jurul celeilalte într-un dans elegant şi complicat, făcea ca trecătorii ocazionali să fie extrem de improbabili. Şi dacă asta nu era suficient, cele patru Distrugătoare aflate acolo erau mai mult decât capabile să descurajeze orice navă rătăcită, Rebelă sau nu.

Iar acum că stația era construită aici, în sistemul Horuz, importanța lucrărilor de la *Foale* era ceva mai mică decât fusese până atunci. Era adevărat că celelalte proiecte ale lui Qwi Xux – *Zdrobitorul de Soare*, *Devastatorul de Lumi* şi alte superarme puternice – erau încă în curs de dezvoltare acolo, instalația fiind de asemenea plină de savanți şi tehnicieni valoroşi, dar dacă Daala ar fi trebuit să plece pentru o săptămână sau două, nu ar fi fost niciun fel de problemă pentru restul Căpitanilor să mențină securitatea în absența ei.

Desigur, Daala primise în mod oficial ordin expres să-şi mențină postul până la eliberarea sa din funcție, deoarece trebuia să existe un Amiral de rang superior la conducere. Dar existau ordine şi apoi *existau ordine*, iar din moment ce ambele seturi de ordine veneau de la Tarkin, acesta le putea modifica după cum considera necesar. Fiind singurul Mare Moff al galaxiei, avea o mare marjă de manevră în ceea ce priveşte modul în care conducea partea sa de marină. Nimeni nu-l putea pune la îndoială, cu excepția Împăratului – şi atâta timp cât îşi făcea treaba, Împăratului nu-i păsa ce făcea pentru a o îndeplini.

Tarkin se uită prin fereastră la stația de luptă parțial asamblată şi se gândi la asta. Protocoalele permanente de la *Instalația din Foale* nu erau deschise la interpretări. Dacă o navă non-Imperială trecea pe acolo şi reuşea să evite să fie înghițită de una dintre multele găuri negre care o înconjurau, nava trebuia capturată şi echipajul interogat pentru a afla cum şi de ce se afla acolo. Dacă nu se reuşea capturarea, mai exista o singură opțiune – nava urma să fie distrusă şi transformată în atomi. Nu existau excepții, iar orice maimuță de punte cu un creier rudimentar putea urma aceste protocoale. Nu era nevoie ca Daala să stea pe capul tunarilor repetând ceea ce ştiau deja cu toții.

Brusc, Tarkin luă o decizie. Se duse în cabină şi activă holounitatea sa personală de comunicații, apoi se aşeză şi aşteptă conexiunea. Aceasta nu întârzie să apară.

— Wilhuff! Cât mă bucur să te văd!

Imaginea Daalei de pe holoplacă era în mărime naturală, iar rezoluția foarte clară – nu era la fel ca prezența ei aici, dar holoimaginea îi surprindea destul de bine expresiile faciale, precum şi frumusețea ei rece şi arogantă. Ca şi el, stătea într-un scaun de comandă. Îşi dădea seama că era fericită să-l vadă, iar asta îl mulțumea.

— Şi eu pe tine, Daala. Cum merg treburile la *Instalație*?

Ea făcu un gest disprețuitor.

— Mai puțin decât interesante. Ai noutăți?

Din cauza caracterului secret al experimentelor efectuate la *Foale*, comunicațiile

externe erau, în mare parte, interzise. Cu excepția acestui circuit, Daala şi echipajul ei erau izolați de restul galaxiei, cu excepția Împăratului însuşi şi poate a lui Darth Vader. Tarkin putea justifica acest contact din motive de securitate – şi, dacă nu puteai avea încredere într-un Mare Moff, atunci cine era de încredere?

— Nimic care să privească comanda ta, spuse el. Noi câştigăm războiul.

— Desigur, spuse ea cu un zâmbet complice.

El zâmbi la rândul lui.

— Am avut câteva mici probleme aici. Dar ele au fost remediate, din fericire, cu ajutorul unui anumit reprezentant Imperial pe care, fără îndoială, îl cunoşti.

Daala aprobă din cap. Cu siguranță ştia la cine se referea, deşi nici ea nu ar fi rostit cu voce tare numele lui Vader. Acesta trebuia să fie un circuit securizat, semnalul codificat şi criptat la ambele capete, dar nici Tarkin, nici Daala nu aveau încredere în asta. Vader avea urechi peste tot, şi ceea ce un tehnician putea ascunde, altul putea descoperi.

— Totuşi, continuă Tarkin, trebuie să-ți dau o… informare personală şi, în acest scop, aş vrea să ne faci o vizită.

— Serios? Când?

— Oricând o vor face convenabilă îndatoririle tale.

Amândoi zâmbiră la asta. Amândoi ştiau că, în acest moment, *îndatoririle* ei erau la fel de interesante ca o farfurie cu lapte de *droat* închegat.

Echipajele puteau face exerciții de dezastru şi de situații de luptă şi în somn.

— Ei bine, spuse ea, mă aştept să pot pleca începând cu… cât este ceasul acum?

El chicoti. Daala era singura persoană din galaxie care îl putea face să râdă. În afară de frumusețea, ambiția şi inteligența ei, aceasta era una dintre caracteristicile ei cele mai plăcute.

— Anunță-mă când pleci. Abia aştept să te văd, Amirale Daala.

— Şi eu pe tine, Mare Moff Tarkin.

După ce se deconectă, Tarkin simți ceva izbucnindu-i în piept. Fericire? Cu siguranță. Dar şi ceva mai mult, ceva pe care nu putea să pună degetul. Daala era o femeie interesantă din multe puncte de vedere, nu în ultimul rând pentru atractivitatea ei fizică. Dar nemilozitatea ei îl atrăgea de asemenea. Era femeia cu cel mai înalt rang din Marina Imperială – datorită în mare parte maşinațiilor lui, desigur, dar Tarkin nu se îndoia că ar fi ajuns acolo, în cele din urmă, pe cont propriu. Când oamenii nu ştiau că era femeie şi o judecau doar pe baza performanțelor, ea putea concura cu aproape orice ofițer de sex masculin din serviciu – şi o făcuse.

Poate că nu ar fi ajuns atât de departe, atât de repede, fără ajutorul lui, dar, fără nicio îndoială, o femeie cu abilitățile şi talentul ei nu ar fi fost reținută. Nu ar fi fost atras de nicio femeie mai puțin capabilă. Dacă un bărbat nu putea avea o parteneră egală, măcar era bine să găsească una care să poată alerga cu el.

Se uită prin cabina sa. Era un pic cam prăfuit aici? Avea să pună droizii de curățenie să vină imediat şi să facă ordine. Daala urma să vină, la urma urmei. Lucrurile trebuiau să fie perfecte, altfel el s-ar fi enervat.

Zâmbi. Îl numeau *bătrân* pe la spate, dar mai avea foc în el. Era sigur că subordonații lui ar fi surprinşi dacă ar şti cât de fierbinte ardea acel foc.

Capitolul 29

Căminul civililor, Zona de construcţii a Sectorului Delta, *Steaua Morții*

Teela ajunsese la concluzia că şefului ei îi plăcea să-i pună probleme, doar ca să-i vadă reacția inițială. Aceasta era mai uşoară decât altele, mai grea decât altele şi, în general, o altă corvoadă de care s-ar fi putut la fel de bine lipsi.

Stinex se uită la ea aşteptând.

— Tu ce crezi?

— Cred că ai un fel de plăcere perversă să mă chinui.

El râse.

— Cu cât îmbătrâneşti, cu atât este mai greu să găseşti lucruri amuzante de făcut. Soluția ta?

— *BiBiee*. Ori asta, ori *FeCeMM*.

Stinex râse din nou, mai tare. *BiBiee* venea de la *BBE*, care era acronimul pentru *Bagă Bani în Ea*; *FeCeMM* era de la *FCMM – Foloseşte un Ciocan Mai Mare*. Amândoi erau termeni pe care constructorilor şi mecanicilor le plăcea să-i arunce. O mulțime de probleme puteau fi rezolvate dacă cineva avea suficiente credite pentru a cumpăra ceea ce era necesar pentru a le rezolva. Şi forța brută îşi avea locul ei, de asemenea. Niciuna nu era aplicabilă aici şi ea ştia asta, dar îi plăcea să-l facă pe *Bătrân* să râdă.

— Serios, spuse el.

Teela se ridică şi se îndreptă spre holoimaginea cu propunerea spațiului de dormit. Închis, nu semăna cu nimic altceva decât cu un sicriu, şi ştia că nu era singura căreia i-ar fi lăsat o asemenea impresie.

Făcu un gest şi apăru o linie strălucitoare de statistici şi dimensiuni.

— Haide, şefu', zise ea. Cunoşti statisticile la fel de bine ca mine. Dacă încercăm să băgăm cinci sute de civili care nu au avut parte de antrenament sau de aclimatizare la dimensiunile *fobiei spațiale* în lucruri de genul ăsta, le vor ieşi psihiatrii pe urechi. Supraîncărcăm secția medicală, civilii nu fac treaba... nu există niciun avantaj.

El aprobă din cap.

— Cu toate astea, trebuie să găsim o cale şi, din moment ce eu sunt şeful, îți dau ție sarcina asta.

Teela mormăi o înjurătură deosebit de josnică. Dificultatea era că aveau o cantitate X de spațiu în care să adăpostească un număr Y de ființe vii. Constructorii din întreg spațiul galactic ştiau foarte bine că multe specii devin claustrofobe, de multe ori violente, dacă nu dispun de suficient spațiu de locuit. Oamenii erau deosebit de sensibili la acest lucru, ceea ce era o problemă, deoarece aproximativ 95% din echipajul proiectat al *Stelei Morții* era uman sau genetic foarte asemănător.

Existau modalități de pregătire a trupelor umane – combinații de hipnoză, medicamente şi perioade de aclimatizare – pentru a contracara acest lucru, astfel încât problema să nu fie epidemică în rândul contingentului militar, dar civilii nu aveau, în general, o astfel de pregătire. Puneți oamenii într-un spațiu de dormit de mărimea unui sicriu şi o mare parte dintre ei vor dezvolta rapid probleme psihologice.

Unele specii non-umane, cum ar fi Gamorreenii şi Trandoshanii, nu puteau fi făcute să intre de bunăvoie în astfel de locuri, indiferent de situație. Nu voiai ca cineva

care suda o îmbinare critică într-un punct crucial al unei linii de alimentare cu aer să fie pe jumătate nebun din cauza lipsei de somn, pentru că teama sa de locurile strâmte îl ținuse treaz timp de mai multe cicluri.

Ai crede că pe o stație atât de mare, ultima problemă ar fi fost spațiul vital. Şi totuşi, idiotul care crease planurile inițiale cu ani în urmă crezuse că o cameră de un metru pe un metru pe doi era suficient spațiu pentru cineva de talie umană, dacă tot ce urma să facă ea sau el în el era să doarmă. Ceea ce era tot ce se putea face în ea; nu era loc să faci nimic altceva. Trebuia să te târăşti în fantă şi, odată înăuntru, nu puteai să te ridici sau măcar să te întorci. Dacă intrai cu picioarele înainte, ieşeai cu capul înainte, şi viceversa. Aşadar, întrebarea era: *Cum să oferim locatarilor mai mult spațiu?* Cel puțin, era nevoie de o cutie de doi metri pe doi, astfel încât majoritatea locatarilor să poată sta drepți fără să se lovească cu capul de tavan sau să-şi întindă brațele fără să se lovească de pereți – şi chiar şi asta era marginal. Aveai nevoie de patru ori mai mult spațiu decât cel alocat în prezent. Problema era, de unde îl luai? Spațiul disponibil în sectoarele civile fusese deja destinat altor utilizări.

Stinex ştia asta la fel de bine ca şi ea. Şi cel mai probabil avea un răspuns în minte. Dar cu el era întotdeauna un test. Nu era ca şi cum ar fi vrut ca ea să eşueze; ea nu credea deloc asta. Dar ştia că el se bucura când ea găsea soluții, şi cu cât mai inedite, cu atât mai bine. Aceasta, însă, nu avea să îi iasă din cap prea curând. Va trebui să se gândească la asta.

Asta şi spuse. El aprobă din cap. Era adeptul filosofiei *măsoară de două ori, taie o dată* şi ştia că era mai bine ca ea să se gândească la problemă cu seriozitatea cuvenită, decât să spună orice îi trecea prin minte.

— Ai timp până mâine, spuse el. Ora opt dimineața.

Barăcile G-12, Sectorul N-Şapte, Şantierul de Construcții, *Steaua Morții*

Nova se feri de o lovitură sălbatică, prinse brațul gardianului atacator şi îl învârti în soldatul din spatele lui. Amândoi bărbații căzură, dar el nu avu timp să se bucure – veneau alții, mulți alții. Intră într-o pereche de gardieni şi îi lovi pe amândoi în aceeaşi clipă cu doi pumni, zdrobindu-le nasul, apoi căzu şi mătură cu piciorul, răsturnând un altul, şi înainte ca acesta să ajungă pe podea, era din nou în picioare, trăgând o lovitură laterală în burta altuia…

Fu conştient că cineva lupta alături de el, un om ca el, dar uriaş, şi un luptător la fel de bun ca el. Aliatul său fără nume apucă un gardian de față, îl ridică de pe picioare şi îl lovi cu capul, dându-i casca jos, apoi îl scăpă, se învârti şi mai doborî doi cu un şut învârtit.

— Ne distrăm acum, nu-i aşa? spuse bărbatul cel mare.

El râse. Nova habar nu avea unde se afla sau de ce se afla aici, luptându-se cu o întreagă falangă de trupe de şoc. Nu ştia nici cine era misteriosul său aliat. Ştia doar că aveau să piardă. Eliminaseră un număr destul de mare de gărzi, dar mai erau încă şapte sau opt în picioare, iar singurul motiv pentru care Nova şi uriaşul nu fuseseră încă prăjiți era că lupta fusese prea strânsă pentru ca gărzile să îşi poată folosi blasterele. Totuşi, asta era pe cale să se schimbe. Gărzile se retrăgeau, încercând să-şi ia armele. Jocul era pe cale să se termine.

Nova simți cum izvorăşte frica în el. Nu pentru el însuşi; ştia că era un om mort în acea luptă. Doi contra cincisprezece, cu inamicii înarmați cu blastere? Victoria nu era niciodată în cărți. Dar era extrem de important să prelungească lupta cât de mult

putea, pentru a le oferi celorlalți... Pentru a le oferi ce? *Ce* să dea *cui*?

Nu ştia. Tot ce ştia era că acesta va fi ultimul său dans şi voia să fie cât mai bun. Să se confrunte cu şanse imposibile, să cadă, folosind ceea ce ştia.

Existau moduri mult mai rele de a pleca.

Îl văzu pe soldat apropiindu-se de el, văzuse botul blasterului îndreptat spre capul lui, ştiind că nu va putea ajunge la timp la el...

Nova se trezi, stând în şezut, ud de sudoare şi cu inima bătându-i în piept.

La naiba!

Strălucirea monitoarelor de susținere a vieții scălda mica încăpere în lumini slabe, albastre şi verzi, suficiente pentru a vedea că Mantologo, celălalt subofițer care era şi el în afara turei, dormea ca un mort, sforăind uşor. Erau doar ei doi; ceilalți doi sergenți cu care împărțeau camera lucrau. Nova se aşeză pe marginea raftului său, apoi alunecă pe plăcile reci ale podelei. Păşi în baie – o mică unitate care conținea chiuveta, o toaletă şi un duş sonic îngust. Îşi stropi fața cu apă călduță, se şterse cu prosopul, apoi se privi în mica oglindă de deasupra chiuvetei.

Acelaşi vis. Era a patra oară când îl avea de când se transferase pe stația de luptă. Existau mici variații în el – uneori lupta singur; uneori erau mai mulți paznici, alteori mai puțini. Ultima dată când îl avusese, fusese lovit de raza de energie a laserului şi *murise*. Asta fusese rău.

Poate ar trebui să chem medicii să mă consulte, gândi el. *Da, aşa e. Da, sigur. Şi n-ar fi arătat bine în dosarul lui? Vise urâte? Ce fel de dur expert în arte marțiale eşti tu, Stihl, să mergi la doctor din cauza unui vis?*

Scutură din cap. Nu. Nu va face asta prea curând.

În plus, nu se întâmpla atât de des. De obicei, reuşea să adoarmă la loc şi niciodată nu se repeta visul în aceeaşi noapte. Nova ridică din umeri. Cel mai probabil era ceva ce filtrele vor elimina în cele din urmă din aer. Nimic pentru care să se enerveze. Ar fi putut începe să exerseze una dintre meditațiile de limpezire a minții pe care le ştia, înainte să meargă la culcare. Asta l-ar putea ajuta.

Dacă nu, ei bine, putea învăța să trăiască cu asta. Dar cu siguranță nu era prima lui alegere.

Capitolul 30

Cantina, Puntea 69, *Steaua Morții*

— Te-ai gândit deja la un nume? întrebă Rodo în timp ce se uitau prin interiorul cantinei terminate.

— Cred că da. Oficial, urma să i se dea un număr de punte, zonă şi cameră, dar neoficial oamenilor le plăceau numele descriptive. Localul ei din *Subteranul de Sud* care arsese se numise *Inimă Blândă*. Acest nou local, deşi nu era proprietatea ei, era al ei să-l conducă, şi având în vedere locul în care se afla şi clienții care îl frecventau, Memah se gândi că o variație a vechiului nume i s-ar potrivi.

— Îi spun *Inimă Împietrită*.

Rodo aprobă din cap.

— Merge şi pentru mine.

Droizii constructori şi câțiva supraveghetori Wookiee lucraseră rapid, dar din câte îşi dădea seama, făcuseră o treabă bună. Rodo inspectase treaba şi părea mulțumit. Planul de bază era modelul standard de bar/cantină militară pe care îl văzuse în zeci de locuri din ceea ce era acum *Spațiul Imperial*. Sala principală era mai mult sau mai puțin pătrată, cu barul aproape pe toată lungimea peretelui estic. În colțul de nord-est se afla o mică scenă, în cazul în care erau suficient de norocoşi să aibă talente live pentru scenete sau muzică, sau în cazul în care unii dintre clienții mai beți se simțeau îndemnați să interpreteze versiuni sincere ale cântecelor lor preferate. Răcoritoarele unisex/unispecii erau amplasate lângă peretele de nord-vest, iar lângă acestea se afla biroul managerului. Existau trei intrări – una pe peretele de sud şi una pe peretele de nord, plus o ieşire de urgență pe peretele de vest, în spatele barului.

Douăzeci de mese umpleau încăperea, fixate cu şuruburi pe glisiere încastrate în podea, fiecare având o jumătate de duzină de scaune cu spătare joase reglabile pe înălțime. În cazul unei petreceri numeroase, până la cinci mese dintr-un rând puteau fi deplasate împreună într-un modul mai mare. Scaunele puteau fi, de asemenea, mutate, dar în mod normal erau ținute la locul lor cu ajutorul unor încuietori electrice controlate de personalul din spatele barului. Lumea putea ajusta scaunele în funcție de mărimea sau de număr lor, dar odată ce toate erau la locul lor, barmanul putea apăsa un comutator şi bloca scaunele. În acest fel, dacă mulțimea devenea gălăgioasă, nu ar fi folosit mobilierul unul împotriva celuilalt. Nu că un astfel de scenariu ar fi fost probabil cu Rodo la post, dar mai bine în siguranță decât la gunoi.

Consumabilele erau toate în spatele barului, pe rafturi care urcau pe perete sau sub tejghea – lichior, gustări, mâncare. Mâncarea era, în general, mâncare încălzită dintr-un fel de dozator; puteai trăi din ea, dar asta era tot. O cantină nu era locul potrivit pentru o masă rafinată.

Tavanul şi mesele aveau suflante şi aspiratoare încorporate, iar unitățile puteau fi controlate fie de la masă, fie de către servitorii de la bar. Dacă băieții de la masa şase fumau *rankweed* murat şi produceau nori uriaşi de fum albastru, parfumat şi amețitor, puteau regla aspiratoarele astfel încât acesta să nu se împrăştie ca ceața peste fetele de la masa şapte, care lingeau spirale de praf de *kik*, sau peste băutorii de la masa cinci, care beau halbe de bere Andoană. Epuratoarele de aer nu erau 100%,

sigure, dar erau suficient de eficiente.

Droidul de servire, SU-B713, alias *Essyou*, apăru, semănând foarte mult cu o cutie mare de bere. *Essyou* fusese programată cu un vocabulator feminin:

— Stocurile sunt pline, şefa'. Suntem gata să ne îmbătăm şi să fumăm.

Memah zâmbi. Oricine programase droidul SU-B713 trebuie să se fi distrat făcând asta.

— Bun. Fă o ultimă verificare pe interfața de credit, asigură-te că toate cititoarele sunt online.

O rețea de lumini multicolore sclipi pe ecranul computerului droidului.

— Recepționat, cititoarele de bani sunt verzi şi *rele*. Mă duc să verific sistemele interne şi apoi să defragmentez, ca să-mi mențin unitatea în viață.

După ce droidul se îndepărtă, Rodo spuse:

— Comedianții profesionişti mor de foame pe circuitul *Holonet Divertisment* şi noi avem un droid servitor care face divertisment cu public, în direct.

— Hei, dacă asta ține trupele fericite...

— Da, dar cum o să-mi fac antrenamentele dacă toți clienții se comportă frumos?

Ea rânji.

— Haide, poți să mă ajuți să aranjez spălătorul din zona supradimensionată a băii. Dacă primim câțiva Hutti sau un Drack acolo, nu vrem ca circulatorul de aer să fie copleşit.

Cu ultimele câteva sarcini îndeplinite, probabil că erau cât se poate de pregătiți, decise Memah. Toate lucrurile la care se putea gândi fuseseră rezolvate cât se putea de bine, dar încă era puțin nervoasă. În cel mai bun caz, deschiderea unei noi cantine era un lucru agitat. Adevărat, era doar o cantină, nimic uriaş în schema cosmică a Imperiului Galactic, dar când era cantina ta, îți doreai să iasă bine. O stație ca aceasta avea să existe zeci de ani, iar o reputație bună nu dăuna niciodată afacerilor. La urma urmei, ea primea cel puțin o mică parte din acțiune, iar cu cât lucrurile mergeau mai bine, cu atât avea să câştige mai mult.

Distrugătorul Imperial *Gheara de Oțel*

— Rapoartele sistemelor sunt toate normale, Domnule Amiral.

Motti aprobă din cap. Treaba asta obositoare de pe navă trebuia rezolvată, desigur, dar el voia să o facă repede şi să se întoarcă la stație. Simțea o îngrijorare aproape superstițioasă când lipsea mult timp de la fața locului. Da, Tarkin era Moff şi el era şeful, dar adevărata conducere a stației îi revenea lui Motti – şi aşa şi trebuia. Niciun om din Marina Imperială nu avea un interes şi o investiție mai mari în *Steaua Morții* decât Amiralul Conan Antonio Motti.

Căpitanul care făcea raportul salută şi plecă, iar Motti se uită la ceasul încastrat în peretele punții. Peste încă o oră putea să plece, să se întoarcă la stație şi la funcțiile importante. Pentru că, lăsând superstițiile la o parte, existau şi motive practice, din lumea reală, pentru ca Motti să se ferească de absențele prelungite şi forțate de pe stație. Cel mai important era că nu avea încredere în Generalul Bast sau în Generalul Tagge. Ambii erau ofițeri din contingentul Armatei Imperiale şi, din punct de vedere tehnic, amândoi îi erau superiori Amiralului Motti, în ciuda faptului că stația era o treabă a Marinei. Tarkin, bineînțeles, fiind Mare Moff, era deasupra distincțiilor mărunte ale ramurilor de serviciu. Era superiorul tuturor.

Motti se temea cel mai mult de Tagge. Casa Tagge era o familie veche şi bogată,

foarte respectată pe coridoarele puterii din Centrul Imperial. Tagge avea influență asupra Împăratului şi ştia cum să o folosească. Se folosise de asta pentru a-şi obține poziția actuală de consilier al lui Tarkin. Bast, subalternul lui Tagge, era şi el un motiv de îngrijorare. Deşi nu avea alte aspirații personale în afară de a servi Imperiul, era loial atât lui Tagge, cât şi lui Tarkin, şi putea deveni un obstacol la un moment dat.

Motti încercase să-l înroleze pe Tarkin, subtil, în ideea că omul care controla stația de luptă, odată ce aceasta ar fi fost pe deplin operațională, ar fi fost efectiv cea mai puternică persoană din galaxie. Era adevărat că Împăratul şi Vader aveau acea legătură mistică cu Forța, iar Motti îşi amintea foarte bine că, în tinerețe, fusese martor direct la unele dintre realizările uimitoare ale Jedilor în timpul Războiului Clonelor.

Dar nici măcar abilitățile supraomeneşti nu puteau rezista în fața unei arme care putea face praf o planetă. În orice caz, Tarkin ori nu sesizase aluziile, ori, mai probabil, le sesizase, dar alesese să-şi păstreze opțiunile deschise – şi pentru el însuşi. Nu conta. Dacă Tarkin voia să pretindă loialitate față de bătrânul ofilit care stătea în fruntea Imperiului, era în regulă – pentru moment.

Motti cunoştea mai bine decât oricine intrările şi ieşirile din stație. Şi dezvoltase o anumită loialitate printre ofițerii superiori. În cele din urmă, avea să vină momentul.

Dacă Tarkin nu era cu el, atunci era ghinionul Marelui Moff. Riscurile erau mari, dar la fel erau şi mizele. Să fii puterea supremă în galaxie – poate chiar în univers?

Cine putea renunța la asta, având şansa de a o deține?

Capitolul 31

La o jumătate de secundă-lumină de *Docul Unu-A*, Tranşeea Ecuatorială, *Steaua Morții*

— Ridică-te, Kendo! spuse *Vil* Dance. Aşteptă confirmarea, dar nu părea să vină. Locotenent Kendo, ai surzit?

TIE-ul lui *Vil* vibră în timp ce se apleca în curba ascuțită, spre stânga şi în *sus*, accelerând puternic pentru a evita dronele-țintă robotizate grupate într-o formație strânsă la doar şase sute de metri în fața lui.

— Ne apropiem, domnule, spuse Kendo în cele din urmă.

Prin setul de comunicații, vocea bărbatului suna – cum? Laconică? Nu, mai degrabă… plictisită. *Vil* privi nava lui Kendo îndepărtându-se de cursul care l-ar fi izbit de drone în două bătăi de inimă. *O fărâmă este la fel de bună ca un parsec*, spunea vechea zicală a piloților şi, deşi putea fi adevărată, respectarea ordinelor era mai importantă. Un fapt pe care noul recrut, Locotenentul Nond Kendo, avea mare nevoie să-l învețe.

Restul echipei rămăsese în urmă câteva sute de metri, urmărindu-i pe bobocul Kendo şi pe veteranul Dance în timp ce făceau prima lor cursă de încălzire spre ținte. Nu vorbeau prea mult, pentru că nu era nevoie de un procesor petahertz ca să vadă că şeful lor de escadrilă era gata să muşte capul cuiva şi să-l scuipe până la miezul Nucleului, având în vedere performanțele începătorului.

Toți crezuseră că sunt cei mai tari piloți care puseseră vreodată mâna pe o manşă atunci când sosiseră – fiecare dintre ei. *Vil* simțise la fel. Dar învățase destul de repede că, atunci când şeful de echipă îți spunea să faci ceva, existau motive, iar dacă decideai că ştii mai multe despre zbor decât el, asta te putea costa. Grav. Nu avea cum să aibă performanțe mai puțin perfecte în primele câteva săptămâni la noua sa misiune. Trecuse de la *Gheara de Oțel* la *Steaua Morții* cu doar câteva săptămâni în urmă şi voia să se asigure că şefii nu aveau niciun motiv să se răzgândească asupra deciziei lor.

Acesta era un exercițiu de antrenament simplu; fiecare membru al echipei făcea curse individuale către dronele țintă, cu Locotenent-comandorul Dance în spate, privind peste umerii lor. Prima trecere era pentru a verifica raza şi distanța. La a doua, era vorba doar de lasere de ochire – *vopseai* ținta, primeai rezultatul electronic, iar şeful de echipă îți nota execuția. Abia la a treia trecere puteai să tragi cu adevărat. Dronele – vechile cargoboturi recondiționate pentru exerciții navale – erau puternic blindate şi era nevoie de mult mai mult decât o salvă a unui singur TIE pentru a le avaria serios, astfel încât o duzină de echipe le puteau lovi înainte de a fi reparate.

Marina Imperială economisea astfel câteva credite. Era important unde îți plasai lovitura şi învățai cum să o faci prin curse la viteză maximă şi cu tunuri la putere maximă – dar numai în trepte şi după cifre.

Vil văzuse laserele de ochire ale lui Kendo scânteind pe drona principală, iar lovitura de antrenament fusese destul de bună în ochii lui. Verificase înregistratorul navei la terminarea celei de-a doua runde şi acesta îi confirmase părerea în timp ce se întorceau pentru a treia şi ultima rundă.

Bine, bine, puştiul ştia să tragă. Ceea ce nu-i aducea niciun avantaj în ochii lui

Vil – încă era o potențială reacție supercritică.

— Ascultă, Kendo, şi fii foarte atent. Tragi la cinci secunde distanță, ținteşti rețeaua de senzori de la pupa şi te desprinzi imediat, ai înțeles?

Urmă o pauză de două secunde, apoi:

— Ah, recepționat, şef de escadrilă. Cer permisiunea să țintesc portul pilot de la pupa. Pot lovi oricare dintre tunuri – tu alegi.

— Sunt sigur că poți, Locotenente, dar nu asta este misiunea pe care tocmai ți-am dat-o, nu-i aşa?

Încă o pauză.

— Nu, domnule.

— Bun. Cel puțin poți învăța. Acum pregăteşte nava şi hai s-o facem ca la carte.

— Am înțeles.

Ultimele cuvinte aveau un iz inconfundabil de dispreț. Era ca şi cum toată aroganța unui pilot tânăr, plin de sine, antrenat pe simulator, era comprimată în ele. *Hei*, spunea el, *eu pot face asta! Nu am nevoie de un Comandant de escadrilă bătrân şi fără curaj în jurul căruia pot zbura în cerc doar cu o mână!*

Nu se putu abține să nu rânjească. Avea doar cu trei ani mai mult decât Kendo; totuşi, uneori se simțea cu treizeci de ani mai bătrân decât începătorii.

Nu răspunse, doar rămase pe loc şi îl privi pe Kendo cum făcea o jumătate de rostogolire ascuțită şi bine executată în timp ce se alinia pentru cursa sa.

Puştiul putea să zboare. Dar putea să facă ceea ce i se spunea?

În față, cele şase drone navigau senine prin beznă. Erau programate să activeze arme defensive – raze de mică putere care erau suficiente pentru a-ți clănțăni dinții dacă una îți loveau nava de luptă, dar nu suficient de puternice pentru a provoca daune reale. Oricine era atent le putea evita, dar era nevoie de exercițiu. În lumea reală, chiar şi un cargobot putea să aibă noroc şi să te distrugă, şi pentru asta era antrenamentul, ca să te învețe cum să eviți astfel de nenorociri. TIE-urile erau rapide, dar nu aveau nici sistem de menținere a vieții, nici scuturi; o lovitură solidă din partea oricărei arme reale te putea sfărâma ca pe o friptură de *mulci*.

Kendo acceleră un pic mai mult decât ar fi trebuit, dar *Vil* se abținu să îi spună asta. *Să vedem ce poți să faci, puştiule…*

Începătorul zbură spre țintă. *Vil* verifică senzorii. Şapte secunde. Şase. Cinci…

— Trage, spuse *Vil*.

Niciun răspuns.

— Kendo, trage şi ridică-te!

Dar Kendo continuă să forțeze, apropiindu-se de drona principală.

Mopak prost! Se îndreaptă spre portul pilot!

— Ridică-te, Locotenente! E un ordin! Ridică-te, acum!

Drona trase cu tunurile. Strălucirea atenuată lovi nava de luptă a lui Kendo. Nu suficient pentru a-l răni, dar trebuie să fi fost suficient pentru a-l speria. Acesta trase, viră spre stânga…

Prea târziu.

Un sfert de secundă mai devreme în viraj şi ar fi ratat, dar aşa, panoul solar drept al TIE-ului lovi botul dronei. Impactul smulse panoul, bobinele de colectare a energiei desprinzându-se spasmodic, ca un şarpe decapitat; liniile de alimentare scânteiară în vidul rece în timp ce erau sfâşiate. Carcasa se rupse, iar impactul învârti nava într-o cădere sălbatică.

Vil împinse maneta, simțind cum forța gravitațională îl loveşte puternic, ştiind că era mult prea târziu pentru a face altceva decât să privească.

— Opreşte puterea! Opreşte-o!

Rezervorul de combustibil se desprinse de cocă. Sigiliul rezistă, dar conducta de combustibil se întinse, se întinse...

Vil putu să vadă cum se întâmplă, încet, ca şi cum timpul s-ar fi oprit...

Conducta se rupse, aruncând gazul radioactiv într-un nor brusc spre nava care se prăbuşea. Ceva – o placă de circuite distrusă, poate – făcu scântei. Fu o scânteie fără sunet, care arse ochii...

— Explozie! strigă *Vil*. Explozie, explozie, explozie!

Capitolul 32

Cantina *Inimă Împietrită*, Puntea 69, *Steaua Morții*

Identificarea lui Ratua nu era rezistentă la bombe, dar, în lipsa unei analize *distructive*, ar fi trecut orice scanare ocazională a oricui – *nu că cineva părea să dea doi bani pe ea, suficient cât să se deranjeze să ceară să o vadă*, se miră el încă o dată.

După cum arăta stația, după ce va fi terminată, va fi inexpugnabilă în fața atacurilor din exterior; nimeni nu va putea să arunce în ea nimic care să îi pună probleme reale. Şi totuşi, iată-l aici, plimbându-se de parcă ar fi fost nava lui personală, aparent fiind un contractor. Dacă ar fi fost un sabotor Rebel, ar fi putut fi ocupat să cauzeze o grămadă de probleme absolut necontrolate, timp de săptămâni întregi. Cât de ironic era asta? Desigur, nu era un Rebel. Nu prea îl interesa politica, nu o făcuse niciodată şi nici nu credea că o va face vreodată. Pentru cineva cu profesia lui, oricine era la conducere – Imperiul, Alianța, dragul lui unchi Tunia – nu prea conta. Cu excepția cazului în care *Soarele Negru* reuşea să preia conducerea, oricine ar fi condus spectacolul ar fi vrut să-l vadă pe Ratua ascuns într-o celulă pe undeva.

Dar el nu era într-o celulă acum; de fapt, o ducea destul de bine. O mulțime de credite ascunse ici şi colo, o identitate falsă pe care nimeni nu o punea la îndoială, chiar şi o cameră legitimă, semi-privată, grație mitei date unui funcționar sărac cu o uşoară problemă la jocurile de noroc. Tot ce şi-ar putea dori un bărbat. Bine, aproape totul. I-ar fi prins bine puțină companie feminină, şi lucra la asta. O cantină nouă tocmai se deschisese la câteva etaje de camera lui. Auzise lumea vorbind despre locul acela şi părea distractiv, aşa că era pe cale să vadă. Nu era mare amator de chimicale, dar nu-l deranja să bea din când în când o bere pentru a înveseli o seară plictisitoare.

Cantina, care avea un mic semn strălucitor deasupra portalului dublu pe care scria *Inimă Împietrită*, părea destul de aglomerată. Intră şi simți mirosurile unui bar funcțional – fum de țigară, băuturi calde, mirosuri corporale de la clienții care ar fi trebuit să facă duş înainte să intre. Majoritatea erau marinari, unii contractori, mai mulți bărbați decât femei, ceea ce nu era deloc surprinzător. Majoritatea clienților erau oameni sau genul umanoid suficient de apropiat încât era greu să faci diferența.

Lumina era suficient de slabă pentru a oferi un fel de intimitate, dar nu atât de slabă încât să nu ofere un spectru vizibil util. Specia sa putea vedea puțin mai adânc în ultraviolet decât alții, dar nu atât de departe în infraroşu ca alții. Totuşi, aici nu s-ar fi lovit de pereți. Mesele erau în mare parte pline, dar mai erau câteva spații libere la barul care se întindea pe cea mai mare parte a peretelui din dreapta de unde intrase el. Ratua se mişcă printre mesele aglomerate, având grijă, cu o uşurință izvorâtă dintr-o practică îndelungată, să nu lovească pe nimeni şi să nu intre pe neaşteptate în spațiul cuiva. Surprinde-i pe unii şi vor trage fără să stea pe gânduri, iar militarii erau mai rapizi cu trăgaciul decât o mulțime de civili.

Dar se părea că asta nu va fi o problemă aici. Observă un sigiliu deasupra oglinzii din spatele barului: *N*. Însemna *neînarmat*. Asta era o idee bună. Bărbaților din Marină părea să le placă să poarte o armă laterală peste tot pe unde mergeau; dacă îi enervai şi îi înfierbântai, loviturile de blaster rătăcite puteau fi o problemă. Era destul de rău dacă enervai pe cineva până la punctul în care era gata să scoată arma şi să te ardă;

era şi mai rău dacă îți vedeai de treaba ta şi prindeai un proiectil destinat altcuiva.

Ratua ajunse la bar. Erau câțiva servitori droizi care lucrau, unul în spatele barului şi o femelă Twi'lek foarte atrăgătoare, cu o piele minunată de culoare verde-albăstruie, care se vedea acolo unde salopeta ei cu mânecă scurtă o lăsa descoperită – locuri care însumau un număr satisfăcător de mare.

— Cu ce vă pot servi? spuse unul dintre droizi.

— Berea casei, spuse el.

— Două credite. Numărul dumneavoastră de debit?

— Cash.

Ratua aruncă două monede în sertarul cu bani al droidului, care se extrudase din trunchiul său pentru a le primi. După o clipă, droidul îi oferi o cană de bere de culoarea chihlimbarului, cu un centimetru de spumă moale deasupra.

— Mulțumesc, spuse Ratua.

Berea era rece, cu o urmă de ceva acru sub hamei. Drăguț.

Se întoarse uşor, cu cana în mână, şi observă camera.

Lângă peretele îndepărtat, chiar la dreapta celei de-a doua intrări, stătea un om masiv. Îi privea pe clienți fără să se uite la cineva în mod special. Ratua simți cum privirea bărbatului îl atinge şi trece mai departe. Asta era paza internă şi, după cum arăta, nu era un tip cu care să vrei să te cerți. Ratua văzuse mulți bărbați violenți pe multe planete, dintre care mulți erau pur şi simplu răi din fire, iar alții aveau o anumită înfățişare competentă, care le conferea pregătire şi abilitate. Tipul ăsta era unul dintre aceştia. Dacă făceai un pas greşit aici, te trezeai deplasat fără ceremonie pe coridorul exterior. Dacă făceai scandal, în curând ți-ai fi dorit să nu fi făcut asta.

— Acela e Rodo, spuse o voce feminină din spatele barului. Nu muşcă. Nu trebuie s-o facă.

Ratua se uită. Femela Twi'lek stătea acolo, zâmbindu-i. El aprobă din cap, salutând-o cu berea lui.

— Şi aş ghici că nicio persoană sensibilă nu ar vrea să devină obiectul iritației lui Rodo.

— În privința asta, ai avea dreptate. Eu sunt Memah Roothes. Eu conduc locul.

Ratua aprobă din nou din cap. Se gândi să-i dea identitatea lui falsă, dar dintr-un motiv pe care nici nu putea începe să-l înțeleagă, îi spuse numele lui real.

— Celot Ratua Dil, spuse el. Mi-a plăcut localul când am intrat, şi îmi place şi mai mult, acum că ne-am cunoscut.

— Oh, un bărbat în căutare de femei.

Vocea ei era amuzată, dar era şi o urmă de interes. Cel puțin, aşa spera el.

— Nu eu, Memah Roothes, răspunse el. Doar unul care apreciază berea bună şi femeile frumoase.

— Bine ai venit la *Inimă Împietrită,* Celot Ratua Dil. Eşti antreprenor?

— De fapt, am evadat recent de pe planeta închisoare de jos. Îmi croiesc drum cu ajutorul escrocheriilor.

Ea ridică o sprânceană apreciativă.

— Simțul umorului valorează mult pe aici.

El privi în jur, observând culorile vii şi decorațiunile care atenuau, dar nu mascau complet unghiurile dure şi severitatea generală a arhitecturii. Oricât de impresionantă ar fi fost noua armă a Imperiului, nu avea de gând să câştige niciun premiu pentru design.

— Văd asta. Cred că există mai mult decât un motiv pentru care i se spune *Steaua Morții*. Şi, adăugă el, spune-mi Ratua, te rog. Zâmbi şi îşi ridică din nou cana. Pot să-ți ofer ceva de băut?

— Prea devreme să încep tura asta, spuse Memah Roothes. Dar dacă mai eşti aici peste o oră sau cam aşa ceva, poate că o să accept oferta ta.

Ratua rânji.

— Nicio turmă de bantha sălbatice nu m-ar putea trage de aici.

Ea se întoarse să servească un nou client, iar el o privi, admirând uşurința cu care se mişca. Oh, da, cu siguranță avea să petreacă ceva timp de calitate aici.

Capitolul 33

Zona Operaţiilor, Centrul Medical, *Steaua Morţii*

Operația nu mergea atât de bine pe cât ar fi trebuit. *Uli* devenea frustrat.

— Pune un presor pe sângerarea aia, imediat, spuse el.

Asistentul chirurgical, un droid MD-S3, era o unitate staționară încorporată în sală. Acesta folosi un braț subțire şi flexibil pentru a fixa un presor pe vena tăiată; fluxul de sânge se opri. Droidul adună cu abilitate sângele din cavitate, spuse cu voce tare *Buretele patru*, scoase buretele din incizia endoscopică şi aruncă bucata îmbibată în coşul de gunoi.

— Şterge, spuse *Uli*.

Droidul îşi folosi unul dintre brațele multiple pentru a trece o cârpă sterilă peste fruntea lui *Uli,* ştergând transpirația care amenința să-i curgă în ochi. Existau pelicule anti-transpirație care puteau fi pulverizate pentru a ține temporar transpirația la distanță, dar lui *Uli* nu-i plăceau; majoritatea îi provocau mâncărimi.

Să *sculpteze* oameni şi umanoizi nu era, în general, o problemă pentru el – putea să opereze clone în somn, poate chiar o făcuse de câteva ori pe vremea când era pe teren, lucrând în ture lungi şi pansând zeci de răniți în fiecare zi. Dar genetica naturală te punea uneori în dificultate. Un corp care nu era construit exact în acelaşi mod în care erau construite majoritatea din speciile respective. Maiorul de marină care se afla pe masa de operație era unul dintre aceşti *sportivi*, iar dacă *Uli* nu afla repede ce trebuia să afle, Maiorul putea deveni o statistică interesantă.

Cu trei ore mai devreme, un bărbat în vârstă de patruzeci de ani, de pe planeta Bakura, se prezentase la controlul medical plângându-se de greață, pierderea poftei de mâncare, febră scăzută şi dureri în abdomen.

Simptomele erau în concordanță clasică cu un apendice inflamat.

Medicul examinator pusese diagnosticul şi trimisese pacientul pentru operație.

În mod normal, un droid chirurgical s-ar fi ocupat de o astfel de operație, rapid şi eficient. Dar stația de luptă încă era cu prea puțin personal droid şi subechipată. Aşa că *Uli* ridicase din umeri şi începuse operația. Ar fi trebuit să fie o apendicectomie de rutină, genul de operație banală pe care orice rezident în anul întâi o putea face cu o singură mână. Doar că atunci când *Uli* introdusese un endoscop în Major pentru a găsi apendicele inflamat, întâmpinase o mică problemă. Nu era acolo.

Cel puțin, nu era acolo unde ar fi trebuit să fie. Acest lucru era imposibil, dar *Uli* nu pierdu timpul punând la îndoială imaginea de pe ecran.

— Fă o scanare axială tomografică şi găseşte apendicele, îi spuse droidului MD.

— Da, doctore, răspunse droidul. Scanerele sale de imagistică bâzâiră. O linie verde subțire apăru şi se deplasă de la inghinalul pacientului până la piept, cartografiind lungimea şi lățimea scanării. Scanare completă.

— Arată-mi.

O proiecție holografică, în mărime naturală, apăru deasupra pacientului, plutind în strălucirea albăstruie a lămpilor UV de sterilitate ale sălii de operații. *Uli* se uită.

— Tot nu-l… Oh, uite-l. Ce naiba face acolo?

Era o întrebare retorică, dar droidul răspunse oricum.

— Verificarea încrucişată cu fişierele mele de date indică o anomalie anatomică, doctore.

— Genial.

Uli clătină din cap. Soarta nu-îl ferea de droizii cu mintea literală.

Dar nu era timp să fie supărat pe MD-S3. Apendicele era umflat de patru ori față de mărimea normală, deşi locația sa neobişnuită îl făcea greu de văzut, chiar dacă acum ştia unde se află. Mintea îi trecu prin diferite opțiuni. Ar fi trebuit să-l mai deschidă puțin pe om, sau să trimită un braț endoscopic pentru a tăia şi lipi… da, asta ar fi cea mai bună cale. Cea mai puțin invazivă.

— Extrudează un endoscop numărul şase cu o clemă SS şi sigilează apendicele.

— Da, doctore.

Un alt apendice subțire şerpui din carcasa droidului. Acesta avea o furcă cu doi dinți. Cel superior era o lentilă cu autocurățare, în timp ce dintele inferior, cu cinci centimetri mai lung, ținea o clemă deschisă, din oțel chirurgical. Droidul introduse cu abilitate brațul în pacient. Holoimaginea apăru deasupra bărbatului, arătând progresul furcii. În mod infailibil, droidul poziționă clema la baza apendicelui inflamat şi apoi o închise. Un al doilea braț, un endocutter, alunecă înăuntru şi, cu un flash actinic de lumină laser, îndepărtă apendicele. Un dispozitiv de aspirare absorbi orice posibil contaminant. Droidul îndepărtă brațele chirurgicale şi țesutul, iar *Uli* respiră mai uşor.

— Fă o scanare a apendicelui pentru depistarea oricăror agenți patogeni şi comandă soluții antigenice eficiente pentru tot ce găseşti.

— Da, doctore.

— Trimite-mi o copie a analizelor de laborator şi a rețetelor.

— Da, doctore.

— Bine. Închide-l şi pune un infirmier să-l ducă la secție.

— Da, doctore.

Uli se întoarse de la pacient. Înaintea unor lucruri precum scanările axiale şi droizii chirurgicali de precizie, ar fi putut pierde acest pacient, săpând în căutarea unui apendice pierdut care era pe cale să explodeze. Dar Maiorul avea să supraviețuiască şi, probabil, avea să mai măcelărească sute sau poate mii de ființe înainte de sfârşitul războiului. Ironia lucrurilor nu era greu de văzut.

Sala de Control a Superlaserului, Sectorul Theta, *Steaua Morții*

— Deci, ce crezi, *Şefule*?

Mekkar Doan pălmui consola principală de control.

Tenn Graneet rânji la colegul său subofițer.

— Oh, este o construcție de primă clasă, chiar aşa.

Cei doi bărbați se aflau într-o cameră nexus mică care dădea spre cele opt tuburi radiante ale acceleratorului de particule destinat să alimenteze raza superlaserului. Pereții erau acoperiți cu contoare de citire, monitoare cu bare grafice fluctuante, bănci de comenzi şi alte echipamente. Multe dintre acestea erau dincolo de cunoştințele Maistrul-şef subofițer Tenn Graneet, dar asta era în regulă. Nu trebuia să ştie totul despre cum funcționează. Trebuia doar să fie capabil să le folosească.

Şeful Doan râse.

— Crezi că poți să tragi cu el, odată ce totul este conectat?

Tenn îi aruncă o privire fals uimită.

— Ai tras cu el, nu-i aşa? Când eu nu voi mai putea nimeri ceva ce tu poți, mă voi retrage.

— Ai citit specificațiile?

Tenn aprobă din cap.

— Da. Ar putea fi un distrugător de planete, dacă funcționează aşa cum trebuie.

— Inginerii spun că o va face.

— Inginerii.

Tenn puse o cantitate considerabilă de sarcasm în cuvânt.

— Da, am auzit asta. Dar ei fac tot ce le stă în putință pentru copilul ăsta. Îşi frecă mâna de consola de control. Orice problemă au avut, au aruncat în ea destui bani ca să o îngroape. Vom avea energie, nu ne vom face griji.

— Şi dacă cineva nu a uitat să strângă un şurub, poate că nu ne va arunca pe toți în cealaltă parte a Inelului.

— Hei, îți spun, se zvoneşte că cea mai proastă piesă de echipament de pe ea are triplă redundanță.

— Am avut un nepot care a fost maimuțoi de punte pe *Lancea de Luptă*, spuse Tenn.

Zâmbetul lui Doan se stinse.

— Da. Cunoşteam câțiva băieți îmbarcați pe ea. A fost un accident ciudat.

— Poate. Un blocaj pe linia de tragere ar putea supraîncărca reactorul şi ar putea transforma şi stația asta în praf radioactiv.

Doan scutură din cap.

— Nu se va întâmpla niciodată. Împăratul însuşi se uită peste umerii lor de data asta. N-o să dea greş.

Tenn ridică din umeri. N-avea rost să-şi facă griji pentru echipamentele defecte. Dacă ar fi funcționat, ar fi dovedit că *Steaua Morții* era, aşa cum spusese Tarkin într-unul dintre numeroasele sale discursuri inspiraționale către populația stației, *puterea supremă în galaxie*. Dacă nu funcționa – ei bine, reactorul de hipermaterie era capabil să genereze o explozie de energie echivalentă cu producția săptămânală totală a mai multor stele; dacă ceva nu mergea bine, nu era probabil ca el să mai fie prin preajmă suficient de mult timp pentru a observa. Şi nici altcineva.

— Da, păi, răspunse el, dacă îl pot construi astfel încât să reziste, voi trage cu el.

— Lasă-mă să-ți arăt cum funcționează. Tu şi echipa ta veți exersa pe simulator până când dispozitivul real de aici va fi online.

În timp ce Doan îi explica complexitatea releelor de secvențiere, lui Tenn i se păru oarecum dificil să se concentreze pe ceea ce spunea celălalt bărbat. Nu era sigur de ce. La urma urmei, visase la acest moment de luni de zile: ziua în care va sta în sfârşit în camera de control a superlaserului şi i se va da oficial comanda. Chiar dacă construcția nu era încă terminată, de aici nu se putea spune asta. Asculta susurul tuburilor *klystron* şi al cuplajelor termistoarelor, mirosea parfumul astringent al lubrifiantului izolator, simțea suflul aerului condiționat reglat la o temperatură constantă de douăzeci de grade şi se întreba de ce nu era mulțumit.

Exista un singur motiv care părea cât de cât fezabil. *Lancea de Luptă*.

Nepotul său, Hora Graneet, fusese pilot în marină pe Distrugătorul de *Clasă Imperială*, care fusese selectat pentru o croazieră de testare a unuia dintre prototipurile îmbunătățite ale reactoarelor cu hipermaterie. Tenn nu cunoştea detaliile a ceea ce se

întâmplase şi, oricum, nu avea nici pe departe mintea necesară pentru a înțelege. El ştia că hipermateria exista doar în hiperspațiu, că era compusă din particule tahionice şi că tahionii încărcați, atunci când erau constrânşi de dimensiunile inferioare ale spațiului real, produceau o energie aproape nelimitată. Nu ştia cum devenise instabilă această *energie a punctului nul*. Ştia doar că fusese suficient de puternică pentru a transforma un Distrugător din *Clasa Imperială* şi echipajul său de treizeci şi şapte de mii de oameni în şuvițe plutitoare de gaz ionizat în doar o microsecundă.

Şi? Nu-mi spune că eşti speriat, Graneet. Cunoşteai riscurile. Acesta este un război, declarat sau nu. Războaiele au victime.

Nu. Nu era asta. Nici măcar nu era vorba de faptul că Hora fusese nepotul favorit sau că tânărul Graneet îşi admirase atât de mult unchiul încât se înrolase, ceea ce îl făcuse pe Tenn să simtă o responsabilitate considerabilă pentru moartea lui.

Era gândul la atâta putere şi la posibilitatea ca ea să devină incontrolabilă. Tenn se surprinse din nou. Nu fusese niciodată prea îngrijorat de tehnologia care se putea defecta. Nu acesta era motivul; el era cel care va trage cu arma. Şi i se înmânase cea mai mare armă din galaxie – cu siguranța scoasă.

Dar era el capabil să mânuiască o asemenea putere cu înțelepciune?

Era cineva în stare?

Capitolul 34

Cala de Andocare 6, Sectorul Alfa, *Steaua Morții*

Daala coborî rampa arătând de la un centimetru la altul ca un Amiral Imperial. Nu doar mergea, ci plutea şi era o bucurie să o priveşti cum păşea. Puternică, inteligentă, ambițioasă, devotată, amuzantă şi frumoasă – ce şi-ar putea dori mai mult un bărbat de la o parteneră? Ei bine, un pic mai multă apropiere ar fi bună. Dar amândoi erau creaturi ale datoriei, iar Tarkin ştia că asta nu avea să se schimbe prea curând; cu siguranță nu până când stația de luptă nu era terminată şi operațională.

Poate nici atunci. Ştia că Daala îl privea cu multă favoare, dar relația lor fusese întotdeauna secundară față de cariera ei. Înțelegea asta. Mai mult, el admira asta. Nu şi-ar fi dorit o femeie care să aibă o părere mai puțin bună despre ea.

Acesta era paradoxul suprem, desigur.

— Mare Moff Tarkin. Mă bucur să vă revăd, domnule.

Tarkin îşi stăpâni zâmbetul. Trebuia să fii corect în legătură cu astfel de lucruri în fața celorlalți.

— Amiral Daala. Plăcerea e de partea mea. Sper că ați călătorit fără incidente?

— Da, domnule. Nimic neplăcut.

— Excelent. Permiteți-mi să vă conduc la apartamentul dumneavoastră. Care, din întâmplare, este chiar lângă al meu.

El văzu o pâlpâire de anticipare trecând pe fața ei – prea puțin pentru a fi observată dacă cineva nu stătea aproape. Cu o voce foarte scăzută, fără să-şi mişte buzele, ea spuse:

— Ce convenabil, Wilhuff.

El nu se putu abține să nu zâmbească, în ciuda eforturilor sale.

— Pe aici, Amirale.

Întinse o mână pentru a-i arăta direcția. Ea îi dădu un salut militar din cap, iar apoi trecură de garda de onoare. În timp ce mergeau, ea privi hangarul, impresionată.

— Ştiam că va fi uriaşă, dar nu-mi dădusem seama de realitate.

— Păstrează-ți admirația pentru când va fi gata şi operațională. Ceea ce va fi destul de curând.

— Alianța Rebelă nici nu va şti ce i-a lovit.

— Oh, vor şti, draga mea. Toată lumea va şti. Asta e ideea.

Îşi tăiase părul mai scurt decât ultima dată când fuseseră împreună. Era măgulitor pentru ea, dar el nu o văzuse niciodată cu o coafură care să nu fie măgulitoare. Nu existau reglementări cu privire la modul în care ar trebui să se îmbrace sau să se aranjeze femeile Amiral – Daala era singura, la urma urmei, şi cine ar îndrăzni să-i spună ceva?

Avansase doar pe baza meritelor, dar cu siguranță ascensiunea ei la rangul de Comandant provocase unele speculații cu privire la relația ei cu Tarkin şi la modul în care acesta i-ar fi putut netezi calea. Bineînțeles, nimeni nu specula despre asta în preajma lui. Nu se mai întâmpa asta, pentru că acei câțiva nebuni care o făcuseră îşi împrăştiaseră cenuşa în cele patru vânturi solare. Tarkin nu ajunsese la rangul unic pe care îl deținea permițând duşmanilor săi orice fel de îngăduință. Da, Daala fusese

protejata lui şi da, el îi deschisese uşile ceva mai devreme decât ar fi reuşit de una singură, dar ajunsese Comandant fără ajutorul lui. Erau o mulțime de Amirali bărbați care nu erau în stare să-i lustruiască cizmele.

Ajunseră curând la uşa cabinei ei.

— Să mergem înăuntru să mai discutăm despre asta? îi murmură el.

— Cu plăcere, Mare Moff Tarkin.

Înainte ca uşa să se fi închis complet în urma lor, ea era în brațele lui.

Biblioteca şi Arhivele, Puntea 106, Sectorul N-Unu, *Steaua Morții*

Biblioteca de la bordul stației de luptă nu era nici pe departe cea mai mare pe care o văzuse Atour vreodată. Îşi făcuse ucenicia în *Arhivele Baobab* de pe Manda, deşi în zilele astea nu considera tocmai prudent să evidențieze acest fapt în CV-ul său. Iar de acolo ajunsese să fie arhivarul unor depozite precum *Ateneul Dorismus* de pe Corellia şi *Holorepozitoriul* de pe lumea-roată Arkam 13. Acesta din urmă era cunoscut pentru faptul că deținea cea mai mare colecție de cunoştințe despre Vechea Republică din afara Templului. Nu era cea mai interesantă viață, cea de arhivar, dar era una care i se potrivea bine. Nu fusese întotdeauna introspectiv şi erudit, aşa cum presupuneau mulți; în tinerețe luptase pentru *Janissariad* în *Războiul Civil Balduran*. Experiența îi lăsase un gust urât în gură pentru orice formă de guvernare centralizată.

Dezgustat de politică, Atour Riten se retrăsese, cu sufletul dacă nu şi cu trupul, în trecutul încețoşat. Fusese o decizie pe care nu o regretase niciodată.

Biblioteca Stelei Morții – aşa cum insista mintea lui să o numească – ar fi trebuit să evite utilizarea holocărților, a benzilor şi a holocronilor şi să se bazeze în schimb pe stocarea în rețea fononică. Acest lucru ar fi permis stocarea unei cantități uriaşe de informații într-un spațiu foarte mic. O parte din misiunea lui Atour în această nouă funcție era să supravegheze droizii care scanau informațiile din alte medii în rețea.

Chiar şi pe ceva de mărimea *Stelei Morții*, spațiul era limitat – cel puțin pentru stocarea datelor. Deşi văzuse lucruri mai mari şi mai bune, cantitatea de date acumulate era totuşi impresionantă. Fişierele erau extinse, sistemele de recuperare erau înțesate cu memorie pentru a accelera descărcările, iar circuitele de emisie-lectură erau de top. Era păcat că majoritatea oamenilor nu mai mergeau la biblioteci, nu când puteau să stea în confortul propriului apartament şi să acceseze fişiere pe cale electronică. *Vreți să citiți noul roman interstelar sau cel mai recent număr al holorevistei Ființele? Introduceți numele, atingeți un control şi zip – este în datapadul dumneavoastră. Aveți nevoie să studiați istoria speciilor inteligente înaripate? Nu este mai dificil decât să introduceți parametrii de căutare, apoi să scanați referințele bibliografice şi să alegeți un loc de unde să începeți.*

Desigur, existau ființe de modă veche care încă mai mergeau până la locul unde se aflau fişierele. Pe unele lumi, cele mai vechi biblioteci păstrau cărțile – volume reale de material tipărit legat – aliniate frumos pe rafturi, iar cititorii se plimbau pe culoare, luau un volum, adulmecau mirosul de praf al acestuia şi apoi îl duceau la o masă pentru a-l citi pe îndelete. Nu mai rămăseseră mulți dintre acei cititori şi erau din ce în ce mai rari – Atour ştia asta din experiență.

Dar existau unii care încă mai ştiau cum să întoarcă o pagină – iar pentru cei care erau dispuşi să facă asta, recompensele puteau fi într-adevăr mari.

Bineînțeles, Atour nu era un anticar Luddit care să se plângă şi să verse invective împotriva lumii moderne. Dimpotrivă, fusese lăudat de experți ca fiind un hacker de

calitate excelentă. Şi de mai multe ori îi fusese de folos să aibă cunoştinţe pe care nu trebuia să le aibă. În mod normal, nu te gândeai la domeniul stocării datelor şi al recuperării informaţiilor ca fiind unul deosebit de nemilos, dar trebuia amintit că, în Imperiul lui Palpatine, orice afacere era nemiloasă. Şi dacă cineva era bibliotecar şef şi arhivar, astfel de fişiere erau accesibile, chiar şi fără autorizaţie de nivel înalt.

Nu-şi petrecuse degeaba o viaţă printre rafturi fără să înveţe un truc sau două.

Aşa se face că Riten se trezise uitându-se la un set de planuri pentru această staţie de luptă, alias *Steaua Morţii*. Nu era inginer să înţeleagă toate schemele, iar documentele erau pline de jargon tehnic, dar oricine avea măcar o fărâmă de educaţie generală putea vedea minunăţia locului. Era un monstru prin mărime şi intenţie, precum şi prin capacitatea de a ucide – sau aşa avea să fie după ce aveau să asambleze tot armamentul şi să-l facă operaţional. Material fascinant…

De mai bine de câţiva ani, Atour Riten, atunci când descoperea astfel de fişiere interesante şi potenţial utile, le copia şi le înregistra într-un dosar personal care era practic imposibil de piratat. Pe lângă cele mai bune protecţii militare şi pyrowall-uri, folderul era protejat şi de un număr aleatoriu generat de un computer cuantic, numărul respectiv având patruzeci şi şapte de cifre. În plus, programul schimba fiecare cifră cu o valoare mai mică sau mai mare la fiecare şase ore standard, şi numai cineva care avea codul de acces la programul care îl executa putea urmări această schimbare – cineva trebuia să ştie data şi ora la care programul genera numărul pentru a putea urmări secvenţa. Era un proces lent şi greoi, greu de folosit pentru fişiere care trebuiau accesate cu o anumită frecvenţă, dar care putea funcţiona pentru el.

După ce fişierele erau copiate, avea nevoie de un loc sigur unde să le păstreze. De ceva vreme, de când conducea biblioteca bazei militare de acolo, trimitea fişierele pe Danuta, o planetă fără mare importanţă sau valoare, cu excepţia poziţiei sale puţin strategice. Era destul de uşor să retransmită informaţiile codificate pe o staţie de emisie-recepţie Imperială sau chiar pe o holocomunicaţie – un alt truc pe care îl învăţase în anii în care accesase secrete militare.

Într-o zi, dacă va trăi suficient de mult, Atour intenţiona să scrie o istorie a vremurilor care începuseră cu Războiul Clonelor şi se întindeau până la conflictul actual dintre Imperiu şi Alianţa Rebelă. Bineînţeles că trebuia să aştepte să vadă cine va câştiga înainte de a ajunge la acea parte, dar el era mereu în căutare de material de cercetare. Planurile acestei staţii de luptă, de care ar putea depinde războiul în desfăşurare, păreau cu siguranţă demne de un loc în acea cercetare. Ar fi trebuit să scrie sub pseudonim, desigur. Indiferent care tabără ar fi câştigat, ar fi vrut să vorbească cu autorul unui astfel de volum, care ar fi pus ambele tabere într-o lumină puternică ce nu ar fi flatat pe niciuna dintre ele. Probabil că informaţia va fi suprimată, dar asta nu conta. Întotdeauna vor exista copii ale acesteia şi fiinţe care vor dori să îi cunoască conţinutul. Cunoaşterea era aşa – odată ce era adusă în lumină, era dificil, dacă nu chiar imposibil, să o readuci în umbră.

Atour se lăsă pe spate în fotoliul său, care îi oferi o ajustare tăcută a contururilor. Trebuia să-i recunoască asta Imperiului – când voia, putea oferi medii de primă clasă. Biroul său era o dovadă în acest sens.

Făcu un gest către camera computerului, mişcându-şi degetele într-un model care spunea *Şterge toate înregistrările acestui acces*. Holoimaginea clipi o dată, şi gata. Acum trebuia să găsească un semnal de comunicaţii care să părăsească staţia şi să conecteze şi să direcţioneze fişierele furate către el. Comunicaţiile erau restricţionate

la această bază, desigur, dar dacă urcai suficient de sus în lanțul de comandă, întotdeauna exista cineva care avea voie să vorbească cu altcineva. Şi cum orice ofițer suficient de prost încât să-şi rişte cariera furând comunicațiile unui ofițer superior probabil că nu ar fi fost repartizat aici de la bun început, tehnicienii cel mai probabil nu se deranjau să se uite prea atent la mesajele pe care le generau. Şi chiar dacă ar fi făcut-o, nu ar fi văzut adăugarea lui Atour dacă nu ar fi ştiut exact unde şi cum să se uite. Crăpătura din armura ființelor puternice era că ele credeau că puterea le face mai inteligente şi mai rezistente la blastere.

Din experiența lui Atour Riten, niciunul dintre aceste lucruri nu era adevărat.

Țesu un model complicat cu două mâini spre camera computerului, care începu să scaneze frecvențele de comunicații, căutând o cursă.

În cele din urmă, avea să găsească una. Nu era nicio grabă.

Între timp, era cazul să ia prânzul.

Capitolul 35

Sala de exerciţii, Nivelul Executiv, *Steaua Morții*

Motti se mândrea cu faptul că se menține în formă. Dezbrăcat până la brâu şi ud de propria transpirație, se antrena în sala cu gravitație mare a ofițerilor executivi, pe care o reglase la o forță de tracțiune de trei G. Simplul fapt de a sta în picioare într-un astfel de câmp era un efort. Fiecare mişcare necesita de trei ori mai multă energie decât în mod normal. Chiar şi săriturile erau riscante – aterizai într-un unghi greşit şi îți puteai rupe o gleznă. Dacă te împiedicai şi cădeai, impactul îți putea sparge craniul.

Motti luă trei mingi de antrenament din plastic dens, fiecare de mărimea pumnului său. Oriunde altundeva pe stație ar fi cântărit cam un kilogram fiecare; în sala aceasta cântăreau câte trei kilograme fiecare. Jonglatul cu ele îi făcea muşchii să ardă rapid. Umerii, brațele, mâinile, spatele – toate protestau împotriva efortului pe măsură ce arunca şi prindea mingile. Se descurca cu cele mai de bază trei modele: cascada, care era cea mai uşoară; cascada inversă, un pic mai dificilă; şi duşul, în care bilele se învârteau toate în aceeaşi direcție. Primul lucru pe care îl învățase atunci când jongla în sala cu gravitație mare fusese să-şi mute rapid picioarele din drum dacă scăpa vreo bilă. Trei kilograme care se mişcau de trei ori mai repede decât în mod normal puteau cu uşurință să rupă oase sau să strivească degetele de la picioare.

Astăzi, în ciuda arsurilor din muşchi, era o maşină, se mişca perfect, iar mingile rămâneau în aer, mişcându-se sincronizat, fără niciun defect. Era conştient că alți doi ofițeri superiori îl priveau dintr-un colț al camerei şi zâmbi pentru sine.

Să fii în formă era important. Dacă erai fizic mai puternic decât oamenii din jurul tău, îi făceai să te privească cu cel mai elementar nivel de respect: *Dacă te pui cu mine, te pot rupe în două.* El nu era, şi nici nu avea să fie vreodată, un ofițer gras şi ieşit din formă care gâfâia şi rămânea fără suflare dacă trebuia să urce nişte trepte.

Începu să jongleze mai repede cu cele trei mingi grele, scurtând arcurile, aducându-şi coatele mai aproape de corp şi strângând modelul.

Bilele, care zburau pe deasupra capului său, coborâră mai jos, iar persistența imaginii pe retină le făcea să pară aproape ca o roată care se învârtea pe un ax în fața lui. În curând avea să poată adăuga încă una la cerc şi să jongleze cu patru. Ar putea părea un lucru banal, dar nu era. Era o metaforă pentru modul de a-ți trăi viața. Un om putea face aproape orice îşi dorea, dacă îşi dorea suficient.

Cantina *Inimă Împietrită, Steaua Morții*

Sergentul Stihl nu petrecea prea mult timp în baruri sau cantine. Mai mergea din când în când, mai ales pentru a arăta că era un soldat obişnuit care nu se supăra să bea câteva beri cu ceilalți oameni, dar nu prea des. O seară petrecută într-o cantină ar fi fost una în care ar fi putut să lucreze la arta sa de luptă sau să citească un tratat epistemologic[10]. De asemenea, substanțele care îți modificau mintea îți afectau abilitățile motorii şi era greu să depăşeşti inerția câtorva halbe de bere sau a unor

[10] Epistemologie – parte a filozofiei care studiază procesul cunoaşterii aşa cum se desfăşoară în cadrul ştiințelor; teorie a cunoaşterii ştiințifice.

chimicale care îți întunecau creierul după ce le terminai. Era mult mai uşor să stea pe un fotoliu moale şi să se uite la holourile de divertisment decât să meargă să se antreneze, ceea ce cu siguranță nu era calea spre măiestrie.

Cu toate astea, unul dintre soldații din unitatea sa se logodise, iar schimbul avea o scuză ca să sărbătorească, aşa că Nova merse cu ei, din moment ce tipul îi era şi elev. Era un local destul de drăguț. Curat, bine ventilat, cu mulțime gălăgioasă, dar nu exagerată. Evident, era locul potrivit în afara orelor de program în acest sector, pentru că nu mai găseai loc decât în picioare. Iar berea era rece.

Observă un agent de pază care supraveghea lucrurile şi, după câteva minute în care îl urmărise pe furiş cum se uita la mulțime, Nova îl marcă drept un *jucător*. Era cu un cap şi cu umerii peste majoritatea mulțimii, dar nu doar din cauza masivității sale – asta era evident. Omul era un luptător. Nova nu ştia ce artă favoriza sau ce fel de mişcări de luptă avea, dar cu siguranță era ceva acolo. După atâția ani de *dans*, îți puteai da seama, doar după felul în care un bărbat stătea sau se sprijinea de un perete. Era subtil – era o atenție la echilibru şi la poziții, un mod de a schimba greutatea care, dacă ştiai ce să cauți, era uşor de observat. Tipul ăsta putea să aibă grijă de el şi de oricine altcineva de aici care ar fi vrut să-i facă probleme.

Cu excepția sergentului Stihl, desigur. Zâmbi în berea lui. Era doar a doua în două ore şi încă rămăseseră trei sferturi din lichidul violet. Deja consumase tot alcoolul din prima cană şi nu avea nicio intenție să continue să bea suficient cât să-i întunece mințile. Zilele în care se îmbăta în public trecuseră demult – ce rost avea să ai abilități într-o artă marțială dacă erai prea amețit ca să le foloseşti atunci când era nevoie? Odată, văzuse un jucător de *Bunduki*, un tip care câştigase meciuri la cel mai înalt nivel, cum se îmbăta la o cantină dintr-un cartier rău famat. Jucătorul se certase cu un localnic şi, pentru că era beat, primise o bătaie zdravănă, în ciuda priceperii sale.

Nova nu avea de gând să se afle în aceeaşi situație, nu dacă putea să o evite. Şi nu se ducea în cantine ca să se bată – asta era pur şi simplu o prostie. Niciodată nu ştiai cine are o vibrolamă ascunsă în buzunarul din spate sau câțiva prieteni care ar putea sări pe neaşteptate să-l ajute atunci când te lupți cu el.

Nova avea să se întrebe, mai târziu, dacă avea într-adevăr vreun sens teoria metafizică conform căreia gândurile de genul ăsta aveau o probabilitate mai mare de a se întâmpla. Poate că dacă s-ar fi gândit să-şi spele rufele sau să adune muncitorii în sala de mese, tipul care trecea pe lângă el nu s-ar fi împiedicat în acel moment. Poate că da. Sau poate că avea ceva de-a face cu *Clipita*.

Clipită era numele său privat pentru un talent pe care îl avea de a anticipa lucrurile, în special mişcările adversarilor. De multe ori, în timpul unei lupte, ştia cumva, înainte ca mişcarea să înceapă, că celălalt tip avea de gând să arunce un cot sau o lovitură. Desigur, a fi capabil să anticipezi următoarea mişcare a rivalului tău era esența unei lupte bune, dar *Clipita* mergea dincolo de asta. Nici măcar anii de antrenament nu îți puteau spune, de exemplu, dacă un antagonist era pe cale să activeze un dispozitiv portabil ascuns – un dispozitiv de bruiaj senzorial care te putea dezechilibra momentan. Sau dacă un alt luptător venea de după colț ca sprijin pentru primul. Dar aceste lucruri, şi altele, i se întâmplaseră lui Nova. Iar el ştia. Cumva.

Oricare ar fi fost motivul, îl văzuse pe bărbatul care căra un platou cu căni pline cu bere pe care le strânsese de la bar, cum îşi prindea cizma de piciorul unui scaun şi, pentru că scaunul era blocat, piciorul nu se mişcase. Bărbatul începuse să cadă, direct spre Nova care, fără să se gândească, se ridică, întinse mâna stângă şi îl bătu

pe umăr pe bărbatul care cădea, deviindu-l într-o parte, astfel încât, în loc să cadă cu platoul cu căni în poala lui Nova, bărbatul căzu pe lângă el, la o jumătate de metru spre dreapta. Cănile zburaseră, împrăştiind bere efervescentă în toate direcțiile. Platoul lovise podeaua cu mult înaintea fostului proprietar, care reuşi să îşi folosească mâinile pentru a opri căderea. Apoi, mare, beat şi foarte iritat, se îndepărtă de podea, se ridică şi se întoarse cu fața la Nova.

— Eşti bine, prietene? îl întrebă Nova.

— Nu, nu sunt bine! De ce m-ai împiedicat?

Nova scutură din cap.

— Nu te-am împiedicat. Ți-ai prins piciorul în scaunul de acolo.

— Mă faci mincinos?

— Doar îți spun ce am văzut.

— M-ai împiedicat, apoi m-ai împins!

— Nu. Doar te-am împiedicat să aterizezi peste mine. Îmi pare rău. A fost un gest reflex.

Bărbatul îşi strânse mâinile în pumni. Fața lui, deja roşie, deveni şi mai roşie. Nova suspină. Cunoştea semnele. Din clipă în clipă…

Bărbatul se apropie şi aruncă un pumn drept puternic, direct în fața lui Nova. Acesta îşi întoarse capul, îşi ridică mâna stângă pentru a devia puțin pumnul şi, cu palma deschisă a mâinii drepte, îl lovi pe atacator în tâmpla stângă, amețindu-l.

Înainte ca individul să poată face mai mult decât să clipească, Nova schimbă poziția mâinilor şi îşi lovi podul palmei stângi în tâmpla dreaptă a adversarului.

Bărbatul căzu din nou, nu inconştient, dar nici prea departe.

— Ai terminat, sergent? se auzi o voce moale din spatele lui.

Nova îl simțise, mai degrabă decât îl văzuse, pe paznicul masiv venind din partea sa dreaptă.

— Cred că da.

Nova se întoarse pentru a-l găsi pe bodyguard în fața lui.

— *Teräs käsi*, spuse bodyguardul.

Nu era o întrebare.

— Da.

Omul mare aprobă din cap.

— Linie înaltă, mişcări în oglindă… Drăguț. Eu sunt Rodo.

— Nova Stihl.

Trecură câteva bătăi de inimă.

— Ai întârziat un pic să ajungi aici, spuse Nova.

— Nu chiar. Te-am văzut cum te mişcai. Nu credeam că vei avea nevoie de ajutor.

Rodo se uită în jos la bărbatul amețit.

— Şi ai vrut să vezi.

Rodo ridică din umeri.

— Sigur. Tu n-ai fi vrut?

Nova râânji.

— Oh, ba da.

Râânjetul lui Rodo se potrivi cu al lui.

— Următoarea bere e din partea mea.

— Cred că am terminat de băut.

— Da, de asta m-am oferit. Făcu o pauză, apoi adăugă: E un tip care predă *teräs*

käsi la eşaloanele inferioare.

— Ăsta aş fi eu.

— Aş putea să trec pe acolo?

— Mi-ar plăcea asta. Eşti binevenit oricând.

Rodo se aplecă şi, cu ceea ce părea aproape fără efort, îl ridică în picioare pe bărbatul care încă era confuz.

— Ce-ai zice să încheiem seara şi să mergem acasă, prietene?

Omul aprobă din cap.

— Da. Sunt foarte obosit. Ce s-a întâmplat?

— Te-ai împiedicat.

— Oh, uau.

Nova Stihl aşteptă până când Rodo avu beţivul bine în mână înainte să se aşeze din nou. Observă că ceilalţi soldaţi de la mese se uitau la el cu o anumită cantitate de... *ceva*... pe feţele lor. Mirare? Uimire? Respect? Frică?

Toate cele de mai sus, probabil.

— Următorul rând e din partea mea, spuse Nova. Să sărbătorim uniunea dintre sergentul Dillwit şi biata lui logodnică ghinionistă.

Bărbaţii râseră şi acesta fu sfârşitul.

* * *

Memah Roothes pregătea o băutură formată din zece straturi de lichid de culori diferite, şi era nevoie de o anumită precizie pentru ca lichidele să nu se scurgă unele în altele. Ea le turnase pe primele şapte într-un cristal cilindric la fel de lung şi de gros ca antebraţul lui Rodo. Ultimele trei straturi erau cele mai dificile, dar atâta timp cât îşi menţinea mâna stabilă, se descurca. Era o *durere în fese* să manipuleze diferitele densităţi, dar preparatul, care avea să servească patru persoane, costa cincizeci de credite, aşa că merita cele cinci minute necesare. Când termină, Memah se dădu în spate şi se uită la băutură. Perfect.

Rodo apăru la capătul barului în timp ce droidul servitor ridica băutura, numită, dintr-un motiv pe care Roothes nu-l înţelesese niciodată, *O plimbare în Pădurea Phelopeană*, şi plecă cu ea.

— Bună treabă, spuse el.

— Mulţumesc. Şi tu la fel. Am observat că nu l-ai dat afară pe sergent?

— Nu. Autoapărare pură. Aş fi făcut la fel.

— A învins destul de repede.

— Da. Tipul e un luptător foarte bun, de clasa unui sistem solar, foarte uşor. Nu mă aşteptam să găsesc pe cineva ca el aici în mijlocul pustietăţii.

— De ce nu? E o navă de război, nu?

— Da, dar cei cu adevărat buni sunt fie pe câmpurile de ucis folosind chestia aia, fie în civilizaţie învăţându-i pe recruţi. Primul e în regulă, al doilea e o risipă. Aici, e doar neobişnuit.

Memah scutură din cap.

— Bărbaţii. Mereu cu violenţa. Vrei să faci câteva runde cu tipul ăsta, nu-i aşa?

Rodo rânji.

— Nu m-ar deranja. Dacă vrei să rămâi ascuţit, trebuie să te perfecţionezi împotriva celor mai buni pe care îi poţi găsi. Doar o competiţie amicală. Nimeni nu este

rănit – ei bine, nu este rănit prea rău.

Memah scutură din nou din cap, iar Rodo se îndepărtă.

Chiar dacă era ocupată, îl zări pe *Ochi Verzi* stând într-un colț şi sorbind o bere. Acesta era un bărbat interesant. Un Zelosian, spusese el; o specie pe care nu o mai întâlnise până atunci. Ea navigase puțin pe HoloNet, căutând date generale despre specia lui, şi găsise surprinzător de puține. Păreau să fie un amestec genetic ciudat de plante şi animale, incapabili să se încrucişeze cu alți umanoizi – nu că ar fi fost prea îngrijorată de asta, pentru că nu vedea o nevoie urgentă de a face *pui* în viitorul ei.

Îl găsea ciudat de atrăgător. Da, avea un zâmbet uşor şi o manieră relaxată, plus că nu era greu de privit, dar era mai mult decât atât. Era un fel de... rezonanță, dacă acesta era cuvântul potrivit. Ca şi cum s-ar fi cunoscut de mult timp, deşi se întâlniseră de curând. El pretindea că este un antreprenor cu succes moderat, dar orice ar fi fost, nu era asta. Îl pusese şi pe Rodo să facă nişte verificări despre el şi, în ceea ce priveşte această stație, nu exista nicio persoană numită Celot Ratua Dil.

Ceea ce însemna că era un fel de pungaş, care lucra pe ascuns, iar inima ei se scufundase când aflase asta.

Îşi scutură capul în timp ce umplea o jumătate de duzină de căni cu piure negru de alge Mon Calamari şi se gândi, nu pentru prima dată, la întrebarea: *De ce nu pot găsi un bărbat decent, muncitor, obişnuit, care să vrea să îmbătrânim împreună?* De ce era mereu atrasă de băieții răi, de cei fără două credite cinstite care să se frece împreună în buzunarul lui, de cei fără perspective reale?

Memah suspină în timp ce pregătea încă o băutură. Ah, păi... dacă nu s-ar fi sărutat cu băieți răi, nu s-ar fi sărutat deloc. Nu că ar fi avut parte de prea multe săruturi în ultima vreme.

Ea puse băuturile pe tejghea.

— Comanda! spuse ea.

Droidul servitor veni să ia tava.

Ei bine, avea să rămână blocată aici încă un an şi ceva înainte de expirarea contractului ei. Poate că *Ochi Verzi* o putea ajuta să treacă mai uşor timpul.

Capitolul 36

Simulatorul Superlaserului, Sectorul Theta, *Steaua Morții*

Maistrul-şef subofițer Tenn Graneet fusese asigurat că macheta camerei de control a bateriei superlaserului era o replică exactă a celei încă neterminate, până la ultimul nit. Fiecare funcție care urma să se regăsească în arma supremă care urma să funcționeze în curând era reprodusă în simulator. Echipa de artilerişti îşi petrecea ore întregi antrenându-se la consolele machetei, programând în creierele lor complicata procedură de tragere, astfel încât, atunci când camera de control reală devenea operațională, trecerea să fie la fel de uşoară ca şi cum ai cădea de pe o *bantha*.

Ceea ce era un lucru bun, pentru că bateria superlaserului nu era o instalație simplă. Era, de fapt, mult mai complexă decât orice control al armelor de pe orice navă din Marina Imperială pe care Tenn o întâlnise vreodată. Erau bancuri de întrerupătoare luminoase cu coduri de culoare pentru fiecare dintre cele opt subraze afluente; monitoare suprapuse în jurul peretelui care arătau fiecare funcție a reactorului şi generatorului de hipermaterie; citiri ale senzorilor din inima reactorului către amplificatoarele de câmp, inductor, puțul fasciculului... luate toate la un loc, făceau ca cea mai mare armă a unui Distrugător greu să pară o jucărie de copil. Fiecare componentă trebuia să fie reglată şi focalizată cu precizie. Dacă magnetul principal de focalizare a fasciculului era deplasat cu un nanometru, fasciculele afluente nu se uneau şi existau şanse mari să se producă explozii de dezechilibru în puțul fasciculului dacă afluenții nu erau pulsați exact la momentul potrivit şi în ordinea potrivită. Tehnicienii şi inginerii aveau tendința de a ignora această posibilitate ca fiind prea mică pentru a-şi face griji. O şansă la o sută de milioane, spuneau ei. Tenn nu înghițea asta. Când era vorba de ceva atât de potențial letal, nicio şansă nu era suficient de mică. Era adevărat că existau sisteme automate de siguranță, dar Tenn – şi orice Maistru-şef care se respectă – avea încredere în ele le fel de mult pe cât putea merge prin vid. Unii dintre acei ingineri trăiau atât de sus într-un *skyhook*, dincolo de nori, încât uitaseră cum arăta pământul. Dacă proiectantul unei arme nu era dispus să stea lângă ea când era testată, ei bine, nici Tenn nu vedea vreun motiv să fie acolo.

Declanşarea unui astfel de monstru nu era ca şi cum ai apăsa pe butonul de tragere al unui blaster. În cel mai bun caz, ar dura cincisprezece sau douăzeci de secunde de la comanda de tragere până când raza principală era gata să fie dezlănțuită, iar ei nu se apropiaseră încă de acel moment. Jumătate din timp, în simulările de tragere, nu reuşeau să echilibreze armonicile de fază suficient de mult pentru a trage raza principală. Şi chiar dacă inelul magnetic ar fi fost stabilizat cu precizie, ar fi fost suficient ca unul dintre afluenți să devieze doar cu un microhertz în afara fazei, iar celelalte s-ar fi desincronizat la rândul lor. Rezultatul ar fi fost o explozie de reacție de-a lungul puțului fasciculului şi înapoi la reactorul principal, care ar fi transformat stația de luptă într-un nor de plasmă incandescentă în mai puțin de o singură bătaie de inimă, iar Imperiul îi va mulțumi foarte mult familiei tale pentru sacrificiul tău.

Asta nu avea să se întâmple sub supravegherea lui, jurase Tenn. Până când bateria propriu-zisă va fi operațională, Tenn se aştepta ca echipa sa să ruleze programul fără probleme, ca lubrifiantul pe o placă lustruită de *densecris*.

Dar nu ajunseseră încă acolo. Nici măcar la un parsec aproape. Din fericire, aveau destul timp să exerseze. Echipajul, din care Tenn furase jumătate din vechea sa unitate cu ajutorul noului său Comandant, era destul de isteț, dar era nevoie de doisprezece oameni care să lucreze la baterie pentru a aprinde cum trebuie tunul cel mare şi a-l face să tragă, şi fiecare dintre ei trebuia să îşi îndeplinească rolul perfect. Nu exista nicio marjă de eroare. Până acum, în prima duzină de încercări, reuşiseră să lanseze raza primară de cinci ori într-un minut de la ordin. O dată le luase două minute, iar de patru ori nu reuşiseră deloc să focalizeze corect afluenții, rezultând eşecuri complete de tragere. O dată, computerul înregistrase o mică zdruncinătură târzie a fasciculului, care ar fi dus la oprirea automată a alimentării cu energie primară pentru a evita avariile, ceea ce însemna că ar fi durat o oră să se reactiveze pentru secvențierea aprinderii. Şi nu ar fi fost o treabă încântătoare, să recalibrezi totul cu bateriile de teren ale unei baze Rebele, care aruncau salve de energie în tine?

Pe lângă problemele reale, mai fusese simulată şi o defecțiune majoră de funcționare, cu raze multiple şi faze disarmonice. Teoretic, computerul ar fi putut să oprească totul la timp, dar Tenn credea că acel raport era optimist. Într-o situație reală, cu o armă la putere maximă, asta ar fi transformat mai mult ca sigur o mulțime de ființe, echipamente şi orice altceva în ioni sfârâitori care se îndreptau spre marginile galaxiei.

— În regulă, băieți, să vedem dacă putem să o facem bine de data asta. Vreau totul ca la carte şi curat. Porniți întrerupătorul greşit şi veți lucra în bucătărie timp de o săptămână. Dacă sunteți prea lenți cu balansul de fază, ar fi bine să vă puneți nişte dopuri de nas, pentru că veți freca compactoarele de gunoi până vor străluci. Dacă scăpați citirea inductoarelor, vă veți trezi curățând cu lopata țarcurile pentru animale până când veți mirosi ca la capătul sudic al unui puț care urcă spre nord. Ne-am înțeles?

— Da, *Şefule*! veni corul de răspunsuri.

— Spuneți din nou, că nu v-am auzit!

— Da, *Şefule*!

Zâmbi sub casca de protecție, apoi făcu o grimasă când un firicel de sudoare îi intră într-un ochi. Casca i-ar fi fost mai puțin decât inutilă dacă arma ar fi explodat, dar putea fi un dispozitiv de tortură grozav pentru interogarea spionilor adevărați.

Adevărat, politica Marinei era ca artileriştii să le poarte, dar oricine ar fi proiectat acele găleți negre nu ar fi trebuit să le lase pe cap o tură întreagă. Acestea nu făceau decât să îngreuneze munca, restricționând vederea periferică şi garantând, în esență, că îți petreci cea mai mare parte a turei lovindu-te cu capul de țevi, lonjeroane, pereți etanşi şi altele asemenea. De asemenea, erau fierbinți şi sufocante. Tenn era destul de sigur că acel *cap de cizmă* le proiectase pentru aspect şi nu pentru funcționalitate.

Când nu era nimeni prin preajmă, îi lăsa pe oameni să-şi scoată căştile şi să respire un pic, dar, dată fiind natura acestei baterii de simulare, trecea mereu câte un ofițer obişnuit pe acolo ca să se holbeze.

— Avem ordin să începem aprinderea primară, spuse el. Începeți... acum!

Apăsă pe controlul cronometrului şi privi secundele trecând în timp ce începea corul de rapoarte:

— Nivelul reactorului de hipermaterie sută la sută. Alimentările de pe afluenții de la unu la opt sunt curate...

— Amplificatorul primar de putere este online...

— Amplificatorul de câmp de tragere este verde...

— Am pornit alimentarea generatorului de hiperfază cu inducție...

— Câmpurile puțurilor fasciculelor tributare sunt aliniate...

— Generatorul de câmp de ochire este pornit...

— Magnetul de focalizare a fasciculului primar este la gauss maxim...

Tenn urmări cronometrul. Până aici, totul era bine. Dar apoi:

— Avem o reținere pe afluentul cinci. Repet, avem portocaliu pe T-5! Disarmonie în afluent.

— Repară-l, domnule! spuse Tenn. Se uită înapoi la cronometru. *Douăzeci şi patru de secunde*... Pune-l la punct, acum!

Tehnicianul T-5, transpirat, bătu pe butoane, mişcă glisierele şi pivotă manetele de schimbare.

— Rearmonizare... se aplatizează în cinci, patru, trei, doi... T-5 este curat, suntem gata pe T-5!

Tenn îşi scană bordul. Ultima lumină portocalie se stinse, iar toate erau verzi. Apăsă butonul de siguranță de pe schimbătorul de deasupra capului şi îl trase în jos.

— Aprindere primară reuşită, spuse computerul.

Echipajul aplaudă, iar Tenn zâmbi.

— Treizeci şi opt de secunde. Acesta este un nou record, chiar şi cu defecțiunea, dar putem face mai mult. Îşi scoase casca. Reporniți-l. Dacă reuşim să ne oprim sub treizeci de secunde înainte de schimbul doi sau trei, fac eu cinste cu berea.

Aplaudară şi se apucară de treabă cu voință. Încă o dată, el zâmbi.

Nimic nu părea să motiveze o echipă mai bine decât atracția berii gratis.

Capitolul 37

Simulatorul Şapte, Sectorul Delta, *Steaua Morţii*

Vil Dance zbura ca un om posedat de un spirit neînfrânat, la fel de bine cum nu pilotase niciodată o navă de luptă TIE, foarte bine, ştia clar asta – şi tot nu era suficient. Oricât de mult ar fi sărit sau coborât, atacatorul era chiar acolo, în spatele lui! Nu se putea descotorosi de el – cealaltă navă imitându-i fiecare mişcare ca o umbră imposibilă. *Vil* făcu o oprire dură, dar inamicul rămase în spatele lui ca şi cum ar fi fost sudat de TIE-ul lui *Vil*. Se rostogoli, se ridică pe verticală – şi *coada* era încă acolo.

Încă nu trăsese niciun foc.

— În regulă, mormăi el printre dinţii strânşi. Hai să ardem nişte G, prietene.

Împinse TIE-ul într-o curbă de nouăzeci de grade spre dreapta, aproape leşinând din cauza forţei de gravitaţie copleşitoare, în timp ce suporta cel puţin patru G. Iar misterioasa navă de vânătoare neagră nu numai că îl egala, dar făcea să pară uşor. *Vil* aproape că îşi auzea *nemesisul* din spatele lui căscând. Dacă reuşea să se elibereze suficient de mult încât să se întoarcă, cel puţin ar fi putut reuşi o manevră de ultimă instanţă pe care piloţii o numeau MA: *Murim amândoi*. L-ar fi luat pe ticălos cu el.

Dar era prea târziu pentru asta. Brusc, tunurile ionice ale urmăritorului său se aprinseră. Lumina albă umplu carlinga şi, în timp ce îl orbea pe *Vil*, acesta auzi:

— Nava ta a fost distrusă.

Vocea simulatorului de zbor nu trebuia să aibă nicio inflexiune, dar *Vil* era sigur că auzea un ton îngâmfat de *Te-a prins!*

— Simulare încheiată, spuse *Vil*.

Era dezgustat de el însuşi. Holoproiecţia se stinse, iar el se lăsă pe spate în scaunul de control şi suspină. Crezuse – *sperase* – că artele marţiale pe care le studiase ar fi făcut diferenţa. După câteva luni de cursuri, simţea că era mai iute. Şi era adevărat, îşi dăduse seama când se uitase la citiri; cronometrele îi verificaseră timpul de reacţie. Era mai rapid. Dar nu îndeajuns de rapid ca să se impună în simulator.

De când murise începătorul Kendo, cu mai bine de o lună în urmă, *Vil* simţea că nu mai era în apele lui. Nu era nimic dramatic – încă mai putea învinge pe oricine altcineva de pe staţia de luptă, fără probleme. Dar tot se simţea mai puţin decât optim. Nu fusese vina lui. Puştiul fusese imprudent. Ajunsese să mestece vid pentru asta şi *Vil* nu ar fi putut face nimic. Dar făcuse parte din *Escadrila Alfa*, şi ca atare, *Vil* se simţea responsabil. Nu mai avusese niciodată un mort în echipa lui. Simţea că trebuia să facă ceva mai mult decât serviciul memorial obligatoriu şi exprimarea durerii către familie prin holomesaj. Dar nu avea idee ce. Ar fi fost ceva dacă ar fi murit în luptă. Dar să plece din cauza unui lucru atât de prostesc ca un exerciţiu de antrenament... era atât de inutil. Erau momente, de fapt, când totul i se părea atât de inutil. Şi aceste gânduri, aceste sentimente, îl tulburau – aproape la fel de mult ca moartea puştiului.

Se înscrisese pentru a fi pilot de vânătoare pentru Imperiu; se imaginase zburând prin cosmos, doborând răufăcătorii în numele a tot ce era drept în galaxie. Dar până acum, singurele morţi pe care le văzuse fuseseră cele ale unui grup de puşcăriaşi evadaţi, care furaseră o navetă, şi ale unui puşti prea încrezut ca să reuşească să trăiască. Nu era chiar aşa cum îşi imaginase el.

— Timpul luptei? întrebă el.

— Două minute, paisprezece secunde, răspunse computerul.

Sprâncenele lui *Vil* se ridicară la asta. Nu i se păruse atât de lung în timpul luptei. Era un record personal în fața simulatorului Colonelului Vindoo Barvel, singurul om care rezistase chiar şi pentru câteva respirații în fața lui Darth Vader. *Vil* se întrebă cum s-ar descurca împotriva unei simulări a lui Vader. Nu că ar fi aflat vreodată; i-ar fi plăcut să-l cunoască pe omul suficient de nebun încât să-i ceară omului în negru să fie scanat şi holografiat în timp ce pretindea că pilotează un TIE.

Îi plăcea sau nu, dar Vader i-ar fi tăiat capul omului cu sabia lui de lux.

Oricum, rezistase două secunde mai mult decât reuşise vreodată până atunci. Poate că până la urmă chestiile alea de luptă corp la corp pe care le preda Stihl aveau un oarecare merit. Se simți un pic mai bine.

— Unde mă situez în clasamentul general?

— Dintre piloții Imperiali în serviciu, eşti pe locul nouăsprezece.

Hmm.

— Din câți?

— Două sute treizeci şi patru de mii şase sute doisprezece.

Bine, deci asta nu era prea rău. Doar optsprezece piloți erau înaintea lui, din aproape un sfert de milion? Cu siguranță nu avea de ce să-i fie ruşine...

Vil suspină. Se lăsă pe spate în scaun.

— Pregăteşte-o din nou, spuse el.

— Simularea începe în zece secunde. Nouă... opt... şapte... şase...

Vil respiră adânc şi apucă mai strâns comenzile.

Biblioteca şi Arhivele, Puntea 106, *Steaua Morții*

Atour se chinuia de aproape o oră cu o problemă de recuperare a datelor când îşi dădu seama că cineva stătea în spatele scaunului său. Se încruntă şi se întoarse, gata să îl pedepsească pe cel care intrase în sanctuarul biroului său.

Dar cuvintele rămaseră nespuse. În spatele lui, suficient de aproape pentru a-l atinge, se afla un droid, unul dintre noile modele de bibliotecar. Nu avusese ocazia să vadă unul până acum, decât în holocataloguri şi materiale de vânzare. Semăna cu un droid de protocol biped standard, doar că avea o culoare albastru metalic în loc de auriu, cu o strălucire albăstruie a fotoreceptorilor săi. Capul era, de asemenea, puțin mai mare, reflectând capacitatea sa crescută de memorie.

— Da?

— Amiază bună, domnule. Mi s-a ordonat să mă prezint la dumneavoastră pentru misiune.

Ce era accentul ăsta? Părea a fi Coruscanti de nivel înalt. Foarte elegant şi tăios. Nu mai auzise niciodată un droid cu accent până atunci, iar sensibilitatea pe care o transmitea îl făcu pe Atour să-şi ascundă un zâmbet.

— În ce calitate?

— Bibliotecar, domnule. Sunt aici pentru a vă asista în orice mod considerați inspirat.

Inspirat. Nu era o combinație de cuvinte pe care o auzeai de obicei din vocabularul unui droid. Sau al oricui altcuiva, de altfel. Uneori, Atour credea că era ultimul om cu educație clasică din galaxie.

— Trimis de cine?

— Amiralul de sector Poteet, domnule.

— Înțeleg. Şi numele tău?

— Eu sunt modelul P-RC-3.

— Nu, nu, nu numărul modelului tău. Numele tău.

— Nu am nume, domnule. Tonul *lustruit* părea cumva dezaprobator. Sunt droid.

— Cine te-a programat?

— Programul meu principal a fost instalat de Lordul Alferon Choots Bemming, proprietarul şi directorul operațional al *Bibliotron Systems*.

Ah.

— Pe Centrul Imperial.

— Da, domnule.

Din nou subtextul subtil, care reuşea de data asta să sugereze: *Unde altundeva?*

Atour auzise, desigur, de Lordul Alferon, inventatorul amator şi moştenitorul averii *Bemming Shipping*. Familia deținea una dintre cele mai mari biblioteci private de cărți pe hârtie din galaxie, mai mult de şapte milioane de volume, unele datând din *Epoca de Aur*. Lordul Alferon era atât de bogat încât ar fi putut cumpăra o planetă, să o acopere până la genunchi cu bijuterii şi metale prețioase, iar apoi să folosească arma apocaliptică de pe această stație de luptă pentru a o distruge fără să facă vreo zgârietură notabilă în vistieria sa. Era, de asemenea, un fel de *tinichigiu* şi deținea o companie de proiectare a droizilor, unde îşi petrecea o mare parte din timpul său personal. Atour se gândi cu nostalgie la biblioteca omului bogat. Erau oameni care ar fi ucis să lucreze acolo, iar el era în fruntea lor. Şapte milioane de cărți. Suspină.

Făcea să te doară inima.

— În regulă, atunci. De acum înainte, vei răspunde la numele de *Persee*. Dacă nu ai vreo obiecție?

— Nicio obiecție, domnule.

Fusese tonul droidului puțin mai rece? Ei bine, dacă da, era chiar păcat.

— Bine, spuse Atour. Acum vino aici şi fă-te util. Există un blocaj în acest sistem de acces, aici... Arătă spre holoecran. Şi vreau să fie eliminat. Găseşte o cale.

— Foarte bine, domnule. Asta e tot pentru moment?

— Este suficient, îmi imaginez. Cât timp crezi că va dura?

Droidul făcu un pas în față şi atinse câteva comenzi de pe holoconsolă, apoi privi cum un şir de cuvinte şi numere defilau atât de repede încât niciun om nu le-ar fi putut citi. După câteva secunde, atinse un al doilea control. Alfanumericele se opriră, iar droidul rămase acolo în tăcere. Atour număra încet până la cinci.

— Ai de gând să-mi dai o estimare a timpului necesar pentru a elimina blocajul?

— Inutil, domnule. Problema a fost eliminată.

— Serios? clipi Atour.

— Desigur, domnule. Vă mai pot fi de folos cu ceva?

Atour zâmbi. Un asistent competent! Ce minunat! Mai bine un singur droid care ştia ce face decât mai multe ființe organice bâlbâite.

— Nu, cred că e suficient pentru moment. Mulțumesc, *Persee*. Apreciez asta.

— Aceasta este funcția mea, domnule. Doriți un ceai în timp ce îmi stabiliți următoarea sarcină? Am verificat magaziile bucătăriilor şi vă pot oferi o gamă de *Jasper Manellan*, *Kosh*, *Fruct Albastru Kintle*...

Acum Atour Riten râdea cu voce tare. Poate că acest post nu va fi atât de împovărător până la urmă.

Capitolul 38

Cala de Andocare 35, Distrugătorul *Neintimidatul* de *Clasă Imperială*

Amiralul Motti era mulțumit că Amiralul Helaw făcuse o treabă atât de bună cu *Neintimidatul*. Era o navă veche, aflată în linie cu un deceniu înaintea oricărei alte nave din această parte a galaxiei şi, în ciuda acestui fapt, strălucea ca o monedă de credit nouă şi lustruită. Toate sistemele erau în ordine, iar Helaw, care urma să se pensioneze imediat ce acest proiect era finalizat, era de şcoală veche, un om care îşi câştigase rangul pe frontul unei duzini de bătălii majore. Când armele începeau să funcționeze, îți doreai un om ca el care să-ți păzească spatele – ar fi încasat proiectilul în propriul piept înainte să-i permită să te lovească din spate.

În timp ce cei doi bărbați mergeau pe coridor spre dana de andocare unde aştepta crucişătorul uşor al lui Motti, discuția lor era simplă şi informală.

Se cunoşteau de mult – Helaw fusese Căpitan pe *Furtuna Ionică* atunci când Motti fusese avansat la gradul de prim Locotenent. Faptul că Motti făcuse în cele din urmă un tur de birou pe Centrul Imperial şi îşi făcuse contactele care îi permiseseră să treacă pe lângă fostul său Comandant vorbea despre ambiția şi inteligența sa în astfel de chestiuni. Lui Helaw nu-i plăcuse niciodată politica, chiar dacă Motti încercase să-l intereseze. Bărbatului mai în vârstă pur şi simplu nu-i păsa – tot ce voia să facă era să-şi scoată nava şi să *afume* inamicul, şi era la fel de bun la asta ca orice om din marină.

Motti ştia că a-i atribui un birou ar fi fost o risipă, chiar dacă ar fi fost un Moff formidabil, dacă ar fi vrut să meargă pe acea cale. Cu mult mai bun decât Tarkin, ale cărui abilități politice erau superioare celor ale lui Motti, dar a cărui înțelegere a strategiei şi tacticilor de lucru era mult inferioară celei a lui Helaw.

— Deci crezi că acest tanc mare de stație pe care îl construieşte Wilhuff merge bine?

— Da. Şi acum că sunt la bord, construcția va merge şi mai repede.

Helaw râse.

— Niciodată nu ți-a lipsit încrederea în tine.

Motti zâmbi în schimb.

— Ştii ce se spune: *Uneori greşesc, dar niciodată nu mă îndoiesc*.

— Eu încă mai cred că pune prea multe icre într-un singur coş.

— Haide, Jaim, ai văzut specificațiile, chiar dacă nu ar fi trebuit. Stația este o fortăreață. Are mai multe arme decât o flotă şi o armă care va sparge lumi de parcă ar fi nuci *wuli* coapte. Nimic din ce pot arunca Rebelii asupra ei nu o va încetini cu mai mult de un metru. Nimic din ce avem noi nu o va opri. Orice altceva ar putea fi, ideile lui Wilhuff în această privință sunt solide. Rebelii nu vor putea fugi suficient de repede, iar dacă putem distruge planeta de sub ei, unde se mai pot ascunde?

— Poate.

Erau aproape de punte. Motti se întoarse să se uite la fostul său Comandant.

— *Poate?*

— Ți-am vorbit vreodată despre Locotenentul Pojo?

— Nu cred.

— Acum treizeci şi cinci, patruzeci de ani, Kan Pojo era ofițer de poligon şi instructor de arme mici pe nava de antrenament *Aparentul*. Era campionul flotei cu orice armă pe care o puteai purta – carabină, puşcă de lunetist, armă laterală. Putea folosi un pistol blaster ca să culeagă muşte de pe un perete la zece paşi. Nu am văzut niciodată un om care să tragă la fel de bine ca el. Era straniu.

— Uh-huh.

Motti rezistă impulsului de a căsca. Îl admira şi îl respecta pe Jaim Helaw ca pe puțini oameni, dar bătrânul soldat nu se grăbea când începea să spună o poveste.

— Am dat peste nişte probleme în Vergesso – pirații preluaseră o lună. Am fost trimişi să îi învățăm ce greşeli au făcut.

Motti aprobă din cap.

— Şi?

— Pojo a vrut să intre în luptă. A fost o treabă foarte strânsă: singurul oraş de pe lună era o cupolă – vorbim de un labirint de alei şi străzi înguste. Nimeni nu putea folosi arme mari, pentru că orice ar fi mai mare decât o puşcă blaster putea rupe domul. Aşa că ce a gândit Comandantul: *De ce nu?* Eu făceam un tur ca adjunct naval, iar Pojo a fost repartizat în echipa noastră. Aşa că am coborât, am accesat domul şi am început să vânăm piraților. Erau o adunătură de şobolani, poate o sută, o sută douăzeci dintre ei, dar răspândiți. Echipa noastră a dat peste un grup de pirați, în jur de douăzeci şi cinci, şi am început cu toții să ne împuşcăm. Pojo îi dobora, în stânga, în dreapta şi în centru, ca pe nişte ținte la poligon. Singurul lucru pe care l-am văzut vreodată cu care să-l compar este holofilmul ăla vechi cu Phow Ji eliminând mercenarii. L-ai văzut vreodată?

Motti aprobă din cap. Ce soldat nu-l văzuse?

— Aşadar, Pojo a doborât jumătate din grup înainte ca vreunul dintre noi să apuce să ridice arma, folosind doar arma lui de şold – un blaster modificat cu un condensator de mare putere pentru a trage mai multe încărcături decât modelul standard. Supraviețuitorii s-au rupt şi au fugit, iar noi am început să-i urmărim. Pojo şi cu mine am plecat după un grup de patru – trei oameni şi un Rodian, cred. Pojo rânjea ca o *pisică de nisip* supraexcitată; asta era ceea ce era născut să facă. Piraților nu puteau să tragă, aşa că s-au despărțit. Am plecat după primii doi, iar ei şi-au descărcat armele spre mine, moment în care i-am împuşcat. Apoi m-am întors la Pojo. Îi încolțise pe ultimii doi, ei îşi goliseră blasterele, iar el îl pusese pe al lui înapoi în toc.

— Şi-a pus blasterul în toc?

— Da, ca să le dea o şansă. Erau la şase, opt metri distanță. Aşa că Pojo spune: *Bine, băieți, uite care-i treaba: Atacați, iar dacă ratez, sunteți liberi.*

Motti clătină din cap. Incredibil.

— Aşa că cei doi, gândindu-se că oricum sunt morți, îl atacă. Pojo scoate blasterul personalizat mai repede decât poți crede – mâna lui, arma, erau doar o ceață – tipii ăia nu făcuseră nici doi paşi. Încarcă un cartuş şi îl împuşcă pe pirat între ochi, *zap*! Apoi îl ințeşte pe al doilea pirat, care încă alerga spre el, şi mai trage o dată.

— Lasă-mă să ghicesc: a ratat?

— Nu. Blasterul a făcut scurtcircuit. *Hiss, pop, crackle*. Condensatorul trebuie să se fi supraîncărcat, iar arma a explodat. Pojo o aruncă, se întinde după arma de rezervă – niciun pistolar nu ar purta doar o singură armă, dar până atunci, piratul ajunsese în fața lui. Nenorocitul avea un cuțit. Doar o simplă lamă, nici măcar un vibro, cu o treaptă mai sus decât un cuțit din cremene. Până când am luat ținta şi l-

am împuşcat pe pirat, el îngropase cuțitul în gâtul lui Pojo. Medicii nu au putut ajunge la timp.

Motti zâmbi.

— O stație de luptă de mai multe miliarde de credite nu este chiar un blaster personalizat, Amirale.

— Cu cât o armă este mai complexă, cu atât este mai probabil să aibă defecte, spuse Helaw. Kan Pojo a fost cel mai bun pistolar pe care l-am văzut vreodată, atunci sau de atunci încoace, dar a fost terminat de ceea ce a fost în esență o piatră cioplită atunci când arma lui de ultimă generație a cedat.

— Nu sunt prea îngrijorat de pirații cu cuțite, Jaim.

— Ar trebui să fii, fiule, spuse bătrânul Amiral. Ar trebui să fii îngrijorat de orice.

Crucişătorul uşor al Amiralului Motti, la două sute de kilometri de pupa *Neintimidatului*

Avea bătrânul dreptate? se întrebă Motti. Era greu de văzut cum.

Steaua Morții era un adevărat Super Distrugător, un gigant printre pitici. Desigur, aproape toate fabulele despre giganți aveau tendința de a se încheia cumva cu triumful piticilor. Poate că nu ar fi o idee rea, odată ce s-ar fi întors la bord, să ordone o inspecție detaliată a suprastructurii şi a planurilor. Cei de la întreținere vor urla, dar asta nu conta. La urma urmei, Motti nu ajunsese la rangul său presupunând că totul era aşa cum trebuia să fie. Ca şi cum bătrânul nu fusese doar paranoic.

Dar în situații ca acestea, în care soarta galaxiei depindea literalmente de rezultat, era greu să nu fii paranoic...

Motti încă medita la povestea lui Helaw când Distrugătorul *Neintimidatul* încetă brusc să mai fie cea mai veche navă de linie din acea zonă a galaxiei.

Într-o explozie de foc alb, strălucitor şi tăcut, *Neintimidatul* se rupse în bucăți.

Capitolul 39

Punţile de Comandă, Puntea Principală, *Steaua Morţii*

— Ai fost acolo, spuse Tarkin.

— Nu am distrus-o eu, răspunse Motti.

Tarkin numără în tăcere până la zece. În spatele lui, la o distanță discretă, Daala stătea, prefăcându-se că nu aude conversația lor.

— Ce s-ar fi putut întâmpla?

— Ar fi putut fi un accident, spuse Motti.

— Nu crezi cu adevărat asta.

— Nu mai mult decât credeți dumneavoastră, domnule. Amiralul Helaw era la fel de bun ca orice Comandant din Marina Imperială şi mai bun decât majoritatea. Nu-mi pot imagina că un accident de o asemenea magnitudine s-ar putea întâmpla pe o navă condusă de el.

— *Neintimidatul* era o navă veche.

— Chiar şi aşa.

Tarkin aprobă din cap.

— Mă tem că sunt de acord. Făcu o pauză. Ar fi fost mai bine dacă ar fi fost un accident.

Motti nu spuse nimic, dar Tarkin ştia că omul nu era prost. Înțelesese ce voia să spună.

— Recenta vizită a lui Darth Vader ar fi trebuit să elimine amenințarea sabotajului, continuă Tarkin.

— Aşa am înțeles şi eu. Se pare că nu a făcut-o.

— Dacă aşa stau lucrurile, cred că am putea conta pe o nouă vizită a lui Vader în scurt timp. Nu este cel mai rău lucru care ni s-ar putea întâmpla, dar cu siguranță este o altă povară de care nu avem nevoie, cu construcția aproape finalizată.

— Ne-am putea aştepta la o astfel de vizită, da.

— În timp ce dacă ar fi un accident, pe o navă veche – o supapă de reținere a hipermateriei care avea scurgeri, poate... asta ar fi nefericit, dar de înțeles, şi nu ar fi nevoie ca reprezentantul Împăratului să vină din nou până aici.

Motti se încruntă şi mai mult.

— Ar fi păcat, totuşi, ca un astfel de *accident* să fie pus pe seama lui Jaim Helaw, a cărui memorie va purta pentru totdeauna această pată pe dosarul său, altfel perfect.

— Ar fi păcat. Totuşi, cu Jaim mort, asta nu-l va deranja cu adevărat, nu-i aşa? Şi el nu avea familie.

— Marina era familia lui, spuse Motti.

— Chiar aşa. Iar Jaim era loial până în măduva oaselor. Nu şi-ar fi dorit ca *familia* lui să sufere, nu-i aşa?

Lui Motti nu-i plăcea, asta era clar, dar el era şi un loialist. Nu era nevoie ca Tarkin să-i reamintească de datoria sa. Amiralul aprobă din cap, cu o mişcare crispată, militară.

— Deci. Un accident nefericit şi o singură pată neagră pe o carieră strălucită.

— Nefericit, într-adevăr, răspunse Tarkin. Şi mergem cu toții mai departe.

După ce Motti plecă, Daala veni să stea lângă Tarkin.

— Nu este un pic riscant?

— Nu chiar. Motti este ambițios şi ştie că această stație este calea sa spre măreție. Va fi promovat Moff imediat ce Rebelii vor fi înfrânți şi ar fi o prostie din partea lui să facă scandal în legătură cu asta. Îl plăcea pe bătrân – şi eu am fost destul de ataşat de el – dar nimic din ce putem spune sau face nu-l va aduce înapoi, şi mai bine ca moartea lui să ne servească decât să ne stea în cale. Deci, a fost un accident teribil. Lucrurile astea se întâmplă.

Ea aprobă din cap.

— Dar asta nu rezolvă problema în întregime, nu-i aşa?

El suspină.

— Ai perfectă dreptate, Amirale. Încă mai avem printre noi un trădător care a reuşit cumva să vaporizeze un Distrugător. Trebuie să-i găsim pe cei responsabili, înainte ca Rebelii să-şi poată asuma meritul pentru această acțiune odioasă. Şi prin noi, mă refer la...

— Mine, încheie ea. Crezi că e înțelept? Ar trebui să mă întorc la îndatoririle mele din *Foale*.

— Se vor descurca. Am nevoie de tine aici mai mult decât au ei acolo.

Daala aprobă din cap.

— Bine. Presupun că dacă asta e datoria mea, ce altceva mai e de făcut?

Ea zâmbi, iar el îi întoarse zâmbetul.

— Voi începe imediat, spuse ea.

Tarkin îşi drese glasul.

— Poate că nu imediat. Îmi amintesc că intenționam să discutăm despre alte probleme.

— În intimitatea camerelor tale?

El zâmbi din nou.

— Exact aşa.

Cantina *Inimă Împietrită*, Puntea 69, *Steaua Morții*

Teela Kaarz nu era o mare băutoare. Sigur, mai bea puțin vin la cină, un pahar de băutură din când în când, dar era o beție prea veselă, prea dispusă să fie de acord cu orice dorea cineva doar pentru distracție, iar asta o băgase de mai multe ori în belele. Mai bine să rămână trează decât să aibă de-a face cu regrete mai târziu – avea destule şi aşa.

Dar iat-o aici, în această cantină, ascultând o tânără de pe mica scenă cântând la un instrument cu coarde, ceva clasic şi liniştit, abia audibil peste sunetele clienților care beau, râdeau şi vorbeau. Era aici deoarece câştigase un pariu – unul dintre ceilalți arhitecți se îndoise de capacitatea ei de a reproiecta o sală de mese în funcție de o modificare bruscă a specificațiilor, impusă de faptul că cineva tradusese greşit un sistem de măsurare. În timp ce specificațiile spuneau că suprafața sălii trebuia să fie de nouă sute de metri pătrați, cel care scrisese schița folosise cumva metrul Trogan în loc de metrul standard Imperial, iar diferența nu putea fi făcută să se încadreze în spațiul disponibil, deoarece exista o variație de 25 de procente în măsurători.

Pe vremea când fusese la şcoală, o asemenea eroare ar fi fost de neconceput, dar relația dintre academie şi construcțiile reale era ca de la noapte la zi. Se întâmpla tot timpul. Chiar săptămâna trecută, o navă de aprovizionare automată izbise un depozit

de pe Despayre, distrugând nava în întregime şi jumătate din clădirea pe care o lovise, pentru că cineva setase viteza de decelerare a pilotului automat la centimetri pe secundă în loc de metri. Dacă impactul are loc la o viteză de o sută de ori mai mare decât cea la care ar trebui să se producă, se simte o oarecare diferență.

Vishnare, arhitectul care propusese pariul, îşi ridică paharul în semn de salut, la fel şi celelalte cinci persoane din grupul ei de lucru, iar ea îşi ridică propriul pahar în semn de mulțumire.

Un grup gălăgios intră în cantină chiar atunci, înecând orice toast pe care Vishnare îl avea de oferit, împreună cu muzica. Teela se uită la noii sosiți: o jumătate de duzină de bărbați umani, toți îmbrăcați în uniforme de piloți.

Sorbi puțin din băutură şi puse paharul jos. Piloții erau gălăgioşi, plini de sine şi debordau de încredere excesivă şi aroganță. Se întâlnise odată cu un fost pilot militar care părăsise serviciul şi îşi luase o slujbă de pilot de transport comercial pe lumea ei natală, dar el nu lăsase atitudinea în urmă. *Uită-te la mine*, spunea el, *sunt mult mai bun decât toți ceilalți. Pot să zbor!* Acea relație nu durase mult. Să fii sigur de ceea ce faci era un lucru bun, dar să fii nesuferit în legătură cu asta? Nu prea.

Piloții luară o masă, iar un droid se duse să le ia comenzile.

Teela se uită pe furiş la ceasul ei. Trebuia să mai stea o vreme doar ca să fie politicoasă, dar cum nu prea îi plăceau discuțiile mărunte, de cele mai multe ori avea să stea acolo, să zâmbească şi să-şi servească băutura până când putea să găsească o scuză şi să plece. Avea nişte jurnale pe care voia să le citească, iar camerele aglomerate şi zgomotoase nu fuseseră niciodată spațiile ei preferate. Totuşi, trebuia să parcurgă cursurile de perfecționare şi, deşi prefera să facă asta în propriul ei cubicul, când trebuia să mergi, trebuia să mergi.

Zâmbi, se ridică în picioare şi se îndreptă spre baie.

Era pe cale să se întoarcă la masa ei, când un tip mare, care purta haine de muncitor în depozit, decise să-i ofere ocazia de a se bucura de compania lui. Bărbatul se ridicase brusc în picioare şi îi blocase calea.

— Hei, scumpo, de ce te grăbeşti? Lasă-mă să-ți fac cinste cu o băutură!

Era cel puțin pe jumătate amețit, după mirosul respirației sale şi după mişcarea sa nesigură.

— Mulțumesc, dar am deja o băutură. Trebuie să mă întorc la prietenii mei de acolo.

Teela arătă cu capul spre masa ei, la patru metri mai încolo de locul unde muncitorul se clătina pe picioare nesigure.

— Nu, nu, o să te distrezi mult mai bine aici, la masa mea, 'răguțo.

El râgâi, iar o miasmă pătată de rom îi trecu pe lângă nări. Teela era conştientă că nu era cu totul neatractivă şi, de-a lungul anilor de când pubertatea îi remodelase corpul, învățase destul de bine cum să se descurce cu atenția nedorită.

Uneori puteai să zâmbeşti, alteori puneai puțin oțel în voce, iar de cele mai multe ori le spuneai pur şi simplu că nu eşti interesată. Bețivii nu înțelegeau întotdeauna aluziile subtile, aşa că merse direct:

— Îmi pare rău. Nu sunt interesată.

Se mişcă să îl ocolească, dar el alunecă pe lângă ea şi îi blocă iar calea.

— Nu ştii ce pierzi, scumpo. Sunt cel mai bun!

— Bravo ție. Spune-i cuiva căruia îi pasă.

Ea se întoarse, intenționând să o ia înapoi pe unde venise şi să facă o buclă…

El o prinse de încheietura mâinii în timp ce ea se îndepărta.

— Tu îmi spui *nu* mie?

Tonul îi era cu siguranță mai puțin prietenos acum. Teela își răsuci încheietura, încercând să se elibereze, știind dinainte că asta nu ar fi făcut decât să-l facă pe muncitor să se agațe și mai tare de ea. Avea dreptate. Conversațiile de la mesele din jurul lor încetiniră, în timp ce clienții, majoritatea bărbați și majoritatea la fel de beți sau mai beți decât *prietenul* ei, priveau cu un interes înceţoşat. Muncitorul era la fel de mare pe cât era de beat, ceea ce îl făcea destul de formidabil.

Teela încetă să se mai zbată, pentru că, în acest stadiu, asta era ceea ce voia atacatorul ei. Auzise că paznicul cantinei era rapid și de încredere. Spera să fie așa, pentru că știa din experiențele trecute cât de repede putea deveni urâtă o astfel de situație...

— Oh, uite, spuse o voce de bărbat.

Teela se întoarse. Era unul dintre piloți. Părea să aibă în jur de douăzeci și cinci de ani și, de asemenea, părea că, dacă se antrena din greu și își mânca micul dejun în fiecare dimineață, ar putea avea într-o zi un piept la fel de mare ca gâtul muncitorului.

Grozav, gândi ea. *Un erou. Unde e nenorocitul ăla de bodyguard?*

— Te doare tibia, continuă zburătorul, zâmbindu-i beţivului masiv la fel de viclean ca o clonă proaspăt decantată.

Muncitorul se încruntă.

— Ce mă doare?

Pilotul smuci un șut, o mișcare scurtă și joasă, iar marginea interioară a tălpii bocancului său lovi partea inferioară a piciorului bărbatului mai mare, chiar sub genunchi. Apoi își frecă piciorul pe piciorul bărbatului mai mare și călcă pe laba piciorului.

— Au... *feke*...!

Pilotul își puse mâna dreaptă pe pieptul beţivului și împinse.

Cum celălalt țopăia într-un picior, strângându-și piciorul lovit și țipând, fu nevoie de foarte puțin efort pentru a-l mișca înapoi, unde se așeză greoi în scaun.

Înainte să poată face mai mult decât să clipească surprins, un bărbat foarte mare apăru ca prin minune chiar în spatele muncitorului și puse o mână de mărimea unei labe anterioare de *wampa* pe umărul bărbatului așezat.

— Este vreo problemă aici? întrebă el cu o voce liniștită.

Era o voce plăcută, fără furie în ea, dar care totuși o făcu pe Teela să se gândească la o teacă ce acoperea tăișul unui brici.

— Nu, spuse pilotul. Prietenul nostru de aici este puțin peste limită și se simțea nesigur pe picioare. Doamna și cu mine doar îl ajutam să-și recapete locul în siguranță.

Luptătorul care stătea în spatele muncitorului zâmbi.

— Ah. Ei bine, atunci, bucurați-vă de restul serii. Se uită în jos la muncitorul nedumerit. Și tu tocmai plecai, nu-i așa?

— Ceee?

— Frumos spus. Lasă-mă să te ajut până la ieșire.

Când plecară, Teela îi spuse pilotului:

— Nu vreau să par nerecunoscătoare, dar nu era necesar.

— Când un bărbat pune mâini nedorite pe o femeie, eu cred că este. În cel mai bun caz, e lipsă de politețe; în cel mai rău, e brutalitate. Zâmbi. Apropo, eu sunt Locotenentul *Vil* Dance.

Ea trebui să recunoască faptul că zâmbetul lui era atrăgător. *Stai calmă, fată,* se avertiză pe ea însăşi, dar în ciuda acestui fapt nu putea nega furnicăturile care începuseră să-i apară în stomac.

— Teela Kaarz, răspunse ea. Şi apreciez sentimentul, Locotenente, chiar dacă nu sunt neapărat de acord cu el.

— Aprecierea, chiar şi fără a fi de acord, este cu siguranță mai bună decât o lovitură în ochi. Îmi permiteți să vă ofer ceva de băut?

— Mulțumesc, dar nu. Nu prea sunt băutoare.

— Nici eu, de fapt. Aş prefera să fiu în cubiculul meu, studiind reviste tehnice.

— Serios?

El zâmbi din nou.

— De fapt, nu. Dar sper că dacă mă crezi un tip serios, poate vei avea o părere mai bună despre mine.

Zâmbetul lui era contagios. Teela nu se putu abține să nu zâmbească în schimb.

— Îți merge des asta?

— Să mă prefac că sunt studios?

— Nu, să te prefaci că arunci replici de agățat în felul ăsta.

Acum el râse.

— Oh, îmi plac femeile inteligente şi amuzante. Îşi atenuă puțin zâmbetul. Lasă-mă să-ți cumpăr o cafea sau o *sucosa*. Apă, chiar. Stai şi hai să privim împreună pe aici, pentru ceva timp.

— Nu ştiu…

Ceea ce era o minciună; ştia foarte bine ce voia să facă. În ochii minții ei, mica proiecție mentală a conştiinței şi a bunului ei simț rămaseră cu gura căscată de neîncredere. *Nu-mi vine să cred că te gândeşti serios la asta,* o mustră conştiința.

— Haide. E război, sunt pilot, zilele mele ar putea să se termine în orice moment. Nu te-ai simți mai bine ştiind că mi-am găsit sfârşitul zâmbind la amintirea ta?

Abia ai scăpat de o situație periculoasă cu un bărbat, îi spuse avatarul conştiinței ei, *şi iată-te lăsându-te linguşită de un altul.*

Teela râse la replica lui Dance.

— Voi piloții şi limbile voastre de platină. În regulă. Presupun că nu se va întâmpla nimic.

Conştiința ei îşi ridică mâinile în semn de resemnare şi plecă pe coridoarele gri ale creierului ei.

Când se apropiară de masă, îi văzu pe ceilalți piloți uitându-se la ei. Nu puțini se uitară de două ori, sau mai de aproape, toți fiind vădit impresionați. Apoi se ridicară.

— Hei, *Vil*, spuse unul dintre ei. Trebuie să plecăm. Ne vedem la cazarmă.

Dance se uită la el.

— Eşti sigur de asta?

— Oh, sigur. Um… Zburătorul se simțea evident inconfortabil, iar zâmbetele ascunse ale celorlalți, ca să nu mai vorbim de privirea pe care o primea de la Dance, nu îi uşurau deloc lucrurile. Desigur. Trebuie să… trecem în revistă specificațiile tehnice. Jos, în hangar.

Cei cinci piloți plecară. Teela îi aruncă lui Dance o privire măsurată.

— Ai avut un pariu cu prietenii tăi, spuse ea.

Nu era o întrebare, iar el ridică din umeri.

— Bineînțeles. Primul bărbat care se întoarce cu o femeie câştigă masa. Se vor

duce să vadă dacă şansele sunt mai bune în barul de la nivelul şase. Omul nu are nevoie de o grămadă de tovarăşi care să-i îngreuneze *cursa* dacă are noroc.

— Nu vei fi atât de norocos, Locotenente. Nu în seara asta, oricum.

El afişă din nou zâmbetul acela de mare putere.

— Eşti prea isteață pentru mine, Teela Kaarz. Chiar îmi place o femeie care mă face să mă întrebuințez.

Ea suspină. În niciun caz nu avea să intre în ceva cât de cât serios cu un pilot de marină. În niciun caz. Dar o ceaşcă de cafea nu putea face rău...

Capitolul 40

Cantina *Inimă Împietrită*, Puntea 69, *Steaua Morții*

Memah Roothes era conştientă de faptul că era – ei bine, ca să nu fie prea dură – *blocată*. Ştia că era un semn rău când începea să-i pese ce crede un bărbat nou despre înfățişarea ei. Acțiunile în sine nu păreau cine ştie ce: o uşoară ajustare a posturii, o mică ridicare a sprâncenei pentru a netezi puțin machiajul, o privire rapidă la reflexia ei când trecea pe lângă o oglindă pentru a-şi verifica pozițiile lekkuurilor. Nimic important. Dar ştia. Voia să arate bine şi voia ca Ratua să observe asta.

Nu era prea bătrână, urâtă sau grasă şi nu era proastă. El deja o plăcea – nu puteai să conduci cantine atâta timp cât o făcuse ea fără să poți simți căldura care se degaja de la un bărbat când se uita la tine. Totuşi, senzația de fluturi în stomac pe care o simțea, accelerarea bătăilor inimii şi a respirației – toate astea erau semne rele.

Nu avea nevoie de o nouă complicație în viața ei tocmai acum.

Iar *Ochi Verzi* era cu siguranță asta. În primul rând, el nu exista, conform cu ceea ce găsise Rodo – sau nu găsise – în căutarea sa pe HoloNet, iar asta însemna că era un fel de băiat rău. Putea fi un *băiat rău* legal – un agent sub acoperire pentru Imperiu, să zicem. Sau putea fi un spion Rebel. Sau un fel de infractor…

Dar o făcea să râdă, era iute şi isteț, iar ochii aceia… nu mai văzuse niciodată aşa o culoare. Erau ca un smarald lichid, strălucitori şi atenți.

De aceea, se pregătea.

La capătul barului, o pereche de Maiştri-şefi subofițeri vorbeau despre o presupusă evadare din zona de detenție. Memah îl auzi pe unul dintre ei spunând:

— Din câte am auzit eu, nouă tipi au evadat, dintre care unul era Jedi.

Celălalt subofițer râse.

— Nu-mi place să spun asta, dar Jedii sunt foarte puțini în zilele astea.

— Doar spuneam povestea, Tenn.

— Da, am auzit-o şi eu. Numai că am auzit că erau cincizeci de tipi, toți Rebeli capturați, conduşi de cinci Jedi. Şi au preluat superlaserul şi au început să mărture Distrugătoarele de pe cer. Bineînțeles, tunul cel mare nu e încă operațional. Dacă cineva ştie asta, eu sunt acela. Dar hei, de ce să lăsăm faptele să stea în calea unei poveşti bune?

Primul *Şef* râse şi sorbi din bere.

— Sună aproape ca o simulare, nu-i aşa? O simulare foarte nebunească.

Al doilea Maistru-şef spuse:

— Când războiul ăsta se va termina, punem pariu că povestea va avea o armată Rebelă care aproape va distruge stația? În fiecare acțiune în care am fost, au apărut poveşti de genul ăsta. Un fraier scuipă pe trotuar, până la sfârşitul ciclului se transformă într-o unitate de Rebeli care cuceresc o fortăreață.

Primul râse din nou.

— Da. Urmează să spună că a fost nevoie de *Compania 501* ca să-i doboare.

Ambii bărbați râseră.

Memah zâmbi. Auzise şi ea unele dintre aceste poveşti. Nu înțelegea de ce lumea simțea nevoia să înfrumusețeze adevărul sau chiar să fabrice ceva complet diferit, când

realitatea era prea adesea destul de fantastică.

Se întâmpla să se uite la uşă tocmai când Ratua intră ca şi cum locul îi aparținea. El îi prinse privirea, îi zâmbi şi se îndreptă spre bar. Odată ajuns acolo, o privi de sus în jos în semn de sinceră apreciere.

— Tu, îi spuse el, arăți ca motivul pentru care a început revolta.

Spre uimirea ei, îşi dădu seama că se îmbujorează.

— Ei bine, răspunse ea, tu arăți de parcă ți-ar prinde bine o băutură. Ce să fie?

El râse.

— O să iau ceva neobişnuit.

— Ceea ce înseamnă ce, mai exact?

— Surprinde-mă. Ceva exotic. Destul de scump pentru a justifica faptul că stau aici şi îți ocup barul şi atenția.

— Nu cred că avem ceva care să valoreze atât de mult.

— M-ai rănit. Chiar aici. Îşi puse o mână peste inimă, sau cel puțin acolo unde ar fi fost inima unui om. Iată-mă aici, căutând adăpost, încercând să mă feresc de necazuri...

— Cred că tu eşti un necaz în sine, Ratua, spuse Memah. Probabil că ar fi mult mai bine pentru mine dacă aş sta cât mai departe de tine.

— Probabil, fu de acord el, pe un ton mai serios. Dar unde e distracția în asta?

Ea îi făcu o băutură, una simplă, cu mult alcool şi ceva îndulcitori şi coloranți. Era o chestie puternică. Până acum nu-l văzuse niciodată beat – cel puțin, nu din câte îşi dădea seama. *Trebuie să aibă un metabolism de motor hiperspațial*, gândi ea.

Puse jos paharul lui, apoi îşi puse ambele mâini pe barul din lemn de *pleek* şi se aplecă spre el.

— Distracția începe cu adevărul. Cine eşti tu?

El oftă şi nu spuse nimic timp de câteva secunde.

— Întotdeauna am considerat că adevărul este foarte supraevaluat.

— Totuşi...

— Bine. Luă o înghițitură fortificantă din băutură, apoi spuse: Sunt Celot Ratua Dil, al doilea fiu al Primului Consilier Nagat Keris Ratua şi al soției sale terțiare, Feelah Derin. În ultimul timp, am locuit pe planeta Despayre, unde am fost încarcerat pentru o crimă pe care, de fapt, nu am comis-o – deşi, punând totul în balanță, nu pot pretinde că sunt un cetățean integru.

— Deci nu glumeai înainte?

— Nu.

— Care a fost crima?

— Vinovăție prin asociere. Locul nepotrivit, momentul nepotrivit.

— Şi cum ai ajuns aici?

— Am evadat.

— Serios. Chiar aşa?

— Ei bine, nu te voi plictisi cu detaliile...

— Oh, te rog, plictiseşte-mă. Mă plictisesc atât de rar zilele astea.

— Nu te deranjează că sunt un evadat?

Memah se dădu înapoi şi îşi încrucişă brațele.

— Erai destul de sigur că nu m-ar deranja, nu-i aşa? Altfel nu mi-ai fi spus.

— Speram. Şi ai cerut adevărul.

— Aşa am făcut. Şi mă întreb când îl voi primi.

Ratua studie băutura pentru o clipă, apoi îşi ridică privirea spre ea, iar ea trebui să se crispeze fizic pentru a rezista seriozității din acei ochi remarcabili.

— Acum, dacă îl vrei.

— Ce ai făcut pentru care să fi meritat să fii întemnițat?

— Am fost contrabandist. Printre alte lucruri. Nimic violent.

— Asta e bine.

Ea îi reumplu băutura. El zâmbi spre băutură, apoi la ea.

Zâmbeşte şi foloseşte ochii ăia cât de mult vrei, gândi ea. *Dacă va trebui să te predau, o voi face*.

— Gândeşte-te bine înainte să mai spui ceva, Celot Ratua Dil. Dacă eşti vinovat de vreo crimă împotriva Imperiului, atunci aş putea să-mi periclitez cantina doar vorbind cu tine. Ar fi bine să te întorci şi să pleci de aici chiar acum, pentru că dacă prezența ta este un pericol pentru mine şi pentru mijloacele mele de trai, vei afla de unde şi-a primit numele acest loc.

El se holbă la ea.

— Cred că tu chiar eşti genul de persoană care ar face-o.

Memah aprobă din cap.

— Sunt.

— Bine, spuse Ratua. Dacă nu erai, nu aş fi vorbit cu tine.

Capitolul 41

Sala de Activităţi Recreative 17-A, *Steaua Morții*

Sergentul Nova Stihl era obosit. Cursurile de luptă pe care le preda nu făceau parte din îndatoririle sale obişnuite, iar acum că se răspândise vestea, avea patru sesiuni pline, cu aproximativ douăzeci şi cinci de elevi pe clasă. Fiecare dintre acestea dura o oră şi jumătate, iar în fiecare seară avea două şedințe după terminarea turei. Nu mânca decât după a doua oră, după care se întorcea la cubiculul său, făcea duş şi se culca pe patul de dormit.

Un astfel de program făcea ca ciclurile de lumină şi întuneric să fie încărcate.

Se menținea în formă, dar nu dormea bine. Visele urâte pe care le avusese uneori pe planeta închisoare deveniseră mai frecvente pe stația de luptă, iar unele dintre ele erau extrem de realiste şi violente. De mai multe ori se trezise din somn şi îşi găsise inima bătând cu putere şi cuvertura îmbibată de transpirație.

Nu înțelegea de ce se întâmpla asta. Se gândise să ceară medicului să-i facă un control, ca să se asigure că nu era ceva în neregulă cu creierul lui, dar continua să spere că ieşirile din somn se vor linişti. *Le voi mai da puțin timp şi apoi mă voi duce la medic*, îşi spunea el. Poate că era ceva în aer, vreo urmă de element pe care filtrele nu o opreau. În plus, când avea timp să mai meargă şi la un doctor?

Majoritatea elevilor erau începători; chiar dacă unii dintre ei ştiau să lupte destul de bine, trebuiau să învețe sistemul de *teräs käsi* pentru a-l suprapune peste ceea ce ştiau deja. Existau modele raționale de mişcare, principii, legi, iar acestea erau mai importante decât orice tehnică anume. Nu conta dacă aveai un pumn care ar fi dărâmat un zid dacă nu puteai să-l dai, iar pentru a face asta, aveai nevoie de un sistem care să permită acest lucru frecvent.

Chiar dacă elevii săi erau începători, Nova simțea întotdeauna că învață la fel de mult de la ei pe cât îi învăța. Dacă trebuia să explici ceva unei ființe care nu ştia nimic despre asta, trebuia să o înțelegi destul de bine. Uneori îi ieşeau din gură cuvinte la care nu se aştepta – cuvinte care sunau dure într-un fel în care adevărul esențial pur şi simplu… înflorea brusc, ca o floare de deşert după o ploaie bruscă. Din când în când, lui însuşi nu-i venea să creadă unele dintre lucrurile pe care le spusese. De unde îi venise asta? Nu-şi dăduse seama că erau acolo până nu se auzise spunându-le.

Îşi dădu seama că cineva se afla în fața locului unde stătea el, cu picioarele încrucişate, pe podeaua cu rogojini.

— Divo, ai o întrebare?

Elevul, un manipulator ghebos de ridicătoare de putere care părea suficient de puternic pentru a se ridica singur cu o mână, aprobă din cap.

— Da, sergent. Chestia aia cu distanța. Sunt un pic confuz.

De obicei era un singur elev care punea majoritatea întrebărilor şi, în timp ce ceilalți îşi îndreptau uneori privirile spre tavan şi păreau plictisiți, cel care punea întrebările vorbea de obicei în numele mai multor persoane. Acesta era motivul pentru care Nova răspundea întotdeauna la întrebări cât de complet îi permitea timpul.

— În lupta unu la unu, există patru distanțe, spuse el. Le numără pe degete. Lovituri cu piciorul, pumni, coate, apucături. Nu poți apuca eficient la distanță de un

cot, nu poți da un cot la distanță de pumn şi nu poți lovi cu pumnul la distanță de lovit cu piciorul. Adăugați arme de impact şi modificați distanțele. Un baston îți extinde distanța de lovire cu pumnul până la cea de lovire cu piciorul. Un cuțit îți extinde cotul la distanța de lovire cu pumnul. Dacă nenorocitul are un cuțit în mână, nu-l vrei mai aproape de un pas şi jumătate decât dacă îi faci ceva activ – în acest interval, este prea aproape. De cele mai multe ori, te va prinde cu cuțitul şi e nevoie de o singură dată pentru a-ți strica ziua. Aşa că... hai să vă arăt pasul de intrare pentru a prinde din nou acea distanță crucială...

Exercițiile continuau. Elevii exersau mişcările, iar Nova se plimba prin jur, făcea corecții, le dădea indicații, le spunea când greşiseră şi când aveau dreptate. Îi plăcea să creadă că era un profesor încurajator. Întotdeauna părea să dezvolte un nucleu de clienți fideli, chiar dacă fluctuația printre începători era de obicei destul de bună – mulți oameni doreau să poată ucide pe cineva cu mâinile goale, dar nu doreau să facă lunile sau anii de muncă necesari pentru a-şi dezvolta abilitățile.

Aerul din sala de recreere păru să se schimbe, brusc şi subtil. Nova o simți fără să se uite în jur. Pericolul intrase în cameră. Fără să facă să fie evident, în timp ce ajuta un elev să găsească poziția corectă a mâinii pentru o lovitură, se întoarse uşor.

În picioare, chiar în fața uşii, era Rodo, bodyguardul de la *Inimă Împietrită*.

Nova zâmbi uşor, şi primi zâmbetul celuilalt în schimb. Ora urma să se termine în cinci minute, iar el ştia că sincronizarea lui Rodo nu fusese întâmplătoare. Zâmbetul lui deveni mai larg, precum şi uşor ruşinos. Era obosit, îi era foame şi nu se aşteptase la asta – dar aşa se întâmpla întotdeauna, nu?

Acestea erau condițiile pentru care te antrenai.

Îşi obținuse *Adept – Primul Nivel* după un curs istovitor de două ore, care implicase multă muncă de teren, rostogolire atletică şi luptă. Genul acela de lucruri te epuizau destul de repede. Maestrul său aşteptase ca ora să se termine şi elevii să se îndrepte spre duşurile sonice apoi îl trase pe Nova deoparte.

— Cred că e timpul să dai testul, spusese el.

Adrenalina bruscă îl cuprinsese pe Nova, înlăturându-i pentru scurt timp orice oboseală.

— Serios? Când?

— Chiar acum.

Nova zâmbi la amintirea asta. Testul durase aproape patru ore. Bătrânul îl întorsese cu susul în jos şi pe dos; îl demontase ca pe un droid defect. Şi avusese dreptate să facă asta. La urma urmei, o tamponare pe stradă nu avea de gând să aştepte până când te simțeai cel mai bine. Trebuia să fii gata în orice moment să lupți până la moarte, dacă era necesar. Altfel, învățăturile nu meritau să fie cunoscute.

La sfârşitul şedinței, Nova îşi concedie elevii, dintre care mulți se întrebau, evident, ce caută aici paznicul de la *Inimă Împietrită*. Nova se îndreptă spre locul unde Rodo se sprijinea de zid. *E destul de mare ca să-l susțină*, gândi el.

Ar fi bine să se apuce de treabă; nu devenea mai puțin obosit.

— Deci, spuse el, vrei să facem câteva runde?

Rodo ridică din umerii care se mişcară ca nişte plăci tectonice.

— Nu m-ar deranja. Desigur, dacă *dansul* cu cazurile de caritate te-a obosit...

— Mulțumesc pentru grijă. O luptă uşoară?

Rodo aprobă din cap.

— Mie îmi convine.

Pe vremea când Nova era începător, în general erau permise două tipuri de meciuri de sparring. Antrenamentele grele necesitau îmbrăcarea unor costume voluminoase, căptuşite cu biogel. Chiar dacă gelul era relativ uşor, te încărca cu cel puțin cinci kilograme, ca să nu mai vorbim de încetinirea timpului de reacție şi reducerea considerabilă a razei de mişcare. Un atacator îmbrăcat în costum care te ataca putea să se ferească de o lovitură care l-ar fi doborât pe un luptător neprotejat şi să continue să vină.

La începutul antrenamentului său, Nova învățse să răspundă la întrebarea *sparring uşor sau greu?* cu prima variantă. Bineînțeles, singura diferență dintre cele două era costumul – loveai la fel de tare în *sparringul uşor*, dar, din moment ce ştiai că puteai fi grav rănit dacă făceai o greşeală, erai mai atent.

Nova închise uşa şi o zăvorî.

— Ai nevoie să te încălzeşti?

Rodo scutură din cap.

— Nu. Ai nevoie de un pui de somn?

Nova scutură din cap şi rânji. Apoi merse spre centrul camerei capitonate şi se întoarse cu fața la Rodo. *Teräs käsi* avea o jumătate de duzină de poziții de bază, iar Nova se simțea confortabil cu toate, exersându-le de mii de ori.

Dar, în timp ce Rodo se îndrepta spre el, nu îşi mută picioarele într-una dintre pozițiile defensive. Rămase într-o poziție neutră, cu umerii relaxați, picioarele depărtate la lățimea umerilor şi cu piciorul stâng cu un fir de păr înaintea celui drept. Nu avea rost să-i dea adversarului niciun indiciu cu privire la stilul său până nu începea lupta. Nova ştia că începea cu un dezavantaj. Chiar şi pe lângă faptul că era obosit, mai era şi simplul fapt că Rodo îl depăşea cu douăzeci de kilograme şi era cu aproape un cap mai înalt. Toate celelalte lucruri fiind egale – şi până acum, Nova nu văzuse nimic care să indice că abilitățile de luptă ale lui Rodo erau mai bune decât ale lui – avantajul era întotdeauna al celui mai mare.

Dar Rodo nu ştia despre *Clipită*. Asta probabil îi făcea să fie chit. Probabil…

Rodo se opri chiar în afara acelui *pas şi jumătate*, puțin mai mult decât raza de acțiune a lui Nova. O poziție de doi paşi era prea departe pentru a ataca; apărătorul ar fi avut destul timp să se pregătească. Un singur pas era prea aproape.

Nova îşi menținu poziția. Rodo se învârti în cerc spre stânga lui.

Nova se întoarse, deplasându-se uşor, cu greutatea pe vârfurile picioarelor şi pivotând pe ambele treptat. Îşi îndoi puțin genunchii, afundându-se puțin mai jos.

Rodo îşi mişcă mâinile, făcând cercuri de sus în jos, stânga peste dreapta, apoi le trase mai aproape de corpul său, se aplecă un fir de păr şi fură o jumătate de pas mai aproape. Era o prefăcătorie bună. Această mişcare a părții superioare a corpului te-ar fi făcut să crezi că Rodo se dăduse înapoi, când de fapt se apropiase.

Nova ieşi din poziția neutră într-o poziție laterală şi folosi unghiul pentru a fura înapoi jumătate de pas, păstrând distanța dintre ei. Rodo aprobă din cap.

— Frumos, spuse el.

Nova făcu un pas încrucişat înapoi, piciorul drept în spatele stângului, oferindu-i lui Rodo ceea ce părea a fi o țintă dezechilibrată şi ciudată. Bărbatul mai mare scutură din cap.

— Poate că nu.

Nova făcu un cerc spre stânga, se opri şi pivotă, punându-şi partea stângă în față la aproximativ patruzeci şi cinci de grade. Rodo oglindi mişcarea şi îşi coborî

centrul de greutate cu câțiva centimetri. Deoarece era mai înalt, dacă Nova ajungea în raza lui de atac, Rodo ar fi fost deja acolo. Bodyguardul era un om mare, iar asta, fără îndoială, tindea să-l favorizeze în luptele la distanță. Dar lucra într-o cantină, unde întâlnirile ar fi fost de aproape.

Rodo începu să se clatine uşor, rotindu-şi şoldurile. Nova îşi reprimă un zâmbet. Oare celălalt bărbat credea că poate fi adormit ca un *rikitik* în fața unui *naga*? El nu putea fi păcălit atât de uşor. Ştia că, dacă s-ar fi luptat cu un tip mult mai mare şi mai puternic decât el, ar fi trebuit să aibă unghi, pârghie şi o bază, altfel ar fi pierdut. Nu era vorba atât de îndemânare, cât de fizică simplă…

Rodo atacă, iar Nova abia se feri la timp. Se blestemă că fusese un prost, chiar şi atunci când căzu şi făcu o măturare rapidă cu piciorul. Îşi pierduse concentrarea pentru doar o clipă, şi asta fusese tot ce era nevoie pentru a pierde meciul. Dacă nu ar fi fost abilitatea lui de a simți mişcările celorlalți, Rodo l-ar fi învins. Omul masiv era rapid.

Şoldurile lor se atinseră, lovindu-se ca nişte scânduri, dar Rodo era mai flexibil decât părea. Sări, împiedicând măturăturarea, dar trebui să se îndepărteze suficient de mult încât să nu poată fi lovit în trecere. Nova făcu un pas bâlbâit, îl întrerupse scurt şi ajunse în raza de acțiune. Atacă cu trei lovituri de pumn, înalt, jos, înalt. Nu avea cum să le blocheze pe toate trei, dar Rodo nu dădu înapoi; în schimb, făcu un pas în față şi aruncă o lovitură orizontală cu cotul. Nova o simți că vine înainte ca Rodo să înceapă, o pară cu o mână deschisă şi încercă o blocare.

Rodo contraatacă cu una a sa, apoi ieşi şi se întoarse…

Şi erau din nou acolo de unde plecaseră.

Rodo chicoti, iar într-o clipă se transformă într-un râset, iar Nova i se alătură. Ambii bărbați se îndreptară din ghemurile de luptă şi se relaxară. Timpul efectiv al luptei, Nova îl estimă la treizeci de secunde sau mai puțin.

— Am terminat? spuse Rodo.

— Cred că da, spuse Nova.

Nu avea rost să continue; erau prea egali. Nu exista niciun mascul alfa aici.

— Ai nişte mişcări remarcabile, prietene, îi spuse el bodyguardului.

— Tu ai şti asta, spuse bărbatul mai mare.

Îşi întinse mâna, la fel ca şi Nova.

— De unde ai învățat mişcarea aia falsă cu şoldul? întrebă Nova.

— Lupte pe Changa. Ce zici de măturatul ăla? Aia nu e *teräs käsi* clasic.

— Sera Plinck, cuțit Jalinez.

Rodo aprobă din cap. Îşi dăduseră unul altuia mişcări noi. Un schimb valoros.

Nova îşi dădu seama că îi dispăruse oboseala. Nu avusese ocazia să se joace cu un luptător atât de bun de ani de zile. Era rar, în zilele astea, să dai peste cineva suficient de priceput de la care să înveți.

— Ai văzut vreodată *box Velanarian*? întrebă el.

— Da, versiunea cu *tăietura transversală*. Ştiam cândva un tip care avea ceva măiestrie cu asta. Greu să faci mişcările când ai doar două brațe, dar… Ridică din umeri. Trebuie să mă întorc la muncă. Hai să bem ceva din partea mea.

Acesta, îşi spuse Nova, *ar putea fi începutul unei mari prietenii.*

Capitolul 42

Biroul de Arhitectură, Nivelul Executiv, *Steaua Morții*

Teela Kaarz clipi la bărbatul din fața ei.

— Unde este şeful Wookiee? Hahrynyar?

— I s-a făcut rău, spuse bărbatul. A trebuit să meargă la clinică şi încă nu e destul de bine ca să se întoarcă la muncă. Eu fac tura asta.

— Şi a fost ideea ta să construieşti acest port de evacuare? Ea făcu un gest către holoimaginea extinsă a planurilor stației. Orificiul mult dezbătut, de lângă *polul nord* al şanțului meridian, era clar vizibil.

— Nu, nu a fost ideea mea. E pe planuri.

— Am vorbit cu Wookieeul despre asta.

Bărbatul, un bărbos cărunt care era cu o palmă mai scund şi cu cincizeci de kilograme mai greu decât ea, ridică din umeri.

— Da? Ei bine, îmi pare rău, dar ceea ce i-ai spus nu a fost transmis mai departe. Planurile prevedeau un orificiu de evacuare şi asta mă plătesc să fac, să urmez planurile. Doar dacă nu cumva ai primit o excepție şi ai scris-o?

Dezgustată de ea însăşi, Teela scutură din cap.

— Nu am avut ocazia să ajung să o fac.

El ridică din nou din umeri.

— Nu e vina mea.

Ea aprobă din cap. Era adevărat, nu era vina lui.

— Bine, spuse ea. Ce este făcut este făcut. Dar schimbătoarele de căldură de la etajele barăcilor?

— Nouăzeci şi opt la sută finalizate, până la routere şi condensatoare, şi le vom avea online în câteva schimburi, fără probleme.

Asta era bine, oricum.

— Scările rulante de la *Şase* la *Şapte*?

— Gata. Le putem porni oricând.

— Şi unde este parcul de buzunar de pe *Nouă*?

— A fost amenajat, verdeața a fost semănată, copacii mari şi fioiasele au fost plantați, pompele şi conductele au fost instalate, iar canalele şi iazurile au fost turnate şi fixate. Tot ce ne mai trebuie este ca *Hidrologia* să livreze apa şi energia pentru a le ilumina.

Teela se uită la jurnalul ei de date. Totul venea la timp, iar unele lucruri, cum ar fi micul petic de verdeață de pe *Nouă*, erau chiar înainte de termen. Înlocuitorul lui Hahrynyar păstra cu siguranță fără pată reputația Wookieeului. Bine, deci instalaseră un orificiu de evacuare a căldurii care nu era chiar necesar. Nu încetinise nimic altceva şi cu siguranță nu ar fi dăunat cu nimic prin faptul că era acolo.

De fapt, având în vedere mărimea reactorului şi căldura pe care o va genera la putere maximă, probabil că era mai bine să ai mai multe orificii decât prea puține.

Era întotdeauna o idee bună să greşeşti în plus în privința siguranței.

— În regulă, spuse ea. Doar ține-mă la curent.

— Desigur.

După ce el părăsi biroul, Teela se uită din nou peste program. Partea ei de construcție era la timp şi în buget, e adevărat, dar ea nu era singurul arhitect din proiect şi, aşa cum se întâmpla uneori, cei buni sufereau pentru greşelile celor slabi. Se aştepta să primească oricând un telefon de la şeful ei, care să-i spună că va trebui să reducă costurile sau să accelereze – sau ambele. Nu era nici corect, nici drept, dar dacă puteai să-ți duci sarcina, de multe ori ți se cerea să ajuți pe altcineva să şi-o ducă pe a lui.

— Teela Kaarz?

Teela îşi ridică privirea. Droidul recepționer stătea în uşa biroului ei.

— Da?

— Managerul senior de proiect Stinex îți transmite salutările sale şi te roagă să treci pe la biroul lui oricând îți convine.

Teela încuviință din cap. Ei bine, asta era, exact cum se aşteptase.

— Informează-l că voi trece pe la el peste o oră, dacă e de acord.

Nu era nimic de făcut în privința. Aşa mergeau lucrurile. Apoi observă că droidul era încă acolo.

— Ce este?

— Aveți un apel primit de la un Locotenent Villian Dance.

Teela rânji.

— Transmite-l. Şi închide uşa când ieşi.

În ciuda hotărârii ei, elegantul pilot TIE o fermecase. Era amuzant, deştept şi nu arăta rău. Având în vedere slujba şi statutul ei de administrator, nu avea prea mult timp pentru recreere, iar un bărbat care o făcea să râdă valora ceva.

Ecranul ei înflori cu imaginea lui *Vil* Dance. Acesta îi aruncă un salut jovial, cu două degete pe frunte.

— O tură bună, Lady Teela?

Ea zâmbi.

— Nu prea rău până acum, Locotenente. Sper că a ta merge bine.

— Tocmai s-a îmbunătățit cu o mie la sută.

Frumos, gândi ea. La fel de *frumos* ca suprafața unei stele neutronice.

— Cărui fapt datorez onoarea acestui apel?

— Ah, ei bine, din întâmplare, cunosc pe cineva care cunoaşte pe cineva care este prieten cu bucătarul de la noul restaurant Melahnese care tocmai s-a deschis în zona de restaurante de pe puntea de *Activități Recreative*. Îți place *fodu* în sos de foc verde?

— Este una dintre mâncărurile mele preferate.

— M-am gândit că s-ar putea să-ți placă mâncarea picantă. Pot să ne fac rost de o masă, în tura de noapte. Fac eu cinste.

— Cum îşi poate permite un Locotenent o asemenea bucătărie exotică? Am auzit că e foarte scump să mănânci acolo.

El îi dădu o ridicare de umeri dezarmantă.

— Nu prea ai pe ce să arzi creditele aici, spuse el. Şi cum în orice moment aş putea pleca într-o misiune din care nu mă voi mai întoarce, m-am gândit că ar fi bine să cheltuiesc banii pe ceva care să merite.

Ea râse.

— Cât timp ai de gând să mai *mulgi* această rutină anume?

— Văd că va trebui să încerc altceva, din moment ce eşti o femelă cu inimă rece,

neafectată de perspectiva posibilei mele dispariții. Deci... cină?

Îşi putea vedea conştiința în ochii minții, scuturând din cap. *O să-ți pară rău...*

Dispari, îşi spuse ea în sinea ei.

— Ei bine, trebuie să mănânc, spuse ea cu voce tare. La ce oră?

El îi arătă acel zâmbet de un gigawatt.

— Nouăsprezece?

— Ne vedem acolo.

— Tocmai mi-ai făcut ziua mai frumoasă, Teela.

— Facem tot ce putem pentru a menține trupele fericite.

După ce se deconectă, se lăsă pe spate în scaun, simțindu-se oarecum uimită de sine. N-ar fi ieşit nimic din legătura dintre ei, nu pe termen lung. El era pilot şi – în ciuda bravadei sale ironice – probabil că va fi ucis mai devreme sau mai târziu. Iar ea era o prizonieră care ar fi putut fi luată în considerare după ce stația ar fi fost construită, dar nici acolo nu existau garanții.

Totuşi, era un război în desfăşurare şi trebuia să-ți iei bucuriile de unde le puteai găsi. Când va fi construită, această stație de luptă va fi rezistentă la arme, iar ei i s-ar putea permite să rămână în misiune după ce designul de bază va fi terminat – poate chiar după ce chestia asta va fi gata să se rostogolească şi să treacă peste orice rezistență din calea ei. Ar mai fi avut loc schimbări, atât în proiectare, cât şi în construcție. Faptul că lucra pentru inamic încă o mai tulbura din când în când, dar în mare parte îşi justificase problema. Şi oricum, o slujbă şi un loc unde să doarmă nu erau singurele considerente din viața unei femei. În circumstanțele actuale, era mai bine să ia fiecare zi pe rând şi să se bucure de fiecare cât mai bine.

Iar Locotenentul *Vil* Dance părea să ştie cum să facă viața plăcută.

Coridorul din afara cantinei *Inimă Împietrită*, Puntea 69, *Steaua Morții*

Noua afacere pe care o avea în minte, dacă o ducea la bun sfârşit, l-ar fi lăsat pe Ratua foarte bine aşezat. Era ilegal din punct de vedere tehnic – ceea ce era discutabil pentru că, dată fiind situația lui, tot ceea ce făcea era ilegal din punct de vedere tehnic – dar în acest caz, nimeni nu avea să pățească nimic. Imperiul turna credite în acest proiect ca apa într-un incendiu de pădure; câteva găleți ici şi colo nu i-ar fi lipsit, iar ceea ce era sub atenția lor ar fi rezolvat lucrurile astfel încât el să nu mai fie nevoit să muncească pentru o vreme.

Se simțea destul de bine, în general, în timp ce mergea încrezător pe coridorul uşor curbat spre zona de recreere. Se gândea la planurile sale în drum spre Memah Roothes, cea mai frumoasă şi mai interesantă femeie pe care o întâlnise în... ei bine, dintotdeauna. Cantina era chiar în față, pe coridor, la vreo sută de metri, când ieşi bodyguardul, Rodo. Ratua începu să strige şi să salute, dar apoi, la o jumătate de pas în spatele lui Rodo, un al doilea bărbat ieşi din cantină. Îi luă o secundă să-l localizeze pe cel de-al doilea individ, contextul şi împrejurimile fiind complet diferite față de ultimul loc în care îl întâlnise Ratua. Când o făcu, un fior îl cuprinse ca un strop de azot lichid. Era sergentul Nova Stihl, acelaşi om pentru care participase uneori la demonstrații de arte marțiale în *Oraşul Spintecătorilor*.

Fără să piardă pasul, Ratua intră pe uşa alăturată, într-un magazin de îmbrăcăminte feminină, rezistând impulsului de a porni motoarele hiperspațiale. Se prefăcu că parcurge rafturile cu selecții şi priveşte holomanechinele. În timp ce făcea asta, simțea cum frica îi răscolea stomacul, ca o *dianoga* despre care se zvonea că

infesta nivelurile de jos. Stihl era un om cumsecade, dar nu exista nicio îndoială cu privire la loialitatea lui, şi nu era față de prizonierii evadați.

Un droid apăru, echilibrat giroscopic pe o singură roată.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule?

Calmează-te!

— Am nevoie de ceva, ăă, festiv pentru o prietenă.

— Specia?

— Twi'lek.

— Tonul pielii?

— Um, verde-albăstrui.

— Cât de festiv, domnule?

— Oh, ştii tu. Foarte.

— Pe aici. Avem o selecție de haine Twi'lek în coordonatele corecte de culoare. Ceva din *mătase hisp*, poate? Robe de dormit? Mini lenjerie de corp.

Ratua îl urmă pe droid până în spatele magazinului. Nu mai erau alți clienți sau angajați pe acolo. În fața magazinului era o vitrină şi tot ce voia era să se asigure că este cu spatele la ea. Nu îi acordă prea multă atenție droidului care ținea în mână ceva peliculat şi aproape transparent pentru inspecție.

— Da, da, e drăguț. Ce altceva mai ai?

Mintea lui se învârtea. Nu se aşteptase să vadă pe cineva cunoscut aici. Niciunul dintre colegii săi prizonieri nu avea şanse să se plimbe singur prin stație şi care erau şansele să fie transferat aici unul dintre puținii gardieni pe care îi cunoscuse personal pe lumea închisoare?

Se pare că mult mai mari decât se aşteptase.

Când te gândeai la asta, avea sens. Ar fi avut nevoie de gardieni pe stație, pentru că într-un loc atât de mare cum devenea acesta ar fi apărut cu siguranță infracțiuni, chiar dacă nu ar fi fost mai mult decât marinari care se îmbătau şi făceau dezordine.

Şi asta nu ar fi singura problemă. Dacă pui un milion de ființe într-un spațiu închis, chiar şi unul atât de mare ca *Steaua Morții*, o să fie un număr destul de mare de probleme. Disciplina militară nu era cel mai uşor lucru sub care să trăieşti, plus că mai erau şi toți contractorii civili. Da, cu siguranță aveau nevoie de centre de detenție şi gardieni, şi cine erau mai buni decât nişte tipi care aveau experiență practică pe o planetă plină de criminali adevărați?

Bine, deci era rezonabil. Dar nu asta era problema. Dacă Stihl îl vedea, era terminat, fără îndoială. Iar asta avea să pună cu siguranță piedici capacității sale de a o curta pe Memah. Nu putea risca să intre în cantină dacă, aşa cum bănuia, Rodo şi Stihl deveniseră prieteni. Cu siguranță nu era surprinzător – având în vedere *dragostea* lor comună pentru lupta corp la corp, era inevitabil ca ei să fie ori prieteni intimi, ori duşmani de moarte. În orice caz, potențiala lui idilă se terminase înainte de…

Stai aşa, aşteaptă puțin. Îi spusese deja lui Memah cine era. Poate pentru a doua oară în viața lui, spusese adevărul. Ea ştia că el era un evadat şi, cel puțin până acum, nu făcuse nimic. Putea să-i spună despre asta. Ea ar fi putut rezolva ceva…

— Ce ziceți de piesa aceasta?

Se uită la droid. Acesta ridicase o bucată de mătase purpurie pe care ar fi putut-o ascunde cu uşurință în mână, cu două degete rămase libere. Imaginea mentală a lui Memah purtând doar asta îi umplu gândurile, alungând-o momentan pe cea a sergentului Stihl. *O, Doamne.*

— Iau asta. Şi celălalt lucru, de asemenea.

— Foarte bine, domnule. Cod de debit?

— Ce zici de cash?

— Ar fi bine, domnule. Să împachetez astea pentru dumneavoastră?

— Uh, da. Ar fi bine.

Ratua ieşi din magazin cărând pachetele, într-o dispoziție mult mai sobră decât fusese cu câteva minute în urmă. Avea câteva cadouri frumoase pentru Memah, deşi s-ar putea să fie un pic premature, având în vedere natura relației lor. Avea să le păstreze o vreme şi spera să o vadă îmbrăcată într-unul dintre ele, cândva, în curând.

Şi când se gândea la asta, poate că Stihl nu era chiar o amenințare până la urmă. Omul era în armată, aşa că programul lui de lucru trebuia să fie undeva în computerul navei. Acele fişiere puteau fi accesate de cineva cu suficientă expertiză – şi cu suficiente credite, o astfel de expertiză putea fi cumpărată de o persoană atentă. Dacă ştiai când şi unde va fi cineva o mare parte din timp, puteai evita să dai accidental peste el.

Simți că se relaxează puțin. Lucrurile nu erau chiar atât de rele. Încă o dată, norocul fusese de partea lui. Aproape că ajunsese să creadă că ducea o viață fermecată.

Capitolul 43

Librăria şi Arhivele, Puntea 106, Sectorul N-Unu, *Steaua Morții*

— Stai nemişcat, *Persee*.

— Stau nemişcat, domnule, spuse droidul.

Atour Riten se încruntă. Dacă era adevărat, atunci mâinile lui tremurau puțin. Era chiar atât de bătrân?

— Aproape am terminat aici, spuse el. Încă un pic de răbdare...

— Am răbdare infinită, domnule, fiind un droid. Cu toate astea, sunt obligat să subliniez că acțiunile dumneavoastră actuale par să încalce *Codul Legal Imperial, Secțiunea 14, Subsecțiunea 9, Partea C-1* care interzice manipularea fără permisiune oficială a funcțiilor autonome ale droizilor.

— Aşa s-ar părea. Dar eu am permisiunea.

Introduse cablul fotonic şi îl roti până când se blocă în loc.

— Nu am nicio înregistrare a unei astfel de permisiuni, domnule.

— Livrată în mână în această dimineață, spuse Atour. Numai pentru ochii mei, foarte discret.

— Serios, domnule? Acest lucru e foarte neobişnuit. Simt că trebuie să verific...

Ultimul comentariu al droidului fu întrerupt când Atour atinse butonul de transfer de pe datastickul său, iar programul conținut de acesta începu să se descarce în memoria lui *Persee*. Droidul se aplecă uşor, iar fotoreceptorii săi se întunecară.

Substratul personalității urma să rămână acelaşi; Atour nu dorea să perturbe abilitățile droidului, un ajutor bun fiind atât de greu de găsit. Existau doar două elemente care urmau să fie modificate substanțial.

În primul rând, programul de spionare al lui *Persee*, care îi cerea să monitorizeze mediul de lucru şi să raporteze orice activitate care ar putea fi ilegală în conformitate cu legile Imperiale, urma să fie dezactivat în curând.

În al doilea rând, modulul său de loialitate de bază, creat pentru a pune binele Imperiului în vârful piramidei funcționale, aşa cum fusese definită de programatorul său, urma să fie modificat pentru a transfera această loialitate către Atour personal.

Peste câteva secunde, *Persee* urma să devină, în primul rând, servitorul lui Atour Riten, iar tot ceea ce vedea sau auzea că face stăpânul său de acum înainte, urma să păstreze pentru sine. Orice manipulare a cipului său de memorie în încercarea de a ocoli noua programare avea să ducă la o ştergere totală a memoriei, până la nodurile primare. Ceea ce ar fi rămas nu ar fi fost capabil să meargă, să vorbească sau să facă nimic altceva. La urma urmei, un asistent care îl putea trăda conştient sau inconştient agenților Imperiale, fie sub acoperire, fie deschis, nu era de mare folos.

Atour reuşise să acceseze nişte materiale minunate de-a lungul anilor de arhivare şi catalogare. Acest program de modificare a droizilor fusese una dintre cele mai bune descoperiri ale sale. Îl conectezi, îl bagi şi gata! Pur şi simplu, aveai un nou prieten care ar fi făcut orice ca să te ferească de rele. Oricine îl întreba pe *Persee* primea asigurări rezonabile că Atour Riten era exemplar, la fel de onest pe cât era de largă galaxia, şi acest lucru era valabil indiferent cât de insistent era interlocutorul. Dacă trecea de un anumit punct, *Persee* ar suferi o defecțiune şi, indiferent ce ar putea

suspecta cineva, nu se va găsi nimic care să indice o răzvrătire.

Memoria transferului în sine ar fi, de asemenea, ştearsă din mintea lui *Persee*. Droidul nu va avea niciun indiciu că a fost făcută vreo manipulare sau că va fi diferit când va ieşi din birou față de momentul când intrase.

Se auzi un *ping!* când descărcarea se încheie. Atour deblocă şi apoi scoase cablul; întregul proces durase doar câteva secunde. Cam până la zece.

Exact la timp, fotoreceptorii droidului se aprinseră.

— Mai e ceva, domnule? întrebă *Persee*.

— Nu, cred că e suficient pentru moment. Verificarea sistemelor.

Droidul răspunse, fără nicio întârziere perceptibilă:

— Circuitele, modulele şi mecanismele mele funcționează toate la parametri optimi, domnule.

— Bine, bine, spuse Atour, apoi făcu un gest măreț de concediere. Pleacă, atunci.

După plecarea droidului, Atour se simți mai bine. Nu avea cum să facă multe dintre lucrurile pe care era obişnuit să le facă cu un droid vorbăreț uitându-se peste umărul lui şi transmițând totul computerului local de securitate. Şansele ca cineva să-l interogheze pe *Persee* până când acesta ar fi cedat erau foarte mici, dar totuşi, şansa favoriza forma de viață mai bine pregătită.

Avea un grup de noi bibliotecari juniori care urmau să vină pentru orientare mai târziu în cursul zilei şi tone de lucruri de făcut înainte ca ei să apară. Fişierele sale personale erau o dovadă că niciunul dintre ei nu ar fi dat peste ceva secret din greşeală sau intenționat. Presupunea că este de la sine înțeles că unul sau mai mulți dintre ei trebuiau să fie un fel de spioni Imperiali.

Aşa se întâmpla de obicei în orice organizație şi, chiar dacă nu era aşa, era mai bine să faci această presupunere şi să te înşeli decât să nu o faci şi să fii aruncat în închisoare pentru că ți-ai subestimat superiorii. Un om nu ajungea la vârsta şi statutul său fiind complet nesăbuit, chiar dacă el cu siguranță depăşise linia o dată... sau de zece ori. În războiul său de o viață împotriva autorității, câştigase mai multe bătălii decât pierduse, chiar dacă ei nu ştiau asta.

Avea multe de făcut, îşi aminti el, şi puțin timp la dispoziție pentru a le face.

Ar fi bine să se pună în mişcare.

Capitolul 44

Camerele Marelui Moff Tarkin, Nivelul Executiv, *Steaua Morții*

Daala ieşi de la duş, o adiere de vapori de apă caldă urmând-o afară. Tarkin zâmbi în timp ce ea se usca cu un prosop negru pufos făcut din bumbac virgin de pe câmpiile Sulianei şi se îmbrăca într-un halat asortat. Se duse sub jeturile de aer şi îşi uscă părul scurt, apoi veni în camera de dormit şi se aşeză la picioarele patului.

— Te simți mai bine? întrebă Tarkin.

— Mult mai bine. E mult mai plăcut să ai apă caldă decât duşuri sonice.

— Da. Rangul are privilegiile lui. Ai veşti pentru mine?

— Am. Şi n-o să-ți placă.

El se ridică în şezut şi se uită la ea.

Ea se duse la birou, deschise un sertar şi scoase un disc informativ. Apelă apoi terminalul computerului lui.

— Ai codurile mele de acces?

Acum el alunecă din pat, mătasea hainelor sale de noapte provocând electricitate statică în timp ce se mişca pe cearşafuri. Halatul lui sfârâi şi i se lipi de corp, dar el îl ignoră în timp ce mergea spre locul unde se afla ea.

Ea îi zâmbi.

— Desigur.

— Ți le-am dat eu?

— Nu-ți aminteşti? Ei bine, dacă nu mi le-ai dat, ştiu că ai vrut să o faci.

Tarkin nu era sigur dacă ar trebui să fie furios sau excitat de această dovadă a îndrăznelii Daalei. Înainte să se decidă, se aprinse o hologramă. Acesta arăta rânduri de containere de marfă sigilate, cutii albe stivuite pe trei adâncimi, cu coridoare între ele pentru a permite accesul. Păreau a fi unități standard de doi virgulă cinci metri, dar era greu de spus doar privind.

— Cameră de securitate, spuse ea. În cala de marfă a *Neintimidatului*, la pupa.

— O cameră de securitate care nu a fost distrusă în explozie?

— Oh, a fost distrusă odată cu restul navei. Dar era programată să transmită un semnal către un receptor. Am obținut înregistrarea.

— Cum?

— Un moment. Priveşte.

În colțul din dreapta jos al imaginii se afla o ştampilă cu data şi ora, iar secundele treceau... O siluetă apăru în peisaj. Tarkin se încruntă. Era încă greu să apreciezi mărimea fără vreun fel de scară. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Daala îşi mişcă mâna peste un senzor, iar o grilă se suprapuse peste imagine. Silueta avea ceva mai puțin de doi metri înălțime. Asta tot nu-i spunea prea multe. Cu mantia şi gluga care o ascundeau, ar fi putut fi oricare dintre o sută de specii.

Ființa misterioasă merse de-a lungul rândului de containere. Ajunse la unul din mijlocul câmpului şi bătu cu un deget înmănuşat în tastatura de pe uşă.

— De ce nu erau pornite şi bioscannerele? întrebă Tarkin, enervat. Am fi avut date despre specie, sex, vârstă...

— Shh, spuse ea. Am fost norocoşi că am obținut atât de multe. Acum priveşte.

Uşa se deschise şi silueta intră în container. Trecură treizeci de secunde, apoi persoana ieşi, închise uşa în urma sa şi dispăru din raza vizuală a camerei.

Daala opri înregistrarea. Se uită la el, aşteptând.

Tarkin nu era prostul nimănui.

— Dispozitivul exploziv se afla în containerul de marfă şi era gata armat. Tot ce trebuia să facă agentul era să-l declanşeze.

— Da. Nu a adus nimic cu el, aşa că trebuia să fie deja la locul lui.

— Şi?

Ea se întoarse spre comenzile consolei. Apăru o altă imagine, aceasta fiind un manifest de rutare.

— Numărul de identificare al containerului nu este vizibil în înregistrare, dar numărul celui de lângă el este, aşa că a fost o chestiune simplă să ne dăm seama despre care este vorba.

Adevărat, gândi Tarkin. Droizii de încărcare nu erau cunoscuți pentru creativitate. Ei stivuiau containerele de marfă după numere.

— Poți vedea că acest container provine de pe nava de marfă *Omega Gaila*, ea însăşi venind de la depozitele de muniție de la *Aprovizionarea Regională Navală* de lângă Gall. Containerul transporta explozibili puternici, aşa că asta ar fi arătat scanările – dacă cineva s-ar fi deranjat să facă una.

Aşteptă din nou, iar Tarkin se gândi la asta.

— *Aprovizionarea Regională Navală* de la Gall e o instalație de înaltă securitate. Extrem de strictă. Nimeni nu intră sau iese din bază fără autorizație, chiar şi manipulatorii de marfă.

— Da.

El se încruntă. Apoi clătină din cap.

— Nu este posibil.

— Totuşi, cineva a intrat într-un container şi l-a echipat cu o bombă suficient de puternică încât să arunce în aer un Distrugător. Şi nu a fost la nimereală, sperând să lovească ceva, pentru că era nevoie de cineva de la celălalt capăt pentru a arma dispozitivul.

— Deci ştiau încotro se îndreaptă, termină el pentru ea. Nu aveau cum să aibă agenți la fiecare destinație posibilă. Odată ajuns la depozitul nostru, ar fi putut ajunge la oricare dintre mai multe nave.

— Sau pe această stație, spuse ea. A fost norocul sorții că *Neintimidatul* a avut nevoie de muniție înaintea noastră.

— Deci treaba este condusă de cineva mai important decât un manipulant de marfă. Cel puțin, trebuia să fie implicat cineva de la Distribuție şi să fie o conspirație suficient de mare pentru a putea plasa sau contacta un agent aflat deja aici. Vorbim despre un spion Rebel în Marina Imperială cu mai mult decât o simplă influență.

— Chiar aşa.

— Probabil putem determina cine a încărcat containerul şi cine l-a direcționat.

— Ceea ce este bine, dar, de asemenea, nu împiedică ceva similar să se întâmple din nou, dacă următorul transport vine de la o sursă diferită.

— Corect. Trebuie să îl găsim pe cel care conduce agenții de aici, spuse el.

— Sunt de acord.

El se uită la ea.

— Cum ai de gând să faci asta?

— Presupun că agentul nu a ales sinuciderea. Avem ziua şi ora la care a fost activat dispozitivul. El sau ea ar fi trebuit să ajungă înainte de acea oră şi să plece înainte de explozie. Jurnalele operaționale ale *Neintimidatului* au fost salvate pe computerul stației, ultima intrare fiind făcută chiar înainte de distrugerea navei. Ar putea dura ceva timp, dar le putem accesa şi apoi restrânge posibilitățile.

— Bine, spuse Tarkin. Fă-o imediat.

Ea zâmbi şi îşi ajustă reverul halatului.

— Imediat?

El nu îi întoarse zâmbetul.

— Da. Există momente pentru distracție şi momente pentru acțiune. Vreau un raport până la ora cinci dimineața.

Daala aprobă din cap şi începu să se îmbrace, repede.

Capitolul 45

Centrul Medical, Secţiunea N-Unu, *Steaua Morții*

Uli se uită incredul la Comandantul său. De când Hotise sosise şi se instalase pe stație, nu se mai văzuseră atât de des, iar *Uli* nu era fericit să-l vadă acum.

— Ce? spuse Hotise. Pari să crezi că eu personal conduc acest război, doctore. Crede-mă, dacă aş face-o, ar fi condus mult mai bine. Aşa cum stau lucrurile, sunt chestii care pur şi simplu lipsesc. Medicii, ca să nu mai vorbim de psihiatri, sunt greu de găsit, chiar şi aici. Nu te-ar omorî să mai faci un pas în față din când în când. Ai făcut rotații în ambele discipline în timpul rezidențiatului tău.

— Bineînțeles că am făcut-o. Nu mă plâng de muncă. Dar sunt chirurg, nu medic internist. Abilitățile mele ruginesc în afara specialității mele.

— Ei bine, ai roboți de ultimă generație care te susțin, precum şi diagnosticele cele mai de top din galaxie. Un student în primul an de medicină sau un droid competent le-ar putea folosi şi ar da lovitura în nouăzeci şi cinci la sută din cazuri.

— Îmi susții punctul de vedere în locul meu, doctore. *Uli* îşi ridică mâinile. Astea sunt pentru tăiat, nu pentru bătut genunchii şi tratat durerile de cap. Nu este cea mai bună utilizare a talentelor mele.

Hotise ridică din umeri.

— Cea mai bună utilizare a talentelor nu a fost niciodată misiunea armatei, fiule. Ei se schimbă la fel de repede precum se schimbă un melc spațial. Dacă vor să aibă un doctor care să sape tranşee pe câmpul de luptă, îl vor pune să facă exact asta – pentru că pot. Dacă testele fizice de rutină stau în calea operației tale, atunci lasă-le deoparte. Dar atâta timp cât nu tai şi nu lipeşti, nu avem suficient ajutor pentru ca tu să stai şi să aştepți să se deschidă un alt corp.

Se aplecă în față, punându-şi mâinile pe biroul aglomerat al lui *Uli*. Arăta, gândi *Uli*, cu vreo douăzeci de ani mai bătrân decât fusese cu câteva luni în urmă, când îi atribuise sarcinile. *Uli* putea, de asemenea, să simtă un uşor miros de alcool în respirația lui.

— În cele din urmă, continuă Hotise, vom avea personal complet, dar până atunci, trebuie să ne *împrăştiem*.

— Şi dacă împrăştierea este prea subțire pentru binele pacienților?

Hotise se îndreptă.

— Descurcă-te, doctore Divini. Este un război în desfăşurare, la urma urmei.

Uli suspină şi aprobă din cap. Nu prea se aşteptase la altceva.

Şi obosit sau nu, beat sau nu, omul avea dreptate. Un chirurg întins pe o canapea putea la fel de bine să trateze umflături şi lovituri de rutină.

Asta nu însemna că trebuia să-i placă, totuşi.

— Ai pacienți de văzut, spuse Hotise. Aşa că am să te las în pace. Să ai o tură plăcută.

Bărbatul mai în vârstă ieşi din birou, iar *Uli* se uită fix la spatele lui Hotise în timp ce acesta pleca.

— Nu sunt familiarizat cu toate nuanțele comportamentului uman, spuse C-4ME-O, dar cred că e sigur să spun că nu ai ieşit cel mai bine din acel schimb.

— Eşti al doilea droid cu glume în program pe care îl întâlnesc. Dacă n-aş mai întâlni niciodată unul, viaţa mea n-ar suferi deloc.

— Iată fişa următorului pacient, doctore.

— Du-te şi găseşte ceva util de făcut înainte să decid că trebuie să fii reprogramat la curăţat latrine. Putem face asta în armată, să ştii. Luăm un droid medical şi îl folosim pentru asta.

— Ameninţările deşarte nu te caracterizează, doctore Divini.

Uli zâmbi fără să vrea şi se uită la fişă. Aceasta descria cazul unui sergent Nova Stihl, un gardian, care avea… *Vise urâte?* Minunat. Minunat. Ştia mai puţine despre bolile psihologice decât despre gripa Rodiană.

În sala de examinare, pacientul stătea pe masă purtând un halat de unică folosinţă. La prima vedere, părea în formă şi musculos; la prima vedere, nu părea să fie afectat de vreo psihoză majoră. Starea sa era calmă.

— Sergent Stihl. Eu sunt doctorul Divini. Care pare să fie problema?

Bărbatul ridică puţin din umeri şi păru stânjenit.

— Probleme cu somnul.

— Înţeleg. Spune aici că ai avut coşmaruri?

— Da. Nu-mi place să vă irosesc timpul cu lucruri mărunte, doctore, dar încep să ţipesc la serviciu. Poate îmi puteţi da o pastilă sau ceva?

— Nicio problemă, avem tot felul de medicamente pentru somn. Dar probabil ar trebui să încercăm să ne dăm seama de cauză înainte să încercăm să o vindecăm.

Stihl ridică din nou din umeri.

— Tu eşti doctorul.

— De cât timp se întâmplă asta?

— Greu de spus. Obişnuiam să am o noapte proastă din când în când la ultimul meu post, dar s-au înrăutăţit de când am fost transferat aici. Sunt mai frecvente.

— Ah-haa. Ai ceva stres la locul de muncă?

Stihl râse.

— Sunt paznic. Am de-a face cu ticăloşi închişi în detenţie care nu vor să fie acolo, majoritatea dintre ei făcând ceva ilegal pentru a ajunge acolo. Stresul vine odată cu munca.

— Faci asta de ceva timp?

— De când m-am înrolat. Unsprezece ani standard.

— Bine. Deci, cum este nivelul de stres acum? Mai mult, mai puţin, la fel?

— Ceva mai puţin, de fapt. Am fost detaşat la partea murdară înainte. Sunt nişte tipi foarte *sensibili* pe Despayre, cei mai mulţi dintre ei mai nebuni decât un Shistavanen turbat. Tipii reţinuţi aici pe staţie sunt în general militari sau contractori civili care au devenit prea zburdalnici sau lacomi. Nu sunt mulţi criminali de carieră. E mai uşor să ai de-a face cu ei, pentru că au mai mult de pierdut.

— Bine. Activităţi recreative?

— Fac arte marţiale.

— Te loveşti în cap mai mult decât de obicei?

Stihl râse.

— Altfel. Eu sunt profesorul şi nu prea primesc lovituri.

— Ceva nou sau diferit în ceea ce priveşte dieta? Alcoolul? Camera? Relaţiile?

— Nu ceva ce aş observa. Mă înţeleg bine cu unitatea mea, mănânc aceleaşi lucruri pe care le mănânc de obicei, nu-mi pierd timpul cu băutura. Cazărmile sunt la

fel în toată galaxia; împart un cubicul cu alți câțiva subofițeri; nu sunt probleme. Tind spre monogamie şi nu am pe nimeni cu care să mă văd acum.

Analiza subiectivă părea normală.

— Ar putea fi o alergie. Mult de praf de construcție şi praf microscopic pluteşte pe aici înainte ca filtrele să îl prindă. Să facem un examen fizic, să ne asigurăm că toate sistemele tale sunt online, să facem nişte analize de sânge şi urină şi alte chestii de genul ăsta, apoi să facem o scanare. Dacă găsim ceva ce putem repara, vom repara. Dacă totul se verifică, am medicamente care te vor doborî ca şi cum ai fi fost lovit cu un ciocan şi îți vor garanta un somn fără vise timp de şase ore.

— Sună bine.

Uli făcu o examinare fizică, care nu arătă nimic remarcabil. Bărbatul era la fel de în formă cum crezuse la început, cel puțin pentru un ochi antrenat. Îl rugă pe C-4ME-O să ducă pacientul la dispozitivul de diagnosticare şi să efectueze bateria standard de teste, acoperind toate sistemele majore. Aparatele erau rapide; primele rezultate începură să sosească înainte să înceapă a doua serie de teste.

Lucrurile păreau nesemnificative. Stihl era într-o formă grozavă pentru un om de vârsta lui, mai bună decât majoritatea oamenilor cu douăzeci de ani mai tineri.

Mioconducția, scanarea creierului, EEG, MEG, funcția dendritelor erau în limite. Vitezele impulsurilor nervoase erau puțin mai bune decât normalul; inima, plămânii, rinichii, ficatul, splina, pancreasul, sistemul reproducător, intestinele…

Uli se uită la citirea compoziției sângelui. Trombocite bune, răspândirea celulelor albe din sânge este normală, hematocrit, hemoglobină, toate normale.

Cu excepția… Numărul midiclorieniilor era de peste cinci mii pe celulă.

Uli clipi. Asta era neobişnuit. Intervalul uman normal era mai mic de jumătate. Nu ştia prea multe despre midiclorienii; nimeni nu mai ştia – majoritatea cercetărilor pe această temă fuseseră făcute la Academia Jedi de proprii lor vindecători, iar dosarele nu fuseseră disponibile pentru studiu. Păcat. Jedii dispăruseră cu toții…

Ca Barriss…

Scutură din cap. *Nu vreau să merg cu racheta pe acel culoar spațial, mulțumesc.* Când o întâlnise pe Barriss, era la primul său tur pe teren, tânăr şi idealist. Acum, Barriss dispăruse – la fel şi idealismul lui. *Războiul ăsta blestemat…*

Reveni la sarcina pe care o avea. Ar putea numărul mare de midiclorienii să fie cumva responsabil pentru visele sergentului? Dacă Jedii aveau dreptate, acestea erau componentele vitale vii care conectau totul la Forță. Iar el auzise că Forța putea provoca uneori vise ciudate, chiar premonitorii. Părea să aibă sens, mai ales având în vedere că era singura anomalie din teste.

— Deci, care-i treaba, doctore?

Uli îi explică statisticile. Sergentul privi în gol.

— Mini… ce?

— Midiclorienii.

— Şi crezi că asta ar putea fi problema?

— Sincer, nu ştiu. Nu e specialitatea mea. O să verific şi o să revin, dar în orice caz nu ar trebui să fie periculos la nivelul tău. Nu vei muri din cauza asta.

Stihl păru uşurat.

— E ceva, oricum.

— Îți voi da nişte tablete care ar trebui să-ți permită să te odihneşti.

— Mulțumesc, doctore. Apreciez asta.

— Doar îmi fac treaba, spuse *Uli*.

După ce sergentul plecă, *Uli* accesă biblioteca medicală. Deloc surprinzător, nu era nimic mai mult de aflat despre midiclorienii decât ceea ce ştia deja.

Poate că pe staţie se afla un doctor cu cunoştinţe specializate în biologia celulară sau era repartizat pe una dintre navele de război din zonă.

Începu să posteze o cerere pe MedNet, dar apoi se opri. Era o idee bună? se întrebă el însuşi. Împăratul ordonase interzicerea completă a tuturor datelor care aveau legătură cu Jedii şi cu Forţa. Revizionismul fusese atât de minuţios, încât acum, la două decenii după eroismul Jedilor din Războiul Clonelor, aproape fiecare referinţă din fiecare bancă de date din galaxie fusese curăţată de informaţiile referitoare la Ordin. Majoritatea fiinţelor născute de atunci ştiau puţine lucruri, dacă nu chiar nimic, despre acele personaje mai mari decât viaţa ale căror nume fuseseră cândva pe buzele tuturor, iar bătrânii lor erau suficient de inteligenţi încât să nu vorbească despre subiect. Din câte ştia *Uli*, interdicţia era încă în vigoare. Chiar dorea să pună o întrebare pe un forum public cu privire la un subiect atât de sensibil? La urma urmei, sergentul Stihl nu părea să fie în pericol, nici imediat, nici pe termen lung.

Nu auzise niciodată ca midiclorieniile să fie asociate cu vreo patologie. Oare jurământul său de a vindeca mergea atât de departe încât să se pună în pericol cerând informaţii despre un subiect interzis, mai ales când pacientul nu părea a fi în pericol?

Da, decise el cu reticenţă. Dacă exista cea mai mică şansă ca midiclorieniile să cauzeze, sau să aibă potenţialul de a cauza probleme de sănătate pentru Nova Stihl, era datoria lui *Uli* ca vindecător să urmeze toate căile de cercetare.

Chiar atunci intră C-4ME-O.

— Următorul pacient este gata, doctore.

În timp ce îl intervieva pe următorul pacient, *Uli* îşi dădu seama că, deşi iniţial se supărase că Hotise îi impusese sarcini suplimentare, acum se bucura de asta.

Îi lua gândul de la ce mlaştină imorală devenise galaxia.

Capitolul 46

Distrugătorul Imperial *Devastatorul*, sectorul Arkonis, Inelul Exterior

— Lord Vader?

— Ce este, Locotenente?

Locotenentul practic duhnea a frică. În mod normal, asta era de aşteptat şi nu era o problemă, pentru că frica era un instrument util. Dar, ocazional, putea fi consumatoare de timp.

— Nu ți-e frică, spuse Vader, împreunându-şi degetele pentru a concentra Forța.

— Nu mi-e frică, reluă Locotenentul.

Încordarea de pe fața şi corpul lui se relaxă, oarecum.

— Ai ceva pentru mine?

— Da, domnule. Locotenentul ridică o foaie flimsi tipărită. Unul dintre steagurile dumneavoastră de avertizare a fost declanşat. Un chirurg de la bordul stației de luptă a cerut de la MedNetul local informații despre midiclorienii.

— Foarte bine. Lasă-l aici. Poți pleca.

— Da, domnule.

Omul plecă. Încă era un idiot cu mintea slabă, dar măcar nu tremura în bocanci.

Vader citi cu interes informarea, luând în considerare cunoştințele dezvăluite. De ce ar căuta cineva de pe stația de luptă informații despre midiclorienii?

Vader ştia totul despre midiclorienii, desigur – el personal avea cel mai mare număr pe celulă înregistrat vreodată, mai mult de douăzeci de mii. Mai mult decât Yoda şi, ştia sigur că mai mult decât fostul său Maestru, Kenobi. Ceea ce însemna că, potențial, ar putea avea o legătură mai puternică cu Forța decât oricine. Din moment ce majoritatea Jedilor – dacă nu chiar toți – nu mai existau, acest lucru era cu atât mai dulce, deşi Vader era convins că Obi-Wan rămăsese ascuns în toți aceşti ani, la fel ca Yoda, presupunând că acesta din urmă nu se stinsese între timp.

Yoda era foarte bătrân, la urma urmei, iar înfrângerea şi moartea Jedilor nu-l puteau ajuta să îmbătrânească mai uşor. Putea fi mort. Dar nu era înțelept să faci astfel de presupuneri despre un Maestru Jedi atât de puternic.

Era cazul să revină la subiectul de față. *Ar fi înțelept să vorbim cu acest medic şi să vedem ce pune la cale*. În mod normal, midiclorieniile nu făceau parte din tratamentul medical al majorității ființelor. Asta era neobişnuit.

Totuşi, nu suficient de neobişnuit pentru a-şi părăsi misiunea curentă şi a merge să investigheze. În curând avea să aibă motive să se întoarcă la stația de luptă. Se va ocupa de acest doctor şi de cererea lui ciudată atunci când se va duce.

Pentru moment, era timpul să se ducă din nou în camera hiperbarică, să se odihnească şi să se reîncarce. Erau multe de făcut în slujba Stăpânului său şi niciodată nu era suficient timp pentru a le face pe toate.

Birourile de Arhitectură, Nivelul Executiv, *Steaua Morții*

Teela văzu florile de pe biroul ei când sosi la tură, un amestec de crini veşnici, rojo, boboci albaştri şi pasiuni purpurii, aranjate cu artă de cineva care ştia cum să le amestece şi să le potrivească pentru a obține cel mai mare efect vizual. Pe măsură ce

se apropia, simți mirosul picant al rojo-urilor care se răspândea în curenții de aer din birou. Pe felicitarea aranjamentului scria: *DECI, ÎNCOTRO?*

Aceasta, gândi ea, *este o întrebare bună*.

Nu exista niciun viitor real pentru ei. El era un pilot Imperial de TIE de vânătoare în misiune de război, iar ea era o criminală condamnată care lucra ca administrator pe cea mai mare stație de luptă proiectată şi construită vreodată.

Trecutul lor era prea diferit, loialitățile lor fiind prea îndepărtate.

Deşi era adevărat că amândoi mergeau acolo unde le spunea Imperiul să meargă şi făceau ceea ce li se ordona să facă, Teela făcea asta pentru că nu avea de ales, în timp ce *Vil* se bucura de munca sa. Construcția stației devenea din ce în ce mai rapidă, pe măsură ce echipele învățau din primele secțiuni construite şi erau capabile să construiască altele noi cu mai puține eforturi irosite. Unele părți ale procesului fuseseră atât de mult simplificate, încât munca mergea de două ori mai repede decât înainte. Armata de droizi constructori lucra neobosită, zi de zi; o structură interioară care, în mod normal, ar fi necesitat luni de zile pentru a fi terminată cu mâna de lucru organică era adesea finalizată în doar câteva zile. Era uimitor şi, pentru un arhitect, foarte satisfăcător să vadă astfel de construcții apărând ca prin farmec. Singurii care se apropiau de viteza droizilor erau Wookiee. Teela îşi amintea o veche zicală: *Dă-i unui Wookiee un cuțit şi trimite-l într-o pădure dimineața, iar până seara îți va sculpta o masă pe care să iei cina – şi o casă în care să o pui*.

Erau în grafic în multe domenii, în avans în multe altele şi în urmă doar în câteva. Teela simțea emoții amestecate la acest lucru. După ce stația avea să fie terminată, avea să plece să se lupte cu Rebelii şi să ajute la distrugerea insurecției, iar *Vil* avea să fie în mijlocul tuturor acestor lucruri. Şi unde va fi ea? Probabil înapoi pe planeta închisoare pentru tot restul vieții ei.

Dar, totuşi, viața era întotdeauna nesigură. Puteai fi lovit de un camion plutitor în timp ce traversai o stradă. Existau nenumărate boli care te-ar fi ucis în scurt timp. Cineva putea uita să sudeze un sigiliu şi o explozie decompresivă te putea arunca în vidul rece, unde ai fi fost mort şi înghețat înainte să vină cineva să te ajute, dacă s-ar fi deranjat măcar. Nu te trezeai în fiecare dimineață aşteptându-te ca astfel de lucruri să se întâmple – era o depresie la fel de adâncă ca spațiul însuşi – dar trebuia să ştii că viața era scurtă şi nu existau garanții.

Aşa că, în acest moment, avea pe birou un buchet de flori frumoase, care probabil costau câteva zile de salariu, şi atenția unui bărbat nu lipsit de atractivitate, care voia să-şi petreacă timpul şi energia cu ea.

Azi, mâine, o lună, un an… nimeni nu ştia cât timp aveau la dispoziție, aşa că de ce să nu profite de moment şi să se bucure cât mai mult de el?

Eul ei interior acceptă că asta avea sens. *Dă-i drumul, fată*.

Îşi mişcă mâna peste consola biroului şi aprinse comunicatorul.

După o clipă, holoimaginea apăru, iar *Vil* îi zâmbi.

— Bună, spuse el.

— Bună şi ție. Florile sunt minunate. Mulțumesc.

— Mai luăm cina diseară? întrebă el.

— Da. Dar pariez că pot face un *fodu* mai bun decât orice restaurant de la bord. De ce nu vii la mine la cubicul şi să mă laşi să gătesc pentru tine?

PARTEA A DOUA
TESTAREA

Capitolul 47

Coridorul adiacent Blocului de Detenţine AA, Nivelul Cinci, *Steaua Morții*

— Sergent Stihl, avem intruşi! Există o evadare la Nivelul Cinci, Blocul de Detenție AA-23. Ia o echipă şi du-te acolo!

Nova se uită neîncrezător la Locotenent. Intruşi? O evadare? Cum era posibil aşa ceva?

— Sergent!

Nu era timp să se întrebe acum.

— Înțeles, domnule, suntem pe drum! Bretton, Zack, Dash, Alix, Kai, cu mine! Mahl, Cy, Dex, Nate, pe poziție! Mişcați-vă, oameni buni!

Echipa ieşi în grabă din baracă şi intră în hol, cu armurile zăngănind în timp ce se mişcau. Coridoarele erau ciudat de pustii, ceea ce Nova puse pe seama norocului. Mai puțini oameni însemna mai puține victime civile.

— Pe cine urmărim, sergent?

Asta venise de la Dash. Nova nu ştia. Pe cine urmăreau? Ei bine, ar fi ştiut dacă i-ar fi văzut.

— Împuşcă pe cine îți spun eu, îi spuse el soldatului. Apoi îşi ridică vocea pentru a include şi restul echipei: Dublați viteza, oameni buni!

Alergară prin holurile gri şi negre, urmărindu-i pe cei patru gardieni de serviciu, cu armele ridicate, cu degetele în afara apărători trăgaciului, conform regulamentului. Plafoanele şi podelele erau acoperite cu *absorbital* rezistent la blastere, aşa că, dacă cineva ar fi tras din greşeală un proiectil, acesta nu ar fi făcut niciun rău. Totuşi, dacă aveai arma îndreptată spre podea, în mulțime existau şanse mari să împuşti piciorul cuiva, iar pereții şi grilajele de ventilație nu erau nici ele atât de rezistente.

Coridorul se bifurca în față. Pe măsură ce se apropiau, Nova încerca cu disperare să-şi amintească care dintre ele ducea la *Unitatea D*, când un proiectil de blaster străpunse un coridor transversal din față. Cei patru gardieni de serviciu se opriră brusc, apoi înaintară încet spre intersecție pentru a privi pe după colț.

Nova îşi dădu brusc seama că toate astea îi erau familiare. Era ca şi cum ar mai fi fost aici, ca şi cum ar fi văzut evenimentele care se desfăşurau acum. Ştia, fără să-şi dea seama cum, că în următoarele secunde o echipă de trupe de şoc avea să…

— Aaahhhh!

Cineva aflat dincolo de curba coridorului țipa şi, o clipă mai târziu, o jumătate de duzină de soldați ieşiră în trombă de după colțul intersecției coridoarelor, îndreptându-se spre Nova şi oamenii lui. Erau urmăriți de un singur om cu un blaster, care țipa ca un *berserker*[11] în timp ce alerga. Bărbatul – Nova văzu că era îmbrăcat ca un pilot – se opri, realizând că în fața lui se aflau brusc forțe copleşitoare. Apoi se întoarse şi fugi în direcția opusă, băgând viteză în timp ce dispărea după colț.

— După el! Haideți!

Nova conduse urmărirea, urmat de echipa sa şi de ceilalți. Odată ajuns după colț, văzu că pilotului care fugea i se alăturase un Wookiee, şi amândoi trăgeau acum

[11] Berserker – războinic cunoscut pentru furia sa necontrolată în luptă.

în urmăritorii lor în timp ce fugeau. Un proiectil de blaster îl doborî pe omul de lângă Nova. Acesta încercă să-i ia la țintă pe fugari, dar fu împins de cineva din spate; proiectilul său arsese peretele chiar în spatele celor doi fugari. Omul mai trase un proiectil în ei. Timpul încetini. Proiectilul se târa spre ei, imposibil de încet. Dar pe cât de încet se mişca, pe atât de încet se mişca şi Nova... lovitura mortală de energie urma să-l lovească şi nu mai putea face nimic pentru a o opri.

Proiectilul blasterului se izbi de el, penetrând cu uşurință platoşa toracică. Îi străpunse pieptul, îi arse inima şi el căzu, murind...

Nova se ridică brusc în pat, cu pulsul accelerat, când unul dintre colegii săi de celulă strigă:

— Hei, Stihl! Trezeşte-te naibii, iar ţipi în somn! Unii dintre noi încercăm să ne odihnim puțin!

— Scuze, oftă Nova.

Îşi încetini respirația, folosind tehnicile de calmare pe care le învățase de-a lungul anilor. Îşi simți pulsul scăzând şi se simți mai calm. Dar nu suficient de calm. Nova se întinse la loc, uitându-se la tavan. Degeaba lua medicamente pentru somn.

Centrul de Comandă, Puntea Prinicpală, *Steaua Morții*

Tarkin se uita la datele de pe ecran, mulțumit. Stația era aproape operațională – cel puțin suficient cât să poată începe manevrele de bază. Superlaserul era doar parțial funcțional, e adevărat, dar era suficient de *fierbinte* pentru a fi testat, iar el avea câteva idei despre cum să facă asta. Per total, lucrurile mergeau chiar foarte bine.

Existau câteva probleme. Daala nu reuşise să-i găsească pe cei responsabili pentru distrugerea *Neintimidatului*. Se întorsese la *Foale*, dar avea să se întoarcă din nou, în curând. Tarkin aştepta cu nerăbdare următoarea ei vizită.

Tocmai îi fusese adus la cunoştință un raport al serviciilor secrete. Avusese loc un fel de spargere şi furt la o bază militară izolată de pe Danuta. Deşi, în mod normal, acest lucru l-ar fi interesat prea puțin pe Tarkin, agenții de investigație auziseră unele informații – nu mai mult decât zvonuri, de fapt – conform cărora unul dintre dosarele furate era un set de planuri pentru această stație de luptă. Tarkin se încruntă. La prima vedere, părea puțin probabil – cum ar fi ajuns planurile pe planeta aia înapoiată?

Pe de altă parte, secretele militare erau în mod notoriu greu de păstrat, iar un fişier putea fi transmis prin întreaga galaxie, dacă semnalul generator avea suficientă putere. Un funcționar de nivel inferior ar fi putut, la un moment dat, să dea peste planuri şi să decidă să copieze un set. Puteau exista multe motive pentru a face acest lucru – cunoaşterea însemna putere. Cât ar fi valorat planurile pentru Alianța Rebelă? O avere, cu siguranță; meritau riscul mic de a fi descoperit.

Şi dacă exista chiar şi cea mai mică şansă ca un astfel de lucru să se fi întâmplat, dacă acele planuri ar fi căzut în mâinile Rebelilor, asta ar fi fost rău. Stația, când va fi pe deplin operațională, va fi invulnerabilă din exterior, desigur, dar un sabotor care ştia exact unde să facă cele mai multe pagube din interior putea fi o amenințare reală.

Acest lucru trebuia rezolvat, iar Tarkin ştia cine era cel mai potrivit pentru această sarcină. Era exasperant să fie nevoit să-i ceară ajutorul omului, dar siguranța stației era primordială. Se duse la holodispozitiv şi îl activă. Era o comunicare prioritară, iar conexiunea se făcu aproape imediat. Imaginea strălucitoare a lui Darth Vader apăru în fața lui Tarkin, în mărime naturală, ca şi cum ar fi stat lângă el.

— Mare Moff Tarkin. De ce ați sunat?

— Am înțeles că există o mică posibilitate ca un set de planuri pentru această stație de luptă să fi fost furat de agenți ai Alianței.

— Da.

Tarkin își strânse dinții suficient de tare încât să îl doară muşchii maxilarului.

— Ştiai asta?

— Am proprii mei agenți.

Desigur, casca neagră nu avea cum să-şi schimbe expresia, dar Tarkin putea auzi amuzamentul din vocea Lordului Întunecat.

— Înțeleg, spuse el, tonul său fiind atent neutru.

Acum nu era momentul să fie în dezacord cu lacheul Împăratului.

— Voi afla dacă este adevărat şi, dacă da, mă voi ocupa de asta. Casca neagră se înclină întrebătoare. De aceea m-ai apelat, nu-i aşa?

Tarkin aprobă din cap. Vader putea fi multe lucruri, dar slab de inimă nu era. Odată ce începea o sarcină, rareori se întâmpla să nu o termine. Şansele erau ca povestea să nu fie decât un zvon nefondat, dar dacă nu, nimeni nu era mai bine echipat decât Darth Vader pentru a stabili faptele şi a elimina problema. Un instrument util, deşi periculos, indiferent ce părere ar avea Tarkin despre el personal.

— Ține-mă la curent, spuse el.

— Desigur.

Imaginea lui Vader dispăru.

Distrugătorul Imperial *Devastatorul*, lângă Toprawa, sectorul Kalamith, Cvadrantul Nordic

Vader întrerupse legătura cu Tarkin. Cum aflase omul atât de repede despre planurile furate? Trebuie să fi fost o scurgere pe undeva. Întotdeauna existau scurgeri. Singurul mod de a le preveni era să ții totul pentru tine, iar asta nu era întotdeauna posibil. Vader, desigur, ştia mult mai multe despre situație decât îi spusese lui Tarkin. Era adevărat: un set de planuri fusese furat dintr-o bază militară, iar acele planuri erau, într-adevăr, acum în mâinile Rebelilor. Ele fuseseră duse clandestin la Darknell şi apoi la Toprawa. Acolo, o bandă de Rebeli luase cu asalt un turn de comunicații Imperial şi transmisese planurile unui *Spărgător de Blocadă* care orbita planeta.

Aflase deja că nava de blocadă era *Tantive IV*. Nava Prințesei Leia Organa.

Bail Organa şi fiica sa erau printre cei din Senatul Imperial reconstituit care se alăturaseră Rebelilor. Dovezile nu existau încă, dar Vader ştia. Nici măcar nu avea nevoie ca Forța să îl asigure de asta. El ştia asta.

Fără îndoială, nava ei era pe drum pentru a livra acele planuri unei baze secrete a Rebelilor. Vader trebuia să găsească şi să captureze nava înainte ca aceasta să ajungă la destinație. Chiar dacă ar fi preferat să urmărească nava până la destinație şi să distrugă baza, distrugerea unui alt cuib de Rebeli nu era la fel de importantă ca protejarea prețioasei stații de luptă a Stăpânului său.

Astfel, *Devastatorul* se îndrepta spre Tatooine, unde agenții săi preziseseră că va ajunge *Tantive IV*. O bază secretă acolo nu prea avea sens, deoarece planeta era în mare parte deşertică şi avea o valoare militară sau comercială redusă. Lumea era suficient de departe de culoarele principale pentru ca Rebelii să fi avut cândva o bază acolo, dar această posibilitate fusese deja verificată amănunțit de agenții Imperiali, care raportaseră că un astfel de loc nu exista.

Nu prea avea sens. Planeta era numai nisip şi dune, slab populată de colonişti,

atât oameni, cât şi din alte specii, şi de indigenii Tuskeni. Vader ştia cât de neospitalier era locul. La urma urmei, el îşi petrecuse primii ani acolo...

Nu. Anakin Skywalker fusese crescut în pustiul fierbinte şi uscat, dar cine era el acum fusese făurit pe o lume care făcea ca Tatooine să arate ca Hoth. Fusese recopt în râurile topite de pe Mustafar. Mustafar era lumea lui natală, nu Tatooine.

În orice caz, motivul pentru care Prințesa se ducea acolo nu era important.

Poate că lua doar o rută ocolitoare pentru a scăpa de o posibilă urmărire. Important era că avea planurile *Stelei Morții*, iar acest lucru în sine era un motiv suficient pentru a o reține. Imperiul va recupera planurile şi, în acelaşi timp, va scăpa de acțiunile ei intruzive. Stăpânul său ar fi fost mulțumit de ambele evenimente.

Capitolul 48

Controlul Superlaserului, Sectorul Theta, *Steaua Morții*

Nu mințiseră. Diferențele dintre simulator şi lucrul real erau neglijabile. Simulatorul avea mai multe pete uzate şi zgârieturi, apărute de-a lungul lunilor de exerciții, dar echipamentul era identic.

În ciuda tuturor antrenamentelor, Tenn încă era puțin nervos. Acum era real; de aici, puteau genera un puls de distrugere pură care era mai puternic decât orice ar fi fost tras până atunci. Uimitor, şi nu puțin intimidant. Nu că s-ar fi aşteptat să tragă vreodată cu arma la putere maximă, cu siguranță nu pentru a distruge o întreagă planetă. Întreaga idee, aşa cum o înțelegea el, era că amenințarea ar fi mai mult decât suficientă. Probabil că ar dezintegra o lună nelocuită sau două, doar pentru a dovedi că vorbesc serios, dar țintele reale vor fi militare – baze Rebele, flote şi altele asemenea.

Pentru aşa ceva, superlaserul ar fi o exagerare ridicolă, asemănătoare cu prăjirea unui purice verde cu un turbolaser.

— Ați fost la simulator, ați văzut citirile, aşa că nu vă dau nicio veste importantă, spuse Comandantul său, rupând reveria lui Tenn. Asta este o armă monstruoasă, dar nu este o armă cu repetiție. Dacă ratezi primul foc, nu vei mai primi altul în tura ta.

Tenn aprobă din cap. Întrebase despre stocarea energiei în prima zi pe simulator, iar inginerii se dăduseră peste cap să ocolească asta. Dar, odată ce văzuse cifrele – trebuiau să fie reale, chiar şi în simulatoare – îşi dăduse seama destul de repede.

Condensatoarele puteau reține destulă energie pentru a aprinde o planetă, e adevărat, dar odată descărcate, nu aveau cum să se umple la loc foarte repede. Odată ce împuşcai chestia aia, ai fi putut la fel de bine să stingi luminile şi să tragi un pui de somn lung, pentru că nu avea să revină la putere maximă pentru cea mai mare parte a unei zile. Adevărat, încă mai puteai să pompezi nişte raze destul de urâte de mică putere – şi definiția *de mică putere* aici tot era mai mare decât ceea ce putea face un Distrugător – dar ar fi fost un *pulverizator* în loc de un *distrugător*. Ai fi putut să arzi un oraş sau două, să fierbi un lac mare sau poate chiar o mare mică, dar cam atât.

Şi dacă tu erai cel care apasa pe trăgaci şi ratai, ei bine, ți-ai fi căutat o nouă slujbă la zece secunde după ce spuneai *Oopa*...

— Echipajul meu nu ratează, domnule Căpitan, zise Tenn. Găsiți o țintă şi dacă o putem vedea, o vom nimeri, garanez personal.

Comandantul râse.

— Voi tunarii sunteți toți la fel.

— Verificați înregistrările, domnule Căpitan, verificați înregistrările. Eu nu sunt plătit să ratez.

Fața Comandantului deveni serioasă.

— Ştiu asta, *Şefule*. Dar nu noi alegem țintele. S-ar putea să iasă urât.

Tenn ridică din umeri.

— Nu sunt un politician sau un Moff, domnule. Îmi fac treaba şi îi las pe ei să şi-o facă pe a lor.

Comandantul îl bătu pe umăr.

— Bun băiat!

Părea uşurat.

— Deci, când vom deveni operaționali?

— Destul de repede, fiule. Lasă-ți echipajul să se familiarizeze cu butoanele. Totul ar trebui să fie la fel, dar nu vom mai trage cu proiectile oarbe. Nu vreau ca cineva să se sperie când va veni timpul să o pornim pe bune.

— Am înțeles, domnule Căpitan. Echipa mea nu vă va dezamăgi.

— Ştiu că nu o va face, *Şefule*. De aceea ei au prima şansă. Când te vei retrage şi vei avea strănepoți pe genunchi, le vei putea spune cum ai tras primul foc din cel mai mare tun făcut vreodată.

— Ceva ce aştept cu nerăbdare, spuse Tenn. Asta de îndată ce îmi găsesc o soție şi mă apuc de făcut copiii care îmi vor face la rândul lor strănepoți.

Ambii bărbați râseră.

Cantina *Inimă Împietrită*, Puntea 69, *Steaua Morții*

— Încă mi se pare o coincidență destul de bizară, spuse Memah. Că din toate cantinele din toată galaxia, singurul paznic care te-ar recunoaşte pe loc se întâmplă să intre la mine.

— S-au întâmplat lucruri mai ciudate, spuse Ratua. Am cunoscut un fermier la o cooperativă de leguminoase de pe Duro, unul dintre cei cincizeci de muncitori de acolo. A fost înrolat în marină. Aşa că a urmat un an de pregătire de bază, a fost îmbarcat, a sfârşit prin a fi trimis în cealaltă parte a galaxiei pentru a patrula în mijlocul pustietății. A ajuns liber pe o planetă numită Pzob. A intrat într-un pub Gamorrean, s-a aşezat şi a comandat o bere. Un tip care a ieşit din baie şi s-a aşezat pe scaunul de lângă el, s-a dovedit a fi un coleg de tură de la fermă. La nouă *catralioane* de kilometri depărtare de casă, s-a întâmplat ca amândoi să fie în acelaşi bar în acelaşi timp – care sunt şansele la aşa ceva?

Ea ridică din umeri.

— M-ai încuiat. Matematica nu a fost niciodată punctul meu forte.

— Nu pari să ai prea multe probleme în a-ți număra creditele.

Ea zâmbi. Bine, deci era un băiat rău, dar o făcea să râdă. Asta valora mult, în zilele astea.

— Apropo de sergentul cel demn, spuse el, uitându-se la ceasul său. Ar fi bine să plec. Schimbul de serviciu al lui Stihl se termină în câteva minute şi dacă trece pe aici să bea o bere cu Rodo, vreau să fiu în altă parte.

— Bună idee.

— Cina, când termini? La mine *acasă*?

— Atâta timp cât promiți să nu găteşti.

— M-ai rănit, femeie.

— Mai bine decât să te otrăvesc, cum aproape mi-ai făcut tu mie.

— De unde era să ştiu că cei ca tine nu pot mânca iarbă dulce?

— Ai fi putut să cauți. Dacă plănuieşti să te întâlneşti cu cineva din afara speciei tale, e de datoria ta să ştii ce e otravă şi ce nu.

— N-o să mă laşi niciodată să uit asta, nu-i aşa?

— Nicio şansă, *Ochi Verzi*. O să iau ceva pe drum. Fructe de mare, crustacee, ceva de genul ăsta.

Îşi zâmbiră unul altuia. El îi întinse mâna, ea o luă în a ei şi făcură schimb de strângeri uşoare. Memah ştia că ar fi putut fi şi mai rău. Fusese şi mai rău, de mai

multe ori.

După ce el plecă, ea suspină şi se întinse, simțind cum muşchii încordați se relaxează. În local se aflau doar câțiva clienți – era chiar înainte de schimbarea turei, iar lumea se îndrepta spre serviciu sau era pe cale să iasă din tură, aşa că avea să mai dureze vreo oră până când cantina începea să se umple. Era timpul să ia o pauză.

Afacerile fuseseră în general foarte bune, mai bune decât se aşteptase. Pe măsură ce stația creştea, noi secțiuni fiind adăugate şi presurizate, noi cantine erau adăugate în mod regulat. Erau cel puțin o jumătate de duzină numai în acest sector şi zeci în celelalte porțiuni finalizate, dar ea nu observase să îi facă vreun rău concurența. Adevărat, primea doar un mic procent din profituri, dar chiar şi aşa, în ritmul actual, când i se termina contractul avea să aibă destule economii ca să-şi deschidă un local al ei. Totuşi, nu era sigură că vrea să facă asta.

Erau şanse mari să i se ofere o prelungire a contractului, iar ea trebuia să se gândească serios la asta atunci când se întâmpla. Adevărat, era o unitate militară, aşa că existau reguli puțin mai stricte decât pe o planetă civilă, dar chiar şi aşa era curat, clienții erau în general bine crescuți, iar ea făcea bani ca o hoață de bijuterii pe o navă de croazieră de lux. Nu-i era dor de viața în aer liber – nu fusese niciodată o fată a naturii şi se aventurase doar de câteva ori în afara *Subteranului de Sud*. Nu că ar fi existat prea multe acolo, *afară*, tot Centrul Imperial fiind în esență o mare zonă urbană, cu excepția câtorva parcuri ici şi colo.

O cantină pe o stație de luptă inexpugnabilă, sau una lângă spațiocurile din mahalalele de pe Centrul Imperial? Punând problema aşa, nu părea o alegere prea grea. Cu siguranță, aici era mult mai sigur decât oricare alta cantină pe care o condusese până atunci. Nimeni nu avea de gând să îi dea foc *accidental* şi, din câte auzise, nicio navă Rebelă nu-i putea zgâria vopseaua, cu atât mai puțin să o deterioreze cu adevărat. Rămânerea era cu siguranță ceva de luat în considerare. Se simțea destul de bine, având în vedere toate aceste lucruri, iar prezența lui *Ochi-Verzi* nu o afecta prea mult.

Memah zâmbi şi fredonă o melodie în timp ce începea să amestece mai multe băuturi.

Capitolul 49

La două sută de kilometri de Sectorul N-Patru, Ecuator, *Steaua Morții*

Vil coti în derivă spre stânga, motorul şi presoarele lucrând din greu pentru a compensa *alunecarea*, iar urmăritorul său, unul dintre începătorii din *Beta Doi*, nu fu suficient de rapid pentru a rămâne în urma lui.

Făcu din nou o manevră, de data asta spre dreapta, şi din nou începătorul fu un pic mai lent în a reacționa. Era de înțeles; nu era o mişcare pe care o învățau la şcoala de zbor de bază, era una pe care o învățai de la cineva cu mult mai mult timp în carlingă decât aveau instructorii de irosit pe cursanți.

Bobocul spuse emoționat ceva ce *Vil* nu auzi, dar, rugăciune sau blestem, nu îl ajuta: *Vil* inversase pozițiile, terminând bucla şi aliniindu-se în spatele începătorului.

Te-am prins, puştiule... Vil apăsă pe comanda de tragere şi vopsi spatele începătorului cu laserele de antrenament. Dacă armele lui ar fi fost la putere maximă, puştiul ar fi fost acum resturi de care să se ferească, şi amândoi ştiau asta.

— Nu-i mare lucru, puştiule, spuse el prin stație. Cu toții trebuie să alunecăm pe curba de învățare...

— Atenție, toate escadrilele, atenție! Întrerupeți imediat manevrele, repet, întrerupeți imediat toate manevrele! Armați-vă tunurile laser în modul de luptă, model defensiv *Prime*, şi fiți pregătiți!

Ce kark?

Ordinul era complet ieşit din comun, dar *Vil* era prea bine antrenat pentru a-l pune la îndoială. Se îndepărtă şi îşi conectă comunicatorul la frecvența echipei sale.

— *Alfa Unu*, la mine, formație piramidală, verde şi albastru, unu, unu, doi!

Apăsă pe butonul de control, iar diodele de semnal de pe nava sa de luptă începură să clipească în secvența pe care le-o dăduse, astfel încât echipa lui să-i recunoască nava de luptă şi să ajungă la pozițiile lor. Verde însemna *unu*. Verde, *unu*. Albastru, doi, apoi se repeta. Dit-dit-dah... dit-dit-dah...

— Ce se întâmplă, Locotenente?

Era Anyell, desigur.

— De unde să ştiu eu? Lasă pălăvrăgeala şi ascultă!

Ceilalți piloți se adunară rapid şi intrară în formație. Era cea mai elementară dintre manevrele de luptă, exersată de sute de ori, şi nu le luase mai mult de câteva secunde celor doisprezece să se alinieze corect.

Vil trecu la canalul principal de raportare a operațiunilor:

— *Alfa Unu* este gata.

Celelalte escadrile se conectară. Erau zece acolo, 120 de nave de luptă în total.

După un moment, *canalul de comandă* interveni prin comunicație.

— Toate unitățile, aici Marele Moff Tarkin. Am detectat o navă inamică trecând în spațiul real de la viteza luminii în sectorul şapte, la două mii două sute de kilometri distanță de stație, repet, navă inamică în sectorul şapte. Nava este identificată ca fiind *Fortăreața*, o navă din clasa *Lucrehulk*. Distrugătoarele se pregătesc să atace, dar ne aşteptăm ca inamicul să lanseze nave de luptă. Ele reprezintă un risc pentru stație. Opriți-le.

Semnalul local al comunicațiilor clipi, apoi se suprapuse peste cel principal:

— Toate navele de luptă, toate escadrilele, aici Comandantul de zbor Drolan, DS-11. Ne desfăşurăm în *Zona de Apărare Delta*, repet, *Z-A-Delta*. Suntem pe cale să ne *udăm* picioarele, băieți, iar eu fac cinste pilotului care *ucide* cele mai multe gunoaie.

Mintea lui *Vil* era bulversată. Navele din clasa *Lucrehulk* fuseseră inițial nave ale Federației Comerțului, în mare parte cargoboturi comerciale modificate. Erau nave uriaşe, circulare, cea mai mare având trei mii de metri lungime. După Războiul Clonelor, unele dintre ele căzuseră sub controlul Rebelilor. Cu excepția cazului în care Alianța făcuse unele reamenajări majore, nu erau puternic înarmate şi nici bine protejate în comparație cu un Distrugător, dar puteau transporta o mulțime de nave de luptă. Inițial avuseseră droizi vulturi, dar Rebelii ar fi trecut fără îndoială la X-interceptoare. Ar putea fi o mie în nava aceea, poate chiar mai multe.

Vil înghiți, cu gâtul brusc uscat. Asta era – ceva real, un angajament la scară largă, iar echipa lui urma să fie printre primele care ajungeau la *petrecere*.

Era deopotrivă emoționant şi terifiant. Pentru asta fusese tot antrenamentul: nu o acțiune polițienească pe o planetă cu puşcăriaşi, ci o luptă reală cu piloți Rebeli, dintre care unii erau veterani care pilotaseră nave TIE înainte să dezerteze. Asta nu avea să fie ca tragerea la țintă într-un poligon de tragere sau ca *vopsirea* începătorilor cu raze de mică putere; era vorba de a face sau a muri.

Acesta era motivul pentru care se înscrisese *Vil* Dance.

Acum era timpul să vadă cine avea calitățile necesare şi cine nu.

Centrul de Comandă, Puntea Principală, *Steaua Morții*

— Primul nostru val de nave de luptă TIE va sosi în zonă imediat, domnule. Am chemat încă o mie de nave de pe stație.

Amiralul Motti nu părea deranjat, dar nu el avea responsabilitatea principală. Tarkin o avea, şi era foarte conştient de asta în timp ce privea hologramă care strălucea peste proiecția teatrului de operațiuni. Totuşi, nu era chiar surprins. Se aşteptase la aşa ceva de săptămâni întregi, de când pierduseră *Neintimidatul* din cauza sabotajului.

Rebelii – cel puțin o facțiune a lor – ştiau că sunt aici, altfel nu ar fi putut distruge nava. Din punct de vedere strategic, avea sens să atace stația acum, înainte ca aceasta să fie complet terminată şi operațională. Tactic, un transportor era cea mai inteligentă cale. Ar fi costat o mare parte, dacă nu chiar cea mai mare parte, a întregii flote Rebele să treacă de Distrugătoarele postate aici pentru a ataca direct stația de luptă. Dar din o mie de nave de luptă sau mai mult, unele ar putea trece de escadrilele TIE şi să provoace pagube, chiar dacă nava mamă era distrusă. Poate nu suficient pentru a o distruge, dar dacă ar putea încetini construcția, ar fi fost un fel de victorie.

Locotenentul care se ocupa de rețeaua de senzori spuse:

— Domnule, primul val de nave de luptă inamice a părăsit transportorul. Două sute cincizeci de X-interceptoare.

În timp ce Tarkin aproba din cap, tehnicianul de comunicații spuse:

— Domnule, am un mesaj codificat pe canalul dumneavoastră personal.

Tarkin clipi. Cine ar putea fi?

— Pune-l pe ecranul meu personal.

Navele lor de luptă TIE se mențineau la o mie de kilometri distanță, iar X-interceptoarelor le-ar fi luat câteva minute să ajungă atât de aproape de stație. Distrugătoarele erau pe drum. Nu mai era nimic de făcut pentru moment.

Tarkin activă mesajul. Chipul Daalei îi apăru pe ecran.

Încercă să nu-şi lase surprinderea să se vadă.

— Amirale?

— Mare Moff Tarkin. Suntem în drum spre stație şi se pare că există o activitate interesantă acolo.

— Nimic de care să nu ne putem ocupa, spuse el. Deşi s-ar putea să vrei să ocoleşti şi să o eviți.

— Te referi la transportorul inamic şi la toate acele X-interceptoare care ies din el?

— Da. Zona aceea este pe cale să devină neospitalieră.

— Trimiteți Distrugătoare?

— Aveam de gând, dar în acest moment am o idee mai bună.

— Ah.

— Exact.

— Ei bine, o să mă îndepărtez de... *explozie*!

— Daala?

— Avem companie. Deconectați.

Ea întrerupse conexiunea, iar Tarkin se încruntă. Daala era un Comandant excelent, iar nava ei era rapidă şi bine înarmată; se putea descurca cu câteva X-interceptoare. Totuşi...

— Domnule, inamicul a lansat un al doilea val. Asta înseamnă cinci sute de nave de luptă, spuse tehnicianul senzorilor.

— O să oprim asta. Apoi îi spuse lui Motti: Amirale, spune-le Distrugătoarelor să se retragă. Întrerupe interceptarea.

— Domnule?

Motti se uită la el ca şi cum tocmai s-ar fi transformat într-un Wookiee vopsit în violet. Tarkin zâmbi, apoi îşi mişcă mâna peste comunicator.

— Controlul Superlaserului, veni răspunsul.

Expresia lui Motti se schimbă. Acum zâmbea şi el.

— Comandante, zise Tarkin în comunicație. Am o țintă pentru dumneavoastră.

Controlul Superlaserului, Sectorul Theta, *Steaua Morții*

— L-ai auzit pe om, *Şefule*, spuse Comandantul. Poți s-o faci?

— Da, domnule, nicio problemă.

— Două mii două sute nouă kilometri. Nu este o țintă uşoară.

— Dacă avem puterea de a ajunge atât de departe, o voi lovi, domnule, răspunse Tenn.

Comandantul verifică un afişaj.

— Avem patru procente în condensatoarele de descărcare.

— Mai mult decât avem nevoie, spuse Tenn.

Comandantul păru uşurat.

— Dă-i drumul, *Şefule*.

Tenn aprobă din cap, se întoarse la consolă şi deschise difuzoarele.

— Avem ordin să începem aprinderea primară, spuse el către echipaj. În regulă, băieți, să ridicăm ciocanul şi să lovim *bulgărele* ăsta! Raportați!

Diferitele secțiuni raportară rapid şi entuziast starea fiecărei operațiuni:

— Nivelul reactorului de hipermaterie e la douăzeci şi cinci la sută din maxim.

— Condensatorii, patru la sută disponibili.

— Tributarii de la unu la opt, verde pentru alimentare.

— Amplificatorul primar de putere, verde.

— Amplificatorul de câmp de tragere este... verde.

— Am pornit alimentarea generatorului de hiperfază cu inducție.

— Câmpurile axelor fasciculelor tributare aliniate.

— Puțurile fasciculelor tributare de la unu la opt libere.

— Generatorul de câmp de țintire, gata.

— Avem magnetul de focalizare a fasciculului primar la zece din şaisprezece gauss... acum paisprezece din şaisprezece... acum este la maxim.

Tenn îşi scană bordul. Totul era verde. Douăzeci şi opt de secunde. Nu era cel mai rapid timp al lor, dar nu era rău.

— Suntem gata de tragere, îi spuse el Comandantului.

Comandantul aprobă din cap şi spuse în comunicator:

— Mare Moff, superlaserul este pregătit.

Vocea Marelui Moff fu calmă, dar clară:

— Atunci trage.

Comandantul aprobă din cap spre Tenn. Aşa cum făcuse de sute de ori în practica simulată, Tenn apăsă butonul de siguranță de pe schimbătorul de deasupra capului şi trase maneta în jos. Apoi numără în tăcere: Patru... trei... doi... unu...

— Aprinderea primară este efectuată cu succes, spuse vocea computerului.

Tenn aşteptă. Ținta se afla la două mii de kilometri distanță, aşa că timpul ar fi fost de numai...

— Lovitură! spuse tehnicianul de țintire.

Există o pauză în timp ce îşi scana luneta.

— Şi? întrebă Tenn tensionat.

— A... dispărut, *Şefule*. Nu a mai rămas nimic.

Tenn clipi la raport, apoi se uită la Comandant, care părea la fel de uimit.

Vaporizaseră un transportor cu diametrul de trei kilometri – cu patru la sută din puterea razei. Pur şi simplu.

O aclamație izbucni din partea oamenilor din încăpere. Comandantul îl bătu pe Tenn pe spate. Tenn zâmbi în semn de răspuns, dar în interior, tot îi era greu să creadă.

Patru la sută. Potențialul distructiv total era de-a dreptul astronomic. Puterea unei stele, la comanda lui.

Capitolul 50

Centrul de Comandă, Puntea Superioară, *Steaua Morții*

— Ei bine, spuse Motti, se pare că superlaserul funcționează.

Tarkin zâmbi.

— Aşa este. Dar încă mai sunt cinci sute de nave de luptă inamice acolo şi nu au unde să se ducă, aşa că nu au nimic de pierdut.

— Şi deja îi depăşim numeric cu mai mult de doi la unu, cu piloți TIE care abia aşteaptă să îi doboare pe ei şi mulți alții de unde au venit, zise Motti. Este o operațiune de curățare acum, domnule Guvernator. Nu pot fugi şi nu se pot ascunde.

Tarkin aprobă din cap.

— Dă ordinul, spuse el. Spune-le navelor noastre de luptă să-i lovească tare şi repede, cât timp sunt încă şocați de ceea ce tocmai au văzut.

— Domnule? Din nou canalul dumneavoastră privat.

Tarkin aprobă din cap şi preluă apelul.

Bărbatul care apăru în fața lui părea supărat. După o clipă, Tarkin îl recunoscu ca fiind Comandantul navei Daalei.

— Da, Căpitane Kameda?

— Am fost atacați de o escadrilă de nave de luptă X-interceptor, domnule. Le-am distrus, dar am fost loviți în plin.

— De ce nu-mi spune asta chiar Amiralul Daala?

— Domnule, am pierdut scuturile de pe punte. A avut loc o explozie. Amiralul Daala a fost rănită.

Tarkin simți cum i se strânge stomacul.

— Cât de grav?

— Nu-i pune viața în pericol, domnule. Medicii au stabilizat-o.

Tarkin dădu drumul la respirația pe care şi-o reținuse.

— Dar a suferit o rană la cap şi este... dezorientată. Are o bucată de şrapnel în craniu. Avem nevoie de un chirurg.

Tarkin aprobă din cap.

— Duceți-o imediat la stație.

— Suntem pe drum, domnule, ar trebui să ajungem în câteva minute.

Tarkin întrerupse convorbirea, apoi activă interfonul stației.

Căpitanul Hotise răspunse.

— N-Unu, Centrul Medical.

— Amiralul Daala a fost rănită în atac şi este pe drum cu o rană la cap. Pregătiți cea mai bună echipă de chirurgi.

— Da, domnule.

Tarkin întrerupse conexiunea. Asta nu era o veste bună. Îi diminuase triumful succesului primei trageri a superlaserului. Nu voia să o piardă pe Daala – asta i-ar fi stricat gustul victoriei. Şi, bineînțeles, ținea la ea...

La o mie de mii de kilometri de *Steaua Morții*

Primul val de X-interceptoare depăşea numeric linia de nave de luptă TIE cu doi

la unu, dar zburau fără să atace – sperând, presupunea *Vil*, să treacă direct pe lângă apărători.

Asta nu avea să se întâmple. *Vil* ținti primul X-interceptor care ajunse în raza de acțiune, trase şi îl distruse, pur şi simplu. Pilotul inamic nici nu apucase să tragă.

Cu apărarea zonală, te mişcai, dar menținei o anumită poziție în anumite limite. X-interceptoarele încercau să treacă, nu să atace. Trageau dacă un TIE era chiar în fața lor pentru a-şi elibera calea, dar nu se abăteau de la traiectoria lor. Aveau ca țintă *Steaua Morții*. Asta le făcea ținte uşoare. Ce fel de strategie nebunească era asta?

Vil doborî rapid o a doua navă, apoi o a treia. În spatele lui, stația de luptă trimise mai multe nave TIE, iar în spatele X-interceptoarelor, Distrugătoarele trimiteau şi mai multe. Foarte curând, şansele aveau să fie egale, dacă nu chiar în favoarea Imperiului.

Vocea Comandantului de zbor îi răsună în urechi:

— *Alfa Unu*, *Beta Unu*, *Gamma Unu*, *Delta Unu* – rupeți zona şi urmăriți țintele de oportunitate!

Vil ştia că Drolan intenționa ca unitățile sale să adune cât mai multe *ucideri* posibil. Următorul val îi va opri pe toți cei care vor reuşi să treacă, dar cei care întârziau în joc nu vor mai avea în ce să tragă când ajungeau aici.

Vil ridică din umeri. Dacă Rebelii intenționau să se sinucidă, atunci oamenii lui ar fi fost bucuroşi să le facă pe plac. Îşi anunță echipa:

— *Alfa Unu*, l-ați auzit pe om. Desfăşurați-vă în evantai şi distrugeți-i! Şablon global de zece kilometri; nu vă îndepărtați prea mult.

Auzi corul de *Recepționat, Locotenente!* în timp ce îşi întorcea TIE-ul şi începea să urmărească X-interceptoarele. Nu era o bătălie; era un masacru. X-interceptoarele erau atât de hotărâte să lovească stația încât nu ripostară. Cei aproximativ optzeci pe care valul lui *Vil* nu îi putuse lovi fură tăiați în bucăți de următorul val de TIE-uri venite de la *Steaua Morții*. Al doilea val de X-interceptoare nu reuşi să treacă nici măcar o singură navă de luptă de escadrilele TIE ale Distrugătoarelor.

Când se termină, *Vil* avea zece *ucideri*, înregistrate corespunzător de camera din nasul navei şi adăugate în dosarul său.

Cinci *ucideri* te făceau *as*. În felul acesta, Locotenentul Dance devenise un *dublu as*, la fel ca mulți alții. Numărul total de nave de luptă TIE pierdute fusese mai mic de o sută. Fusese prima lui luptă adevărată împotriva Rebelilor, dar *Vil* nu se mândrea cu asta. Fusese uşor.

Mult prea uşor.

Capitolul 51

Centrul de Comandă, Puntea Principală, *Steaua Morții*

— Domnule? spuse Motti.

— M-ai auzit, Amirale. Mutăm stația. Rebelii au ştiut unde să ne găsească şi nu voi permite ca asta să se întâmple din nou.

Tarkin avea acea privire pe față care nu admitea niciun argument. Era o privire pe care Motti o cunoştea bine. Totuşi, era datoria lui să semnaleze impedimentele.

— Domnule, încă nu suntem pregătiți pentru manevre în hiperspațiu.

Marele Moff păru nerăbdător.

— Ştiu, Amirale. Nu trebuie să mergem prea departe; cealaltă parte a lumii Despayre va fi suficient pentru moment. Rebelii vor şti că încercarea lor a eşuat, aşa că nu vor mai încerca aceeaşi tactică. Nimeni în afară de comandanții Distrugătoarelor şi navigatorii lor şefi nu trebuie să primească noile coordonate – şi în afară de tine, de navigatorul nostru şef şi de mine, nimeni altcineva de pe această stație nu trebuie să primească această informație. Există spioni printre noi, Amirale, şi, deşi îi vom vâna în cele din urmă şi îi vom elimina, nu voi risca această stație între timp. Înțelegi?

— Da, domnule, am înțeles.

— În nu mai mult de o oră, Motti. Lasă două Distrugătoare aici.

— La ordinul dumneavoastră, domnule.

Tarkin se întoarse.

— Mă duc la Centrul Medical. Operația Amiralului Daala este în desfăşurare.

După ce Tarkin pleca, Motti se gândi la sarcina sa. Avea sens să se mişte, nu exista niciun dubiu în privința asta. Dacă o armată Rebelă apărea şi nu era nimeni acolo... ei bine, era o galaxie mare. Nu ar fi ştiut de unde să înceapă să caute şi, probabil, niciunuia dintre ei nu i-ar fi trecut prin cap că duşmanii lor se chinuiseră să se deplaseze doar pentru a ajunge în cealaltă parte a planetei.

Fiecare oră în plus care le-ar fi trebuit pentru a localiza *Steaua Morții* ar fi fost cu o oră mai aproape ca aceasta să devină complet operațională. Şi odată ce se va întâmpla asta, întreaga flotă Rebelă va fi neputincioasă să o oprească.

Faptul că iubita Marelui Moff fusese rănită era păcat, dar nu era nici pe departe preocuparea lui Motti. Avea foarte puțin respect pentru ea ca ofițer. Fără patronajul lui Tarkin, ea nu s-ar fi ridicat niciodată la rangul ei. În ceea ce-l privea, femeile nu aveau ceea ce trebuia pentru a comanda. Dacă ar fi murit pe masa de operație, Motti nu ar fi vărsat lacrimi adevărate, deşi, desigur, s-ar fi prefăcut trist pentru a-l linişti pe Tarkin. Bătrânul era cam sensibil în privința ei şi nu era o idee bună să se pună rău cu el. Daala era o diversiune; Tarkin ținea prea mult la ea. Asta era o altă fisură în armura Marelui Moff, o fisură pe care într-o zi Motti ar fi vrut să o exploateze.

Camera Chirurgicală 1, Centrul Medical, *Steaua Morții*

Uli nu era neurochirurg de specialitate, dar învățase multe despre acest subiect din necesitate în sălile de operație din întreaga galaxie devastată de război. Pierduse socoteala numărului de proceduri neurochirurgicale practice pe care le făcuse şi nici măcar nu putea începe să estimeze numărul de specii pe care le operase. Dacă erai

singurul chirurg disponibil, tăiai tot ceea ce trebuia tăiat.

Nu el era *principalul* în acest caz, ci doar unul dintre chirurgii din echipa de trei persoane care săpau în capul Amiralului. Miza, după cum erau foarte conştienți, era foarte mare. Era singura femeie Amiral din Marina Imperială şi era, conform zvonurilor, prietena foarte personală a Marelui Moff Tarkin. Nu era exclus ca, dacă nu reuşea să treacă de procedură, Marele Moff să-i împingă pe toți prin cel mai apropiat sas în spațiul neiertător.

Mai erau şapte asistenți chirurgicali în cameră – trei infirmiere şi patru droizi. Până acum operația decurgea bine. Toate semnele vitale erau bune.

— Bine, acum scoatem obiectul.

Asta venise de la Abu Banu, singurul neurochirurg adevărat al stației. Era un Cerean, una dintre puținele specii non-umane cu funcții de autoritate la bordul *Stelei Morții*, fără îndoială pentru că era unul dintre cei mai buni neurochirurgi din galaxie.

— Pregătiți câmpul presor în caz că avem vreo hemoragie, spuse Banu.

Uli, care se ocupa de câmp, aprobă din cap, deşi nu fusese nevoie să i se reamintească. Cu toții îşi cunoşteau meseria; Banu vorbea pentru înregistratorul care consemna totul. Într-o procedură de profil ca aceasta, dacă se întâmpla ceva, cineva ar fi fost învinuit, iar înregistrarea ar fi ajutat la stabilirea vinovăției. Uneori mureau pacienți care ar fi trebuit să trăiască, dar nu voiai să fii tu cel care era responsabil pentru moartea iubitei Marelui Moff.

Deci, nu este nicio presiune…

Un mic vas de sânge începu să supureze, iar *Uli* mări un pic câmpul presor – suficient pentru a opri scurgerea, dar nu suficient pentru a pune prea multă presiune pe creierul gol la care lucrau.

— Burete, spuse Banu.

Unul dintre droizi întinse un braț stabil ca o stâncă şi tamponă mica picătură de sânge pe care presorul nu o oprise.

— Roa, pune puțin lipici pe arteriola[12] aia.

Doctorul Roa întinse vârful ultrafin al aplicatorului şi atinse vasul rupt. O mică picătură de soluție de lipit izvorî, curse în tăietură şi o sigilă.

— Am reuşit, spuse Roa.

Banu se îndreptă, iar *Uli* îi auzi coloana vertebrală trosnind. Nu era nicio surpriză; Cereanii erau cunoscuți pentru problemele lor cu spatele. Era prețul plătit pentru acele cranii uriaşe pe care le purtau.

— Bine, echipă, ce păreri avem aici? întrebă Banu. *Uli*?

— Şrapnelul a intrat în hipocampus şi cortexul adiacent, mai ales în girusul dentat. Nu prea mult în câmpurile *Cornu Ammonis*[13], sau în *subiculum*, dar chiar şi aşa, cred că va avea ceva probleme de memorie. Cu cele vechi, poate şi cu unele noi.

— Doctore Roa?

— Sunt de acord cu Divini. Bagă o bucată de metal zimțat şi fierbinte în *CA1, CA2* şi *CA3*, mişcă-l, şi ai cu siguranță pierderi de memorie declarativă. Nu pot spune cât de mult sau cât de rău.

Banu aprobă din cap.

— Sunt de acord. Având în vedere leziunea, nu văd nicio problemă cu funcția

---

[12] Arteriolă – vas mic de sânge, care face parte din microcirculație şi care se ramifică dintr-o arteră, transportând sânge către capilare.

[13] Cornu Ammonis – hipotalamus.

cognitivă generală, dar materialul expresiv şi faptic va fi probabil compromis. Mai vede cineva ceva ce trebuie să reparăm?

Nimeni nu spuse nimic.

— În regulă. Să o închidem.

* * *

Uli se dezbrăca în vestiarul postoperator împreună cu ceilalți doi chirurgi şi cu asistenții, când intră Marele Moff Tarkin. Primul gând al lui *Uli* fu: *Nu ar trebui să fie aici*. Dar cine avea de gând să-i spună asta?

— Domnilor doctori. Care este starea Amiralului Daala?

Uli şi Roa se uitară la Banu. El era şeful echipei, aşa că lui îi revenea să explice.

— Domnule, spuse Cereanul, Amiralul Daala a suferit o leziune neurologică ce i-a afectat în principal lobul temporal medial drept. Este în stare bună şi stabilă.

— Ce daune va avea pe termen lung?

— Nu putem fi siguri încă. Acea porțiune a creierului se numeşte hipocampus – oamenii au două hipocampusuri, câte unul pe fiecare parte. Această zonă este, în mare măsură, responsabilă de funcțiile memoriei.

Tarkin păru nerăbdător.

— Da. Şi?

Banu se uită la *Uli* şi Roa, apoi înapoi la Tarkin.

— În acest moment sunt doar presupuneri, domnule. Este în comă indusă medical, ca să o putem trata corespunzător pentru a preveni umflarea creierului rănit. Când se va trezi şi îşi va reveni, sunt şanse mari să nu aibă pierderi de funcții, nici neurologice, nici fizice; totuşi, probabil că va avea unele pierderi de memorie.

— Unele? Cât de mult înseamnă *unele*?

Banu scutură din cap.

— Nu suntem ghicitori, domnule Guvernator. Nu vom şti până când Amiralul nu îşi va recăpăta cunoştința şi va putea fi testată.

Fața lui Tarkin se întunecă, iar Banu se pare că văzuse asta. Cereanul se grăbi să adauge:

— Dacă ar trebui să ghicesc, aş spune că nu-şi va aminti evenimentul traumatic şi probabil că va pierde cel puțin o parte din ultimul an.

— Înțeleg. Bine. Ține-mă la curent. Amiralul Daala este un ofițer valoros.

— Desigur.

Tarkin se întoarse şi plecă.

— Un ofițer valoros, spuse Roa, chicotind. Am auzit că poate…

— Încetează cu asta, spuse *Uli*. Nu ştii cine ascultă.

Asta îi făcu pe toți trei să fie sobri, şi *Uli* ştia că era pe bună dreptate. Nu voiai să faci glume despre prietena Marelui Moff şi apoi să se întoarcă totul împotriva ta. Nu şi dacă nu voiai să te trezeşti cu organele recoltate.

Coridorul spre Puntea Principală, *Steaua Morții*

În timp ce se îndrepta spre Centrul de Comandă, Tarkin era în acelaşi timp uşurat şi îngrijorat. Simțea o mare afecțiune pentru Daala, cu siguranță, şi era foarte mulțumit că va supraviețui. Faptul că s-ar putea să nu-şi amintească cele mai recente vizite aici şi timpul plăcut petrecut împreună era regretabil, dar având în vedere

posibilitatea ca rana să o fi ucis, nu era chiar atât de rău.

Nu era atât de bine, totuşi, având în vedere că tot ceea ce aflase în timpul investigației sale despre spionii din mijlocul lor ar fi dispărut. Din moment ce nu fusese niciodată aici, în mod oficial, nu ar fi existat niciun dosar ascuns în care să poată fi găsite acele date. Era prea deşteaptă pentru asta. Şi nu era deloc bine că era aici şi rănită, din moment ce trebuia să fie la *Foale*. Asta trebuia rezolvat imediat.

În timp ce mergea, Tarkin se gândi la opțiunile sale. Trebuia să gestioneze asta într-un mod care să nu se întoarcă să-l bântuie. Nu ajunsese unde era pretinzând că politica nu exista. Avea duşmani, iar aceştia s-ar fi agățat de orice l-ar fi putut prezenta într-o lumină proastă Împăratului.

Daala îşi va reveni repede; era tânără şi puternică. De îndată ce se va simți suficient de bine pentru a călători, o va transfera înapoi la *Foale*. Se va pune la cale o poveste – un accident acolo îi provocase unele răni. Ea ar fi fost de acord cu asta, deoarece venirea la el ar fi arătat la fel de rău pentru ea ca şi pentru el. Jurnalele de călătorie puteau fi modificate şi nu va exista nicio înregistrare oficială că ea ar fi fost vreodată aici, cu atât mai puțin rănită într-o acțiune împotriva Rebelilor.

Şi dacă nu-şi amintea, ei bine, nu voia să fie dur, dar poate că era mai bine aşa. Nici măcar o scanare a adevărului nu putea găsi vreo contradicție dacă persoana care o susținea nu ştia că se întâmplase. Regretabil, da, dar trebuia să scoți ce e mai bun din situațiile proaste şi, prin asta, să le împiedici să se înrăutățească. O putea pune la curent mai târziu, după ce se termina războiul şi lucrurile se linişteau. Deocamdată nu avea nevoie ca cineva să se uite la el cu suspiciune – nu atât de aproape de finalizarea stației şi de începerea misiunii sale. Asta pur şi simplu nu ar fi fost posibil.

Decizia fiind luată, se simți mai bine. Daala nu l-ar fi învinovățit câtuşi de puțin – şi ea ar fi făcut la fel, dacă ar fi fost în locul lui. Tarkin era sigur de asta.

Capitolul 52

Distrugătorul Imperial *Devastatorul*, lângă planeta Tatooine, sectorul Arkanis, Spaţiul Sălbatic

— Lord Vader, *spărgătorul de blocadă* este în raza de acțiune. Ar trebui să deschidem focul?

— Da – dar să nu-l distrugi. Ţinteşte motoarele şi sistemele de control – vreau pasagerii şi echipajul în viață. Odată ce le-am dezactivat, vom aborda şi vom captura nava.

— Da, domnule.

Căpitanul se întoarse la treburile lui, iar Vader se mută să stea lângă ferestrele din față pentru a supraveghea nava care fugea. Era esențial să împiedice ca planurile pentru stația de luptă să cadă în mâinile Rebelilor – şi, în acelaşi timp, avea să afle unde erau duse. Prințesa Leia Organa se afla în centrul acestei operațiuni, iar ea avea să-i divulge tot ceea ce avea nevoie să ştie – de asta nu avea nicio îndoială. Mintea ei putea fi rezistentă la persuasiunea Forței, dar existau şi alte căi.

Nava Rebelă nu se putea măsura cu Distrugătorul lui Vader, nici ca viteză, nici ca putere de foc. În câteva clipe, sistemele de propulsie şi control fuseseră paralizate de lovituri laser de o precizie chirurgicală, reactorul principal fusese oprit, iar o rază tractoare de la *Devastator* fusese generată pentru a învălui nava de blocadă care fugea.

Tantive IV fu trasă inexorabil în cala principală a Distrugătorului, strânsă într-un câmp presor care ar fi blocat orice încercare a echipajului Rebel de a distruge nava capturată. Vader se îndoia că erau atât de disperați, dar nu avea de gând să rişte.

Apoi sosi un Comandant de trupe de şoc.

— Lord Vader, avem echipe de intrare care sparg încuietorile navei.

— Bine. Vader se întoarse de la fereastră. Vino cu mine, îi spuse Comandantului.

Tantive IV se odihnea în mijlocul calei uriaşe, părând mică şi lipsită de apărare, cu exteriorul alb stricat de zonele arse şi înnegrite de pe motoare. Vader, urmat de mai mulți soldați, urcă rampa spre ecluză. Trapa ecluzei fusese spartă cu câteva momente înainte; nori de material de etanşare, vopsea şi metal vaporizat încă pluteau în aer. Păşi prin fum în coridor şi analiză pagubele. Cadavrele apărătorilor Rebeli şi ale trupelor de şoc erau împrăştiate pe puntea navei. Vader se opri să se uite la unul dintre Rebelii prăbuşiți la picioarele lui, apoi la un al doilea. Fuseseră curajoşi. Nebuni, din moment ce nu aveau nicio scăpare şi nicio şansă de victorie, dar curajoşi.

Puțin bine le-a făcut.

Sunetele salvelor de blaster încă mai răsunau în nava mică; din când în când, un proiectil rătăcit era deviat de un perete etanş şi traversa un coridor, scânteia roşie reflectându-se fugar pe pereții albi. Vader nu era îngrijorat de focurile rătăcite – putea concentra Forța suficient de mult încât să oprească raza unui blaster cu palma ridicată a mâinii sale înmănuşate, dacă se ajungea la asta.

Concluzia era previzibilă – Rebelii nu aveau cum să învingă în fața unor şanse atât de copleşitoare, şi trebuiau să ştie asta. De ce luptau în continuare?

Rezistența lor continuă avea un scop, de asta era sigur. Care era acesta? Vader şi escorta sa se deplasau prin coridoarele navei, continuându-şi inspecția. Unii dintre

luptătorii Rebeli fuseseră capturați, deşi majoritatea se prăbuşiseră trăgând.

Ajunge cu asta. Vader se opri şi, cu un gest către Comandant, îi spuse să îi aducă un ofițer Rebel care tocmai fusese capturat. Peste o clipă, omul se afla în fața lui, încă sub pază. Fără preambul, Vader se întinse şi îl apucă pe ofițer de gât, ridicându-l cu uşurință de pe podea. Acesta icni şi se zbătu, dar în zadar, desigur. Nimeni nu putea scăpa de strânsoarea Forței.

Înainte ca Vader să poată vorbi, se apropie un soldat din trupele de şoc, care spuse:

— Planurile *Stelei Morții* nu sunt în computerul principal.

— Unde sunt transmisiunile pe care le-ați interceptat? întrebă Vader. Ce ați făcut cu planurile?

Ofițerul se zbătu.

— N-am interceptat nicio transmisie! cârâi el.

Vader îşi spori strânsoarea pe gâtul bărbatului, ridicându-l mai sus. Cuvintele pe jumătate stâlcite ale ofițerului abia puteau fi înțelese:

— Aaahhh! Sunteți pe... ahh... o navă consulară. Suntem într-o misiune diplomatică... agh!

Vader nu fu impresionat de acea încercare patetică de înşelăciune.

— Dacă e într-adevăr o navă consulară, unde este Ambasadoarea?

Era o întrebare retorică. Omul nu avea de gând să fie de ajutor, aşa că nu mai era nevoie să-şi piardă timpul cu el. Vader îi zdrobi gâtul şi îl aruncă pe coridor. Corpul ricoşă în peretele etanş şi se întinse pe punte.

Putea simți reacțiile celorlalți prizonieri din apropiere, fără să se uite. Încă o lecție: *contraziceți-l pe Lordul Vader şi aşa veți fi şi voi răsplătiți.*

Se întoarse spre liderul trupelor de şoc.

— Comandante, desfaceți nava asta în bucățele până găsiți planurile. Şi aduceți-mi pasagerii. Îi vreau vii!

* * *

Vader zâmbi pe sub cască în timp ce un şir de soldați sosea cu Leia Organa în mijlocul lor. Se raportase că împuşcase un soldat înainte ca ei să o neutralizeze. Era greu să se gândească la ea dând dovadă de atâta curaj – era atât de tânără, atât de frumoasă şi îmbrăcată în acea rochie albă simplă, îi amintea foarte mult de...

Nu. Nu-şi permitea acest gând.

Ea îl privi, reuşind să pară disprețuitoare chiar dacă mâinile îi erau încătuşate.

— Darth Vader, spuse ea, fără să facă niciun efort pentru a-şi ascunde disprețul. Numai tu puteai fi atât de îndrăzneț. Senatul Imperial nu va sta cu mâinile în sân. Când vor auzi că ai atacat o navă diplomatică...

El îi tăie vorba:

— Nu te preface surprinsă, Înălțimea Ta. Nu erai într-o misiune umanitară de data asta. S-au făcut mai multe transmisii de date către această navă de către spionii Rebeli. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu planurile pe care vi le-au trimis.

Ea îşi păstră rolul:

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Sunt membru al Senatului Imperial şi mă îndrept spre Alderaan într-o misiune diplomatică...

Răbdarea lui Vader luă brusc sfârşit.

— Faci parte din Alianța Rebelă şi eşti o trădătoare! Apoi gesticulă furios către gărzi. Luați-o!

După ce ea fu dusă de acolo, Vader rămase nemişcat, potolindu-şi furia. Furia putea fi utilă, dar numai atunci când era furie pe care o provocai singur, modelată în funcție de scopurile tale. Nu atunci când era provocată de altcineva.

Era oarecum surprins de intensitatea reacției sale. Era ceva la ea pe care nu reuşea să pună degetul, ceva neobişnuit. Îl tulbura. Mintea Leiei Organa nu era slabă; asta îşi putea da seama chiar şi după o încercare superficială de a o sonda. Şi mai era ceva ciudat de familiar la ea, ceva ce îi scăpa din mână…

Ridică din umeri mental. Nu era important. Oricum, ea avea să moară în curând; Tarkin semnase deja ordinul. Era doar o chestiune de cât de multe informații utile puteau obține de la ea înainte să se întâmple asta. Ea făcea parte din trecut. El avea de-a face cu viitorul. Începu să meargă în timp ce se gândea la următoarea lui mişcare.

Lângă el, Comandantul spuse:

— E riscant să o ținem prizonieră. Dacă se află, asta ar putea genera simpatie pentru Rebeli în Senat.

Vader nu fu mişcat de astfel de temeri.

— Am urmărit spionii Rebeli până la ea. Acum ea e singura noastră legătură pentru a descoperi baza lor secretă.

— Mai curând va muri decât să spună ceva.

— Lasă asta în seama mea. Trimiteți un apel de ajutor şi apoi informați Senatul că toți pasagerii au murit.

Un alt ofițer Imperial se apropie de ei.

— Lord Vader, planurile stației de luptă nu sunt la bordul navei. Şi nu s-a efectuat nicio transmisiune.

Vader se holbă la ofițer. Furia începu să ardă din nou.

Ofițerul păru să simtă asta şi adăugă în grabă:

— În timpul luptei a fost lansată o capsulă de salvare, dar nu existau forme de viață la bord.

Ah. Deci de aceea continuaseră să reziste – pentru a-i da prețioasei lor Prințese timp să îndepărteze fizic planurile. Bineînțeles. Se întoarse spre Comandant.

— Probabil că a ascuns planurile în capsula de salvare. Trimite un detaşament să le recupereze. Ocupă-te personal de asta, Comandante. Nimeni nu ne va opri de data asta.

— Da, domnule.

Vader trecu prin trapă şi se întoarse în cala de încărcare a navei sale.

Cel puțin, o împiedicaseră pe Prințesă să livreze Rebelilor planurile *Stelei Morții*. Trupele Imperiale aveau să le recupereze – şi chiar dacă nu le recuperau, erau puține pagube pe care planurile le puteau face pe Tatooine, o lume deşertică fără valoare.

Nu era nimic de valoare pe acea lume. Absolut nimic.

Capitolul 53

Cantina *Inimă Împietrită*, Puntea 69, *Steaua Morții*

În spatele barului, sticlele de lichior zăngăniră pe rafturile lor, iar Memah simți un freamăt uşor, dar insistent, sub picioarele ei.

— Ce..., începu ea.

— Ne mişcăm, spuse Rodo.

Lângă el, Nova încuviință din cap.

— Motoare subluminice, aşa că nu mergem departe.

Clienții – aproximativ un sfert din capacitate la acea oră a ciclului – făcură o pauză de câteva secunde, apoi se întoarseră la ceea ce făceau.

Nimeni nu părea prea perturbat de eveniment.

— De ce ne mutăm? Construcția încă nu este terminată, spuse ea. Sau este?

— Se pare că suficient pentru ca nava să poată fi relocată, spuse Rodo.

După o clipă, vibrațiile se domoliră. Sticlele nu mai tremurară. Zumzetul se potoli şi deveni foarte slab, abia simțit. Memah se întoarse spre Nova.

— Ce înseamnă asta, sergent?

El râse.

— A, da, fiind atât de important pentru funcționarea stației, Mofful m-a apelat şi mi-a dat o informare personală acum un minut prin comunicator. Nu ai observat?

— Nu cred că dezvălui vreun secret militar când spun că probabil are legătură cu bătălia pe care tocmai am purtat-o, spuse Rodo.

Ea se uită la el.

— Ce bătălie?

Rodo ridică din umeri.

— Nu ştiu sigur, dar tocmai s-au întâmplat câteva lucruri care fac aluzie la una. Mai multe escadrile de nave de luptă TIE au decis brusc să părăsească stația, mai mult de o mie de nave, iar la scurt timp după aceea poate îți aminteşti că luminile au scăzut pentru câteva secunde? Părerea mea este că acele condensatoare de energie care umplu o mare parte din această minge mare de metal au fost deviate către tunul ăla mare şi tare.

— Cum se face că ştii chestii de genul ăsta? spuse Nova.

— Cum se face că tu nu ştii?

— Nu am spus că nu ştiu.

— Deci Rodo are dreptate? spuse Memah.

Acum fu rândul lui Nova să ridice din umeri.

— Nu se înşeală. Am auzit că o navă transportoare Rebelă a ieşit din hiperspațiu la câteva mii de kilometri distanță şi a lansat o încărcătură de X-interceptoare, probabil pentru a veni să tragă în noi. Potrivit sursei mele, au îndreptat superlaserul spre transportor şi l-au distrus.

Ea clipi înmărmurită.

— Este atât de puternic?

— Oh, da, spuse Nova. O navă este nimic. Puterea fasciculului a fost doar de o singură cifră – la putere maximă, orice pe o rază de jumătate de milion de kilometri nu

este în siguranță, inclusiv asteroizii, lunile, chiar şi planetele.

— Nu!

— Ba da. Altfel, de ce ar fi cheltuit atâta timp şi atâția bani pe asta – îşi roti un braț pentru a cuprinde întreaga zonă înconjurătoare – dacă nu ar putea produce pagube majore? Altfel de ce i-ar fi spus *Steaua Morții*?

— E greu de imaginat, spuse ea.

— Pentru tine. Şi pentru mine, chiar. Nu şi pentru nemernicii Imperiali de nivel înalt care sunt plătiți să vină cu astfel de lucruri. Din câte am auzit, chestia asta este în dezvoltare, într-o formă sau alta, de ani de zile. Şi odată ce începe să facă ravagii prin galaxie, Rebeliunea va fi distrusă. Dacă Tarkin chiar crede că există o bază Rebelă pe o planetă sau pe o lună...

Nova îşi mişcă ambele mâini într-o mişcare care simula înflorirea unei explozii.

— *Boom*. Sfârşitul bazei, sfârşitul problemei. Două sau trei lumi explodează într-o clipită ca asta şi războiul se termină. Cine ar risca să piardă miliarde sau chiar trilioane de ființe pentru a ascunde câțiva insurgenți? Totul se va terminat, cu excepția banderolelor şi a medaliilor.

— Tu chiar crezi asta? întrebă Rodo.

— Fără îndoială. Poate că atunci când îmi voi termina turul, voi deschide o şcoală undeva într-un loc liniştit, poate într-unul dintre brațe. Mă voi stabili, poate chiar voi avea câțiva copii, pentru că războiul aşa cum îl ştim noi nu va mai avea loc cu lucruri ca acestea – bătu uşor de câteva ori blatul barului – zburând prin galaxie. Dacă mai construieşti câteva ca asta, nu vei mai avea nevoie de armate, marine sau baze militare pe planete. Ai un punct fierbinte, unele sisteme devin irascibile, trimiți o *Stea a Morții* şi jocul se termină.

Memah se gândi la asta. Sergentul avea dreptate. Chiar şi cu o singură *Stea a Morții* operațională, Rebeliunea nu ar fi avut nicio şansă. Construieşte o flotă întreagă şi Imperiul va ține galaxia într-o mână de durotel pentru totdeauna.

Îl văzu pe Nova tresărind.

— Eşti bine, sergent? întrebă ea.

— Am o durere de cap care nu vrea să înceteze. Poate o pot omorî cu lichidul ăsta de îmbălsămare pe care-l vindeți aici. Următorul rând e din partea mea, spuse el. Putem toasta pentru sfârşitul războiului.

— Încă nu s-a terminat, spuse Rodo.

— E doar o chestiune de timp, spuse Nova.

Centrul de Comandă, Puntea Principală, *Steaua Morții*

— Eşti sigur de asta?

Motti aprobă din cap.

— Da, domnule. Interiorul nu este terminat, dar coca este, iar hiperpropulsoarele vor fi gata în curând. Suficient pentru o testare parțială.

— Bun. Din moment ce Rebelii ne cunosc locația, nu putem risca să rămânem în acelaşi sistem până când nu suntem pe deplin pregătiți.

— Prudent.

— Şi superlaserul?

— Ingineria îmi spune că putem gestiona treizeci la sută putere şi, după o reîncărcare rapidă a condensatorului timp de o oră sau două, tot atât.

— Cât de puternică va fi raza aceea?

Motti ridică din umeri.

— Teoretic. Nimeni nu ştie sigur.

— Ei bine, atunci trebuie să o testăm înainte să pornim la drum.

— Asta ar fi înțelept. Aveți o țintă în minte?

Tarkin zâmbi.

— Da. Am.

Motti voia să întrebe cum se descurcă Daala şi să-şi arate îngrijorarea, dar nu i se părea potrivit să aducă vorba despre asta tocmai acum. În plus, el ştia deja. Ea suferise un fel de deteriorare a memoriei şi se afla deja pe o navă rapidă înapoi spre *Foale*. Poate că Tarkin era îndrăgostit de ea, dar nu era chiar prost. Ştia că nu ar fi înțelept să rişte ca Vader sau Împăratul să afle că ea fusese aici împotriva ordinelor.

Ei bine, nu conta. Chiar dacă stația nu era încă pregătită pentru manevre de luptă la scară largă, Motti avea să o facă să funcționeze suficient de bine în câteva zile.

Ce țintă avea bătrânul în minte, totuşi? Nu aveau de unde să aleagă aici; cam curățaseră sistemul. Existau doi giganți gazoşi din clasa *Bespin*, unul pe o orbită exterioară, celălalt pe interior, dar erau prea mari pentru a fi practici. Aveau nevoie de un corp solar cel puțin suficient de mare pentru ca propria gravitație să îl zdrobească într-o formă sferică. Ceva de această dimensiune ar fi fost singura modalitate de a calcula cât de puternic ar fi fost fasciculul la o treime din puterea proiectată.

Cubiculul 24556, Complexul Rezidenţial 19, *Steaua Morții*

Vil se lăsă pe spate pe canapea lângă Teela, simțindu-se distrat.

— Şi cum a fost tura ta? întrebă el.

— Destul de bună. Echipele au terminat două seturi de apartamente pentru ofițeri, o altă cazarmă de cinci sute de persoane şi un centru de recreere. Este uimitor să stai pe o pasarelă şi să vezi aceste lucruri apărând în câteva zile.

— Se pare că eşti mulțumită.

— Oh, sunt. Nu este slujba pe care aş fi ales-o, să lucrez pe o stație de luptă, dar asta mi s-a dat. Şi există un sentiment de împlinire în a lua un design standard şi a-l modifica astfel încât să coste mai puțin şi să funcționeze mai eficient.

— Asta e grozav. Felicitări.

— Ce s-a întâmplat?

El se uită la ea. Cum ar fi putut ea să ştie? Nu avusese prea multe relații, iar cele pe care le avusese fuseseră de obicei scurte şi superficiale. Teela observa lucruri pe care niciuna dintre celelalte femei nu păruseră să le sesizeze.

— Nimic.

Ea zâmbi la el.

— S-ar putea să fii capabil să zbori, *Vil*, dar nu să ascunzi asta. Ce s-a întâmplat?

El se mişcă inconfortabil.

— Nu prea pot să vorbesc despre asta.

— Te referi la bătălia de ieri?

— Cum de ştii despre asta?

— E o stație mare, dar lumea vorbeşte. Vorbele se răspândesc.

El oftă.

— Da, cred că da. Ei bine, am fost parte din ea.

— Şi?

— Am făcut un *dublu as*. Ştii ce înseamnă asta?

— Nu.

— Am doborât zece nave de luptă inamice.

Ea suspină.

— Nu sunt fan al războiului, dar asta e treaba ta, nu-i aşa? Felicitările nu ar fi binevenite?

— Ba da.

— Dar?

Vil se uită la ea. Putea să vorbească despre asta? Da, decise el. Putea. Chiar era ceva diferit la ea, ceva care spunea că ar înțelege, chiar dacă nu era neapărat de acord.

— Nu a fost atât de distractiv pe cât am crezut întotdeauna că va fi.

Ea se uită la el cu o expresie ilizibilă.

— N-aş fi crezut că este distractiv să ucizi ființe.

— Nu te poți gândi la ei ca la ființe, ci doar ca la duşmani. Nu e vorba de asta. A fost... prea uşor.

Ea se lăsă pe spate şi clipi la el.

— Prea uşor?

— A fost ca şi cum ai trage la țintă. Erau atât de hotărâți să ajungă la stație, încât nu au oferit prea multă luptă. I-am tăiat în bucăți.

— Nu înțeleg. Ai fi vrut ca ei să tragă în tine?

— Nu, nu. Ei bine, da. Adică, am vrut să supraviețuiesc, desigur. Am vrut să câştig, dar au vrut să fie... Ştiu că sună stupid, dar am vrut să trebuiască să muncesc mai mult.

— Înțeleg, suspină Teela.

El se uită la ea surprins.

— Înțelegi?

— Sigur. Nimeni nu vrea să patineze tot timpul pe calea uşoară. Ai vrut o provocare, ca să simți că ai realizat ceva.

— Da. Uneori şansele mici sunt singurele care merită jucate.

— Ei bine, nu pot spune că îmi pare rău că nu a fost mai periculos. În plus, presupun că vor fi mai multe bătălii...

Vil scutură din cap.

— Poate că nu. Ştiind că Tarkin ar putea să apară şi să distrugă întreaga lume? Cred că războaiele vor fi de domeniul trecutului, destul de repede.

Teela păru nedumerită.

— Şi asta e rău pentru că...?

— Ei bine, nu e – nu pentru civilizație, bineînțeles că nu. Imaginea de ansamblu şi toate alea. Dar pentru piloții de vânătoare? Vom fi scoşi la *păscut*.

— Ai putea să te angajezi să pilotezi nave spațiale comerciale.

— M-am gândit că dacă voi supraviețui, într-o zi voi face asta. Dar... nu încă.

Ea îşi puse brațele în jurul lui şi îl trase mai aproape de ea.

— Nu ai întotdeauna prima opțiune în viață. Lucrurile se întâmplă, trebuie să te adaptezi. Nimeni nu ştie asta mai bine decât mine.

El aprobă din cap.

— Dar dacă ai vrut să fii un *as*, acum eşti unul. Asta e ceva. Felicitări.

— Ei bine, un *dublu as*, dacă vrei să devii tehnică în legătură cu asta.

— Oh, da, hai să fim noi doi tehnici, da?

Vil râse. Cu siguranță era ceva diferit în legătură cu ea.

Capitolul 54

Cantina *Inimă Împietrită*, Puntea 69, *Steaua Morții*

Ratua avu probleme în a-şi face loc în cantină. Era plină, iar el înțelese de ce. Aveau loc multe sărbători. Întâlnirea cu transportorul Rebel era peste tot pe stație, iar dacă piloții TIE implicați fuseseră încrezuți înainte, după acea victorie aveau să fie mult mai mândri. Nu era un politician şi nu conta prea mult pentru el cine câştiga războiul, cu excepția faptului că fiind aici însemna că se vor îndepărta de lumea închisoare şi, în cele din urmă, se vor întoarce la civilizație. Şi ar fi fost cea mai sigură dintre călătoriile sigure. Deci toate astea erau spre bine.

O văzu pe Memah lucrând frenetic în spatele barului. Chiar şi cu toți droizii şi servitorii de serviciu, ştia că nu va avea prea multe şanse să o viziteze în tura asta. Ah, bine. Cu siguranță nu-i reproşa munca. Mulțimea se va micşora în cele din urmă.

Între timp, ultima lui escrocherie se cocea. În câteva zile se va scălda în credite. Ei bine, poate că nu chiar scălda. Dar cu siguranță ar fi avut destule pentru a acoperi pereții cubiculului său, cu o mulțime de resturi pentru a echipa tavanul şi puntea.

Distrugătorul Imperial *Devastatorul*, lângă planeta Tatooine, sectorul Arkanis, Spaţiul Sălbatic

— Care îți este porunca, Stăpâne?

Vader îngenunchease în fața holoproiectorului, supunându-se imaginii mai mari decât viața a Lordului Întunecat Sith. Ca întotdeauna, vocea Stăpânului său era la fel de stridentă ca sunetul scos de hidrogenul cristalin.

— Ai recuperat planurile pentru *Steaua Morții*?

— Nu încă, Stăpâne. Ştiu unde sunt şi le voi avea în curând.

— Am toată încrederea în tine, Lord Vader.

Vader îşi înclină capul într-o plecăciune militară. Simțea un sentiment de mândrie. Laudele din partea Stăpânului său erau rare şi, prin urmare, trebuiau savurate cu plăcere.

— Am dizolvat Senatul Imperial, continuă Sidious. Te vei întoarce la stația de luptă şi îi vei transmite asta lui Tarkin. Apoi făcu o pauză. Vreau ca Tarkin să ştie cât de important cred că este acest lucru, încât să te trimit în persoană.

— Da, Stăpâne.

— Stația este aproape operațională şi aş vrea să o fac complet operațională cât mai curând posibil.

— Voi avea grijă de asta.

— Şi după ce vei obține toate informațiile pe care le poți obține de la Senatoarea Organa, o vei ucide?

— Da.

— Bine, bine. Sunt curenți ciudați în Forță, Lord Vader, care se învârt astfel încât nici măcar eu nu pot vedea viitorul, decât printr-o ceață neclară. Trebuie să ne mişcăm cu mare grijă până când lucrurile devin mai clare.

— Da, Stăpâne.

Holoimaginea se stinse, iar Vader se ridică. În ciuda expresiei de încredere a

Stăpânului său, conversația fusese neliniştitoare. Împăratul era cel mai puternic Sith din ultimii o mie de ani şi era mereu încrezător, mereu stăpân pe situație, capabil să manipuleze situații complexe după bunul său plac cu o rapiditate care, pentru orice neinițiat în partea întunecată a Forței, era de-a dreptul uimitoare. Erau roți între roți, mari şi mici, iar Împăratul Palpatine era maestrul maşinist care le conducea pe toate. Şi totuşi, părea îngrijorat… Ce putea să îngrijoreze un personaj atât de puternic?

Agenții lui Vader urmau să recupereze de pe Tatooine capsula de salvare ejectată. Între timp, i se ordonase să meargă la *Steaua Morții*, şi acolo avea să meargă.

Controlul Superlaserului, Sectorul Theta, *Steaua Morții*

Comandantul părea sumbru, iar Tenn înțelegea de ce. Şi el se simțea destul de sumbru. Îşi va face treaba, nici măcar nu se punea problema – era prea militar de carieră pentru a face altceva. Dar trebuia să spună ceva.

— Eşti serios?

— Nu e chiar ceva despre care aş glumi, nu-i aşa?

Tenn se simți ca şi cum tocmai căzuse într-o gaură de *pooka* într-o lume bizară, fantastică.

— Pentru antrenament? Doar ca să vadă cât de bine va funcționa?

— Ingineria nu este pusă la punct, din câte mi-au spus. Ei spun că treizeci şi trei la sută energie este tot ce pot stoca în condensatoare pentru descărcare. Trebuie să vedem dacă e adevărat.

— Cât înseamnă asta?

— Nimeni nu ştie cu adevărat. Nimic nu a mai fost pornit la o *temperatură* atât de mare. Urmă o pauză stânjenită, apoi Comandantul spuse: Eşti de acord cu asta, *Şefule*? Pentru că îi pot aduce pe Beller sau Reshias aici…

— Sunt bine, Căpitane, ridică Tenn mâna. Nu este treaba mea să decid unde sau când, ci să pun ținta acolo unde o vor ei. Totuşi…

Totuşi, una e să vaporizezi un transportor de trupe inamic sau o bază Rebelă, şi cu totul altceva să distrugi o lume întreagă.

— Te înțeleg, *Şefule*. Dar aşa stau lucrurile.

— Da. Tenn se îndreptă şi îşi încrucişă umerii. Când?

— Testul este programat pentru ora unsprezece.

Tenn se uită la cronometrul de pe peretele de control. În două ore.

— Nicio problemă, spuse el.

Centrul de Comandă, Puntea Principală, *Steaua Morții*

Motti nu fu chiar surprins când Tarkin îi comunică decizia sa, dar văzu imediat potențialul de probleme. Îşi exprimă îngrijorarea – cu circumspecție, desigur.

— Îți înțeleg îngrijorarea, spuse Tarkin. Dar repercusiunile politice vor fi minime.

— Totuşi, de ce să riscăm chiar şi asta?

— Pentru că, după cum bine ştii, nu putem intra în luptă fără să ştim ce va face cea mai mare armă a noastră atunci când va trebui să o folosim.

Motti aprobă din cap. Tarkin avea dreptate. Trebuia să îți testezi întotdeauna armele. Cum şi unde, însă, erau întrebări diferite. *Nu e decizia ta*, îşi spuse Motti. Un fapt pentru care era profund recunoscător. Cu voce tare, spuse:

— Dumneavoastră sunteți Marele Moff.

— Într-adevăr, sunt.

Capitolul 55

Cantina *Inimă Împietrită*, Puntea 69, *Steaua Morții*

Cantina era închisă; sistemul de purificare a aerului era curățat şi ionizatoarele erau echilibrate. Era gălăgie, dar cu uşa închisă spre biroul ei, sunetul droizilor de curățenie era suficient de slab pentru ca Memah şi Ratua să poată purta o conversație. Ratua avea zâmbetul îngâmfat pe care ajunsese să-l cunoască în ultimele câteva luni.

— Ce ai mai făcut acum, *Ochi-Verzi*? Pari mult prea mulțumit de tine.

— Doar am satisfăcut o nevoie de bază, spuse el.

— Corect. Haide, spune-i Mătuşii Memah.

— Nimeni nu a fost rănit, spuse el, un pic prea repede. Nimeni nu va pierde nici măcar o masă, crede-mă. Toată lumea e fericită. Intendentul nu a făcut decât să deturneze un transport de electronice şi holoproiectoare care probabil ar fi stat zece ani într-un depozit fără să facă nimic, pentru că totul pe stația asta este deja salvat de cel puțin două ori. Şansele ca ei să aibă vreodată nevoie de echipamentul acela sunt aproape de zero.

— Uh-huh.

Se întrebă de ce se mai oboseşte să-l asculte cum se justifică. Furtul era furt, indiferent de circumstanțe. Dar ştia de ce asculta. Atâta timp cât el continua să vorbească, ea putea privi în ochii aceia verzi.

— Nu, uite, e adevărat. Nu face rău nimănui şi există piață pentru divertisment – oamenii sunt plictisiți de moarte în unele sectoare.

— Şi ce ai de gând să arăți pe aceste sisteme de divertisment pe care, ăă, le-ai *eliberat*? Holouri cu ființe în pielea goală?

— Nu, nu, nimic de genul ăsta! Părea sincer ofensat de acest gând. Vorbim de sport, *crashball*, gimnastică în gravitație redusă, curse de ataşe. Programe bune, curate, de familie.

— Şi de ce nu le pot vedea oamenii pe echipamentul obişnuit de comunicații de divertisment al stației?

— Ei bine, pot – dar aceste terminale sunt amplasate acolo unde au dorit designerii. Gândeşte-te la bietul om care lucrează într-un depozit întunecat şi departe de orice holounitate. Stivuieşte cutii toată ziua cu încărcătorul antigravitațional – o muncă plictisitoare, care îți întunecă mintea. Nu există terminale de divertisment acolo. Ce e rău dacă ar avea un mic ecran pe încărcătorul său, ca să poată arunca o privire pe furiş la echipa sa favorită când are o pauză?

— Sau să-şi izbească încărcătorul de un perete pentru că se uită la proiector în loc să fie atent pe unde merge?

El îi zâmbi.

— Ei bine, asta nu e problema mea. Le vând un cuțit, îl pot folosi pentru a-şi tăia fripturile de legume sau se pot înjunghia în picior. Nu e treaba mea.

Ea râse. Nu se putea abține. Celot Ratua Dil era un băiat rău, e adevărat, dar era atât de dezarmant de sincer în legătură cu necinstea lui.

— Uită-te la asta, spuse el, evident uşurat de râsul ei.

Scoase un dispozitiv de mărimea pumnului şi îl aşeză pe biroul ei, apoi îl activă.

Holograma tridimensională a rețelei de divertisment a stației apăru deasupra proiectorului.

— În afară de canalele obişnuite, această unitate specială poate intra în fluxurile camerelor externe. Priveşte.

Atinse dispozitivul, mări panorama şi apăru imaginea unei planete, de mărimea unei mingi de *crashball*.

— Vechiul meu teritoriu, spuse el. Despayre. Un loc groaznic de vizitat şi, de fapt, oricum nu puteai să-l vizitezi, pentru că odată ajuns acolo, rămâi acolo. Dar arată frumos de la distanța asta. Îşi înclină capul privind imaginea verde cu albastru. Nu, de fapt, încă arată îngrozitor.

Memah se uită la cronometrul inserat în proiector. Aproape ora unsprezece. Droizii de întreținere ar fi trebuit să termine cu filtrele destul de curând, ceea ce era bine, pentru că voia să deschidă din nou până la jumătatea schimbului, şi ar mai fi durat cel puțin o oră până la...

O sclipire de verde pal străluci scurt din holoimagine. Camera se zgudui, vibrând suficient cât să scuture scaunele. Îşi simți viscerele devenind momentan plutitoare şi îşi dădu seama că tocmai pâlpâise câmpul gravitațional al stației.

— Ce e asta?

Memah se ridică în picioare, luptându-se cu o panică bruscă, inexplicabilă. La urma urmei, ce ar putea reprezenta un pericol pentru...

Ratua ridică o mână pentru a o linişti. Ochii aceia verzi priveau proiectorul.

— Aşteaptă o secundă, spuse el. Ceva nu e în regulă.

Imaginea planetei Despayre păru să tremure când o rază subțire de un verde smarald – aproape de aceeaşi culoare cu ochii lui Ratua, gândi ea – de la marginea proiecturului se năpusti în centrul unicului continent uriaş. Amândoi priviră neîncrezători cum o pată portocalie înflori pe imaginea planetei. La început nu părea mai mare decât unghia degetului mare a lui Memah, dar crescu rapid, răspândindu-se într-un cerc în expansiune. Centrul portocaliu deveni negru.

— *Kark*, spuse Ratua, părând uimit.

— Ce? Ce este?

— Ei... trag în planetă. Cu superlaserul.

Portocaliul şi negrul se răspândeau acum în valuri neregulate, continuând din centru spre exterior. Albastrul oceanului nici măcar nu-l încetini.

— Atmosfera a luat foc, spuse Ratua. Calm, ca şi cum ar fi discutat despre vreme. Va fi o zi caldă astăzi, cu temperaturi în jur de cinci mii de grade...

Ea simți un impuls îngrozitor să râdă. Nu părea real – nu putea fi real. Ratua trebuie să se fi conectat din greşeală la un holo de ficțiune a viitorului. Nu era o planetă reală cea pe care o privea arzând. Nu. Lucruri de genul ăsta pur şi simplu nu se întâmplau. Memah se holba la imagine. Nu putea să se uite în altă parte.

Controlul Superlaserului, Sectorul Theta, *Steaua Morții*

Tenn se uita la imaginile din camera de ochire. Avea încă mâna pe maneta de tragere. O eliberă şi se holbă, privind cum aerul de pe lumea închisoare lua foc într-un dezastru planetar scăpat de sub control.

Senzorii seismografici arătau că începuseră să se producă cutremure masive de pământ, care răsunau în măruntaiele planetei. Valuri uriaşe în ocean, generate de deplasarea plăcilor tectonice, se repeziră spre țărmurile marelui continent. Vulcanii

scuipau lavă. Nori de aburi şi cenuşă vulcanică începură să ascundă rapid suprafața – dar nu suficient de repede. Tocmai ucisese totul pe planeta Despayre. Dacă toată viața nu era deja moartă, avea să fie în curând.

Comandantul se mişcă să se uite peste umărul său. Nu îl felicită pe Tenn pentru lovitură; doar rămase acolo.

— La naiba, spuse Tenn.

Comandantul aprobă din cap.

— Da.

Centrul de Comandă, Puntea Principală, *Steaua Morții*

— Ingineria spune că vor reîncărca condensatoarele într-o oră şi treisprezece minute, spuse Motti.

Tarkin urmări proiecția în timp ce efectele fasciculului se manifestau pe planetă. În momentul în care al doilea puls ar fi fost gata de descărcare, nu ar mai fi existat nimic viu pe lumea de sub ei căruia să îi pese. Reacția în lanț era uriaşă. Şi la doar o treime din puterea care ar fi fost disponibilă când ar fi fost complet operațională.

Uimitor.

— Sper că aveți dreptate în legătură cu asta, spuse Motti. Politic, vreau să spun.

— Bineînțeles că am dreptate, Amirale. Populația acelei lumi era formată din criminali condamnați la închisoare pe viață. Nu se mai întorceau niciodată la civilizație. Transportarea şi întreținerea lor era un consum constant de resurse Imperiale. Acele trupe vor fi acum eliberate pentru serviciu. Nimeni nu-i va plânge pe criminali sau planeta murdară pe care au trăit.

— Şi unde îşi va trimite acum Imperiul marii criminali?

Tarkin se întoarse de la imaginile de carnagiu şi se uită direct la Motti.

— Dacă nu mă înşel grav, pedeapsa cu moartea va fi folosită mai frecvent. Justiția Imperială este pe cale să devină rapidă şi sigură, Amirale.

Se întoarse să privească imaginea lumii muribunde.

Barăcile G-12, Sectorul N-Şapte, *Steaua Morții*

Nova se trezi țipând, cuprins de groază. Ceilalți sergenți îl priveau, dar niciunul dintre ei nu se apropie. Era o idee proastă să te apropii prea mult de un expert în arte marțiale care ieşea dintr-un coşmar.

Nova încercă să se calmeze şi să îşi încetinească respirația, dar nu mai simțise niciodată aşa ceva. Era ca şi cum ar fi auzit un milion de ființe strigând, toate deodată, în timp ce erau ucise.

Se dădu jos din pat, se duse la spălător şi se spălă pe față. Trebuia să-l vadă din nou pe acel doctor. Nu-i mai păsa ce credeau ceilalți. Ceva era cu siguranță în neregulă cu el şi nu putea trăi aşa.

Capitolul 56

Controlul Superlaserului, Sectorul Theta, *Steaua Morții*

La o oră şi cincisprezece minute după prima rază, Tenn o trase pe a doua.

Planeta Despayre, deja pârjolită fără viață şi asaltată de cutremure de pământ şi vulcani cataclismici, începu să tremure ca o creatură în chinurile morții. Crăpături masive, lungi de mii de kilometri şi late de zeci de kilometri, striară lumea. Munții se prăbuşeau într-o emisferă, în timp ce se ridicau în alta. Era imposibil să vezi toate acestea direct, desigur, din cauza norilor care acoperiseră suprafața, dar lunetele în infraroşu arătau totul foarte clar. Miezul topit al planetei, deja ventilat prin nenumărați vulcani noi, se scurgea la suprafață şi producea oceane de lavă care se răspândeau pe tot pământul. Aşa se născuse planeta şi aşa murea.

O oră şi nouăsprezece minute mai târziu, când Tenn trase a treia rază care aruncă în aer cenuşa carbonizată, sfărâmând-o în miliarde de bucăți, părea aproape inutil. Toată lumea şi tot ce se afla pe ea fusese deja prăjit, cauterizat sau înecat. Gravitația sistemului se răsuci pe măsură ce puțul planetar încetă să mai existe. Senzorii scutului înregistrară în linişte miile de fragmente, de la dimensiunea unor pietricele la cea a unor munți, deviate de stație.

Dulce reginã Quinella. O planetă întreagă, distrusă. Pur şi simplu. Indiferent cât de dur te credeai, era greu de suportat. Mai ales când tu erai cel care trăgea de pârghie.

Distrugătorul Imperial *Devastatorul*, apropiindu-se de *Steaua Morții*

Vader simți chiar şi în hiperspațiu cum se rupea țesătura Forței. Un eveniment vast şi teribil avusese loc. Când ieşiră din hiperspațiu, echipa sa de la senzori nu avu nevoie decât de câteva secunde pentru a determina cauza acelui eveniment.

Planeta închisoare Despayre nu mai exista.

Vader aprobă din cap în timp ce se uita la imaginea mărită a resturilor planetare. Asta ar fi trebuit să-i convingă pe militari că au dezvoltat arma supremă. Se înşelau, dar aveau să creadă asta. Vor fi plini de visele lor jalnice de putere şi glorie, incapabili să înțeleagă adevărul şi fiind siguri că sunt de neînvins.

Asta nu era grija lui. Avea ordinele sale şi le va îndeplini. Va obține informațiile pe care le căuta de la Prințesa disidentă. Vor găsi baza principală a Rebelilor şi o vor distruge. Războiul se va fi terminat, iar Vader ar fi fost în sfârşit liber să îşi reia în mod serios studiile despre partea întunecată. Avea multe de învățat şi, cum Împăratul nu mai era preocupat de acest conflict meschin, îşi putea relua pregătirea.

Asta era ceea ce era important. Pentru că acolo se afla adevărata putere.

Sala Principală de Conferințe, Centrul de Comandă, *Steaua Morții*

Motti ar fi vrut să se întindă spre Generalul Tagge şi să-i spargă fața – omul era insuportabil!

— Până când această stație de luptă nu este complet operațională, vom fi vulnerabili, spuse Tagge. *Alianța Rebelă* este bine echipată. Sunt mai periculoşi decât vă imaginați.

Motti ar fi putut sublinia că mult lăudata *Alianță Rebelă* trimisese un transportor

uriaş împotriva staţiei şi că acea navă nefericită fusese spulberată de un singur impuls de mică putere al bateriei principale a *Stelei Morţii*, care nu era încă pe deplin operaţională, de la mai bine de două mii de kilometri distanţă. Ceea ce nu era nimic în comparaţie cu faptul că o întreagă planetă tocmai fusese distrusă cu trei impulsuri de putere parţială, oricare dintre ele putând arunca în aer o armată. Dar Tagge ştia deja asta, desigur. Îşi expunea obiecţiile, acoperindu-şi spatele, pentru orice eventualitate.

Acest joc se putea juca în doi.

— Periculoşi pentru flota ta, Comandante, spuse Motti, nu şi pentru această staţie de luptă.

Tagge era la fel de încăpăţânat ca o placă de duroţel. Continuă să trăncănească. Se opri când Marele Moff Tarkin, urmat îndeaproape de Darth Vader, păşi în sala de conferinţe:

— Rebeliunea va continua să câştige sprijin în Senatul Imperial atât timp cât....

Când intră, Tarkin interveni:

— Senatul Imperial nu mai e o problemă pentru noi. Tocmai am fost informat că Împăratul a dizolvat definitiv Consiliul. Ultimele rămăşiţe ale *Vechii Republici* au fost înlăturate.

Nici măcar asta nu îl făcu pe Tagge să tacă:

— Este imposibil! Cum va menţine Împăratul controlul fără birocraţie?

— Guvernatorii regionali au acum control direct asupra teritoriillor lor, spuse Tarkin. Apoi zâmbi, foarte uşor. Frica va menţine sistemele locale la locul lor. Frica de această staţie de luptă.

— Şi cum râmane cu Rebeliunea? continuă Tagge. Omul era ca un *borrat* cu un os: nu-l lăsa să-i scape. Dacă Rebelii au pus mâna pe datele tehnice complete ale staţiei, este posibil, deşi puţin probabil, să găsească o slăbiciune şi să profite de ea.

— Planurile la care te referi vor fi în curând înapoi în mâinile noastre.

Asta veni de la vocea gravă a lui Vader, care stătea în spatele lui Tarkin, acum aşezat. Motti nu se mai putu stăpâni.

— Orice atac din partea Rebelilor asupra acestei staţii va fi un gest inutil, indiferent ce date tehnice au obţinut. Această staţie de luptă reprezintă puterea supremă în univers. Propun să o folosim.

— Nu fi aşa mândru de teroarea tehnologică pe care ai construit-o, spuse Vader. Capacitatea de a distruge o planetă e insignifiantă pe lângă puterea Forţei.

Lui Motti îi veni să râdă. Vader trebuia să fie nebun! Cum putea să spună asta, mai ales când resturile de pe Despayre încă pluteau pe lângă staţie?

— Nu încerca să ne sperii cu vrăjitoriile tale, Lord Vader, spuse el, simţindu-se în siguranţă în prezenţa martorilor.

Era conştient că Vader se îndrepta spre el, dar Motti era hotărât. Chiar ştiind ce idee proastă era să îl momească pe omul în negru, el continuă:

— Jalnicul tău devotament faţă de religia aia străveche nu te-a ajutat să recuperezi planurile furate şi nici nu ţi-a oferit suficientă clarviziune ca să găseşti ascunzătoarea Rebelilor... ukk!

La trei metri distanţă, Vader se aplecă în faţă şi făcu o mică mişcare cu mâna, închizând-o într-un pumn. Motti simţi cum gâtul i se strânge şi i se închide, ca şi cum ar fi fost strivit de o clemă de oţel. Nu... putea... să respire...! Îşi înfipse degetele în guler, încercând să scoată ceea ce simţea ca o bandă de nezdruncinat din jurul gâtului său. Nu reuşi. Presiunea era acolo, dar nu era nimic material în jurul gâtului său care

să o provoace.

— Mă deranjează lipsa ta de credință, spuse Vader.

Motti simțea că începe să se stingă. Voia să țipe, dar nu putea să scoată nici măcar un scâncet în timp ce aluneca spre abisul inconștienței și al morții...

Abia îl auzi pe Tarkin vorbind.

— Destul. Vader, eliberează-l!

— Cum dorești, spuse Vader.

Se întoarse și se îndepărtă, iar o clipă mai târziu Motti căzu în față pe masa de conferințe, fără să simtă impactul. Totuși, putea să respire din nou. Constricția dispăruse. Se ridică în șezut, plin de furie, și se holbă la Vader.

Dacă ar fi avut un blaster!

Dar, deși nu era un om laș, furia lui era nuanțată de teamă. Cum făcuse Vader asta? Fusese la trei metri distanță. Motti înghiți, cu gura uscată și gâtul inflamat.

— Toată gâlceava asta e inutilă, spuse Tarkin. Lordul Vader va obține locația fortăreței Rebelilor înainte ca această stație să devină operațională. Atunci vom strivi Rebeliunea cu o singură lovitură!

Motti credea asta. Dar acum știa și altceva.

Vader avea putere, și aceasta era reală. Motti o simțise și, dacă Tarkin nu ar fi intervenit, credea cu fiecare fibră a ființei sale că ar fi fost mort. Acesta era un lucru care dădea de gândit. Ce mai conta dacă erai la comanda unei stații care putea distruge o lume dacă puteai fi ucis chiar tu de un ciudat care flutura o mână prin aer?

Trebuia să se facă ceva în legătură cu Vader. Dar foarte, foarte cu grijă.

Capitolul 57

Blocul de Închisoare AA, Centrul de Detenţie, *Steaua Morții*

Uli tocmai îşi terminase rondul, care includea un tur rapid al unui bloc de închisoare diferit în fiecare ciclu. Majoritatea prizonierilor se aflau acolo pentru infracțiuni minore, beții şi dezordine, şi altele asemenea. Era pe coridor şi se îndrepta spre biroul său, când îl văzu pe nimeni altul decât Darth Vader venind din cealaltă direcție. Alături de el era o tânără frumoasă.

Era o privelişte atât de suprarealistă, încât fu tentat pentru un moment să-şi pună la îndoială simțurile. Dar era destul de reală; putea vedea reflexiile distorsionate ale fluorescențelor alunecând de-a lungul căştii negre în timp ce Vader mergea şi putea auzi respirația reglată de aparatul respirator al bărbatului. Sunetul cizmelor sale pe grilajul podelei era ciudat de moale pentru un om atât de mare. Vader avea o mână prinsă de brațul femeii şi, chiar şi de la zece metri distanță, *Uli* putea vedea după expresia ei de durere şi furie că strânsoarea era suficient de puternică pentru a o răni. Oricine ar fi fost, era evident că nu era cu Vader din propria voință. Femeia purta o rochie albă şi îi părea cumva familiară, deşi el nu o putea localiza. Părul ei şaten închis era lung, dar înfăşurat în cercuri strânse pe părțile laterale ale capului. Chiar şi prin disconfortul şi indignarea situației sale, părea extraordinar de stăpână pe sine.

Cei trei erau singuri în coridorul închisorii. Când *Uli* se apropie, Vader se opri. Fără să-i acorde vreo atenție doctorului, deschise una dintre celule şi o împinse pe femeie fără ceremonie înăuntru. Trapa se închise în urma ei.

Uli încetini şi aruncă o privire peste umăr ca să vadă în timp ce trece. După ce o încarceră pe femeie, Vader se întoarse, cu pelerina de abanos fluturând în spatele lui. Se uită înapoi la *Uli*. Deşi nicio parte a feței sale nu era vizibilă, *Uli* nu avea cumva nicio îndoială că Vader se uita direct la el.

Îşi fixă privirea în fața lui încă o dată şi continuă să meargă. Chiar când ieşi din bloc, trei tehnicieni îmbrăcați în negru şi cu cască trecură pe lângă el. În spatele lor, plutind pe o pernă de energie repulsoare, venea un droid interogator. *Uli* luă liftul înapoi spre zona medicală, întrebându-se cine era femeia şi care fusese crima ei. Începu să meargă pe coridor, dar se opri când C-4ME-O apăru de după un colț.

— O după-amiază bună, Doctore Divini.

— Nu pentru toată lumea, se pare. Tocmai l-am văzut pe Darth Vader, aparent intenționând să interogheze o tânără femeie în blocul închisorii. Ştii cine este?

— Prințesa Leia Organa de Alderaan, membră a Senatului Imperial. Se spune că este şi o simpatizantă a *Alianței Rebelilor*. Se pare că deține informații pe care Imperiul le doreşte, de aici şi interogatoriul ei iminent de către Lordul Vader.

Uli tresări la gândul acesta. Tehnologia de interogare era imprecisă, mai mult forță brută decât finețe – intenționat, în mare parte. Mulți prizonieri începeau să vorbească la prima vedere a unuia dintre acele globuri negre lucioase, înțesate cu seringi hipodermice şi electrozi arhaici. Şi vai de ei dacă nu o făceau, pentru că termenul de droid interogator era doar un eufemism pentru adevărata sa funcție. Era un dispozitiv de tortură, pur şi simplu. Mulți dintre cei care fuseseră examinați de sonde fuseseră iremediabil afectați mental sau chiar fizic.

O soartă dură pentru o tânără atât de frumoasă şi de curajoasă cum se părea că era acea Prințesă. El văzuse doar o urmă de teamă în ea în timp ce trecea; faptul că era dispusă să i se împotrivească lui Vader până la punctul de a cere astfel de măsuri extreme indica o tărie de caracter pe care *Uli* se îndoia că el însuşi o posedă.

Era indignat de gândul că Imperiul practica o asemenea barbarie, deşi nu era foarte surprins. Dar ştia că nu era nimic de făcut în această privință. Să protesteze împotriva acțiunilor *biciului* Împăratului nu i-ar fi fost de niciun folos şi, fără îndoială, ar fi dus la întemnițarea sa imediată. Şi-ar putea obține în sfârşit eliberarea din aripa medicală a Marinei Imperiale, deşi ar fi fost probabil o *eliberare* şi din acest plan al existenței. Scutură din cap şi se uită la 4ME-O.

— Mă căutai?

— Într-adevăr. Doctorul Hotise doreşte să discutați despre depăşirile din bugetul de aprovizionare de luna trecută.

Uli aproape că gemu cu voce tare, dar gândul la tânăra femeie din celulă îl făcu să se simtă oarecum ruşinat de sine. Ea se confrunta cu mult mai mult decât o mustrare birocratică cu privire la cheltuieli. Îl urmă pe droid după colț. Ce păcat. Era atât de tânără şi atât de frumoasă. Îi amintea, cumva, de Barriss.

Celula 2187, Blocul AA, Nivelul de Detenţie, *Steaua Morții*

Vader, însoțit de trei tehnicieni îmbrăcați în negru şi cu căşti, intră în celula în care era ținută Leia Organa. Sperase că ea ar fi devenit mai maleabilă după capturare. Dar ea rămăsese tăcută. Era alegerea ei şi o va regreta. În spatele lui venea droidul interogator. Era o unealtă rudimentară, un instrument contondent în comparație cu subtilitatea şi precizia posibile cu Forța; cu toate astea, mintea Prințesei Leia era prea puternică pentru a fi manipulată cu uşurință, chiar şi cu puterea părții întunecate la dispoziția lui. Era posibil ca el să poată smulge cunoştințele de la ea, dar ar putea ajunge să distrugă chiar informația pe care o căuta. Ea l-ar fi forțat să-i ardă creierul înainte să se despartă de bunăvoie de date – de asta nu avea nicio îndoială.

Cu toate astea, după ce va fi supusă pentru o vreme *milei tandre* a dispozitivului care plutea în spatele lui, mintea ei ar fi trebuit să fie un pic mai… flexibilă.

Din când în când, trebuia să te descurci cu instrumentele disponibile, oricât de grosolane ar fi fost.

Uşa camerei se deschise, dezvăluind-o pe Prințesă stând pe o platformă în camera în mare parte goală. Vader şi doi dintre tehnicieni intrară. Al treilea aşteptă afară, pe coridor.

— Acum, Alteță, vom discuta despre locația bazei tale Rebele secrete, zise Vader.

În timp ce droidul interogator plutea în spatele lui, Vader văzu cum expresia ei sfidătoare se clatină. Îi simți teama în timp ce maşina se apropia de ea. Bine…

Apoi auzi uşa trântindu-se în spatele lor.

Dar, după o jumătate de oră, în ciuda drogurilor adevărului, a şocurilor electrice şi a altor stimulente pe care i le administrase, era evident că rezistența ei nu scăzuse suficient pentru ca el să îi poată sonda mintea. Acest lucru era surprinzător.

Era slăbită fizic şi avea dureri considerabile, dar mintea îi rămăsese protejată. Nu dezvăluise nimic. Era neobişnuit ca cineva, cu excepția unui Jedi, să aibă un asemenea control, gândi el. Îşi ține furia şi frustrarea în frâu, fără să lase nimic din ele să se vadă. Avea alte probleme care necesitau atenția lui – pentru moment.

— Nu am terminat aici, îi spuse el. Apoi îi spuse unuia dintre tehnicieni: Pune

un medic să se ocupe de ea.

— Dar nu este condamnată la moarte? spuse tehnicianul.

— Când voi decide eu că este timpul, spuse Vader. Dacă nu va fi bine şi în viață până în acel moment, te voi face personal responsabil.

Tehnicianul deveni vizibil mai palid. Vader trecu pe lângă el şi ieşi din cameră.

Centrul Medical, *Steaua Morții*

Uli nu putea să nu se gândească la Prințesa întemnițată. Ceva la ea îl atingea, cumva. În timp ce părăsea biroul lui Hotise, îşi spuse că nu are rost să se gândească la ea. Cel mai probabil, era deja moartă, o altă victimă a războiului, la fel ca milioanele de ființe distruse odată cu planeta închisoare.

— Tu de acolo! strigă tare o voce de bărbat.

Uli se întoarse şi văzu un tehnician de interogare stând pe hol.

— Tu eşti medicul de serviciu?

— Sunt doctorul Divini, da.

— Am un pacient pentru tine. Pe aici, repede.

Uli îl urmă pe tehnician până la nivelul închisorii. Vader dispăruse, împreună cu droidul de interogare, dar munca lor era evidentă. Prințesa zăcea pe platforma celulei, în mare suferință. *Uli* îşi trecu mâna peste cititorul celulei şi spuse:

— Kit medical de urgență!

Cititorul îi recunoscu ID-ul. O fantă din perete se deschise şi ieşi un sertar care conținea o trusă medicală de urgență completă. Luă din el un diagnosticator portabil şi se îndreptă spre femeia întinsă. Apăsă senzorul pe umărul ei gol şi privi cum începea citirea. Pleoapele ei fluturară, apoi se deschiseră şi ea îi oferi un zâmbet slab.

— Iartă-mă dacă nu mă ridic, doctore. Mă simt un pic obosită.

El îi răspunse cu un zâmbet automat.

— Îmi pare rău, spuse el. Voi face tot ce pot să te ajut.

— E prima dată când aud asta de ceva vreme.

— Relaxează-te şi o să am eu grijă de lucruri.

— Am mai auzit-o şi pe asta.

În ciuda gravității situației, *Uli* zâmbi. Trebuia să o admire pe femeie. Plină de chimicale şi suferind de şocuri electrice şi cine mai ştia ce altceva, şi ea încă mai era capabilă să glumească. Dacă ea era un exemplu al vitejiei Rebelilor, Imperiul nu avea să câştige acest război prea curând.

Cantina *Inimă Împietrită, Steaua Morții*

În general, atmosfera din acel loc era cel puțin festivă.

Azi, însă, atmosfera era reținută. Ratua stătea la bar şi o privea pe Memah cum pregăteşte băuturile, şi niciunul dintre ei nu era fericit. Ea făcea ce trebuia, dar el ştia că mintea nu îi era concentrată pe sarcină. Asistaseră recent la moartea unei planete, un act comis de arma uriaşă pe care trăiau. Indiferent de politica fiecăruia, fusese o privelişte de coşmar. Ce fel de monstru ar fi putut ordona o asemenea atrocitate – ar fi putut provoca distrugerea unei întregi lumi?

O lume care, dacă Ratua nu ar fi reuşit să scape, l-ar fi luat cu ea, împreună cu milioanele de alte vieți curmate în panică şi agonie.

Nu fuseseră singurii care o văzuseră, iar pentru ceva de o asemenea amploare, vestea se răspândise repede. Era adevărat că *Steaua Morții* fusese construită cu

capacitatea de a comite astfel de acte odioase, dar li se dăduse de înțeles, la fel ca majorității populației stației, că niciodată nu va fi nevoie să folosească o asemenea putere distructivă. Ce spusese Comandantul – Tarkin, dacă îşi amintea bine – într-una dintre transmisiunile publice? *Frica ar ține sistemele în frâu.* Ratua putea înțelege asta – avea sens, într-un fel distorsionat. Dar să foloseşti de fapt capacitatea stației; să anihilezi o lume locuită, chiar şi una populată de cele mai rele cazuri din galaxie, nici măcar ca o demonstrație, ci pur şi simplu pentru a testa...

Asta era ceva ce nicio ființă sănătoase la cap nu putea înțelege.

Războiul tocmai luase o întorsătură foarte urâtă, iar Ratua se temu că s-ar putea înrăutăți înainte să se îmbunătățească.

* * *

Comandantul Atour Riten, care nu prea obişnuia să socializeze, stătea singur la o masă, bând o licoare puternică, distilată dintr-un fel de tubercul tropical de pe Ithor. Avea un gust destul de puternic şi, deşi de obicei îi plăcea gustul iute, nu acesta era motivul pentru care o bea acum. Cum se ajunsese ca Imperiul să distrugă lumi întregi? Atour era inteligent şi sensibil; poate că era apolitic, dar nu era naiv. Era conştient de scopul pentru care fusese construită această stație de luptă. *Steaua Morții* era un dispozitiv apocaliptic, o armă de o grozăvie atât de inimaginabilă încât însăşi existența ei ar fi împiedicat, se presupune, orice insurecție, oriunde. Chiar şi conceptul de război ar fi devenit un lucru al trecutului. Şi chiar dacă o astfel de putere supremă ar fi trebuit demonstrată, existau o mulțime de lumi nelocuite plutind pe acolo. Distruge una dintre ele şi mesajul este transmis, tare şi clar: lumea voastră ar putea fi următoarea.

Îşi dădu seama că fusese naiv. Îşi permisese să creadă că există o limită a inumanității – că poate exista o armă prea puternică pentru a fi folosită. Dar era evident că nu era aşa. Se părea că nu existau profunzimi în care ființele simțitoare să nu se poată scufunda. Construieşte un blaster care poate distruge o planetă, iar un nebun mai mare va construi unul care poate stinge o stea. Ar continua la nesfârşit, o nebunie fără sfârşit, pentru că întotdeauna exista un blaster mai mare.

Cum ar putea o ființă cu ceva conştiință să rămână neutră din punct de vedere politic după un asemenea eveniment? Mai luă o înghițitură din paharul său. Era cu siguranță suficient pentru a face orice ființă sănătoasă să înceapă să bea.

* * *

Teela şi *Vil* stăteau la o masă, cu băuturile în fața lor, dar niciunul nu se deranja să-şi ridice paharul. Nu vorbeau. Ea îl privea pe *Vil* cum se holba mohorât în paharul lui. Era pilot, fusese antrenat pentru război, îşi risca viața în lupte – dar chiar şi aşa, distrugerea lumii Despayre îl zguduise. Foarte rău.

Teela era mai mult decât zguduită. Era speriată. Îngrozită. Ar fi putut fi pe acea lume – fusese pe acea lume şi, dacă Imperiul nu ar fi decis că are nevoie de abilitățile ei, ar fi fost tot acolo când Despayre a fost distrusă. Nu avusese nimic de-a face cu armele în construcția stației. Ea proiecta şi construia locuințe şi spații de recreere şi de locuit. Şi nu avusese de ales, nu-i aşa? La urma urmei, era prizonieră. Nu-i aşa?

Ştia că *eul* interior ar fi putut să se distreze de minune spunându-i *ți-am spus eu*. În schimb, era neobişnuit de tăcut.

Capitolul 58

Cantina *Inimă Împietrită*, Puntea 69, *Steaua Morții*

Uli stătea la bar lângă un umanoid cu ochi verzi incredibil de strălucitori şi se gândea la cantinele pe care le frecventase în timpul serviciului militar. Unele fuseseră amuzante, altele doar locuri în care să te *aprinzi*; unele fuseseră pepiniere de tovarăşi de suferință – doctori, asistente, tehnicieni, cu toții obligați şi forțați să servească într-un război pe care îl detestau. Ființele care trebuiau să panseze răniții sau să acopere morții pe care nu-i puteau salva erau, în general, mai puțin entuziasmate de gloria războiului decât majoritatea. După ce treceau pe sub cuțitul tău o mie de tineri, sfâşiați şi loviți de efectele armelor de distrugere sau ale şrapnelului, îmbătrâneai şi oboseai până în străfundurile tale. Războiul era cea mai stupidă şi antisupraviețuire acțiune pe care o putea întreprinde o specie, iar dacă *Uli* ar fi putut deveni brusc un fel de zeu, primul său act ar fi fost să şteargă din univers cunoştințele, memoria şi capacitatea de a face război.

Acum Imperiul avea un distrugător de planete – şi el era aici, pe blestematul ăla de aparat. Cât de rele puteau deveni lucrurile?

— Hei, doctore.

Uli se uită în stânga lui şi văzu un sergent sosind la bar. Îi luă câteva secunde să-l recunoască pe om – era un pacient. Tipul cu vise urâte şi midiclorienii.

— Sergent Stihl. Cum dormiți?

— Adevărul este că aproape deloc. Recent s-a înrăutățit. Este mult mai rău.

Se aşeză pe scăunel.

— Înțeleg. Pastilele nu te-au ajutat?

— Nu prea.

— Îmi pare rău.

— Şi mie. Eu... Se opri şi se uită pe lângă *Uli* la tipul cu ochii verzi din dreapta lui *Uli*. Celot Ratua Dil?

Trebuie să fie un Zelosian, cu ochii ăia, se gândi *Uli*. Unul dintre rarii clorofilieni din galaxie. Şi era evident că el şi sergentul se cunoşteau. Omul plantă se întoarse şi se uită fix, iar *Uli* văzu panică apărându-i pentru scurt timp în ochi. Dar apoi îşi reluă privirea uşor cinică.

— Ei bine, la naiba, spuse el. Ți-ai schimbat tura, nu-i aşa, Stihl? Trebuia să fi verificat. Scutură din cap, ridică din umeri şi zâmbi. Oh, bine.

— Ce faci aici? întrebă sergentul.

Nu se auzea niciun sunet de ostilitate din câte îşi dădea seama *Uli*; totuşi, începea să se simtă extrem de inconfortabil stând între ei.

— Beau ceva, zise Celot Ratua Dil. Îmi doresc să fiu înapoi pe lumea mea natală. Lucrurile nu erau atât de rele acolo, în retrospectivă. Aş fi putut avea o viață destul de bună acasă, dar, nu, eu am vrut să călătoresc şi să văd galaxia. O alegere stupidă.

Barmanița se apropie, iar *Uli* observă că mâna ei dreaptă era sub bar, departe de ochi. Se simțea foarte inconfortabil acum. Barmanița, o femelă Twi'lek, îi părea şi ea cunoscută. Unde o mai văzuse? Ah, da... doar o imagine goală. Un alt pacient.

— Doctore Divini, mă bucur să vă revăd. Se uită la colegul din dreapta lui *Uli*.

Totul e în regulă aici?

— Oh, da, spuse bărbatul cu ochii verzi. Doar reînnoiam o veche cunoştinţă. A trecut ceva timp.

Stihl se uită la barmaniţă.

— Memah. Îl cunoşti pe tipul ăsta?

Ea aprobă din cap.

— Îl cunosc.

Stihl se uită din nou la Zelosian. *Uli* simţi un curent de ceva neliniştitor trecând înainte şi înapoi, şi se aplecă puţin pe spate pentru a ieşi din flux.

— Cum ai…, spuse Stihl.

— Am decis să plec, spuse Celot Ratua Dil.

Stihl nu spuse nimic pentru o clipă. Apoi se uită la femela Twi'lek din spatele barului.

— Nu cumva ai în mână un blaster neutralizator acolo, nu-i aşa, Memah?

— S-ar putea.

Stihl aprobă din cap, ca pentru sine. Se uită la Zelosian, apoi înapoi la femela Twi'lek, iar sprâncenele i se arcuiră.

— Deci aşa stau lucrurile?

— Aşa stau lucrurile. Şi ştiu cine este şi de unde a venit.

Urmă o tăcere prelungită.

— Scuzaţi-mă că mă bag în ceea ce probabil nu este treaba mea, spuse *Uli*, dar din moment ce stau în mijlocul acestei conversaţii şi dintr-o dată vorbim despre blastere neutralizatoare, vrea cineva să-mi spună ce se întâmplă?

Ceilalţi trei se uitară unul la altul.

— Îmi pare rău, doctore, ah… Divini, nu-i aşa? spuse Zelosianul. E destul de simplu. Înainte să fie transferat aici, sergentul Stihl a fost paznic pe Despayre – ştii tu, planeta aia pe care staţia tocmai a făcut-o praf? Iar eu am fost, pentru o vreme, rezident acolo.

— Este un prizonier evadat, spuse Stihl.

Vocea lui era încă liniştită şi calmă, dar ajungea clar până la ei. Îşi privi mâinile, care erau, observă *Uli*, destul de noduroase, apoi se uită iar la Zelosian.

— Ai fost condamnat acolo pe viaţă.

— Vrei să spui *la moarte*, nu-i aşa, sergent? Pentru că atunci când cei puternici de pe această staţie au dat drumul la raza morţii, oricine se afla pe Despayre a fost făcut scrum, iar cenuşa i-a fost împrăştiată în toată galaxia, dacă-mi amintesc istoria recentă.

Stihl aprobă din cap.

— Da.

— Şi acum ce facem? întrebă femela Twi'lek.

— Da, adăugă Celot Ratua Dil. Nu prea mă poţi trimite înapoi, nu-i aşa, sergent?

Uli se uită la faţa lui Stihl. Probabil că ar fi fost un bun jucător de cărţi, pentru că nu dădea nimic de gol.

— Nu, spuse el în cele din urmă. Nu cred că pot. Se uită la Memah. Chiar crezi că merită să scoţi arma aia pentru el?

— Chiar cred.

Mai trecură cinci secunde. Apoi:

— Ce zici de o cană de bere Alarevi? spuse Stihl. Şi mai dă-le doctorului şi

băiatului plantă încă una din ce beau, din partea mea.

Memah aprobă din cap şi îşi scoase mâna de sub bar. Ea şi prietenul ei păreau un pic uşuraţi. Nu chiar atât de mult, dar *Uli* ar fi pariat pe eventuala lui descărcare de gestiune *IMSLO* că nimeni nu avea să moară în seara asta. Şocul avea tendinţa să aibă acest efect asupra fiinţelor. Era conştient că tocmai fusese evitată o situaţie potenţial neplăcută şi că era înţelept să o lase aşa, dar era curios.

— Din câte îmi amintesc, sergent, spuse el, nu eşti un fel de luptător de arte marţiale?

— Sunt.

— Dacă doamna ar fi scos arma, nu te-ai fi putut apăra împotriva ei?

— Probabil. Dar nu ea ar fi fost problema.

— Oh?

— Vrei să-i arăţi? spuse el, uitându-se peste umărul lui *Uli* la Zelosian.

— Sigur. Unde ţi-e paharul, doctore?

Uli se întoarse de la sergent şi se uită la bar. Paharul său de bere pe jumătate băut era... Unde era? Se uită la Zelosian. Fusese o mişcare neclară...

Paharul apăru din nou în faţa lui. Berea se agita puţin, dar în rest nu dădea niciun indiciu că nu fusese în faţa lui tot timpul.

Stihl râse încet.

— Ratua e rapid.

— Am înţeles, spuse *Uli*. Deci, dacă Memah şi-ar fi scos arma, în timp ce tu te ocupai de ea, Ratua ţi-ar fi putut trage una. Dacă te-ai fi dus mai întâi după el, ea te-ar fi neutralizat.

— Nu era o situaţie cu un procent ridicat în favoarea mea, spuse Stihl.

Uli clipi la el.

— Deci, pur şi simplu, eşti de acord cu asta? Ai de gând s-o laşi baltă?

Stihl aprobă din cap în timp ce Memah îi aduse o cană plină cu bere neagră.

— De ce nu? Nu pleacă nicăieri, iar el are dreptate – nu-l pot trimite înapoi într-un loc care nu mai există. Luă berea, zâmbi şi sorbi din ea. Ah. Mulţumesc. Se uită din nou la *Uli*. Şi în comparaţie cu ceea ce tocmai a făcut Imperiul, cât rău ar putea face un contrabandist? Vrei să-l predai?

— Nu în mod special.

— Ei bine, atunci asta este.

Celelalte băuturi sosiră, iar barmanița îşi turnase una şi pentru ea.

Uli îşi ridică paharul.

— Pentru sfârşitul războiului, spuse el.

Ceilalţi îşi ridicară paharele şi îi repetară cuvintele.

Capitolul 59

Centrul de Comandă, Puntea Principală, *Steaua Morții*

Tarkin se uită la Vader, cu o întrebare nespusă în ochi. Generalul Tagge stătea şi el acolo, reveninndu-şi, fără îndoială, după dezvăluirile anterioare ale lui Tarkin.

— Rezistența ei la sonda mentală este considerabilă, spuse Vader. Va trece ceva timp până când vom putea extrage vreo informație de la ea.

Tarkin clătină din cap. De ce erau întotdeauna micile detalii cele care păreau să împiedice cele mai mari proiecte? Sosi unul dintre ofițerii săi de stat major, iar Tarkin îl privi.

— Verificarea finală s-a încheiat, zise omul. Toate sistemele sunt operaționale. Ce curs vom stabili?

Excelent! Dacă superlaserul era complet funcțional, puteau merge oriunde. Dar aveau nevoie de locația acelei baze, şi – *ah, stai.* Tarkin îşi frecă bărbia.

— Poate că va răspunde la o metodă alternativă de convingere.

— Ce vrei să spui? întrebă Vader.

— Cred că e timpul să demonstrăm întreaga putere a acestei stații. Se uită înapoi la ofițerul său. Stabiliți cursul spre Alderaan.

Omul mormăi ceva şi plecă, dar Tarkin se gândea deja la viitor. Dacă Prințesa Leia Organa era un ghimpe în coasta Imperiului, atunci Alderaanul era o pădure de spini. Ei bine, era timpul să curățe acea pădure. Cu foc.

Tagge începu să spună ceva, dar păru să se răzgândească.

Tarkin zâmbi aproape binevoitor şi spuse:

— Vă înțeleg îngrijorarea, Generale. Fiți sigur că am vorbit recent cu Împăratul Palpatine despre demonstrarea razei de acțiune şi a puterii stației sale de luptă. M-a asigurat că am toată libertatea de a face acest lucru. Se uită la Vader. Nu eşti de acord, Lord Vader?

— Ba sunt, domnule Guvernator.

Celula 2187, Nivelul de Detenție, *Steaua Morții*

Uli se uita la citirile senzorilor săi. Prințesa Organa se descurca atât de bine pe cât se putea aştepta, având în vedere experiența ei neplăcută. Dacă nu ştiai prin ce trecuse, ar fi fost greu să-ți dai seama uitându-te la ea.

Erau singuri în cameră – îl făcuse pe tehnician să aştepte afară.

— Mulțumesc, doctore...? Îmi pare rău, nu v-am reținut numele.

— Divini. Kornell Divini. Prietenii îmi spun *Uli*.

— Îți apreciez ajutorul medical, doctore Divini, dar nu cred că vom fi prieteni. Nu mă aştept să mai fiu pe aici mult timp, iar tu eşti un ofițer Imperial, la urma urmei.

El ridică din umeri.

— Nu din propria alegere. Am fost recrutat. Şi nu-i lasă pe doctori *la vatră*, după cum sunt sigur că ştii.

— Ai fi putut dezerta.

El râse.

— Serios? Când? Nu am fost nicăieri de unde aş fi putut pleca fără să fiu

împuşcat de ambele tabere pentru deranjul meu. În plus, nu sunt sigur că ar fi mai bine să lucrez pentru Rebeli.

Ea se ridică într-un cot de pe canapeaua de examinare. El observă că făcuse un efort, dar reuşise, pentru a-l putea privi mai bine în ochi.

— Susții planurile Împăratului?

— Habar nu am care ar putea fi planurile lui. Şi după cum am spus, nu sunt sigur că Alianța ar fi mai bună. Da, vorbesc frumos, dar aşa făcea şi Palpatine înainte de a se declara Împărat.

— Senatul va continua să i se opună, spuse ea.

— Nu ai auzit? Împăratul a dizolvat Senatul. Ai rămas fără slujbă, Prințesă.

Ea păli, iar unul dintre senzori sună încet, înregistrând uluirea momentană. *Uli* îi puse o mână pe umăr şi încercă să o împingă uşor înapoi, dar ea îi îndepărtă mâna.

— Când s-a întâmplat asta?

El ridică din umeri.

— Nu ştiu. Am avut un pacient care lucrează pentru cineva care a fost într-o întâlnire la nivel înalt. S-a anunțat imediat după ce Vader a ajuns cu tine pe stație.

Ea scutură din cap.

— Sunt veşti groaznice.

— Toate ştirile sunt groaznice, spuse *Uli*. Au fost de când a început acest război.

Ea se uită la el.

— Dacă vor mai exista vreodată veşti bune pentru oricare dintre noi, *Uli*, trebuie să înceapă cu noi. Noi trebuie să le creăm, nu să aşteptăm să citim despre ele a doua zi dimineața.

Uşa alunecă în sus. *Uli* îşi ridică privirea enervat şi spuse:

— Parcă ți-am spus să...

Se opri. Nu era tehnicianul. Era Vader.

Acesta intră, mantia lui răspândindu-se ca cerneala neagră pe albul cojii de ou al podelei sălii de examinare.

— Doctore. Am încredere că pacientul dumneavoastră este bine?

Cuvintele ieşiră înainte ca *Uli* să fie conştient de ele.

— Da, dar nu datorită ție.

Leia râse, iar Vader se uită la el.

— Eşti insubordonat, doctore. Dar nu am timp să-ți arăt eroarea gândurilor tale. Făcu un gest către Leia. Veniți cu mine, Înălțimea Voastră.

Pentru o clipă, *Uli* şi Prințesa îşi încrucişară privirile. El observă că ochii ei erau căprui. Ochii lui Barriss fuseseră albaştri, îşi aminti el. Dacă ar fi avut o armă, ar fi putut să o folosească asupra lui Vader în acea scurtă clipă, pentru a-i da ei o şansă să scape. Dar el era doctor, nu luptător. Nu asta era calea lui.

— Mult noroc, îi spuse el.

Ea aprobă din cap.

— Şi ție.

Vader o conduse prin uşa din fața lui cu un gest aproape curtenitor. Panoul căzu, iar ei dispărură.

Centrul de Comandă, *Steaua Morții*

Motti intră în camera de control pentru a-i raporta lui Tarkin.

— Am intrat în sistemul Alderaan.

Fusese o călătorie rapidă, iar toate sistemele funcționaseră perfect. Stația era la fel de rapidă ca orice navă din Marina Imperială, şi mai rapidă decât majoritatea. Saltul în hiperspațiu se făcuse fără probleme, culoarele fiind eliberate din ordin Imperial şi se părea că nu le luase deloc mult timp să ajungă în sistemul Alderaan. Superlaserul era încărcat la capacitate maximă şi gata de tragere.

Tarkin aprobă din cap. Părea pe punctul de a vorbi când intră Vader, împreună cu câțiva gardieni şi frumoasa Prințesă Leia Organa.

Frumoasă femeie, gândi Motti. Nu l-ar fi deranjat să o cunoască mai bine. Din păcate, nu avea să mai stea cu ei prea mult timp. O risipă.

Ea fu târâtă până la Tarkin. Părea evident că torturile lui Vader avuseseră puțin efect – sau deloc –, pentru că spiritul ei era neînfrânt.

— Guvernatorul Tarkin, spuse ea. Ar fi trebuit să mă aştept să te găsesc ținând lesa lui Vader. Ți-am recunoscut mirosul respingător din momentul în care m-au adus la bord.

Motti îşi reprimă un râset. Doamne, era laser. Păcat că trebuia să moară.

Tarkin îi făcu favoarea unui zâmbet.

— Fermecătoare până la capăt. Întinse mâna şi îi atinse bărbia. Nu ştii cât de greu mi-a fost să semnez ordinul tău de execuție.

Ea îşi dădu capul pe spate.

— Sunt surprinsă că ai avut curajul să accepți responsabilitatea asta.

Motti îşi ținu zâmbetul în frâu, dar nu fără efort. S-ar putea să fie pe cale să moară, dar nu avea de gând să se chircească de frică. Trebuia să respecți asta la un inamic, chiar şi la o femeie. Poate mai ales o femeie.

— Prințesă Leia, înainte de execuția ta, aş vrea să-mi fii oaspete la o ceremonie care va face operațională această stație de luptă.

Tarkin făcu câțiva paşi, îşi ridică mâinile pentru a cuprinde vastitatea stației şi se întoarse să o privească din nou.

— Niciun sistem stelar nu va îndrăzni să i se opună Împăratului acum.

Ea rânji la el.

— Cu cât strângi mai mult pumnul, Tarkin, cu atât mai multe sisteme stelare îți vor scăpa printre degete.

Tarkin se întoarse spre ea, arătând cu un deget pentru a sublinia.

— Nu şi după ce demonstrăm puterea acestei stații. Într-un fel, tu ai hotărât care planetă va fi distrusă prima. Se înălță deasupra ei, față în față. Din moment ce nu eşti dispusă să ne divulgi locația bazei Rebelilor, am ales să testez puterea distructivă a acestei stații pe planeta ta natală, Alderaan.

Asta îi şterse rânjetul de pe față.

— Nu! spuse ea. Alderaan este paşnică. Noi nu avem arme! Nu aveți cum să...

— Ai prefera o altă țintă? întrebă Tarkin. O țintă militară? Atunci numeşte sistemul!

Motti privi cum Tarkin o înghesuia pe Prințesă, neacordându-i niciun spațiu, nicio şansă de a-şi recăpăta echilibrul, la propriu sau la figurat. Se aplecase peste ea, nas în nas, făcând-o să dea înapoi, până când fu oprită de Vader care stătea în spatele ei.

— Am obosit să tot întreb, îi spuse Tarkin, aşa că va fi pentru ultima oară. Unde este baza Rebelilor?

Motti privi în timp ce ea se uita la fereastră. Alderaanul era centrat acolo, o lume

frumoasă, verde, albă şi albastră, destul de inconştientă de pericolul iminent.

— Dantooine, spuse ea. Vocea ei era moale. Înfrântă. Sunt pe Dantooine.

Ea îşi coborî privirea, iar Tarkin şi-o ridică, mulțumit.

— Vezi, Lord Vader, poate fi rezonabilă. Se uită la Motti. Continuați operațiunea. Puteți trage când sunteți gata.

Leia se uită în sus, şocată.

— Ce?

Tarkin se întoarse cu fața la ea.

— Eşti mult prea credulă. Dantooine e prea departe pentru a face o demonstrație eficientă. Dar nu-ți face griji – ne vom ocupa de prietenii tăi Rebeli destul de curând.

— Nu!

Ea se zbătu, dar Vader o ținu bine.

Motti zâmbi în timp ce se pregătea să dea ordinul. Tarkin avea dreptate. Frica era cheia...

Controlul Superlaserului, *Steaua Morții*

Tenn auzi ordinul prin difuzor. Nu-i venea să creadă, dar aşa era:

— Activați sistemele primare.

Ezită o secundă. Ar putea fi un fel de test bizar? Să vadă dacă are ce-i trebuie? Nu, asta era o prostie. Ucisese deja planeta închisoare, nu-i aşa? Nu aveau cum să se îndoiască de loialitatea lui, atât față de Imperiu, cât şi față de Guvernatorul Tarkin.

Dar, într-un fel, asta înrăutățea lucrurile – pentru că însemna că ordinul era real. Era pe cale să distrugă încă o lume – şi de data asta nu era o planetă junglă virulentă, plină de criminali. De data aceasta era o lume mult prea asemănătoare cu lumea lui natală. Era conştient de faptul că era privit de Comandantul său. Se întinse în sus, apucă maneta. Toate sistemele erau verzi.

Echipajul îşi îndeplini încă o dată funcțiile fără cusur, ajustând comutatoarele, verificând afişajele, echilibrând armonicele. Curând, totul era gata. Toate sistemele erau funcționale. Tenn simțea cum îi curge sudoarea pe gât, sub blestemata aia de cască. Se uită la cronometru: 00:58:57. Apoi trase de manetă.

Avea să dureze cam o secundă până când razele afluente aveau să se unească. Voia să se uite în altă parte decât la monitor, dar nu putu. Fasciculul superlaser țâşni din punctul de focalizare de deasupra antenei. Imaginea Alderaanului de pe ecran fu lovită de raza verde. Nu dură mai mult de o clipă. Tenn ştia că puterea distructivă totală a razei era mult mai mare decât conversiile materie-energie limitate la spațiul real. La sarcină maximă, reactorul de hipermaterie furniza un *impuls* care făcea ca o mare parte din masa planetei să fie transferată imediat în hiperspațiu. Ca urmare, Alderaan explodă aproape instantaneu într-o minge arzătoare de lumină orbitoare, iar un inel de reflux energetic – *umbra* unei ondulații hiperspațiale – se răspândi rapid spre exterior. Cronometrul arăta: 00:59:10.

Atât de puțin timp. Atât de multe pagube. Era incredibil.

Dacă Alianța Rebelă avea să câştige cumva războiul ăsta – nu că Tenn Graneet ar fi văzut cum ar fi fost posibil, având în vedere ceea ce tocmai văzuse, ceea ce tocmai *făcuse* – atunci cu siguranță acest act avea să-i condamne cenuşa în cea mai adâncă groapă pe care o puteau găsi după ce era executat.

Era treaba lui şi, dacă nu ar fi făcut-o el, ar fi făcut-o altcineva, dar stomacul îi zvâcnea de enormitatea a ceea ce provocase tragerea acelei pârghii. Miliarde de vieți

stinse. Pur şi simplu. Nu exista niciun sentiment de triumf în asta, absolut niciunul.

Nu distrusese o bază Rebelă sau o țintă militară. În schimb, o planetă plină de civili neînarmați fusese... *stinsă.* Şi el făcuse asta.

Îi făcea greață.

Barăcile G-12, Sectorul N-Şapte, *Steaua Morții*

Nova făcea un duş sonic pentru a se relaxa înainte să încerce din nou să doarmă, când simți un vuiet în cap – fără sunet, dar totuşi atât de puternic încât îl lăsă complet inconştient. Când se trezi, era întins pe podeaua plăcii de duş, zumzetul sonic încă vibrându-i corpul. Nasul îi sângera, iar muşchii îi tremurau şi se scuturau de parcă ar fi fost lovit de o rază paralizantă setată la maximum. Abia se putea ține pe picioare.

Ceva tocmai se întâmplase. Ceva îngrozitor.

Capitolul 60

Sala Principală de Conferinţe, Centrul de Comandă, *Steaua Morții*

Ofițerul Imperial intră în încăpere, bocancii săi răsunând pe puntea lustruită.

Tarkin stătea la capătul opus al mesei de conferințe, iar Vader îşi luase o poziție lângă peretele din stânga uşii.

Nu mai era nimeni acolo, în afară de o pereche de gărzi de pe laturile uşii.

Ofițerul luă poziție de drepți, iar Tarkin se uită la el.

— Da?

— Navele noastre de recunoaştere au ajuns la Dantooine. Au găsit rămăşițele unei baze Rebele, dar estimează că este părăsită de ceva timp. Acum efectuează o cercetare amănunțită a sistemelor din jur.

Vader simți un mic val de triumf, chiar dacă veştile erau proaste. Se aşteptase la asta. Când ofițerul se întoarse şi plecă, Tarkin se ridică în picioare, fierbând de furie.

— A mințit! Ne-a mințit!

Vader era amuzat de indignarea lui Tarkin. Acum cine era naiv şi încrezător? Cu voce tare, spuse:

— Ți-am spus că nu ar trăda niciodată de bunăvoie Rebeliunea.

Tarkin făcu câțiva paşi spre el. Vader putea simți că furia pusese stăpânire pe Guvernator.

— Executați-o! Imediat!

Nevăzute sub cască, trăsăturile crispate ale lui Vader formară un rânjet dureros. Înțelegea furia lui Tarkin – la urma urmei, el însuşi era un maestru al furiei –, dar Prințesa Leia Organa le-ar putea fi mai utilă în viață. Se va gândi la această problemă.

Tarkin nu putea să-i dea ordine, doar să-i sugereze diverse căi şi acțiuni, iar el nu era împotrivă să fie de acord cu acele sugestii de cele mai multe ori, din moment ce nu prea contau. Dar Darth Vader nu se supunea dorințelor nimănui, cu excepția celor ale Stăpânului său, Lordul Întunecat Sith. Dacă dorințele Stăpânului său şi cele ale lui Tarkin intrau în coliziune, Tarkin ar fi fost măturat, laolaltă cu restul *prafului istoriei*, fără să ezite o secundă.

* * *

Nova nu fusese cu adevărat surprins să fie desemnat ca unul dintre paznicii sălii de conferințe de la Centrul de Comandă. Nu era misiunea lui obişnuită, dar era sergent senior, iar când unul dintre oamenii care se aflau în mod normal la post se îmbolnăvise subit, Nova fusese chemat ca înlocuitor temporar. Era genul de gardian care le plăcea, priceput fie cu armele, fie cu mâinile goale.

În general, camera era goală pe toată durata turei şi nu avea altceva de făcut decât să se gândească; totuşi, spre sfârşitul turei, sosiseră Guvernatorul Tarkin şi Darth Vader. Nova nu se putu abține să nu tragă cu urechea, bineînțeles, cei doi purtând o discuție care cuprindea mai multe subiecte – în principal legate de următoarea țintă pentru *Steaua Morții*. Se părea că principala fortăreață a Rebelilor fusese localizată, iar ei aşteptau rapoarte de la cercetaşi înainte să se deplaseze acolo

pentru a distruge şi acea planetă.

Nova era încă şocat de rezultatele celui mai recent test. Leşinase în duşul său sonic exact în momentul în care superlaserul spulberase lumea paşnică Alderaan şi era sigur că nu fusese o coincidență. Diagnosticul doctorului cu privire la midiclorienii trebuia să aibă o legătură. Făcuse cercetări în acest sens, cu ajutorul arhivarului stației, şi ajunsese cu reticență la concluzia că era cumva receptiv la câmpul energetic omniprezent pe care Jedii îl numeau Forța. *Sensibil la Forță* era termenul folosit. Asta explica de ce putea uneori să anticipeze mişcările adversarilor săi, abilitate pe care o numea *Clipită*. Nu era sigur ce să facă în legătură cu asta – nici măcar nu era sigur că se putea face ceva. Evident, acest lucru îl însoțise într-o oarecare măsură toată viața; nu avea să dispară. Din moment ce părea să fie legat de ea şi de viziunile pe care i le aducea, poate că va putea face ceva cu ea în afară de a se feri de pumnii care veneau.

Uşa se deschise şi intră un ofițer superior, rigid ca şi cum ar fi avut o tijă de duroțel în loc de coloană vertebrală. Bărbatul îşi dădu raportul, iar Nova îşi păstră fața neclintită în timp ce asculta. Deci fata despre care vorbise doctorul în cantină le dăduse lui Tarkin şi Vader o pistă falsă. Curajos din partea ei, dar nu foarte inteligent, din moment ce Tarkin era acum suficient de iritat încât să-i spună lui Vader să o execute.

Cândva, Nova ar fi ridicat din umeri la acea veste. Nu era treaba lui cum se comportau superiorii; el doar îşi urma ordinele şi îşi făcea treaba, ca un soldat bun şi loial. Dar dacă distrugerea lumii Despayre fusese îngrozitoare, uciderea Alderaanului era cu câteva ordine de mărime mai îngrozitoare. Miliarde de nevinovați muriseră acolo, nu criminali înrăiți şi condamnați – miliarde de civili de toate vârstele – şi cum puteai, cu conştiința împăcată, să serveşti pe cineva care credea că acesta era modul de a purta un război? Îl zguduise până în adâncul sufletului, poate mai mult din cauza chestiei cu Forța. Dar nu fusese singurul. Sigur, existau întotdeauna oameni de genul *ucide-i pe toți* care spuneau că trebuie să fi meritat asta, altfel nu s-ar fi făcut; dar erau o mulțime de oameni pe această stație de luptă care nu puteau accepta aceste acțiuni ca fiind lucruri care puteau fi măcar luate în considerare într-un univers sănătos şi rațional. Nu ar fi trebuit să se ajungă atât de departe. Din tot ce auzise, ar fi trebuit să fie fost doar amenințări. Să distrugi o planetă – omorând tot ce trăia pe ea – doar pentru a face o demonstrație?

Acesta era ultimul său tur, decise Nova; nu avea de gând să rămână într-o armată care comitea asemenea atrocități. Şi dacă putea face ceva pentru a preveni repetarea unor astfel de fapte, ar trebui să se gândească serios la asta.

Uciderea populației civile la scară planetară era un rău de neînțeles. Nova ar fi putut lupta direct cu o cameră plină de oameni, față în față, şi dacă ar fi trebuit să ucidă jumătate dintre ei pentru a supraviețui, ar fi făcut-o.

Dar nu se angajase să măcelărească copii adormiți în paturile lor.

Biblioteca şi Arhivele, Puntea 106, *Steaua Morții*

Atour Riten se considera un om al galaxiei; călătorise mult şi văzuse multe. Vizitase minele de mirodenii de pe Kessel, explorase ruinele de pe Dantooine şi fusese martor la moartea stelelor din Roiul Bi-Borran. Chiar dacă majoritatea zilelor sale de lucru fuseseră între zidurile bibliotecilor şi arhivelor, el respirase, de asemenea, aerul exterior al zeci de lumi în decursul anilor. Şi rămăsese apolitic în toți aceşti ani, urmându-şi propriul drum, evitând să se angajeze în lucruri pe care nu credea că le poate influența. Dar nu şi acum. Nu după Alderaan.

Distrugerea lumii Despayre fusese destul de rea, atât pentru ceea ce prevestea, cât şi pentru actul în sine. Dar Alderaanul fusese o lume paşnică; guvernul ei simpatizase cu Rebelii, e adevărat, dar reacția Imperiului fusese exagerată în cel mai oribil sens literal imaginabil. Imensitatea îl copleşea de fiecare dată când imaginația lui pornea pe acel drum al uciderii: mame, copii, bunici, animale de companie... toți nimiciți într-o clipită. Nu se putea abține să nu-şi amintească de proverbul Mrlssi: *Răul creşte exponențial*. Era adevărat. Astfel de orori se hrăneau inevitabil cu ele însele, transformându-se în foarte scurt timp în lucruri de neconceput.

Atour nu putea suporta să vadă acest lucru întâmplându-se din nou. Era bătrân, trăise o viață lungă şi plină, iar acum decisese că zilele pe care le mai avea de trăit le va dedica înfrângerii unui Imperiu capabil de asemenea abominații.

— *Persee*, inițiază o căutare de puncte slabe în această stație de luptă – cele care ar putea fi cele mai vulnerabile la sabotaj intern.

— Asta nu ar fi înțelept, domnule. O astfel de scanare ar fi aproape sigur detectată, iar agenții de informații Imperiali ar dori, fără îndoială, să intre în vorbă cu inițiatorul unei astfel de căutări. Nu ar fi o conversație plăcută.

— Atunci îți sugerez să o faci cu prudență.

— Domnule, mă simt obligat să subliniez din nou că riscul unei astfel de aventuri ar fi mare.

— Şi apreciez grija ta, spuse Atour. Se lăsă pe spate în fotoliul său şi îşi strânse degetele. Fă-o oricum.

Droidul confirmă ordinul şi se îndepărtă pentru a-l pune în aplicare. Atour suspină. Îşi dădu seama că P-RC3 urma să sufere o pierdere de memorie traumatizantă în viitorul apropiat. Era păcat – de fapt, devenise destul de ataşat de droid – dar, având în vedere gravitatea a ceea ce făcuse Imperiul şi pentru care trebuia să plătească, prețul memoriei unui droid – şi al vieții unui bătrân, dacă se gândea bine – era destul de mic.

Sala de Conferințe, Centrul de Comandă, *Steaua Morții*

Interfonul sună, iar Tarkin îl activă.

— Da?

Vocea de pe comunicator spuse:

— Am capturat un cargobot care a intrat în rămăşițele sistemului Alderaan. Însemnele lui se potrivesc cu cele ale navei care a plecat cu forța din Mos Eisley.

Tarkin se încruntă. Mos Eisley se afla pe Tatooine, unde, potrivit lui Vader, aterizaseră planurile stației de luptă furate. Coincidență? Puțin probabil.

Se uită la Vader, care spuse:

— Probabil că încearcă să returneze Prințesei planurile furate. S-ar putea să mai avem nevoie de ea.

Tarkin se gândi la asta. Da. Deşi furia lui față de înşelăciunea ei nu se diminuase, aici erau în joc lucruri mai importante decât viața sau moartea unui prizonier. Vader avea dreptate. Ea ar putea fi utilă ca momeală.

— Cel mai bine ar fi să te duci şi să te ocupi personal de asta, Lord Vader.

Cala de Andocare 2037, *Steaua Morții*

Vader intră în hangar în timp ce un Locotenent şi câțiva soldați din trupele de şoc ieşeau din cargobotul capturat.

— Nu este nimeni la bord, domnule, spuse Locotenentul. Conform jurnalului de bord, echipajul a abandonat nava imediat după decolare. Trebuie să fie o momeală, domnule; câteva dintre capsulele de salvare au fost ejectate.

Vader aprobă din cap.

— Ai găsit vreun droid?

— Nu, domnule. Dacă au fost la bord, trebuie să fi fost şi ei evacuați.

— Trimite o echipă de scanare la bord – vreau să fie controlată fiecare parte a acestei nave.

— Da, domnule.

Vader tocmai era pe punctul de a vorbi din nou când simți o undă în Forță. Fu trecătoare şi prea scurtă pentru a fi înțeleasă înainte să dispară, dar surprinzătoare.

Aproape pentru sine, el spuse:

— Simt ceva. O prezență pe care nu am mai simțit-o de când...

Se opri. Nu. Trebuie să se fi înşelat. Nu se putea, după atâția ani...

Brusc, se întoarse. Dacă planurile se aflau pe navă, urmau să fie găsite; dacă nu, atunci nava nu avea nicio importanță. Cât despre acea furnicătură în Forță... ei bine, dacă era într-adevăr generată de cine credea el că ar putea fi, atunci, fără îndoială, omul responsabil îl simțise şi el pe Vader.

Dacă Obi-Wan Kenobi era într-adevăr la bordul *Stelei Morții*, atunci era inevitabil să se întâlnească. Forța îi va aduce împreună la fel de sigur ca particulele opuse în vid.

Capitolul 61

Librăria şi Arhivele, Puntea 106, *Steaua Morții*

— Ciudat, spuse P-RC3.

Atour îşi ridică privirea.

— Ce?

Droidul se întoarse din fața monitorului, afişarea datelor reflectându-se în şasiul său albastru din duroțel.

— Cineva tocmai a accesat computerul principal dintr-un birou de comandă din hangarul din față.

— Şi acest lucru este neobişnuit pentru că...?

— Accesul s-a făcut prin mufa interfeței droizilor.

— Care a fost pusă acolo pentru droizi, dacă nu mă înşel, spuse Atour. Deci?

— Accesorul solicită informații despre locația terminalelor care controlează o undă tractoare folosită recent pentru a captura o navă suspectată a fi un cargobot Rebel.

Atour se încruntă.

— Cine ar face asta? Generatorul tractor are nevoie de reparații?

— Nu din câte am putut determina.

— Şi de ce îmi atragi atenția asupra acestui lucru?

— Am marcat sistemele de operare să raporteze evenimentele neobişnuite pentru protecția dumneavoastră, domnule.

— Hmm. Există o cameră de securitate în acel birou?

— Da, domnule.

— Poți să o accesezi?

— Nu fără codurile de securitate.

— Oh, alea. Uite aici.

Atour tastă un număr de zece cifre în consola computerului.

— Deținerea acestui cod este ilegală, spuse P-RC3. Ați putea fi arestat pentru asta.

— Asta ar fi probabil cea mai mică dintre infracțiunile mele. Accesează camera.

Droidul se întoarse la terminal.

— Am doar imagini. Fără sunet.

— Un pixel valorează cât o mie de octeți – şi nu e o vorbă ciudată să iasă din gura unui arhivist?

— Domnule?

— Nu contează. Camera. Pune-o pe terminalul meu.

Holodispozitivul de deasupra biroului lui Atour se aprinse. Ceea ce văzu era interiorul unui birou de comandă în care se aflau doi soldați din trupele de şoc, fără căşti. Păreau obişnuiți, deşi tunsoarea lor era un pic cam lungă pentru statutul regulamentar. Mai erau şi alții care nu erau chiar atât de obişnuiți: un droid de protocol auriu, o unitate astromec, un Wookiee cu o arbaletă şi un om mai în vârstă, cu chelie şi barbă, îmbrăcat într-o mantie cu glugă şi cu gluga trasă pe spate.

Atour îşi dădu seama cu o uşoară surprindere că bătrânul era îmbrăcat în

veşmintele unui Cavaler Jedi. Pe punte zăceau şi cadavrele a doi soldați Imperiali. După atitudinea lor, se părea că oamenii ascultau droidul de protocol. Apoi, după o clipă, oamenii începură să vorbească între ei.

— *Persee*, poți citi pe buze?

— Desigur, domnule.

— Spune-mi ce spun.

Persee privi imaginea pentru o clipă.

— Cel mai în vârstă tocmai i-a spus celui mai tânăr dintre soldați: *Destinul tău se află pe o cale diferită de al meu. Forța va fi cu tine, întotdeauna.*

Forța? În timp ce Atour digera acest lucru, uşa biroului de comandă se deschise şi bătrânul ieşi. Unul dintre soldați şi Wookieeul avură o scurtă conversație.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu-l pot vedea pe Wookiee suficient de clar pentru a citi ce spune. Bărbatul uman mai în vârstă tocmai i-a spus celui mai tânăr: *Unde ai găsit fosila aia bătrână?*

Atour se încruntă, perplex. Ce voia să însemne asta?

— Cel tânăr pare să vorbească acum, dar nu-i pot vedea fața. Cei doi oameni par agitați, judecând după limbajul corpului lor.

Atour continuă să privească cum ambii bărbați încetară să se mai certe şi se uitară la droizi.

— Presupun că vorbesc droizii, spuse *Persee*. Acum, omul mai în vârstă tocmai a spus: *Prințesa?*

— *Unde este?* întreabă cel mai tânăr.

Prințesa?

— *Persee*, verifică în computerul principal pentru informații despre Prințesă.

Droidul tastă comenzile consolei în timp ce Atour continua să urmărească imaginea. Cei doi bărbați vorbeau acum, ambii oarecum agitați. Cel mai tânăr – nu mai mult decât un băiat, de fapt – părea să încerce să-l convingă pe cel mai în vârstă de ceva.

— Domnule, o femeie umană, Prințesa Leia Organa, a fost recent adusă la bord de Darth Vader. Rebelă, conform dosarelor, şi programată să fie executată.

Atour clătină din cap cu neîncredere. Părea evident că cei doi bărbați pe care îi privea nu erau soldați şi că se aflau aici datorită, într-o oarecare măsură, Prințesei Leia. Ştia numele, desigur. Fiica lui Bail Organa. De pe răposata planetă Alderaan.

Droidul de protocol se deplasă în față şi îi înmână băiatului o pereche de cătuşe electronice paralizante. Băiatul se îndreptă spre Wookiee şi încercă să-i pună cătuşele. Wookieeul nu păru deloc încântat de idee. Băiatul se dădu repede înapoi, se întoarse spre bărbatul mai în vârstă – care nu era chiar atât de bătrân – şi îi dădu cătuşele.

— *Persee?* Ce spun?

— *Chewie, cred că ştiu ce are de gând.* Asta este de la cel mai în vârstă.

Bărbatul puse cătuşele la încheieturile Wookieeului.

— Ah, spuse Atour.

— Domnule? Nu înțeleg.

— Se pare că se duc direct în bârlogul *nexului*. Zâmbi. Au venit după Prințesă.

— Asta nu pare prea înțelept.

— Nu, pare extrem de nesăbuit. Cum vor scăpa dacă o vor găsi... aha!

— Încă nu înțeleg, domnule.

— De aceea investighează raza tractoare. Cred că vor să fure o navă. Pun pariu

că bătrânul – un Jedi, dacă nu mă înşel – s-a dus să dezactiveze dispozitivul. Inteligent. Atour se încruntă. Puțin probabil că vor reuşi, totuşi.

Bărbații şi Wookieeul cu cătuşe paralizante ieşiră din cameră, lăsându-i pe cei doi droizi singuri în birou.

— Cred că am văzut destul, spuse Atour. Unde este ținută Prințesa?

P-RC3 reglă un control de pe consolă.

— Nivelul cinci, Blocul de Detenție AA-23.

Atour aprobă din cap. Nu credea în şansele lor de reuşită, dar trebuia să le recunoască curajul. I-ar fi ajutat, dar nu vedea cum ar fi putut. Celulele de detenție erau controlate local; nu puteau fi anulate de computerul central.

Atunci se gândi că ar trebui să ia un lift până la Nivelul de Detenție şi că ar avea nevoie de codul curent pentru a ajunge la acel nivel. Poate că aveau deja acces la el, dar se îndoia de asta. Ei bine, nu putea deschide ca prin magie uşile celulelor pentru ei, dar găsirea protocolului adecvat pentru ieşirea din secție şi introducerea acestuia în liftul pe care urmau să îl ia era o muncă de doar câteva momente.

— Mult noroc, zise Atour încet, după ce transmise codul. O să aveți nevoie de el.

Cât despre el, avea nevoie de o băutură.

Capitolul 62

Cantina *Inimă Împietrită, Steaua Morții*

Memah îi ceruse lui Rodo să îndepărteze puținii clienți care se distrau prea mult, iar ceea ce rămăsese era o mulțime sumbră; în mare parte oameni care îşi țineau conversațiile pentru ei înşişi sau purtau conversații cu ei înşişi. În orice caz, o făceau în linişte. Rodo şi Nova Stihl stăteau la bar, cu Ratua. Era evident că legătura pe care el şi Nova o formaseră pe planeta închisoare era mai puternică decât diferențele dintre ei ca gardian şi prizonier. Memah era bucuroasă să vadă asta.

Într-un colț se aflau câțiva Alderaanieni, care stăteau acolo, fără să spună prea multe, fără să bea prea mult; doar priveau în depărtare.

Unul dintre piloți şi însoțitoarea sa – un arhitect, aflase Memah – stăteau şi ei la bar, vorbind încet, dar intens. Se pare că pilotul era unul dintre elevii de arte marțiale ai lui Nova, un *dublu as* pe nume *Vil* Dance. Femela se numea Teela Kaarz.

Un bărbat mai în vârstă intră în cantină – Memah îl recunoscu pentru că mai fusese pe acolo, dar nu ştia cine era. Merse spre locul unde stăteau Stihl, Rodo şi Ratua şi fu întâmpinat de sergent.

În ceea ce o privea, Memah se ocupa de bar, pregătea băuturi şi, când era o pauză, se apropia să vorbească cu *Ochi Verzi*. Se simțea ca un serviciu memorial şi, în felul său, aşa şi era.

Doi soldați intrară şi se duseră la o masă lângă Alderaanieni. Comandară bere şi păreau nepăsători față de atmosfera generală liniştită din cantină. Memah se gândi să-l pună pe Rodo să-i dea şi pe ei afară, când unul dintre cei doi spuse ceva suficient de tare încât să se audă până la bar:

— Cred că gunoaiele alea de Rebeli nu ne vor mai face prea multe probleme după Alderaan, nu?

Rodo era deja în picioare şi în mişcare când unul dintre Alderaanieni se ridică şi păşi spre masa soldaților.

— Rodo, spuse Memah.

El se opri, se întoarse şi se uită la ea. Ea ridică mâna într-un gest de aşteptare.

Soldatul se uită la bărbatul care stătea lângă el şi probabil că nu fu impresionat. Alderaanianul era subțire, scund şi nu părea o amenințare.

— Ce pot să...

Doar atât spuse. Bărbatul mai mic învârti un pumn mânat de durere şi furie, iar soldatul căzu de pe scaun şi lovi dur podeaua.

— Du-te, îi spuse Memah lui Rodo.

Rodo ajunse acolo înainte ca al doilea soldat să poată face mai mult decât să se ridice în picioare şi îl apucă imediat de gât.

— Afară, spuse el.

— Ce dracu' spui! Nimeni nu loveşte un soldat şi...

Rodo îşi spori strânsoarea pe gâtul bărbatului, iar acesta deveni brusc foarte tăcut.

— Afară, repetă Rodo. Pe cont propriu sau cu ajutorul meu. Ia-ți amicul şi pleacă.

Al doilea soldat nu era un prost. Aprobă din cap, se aplecă şi îşi ajută prietenul

ameţit să se ridice pe picioare nesigure, apoi se îndreptară spre uşă.

Alderaanianul, cu pumnii încă încleştaţi de furia clocotită, cu faţa roşie, stătea acolo şi îl privea pe Rodo. Memah ştia că, deşi nu avea nicio şansă împotriva marelui bodyguard, acesta tot se va da la el dacă Rodo va încerca să-l evacueze.

Rodo ştia şi el asta. Se uită la Memah, iar ea scutură din cap: *Lasă-l în pace*.

Rodo aprobă din cap, îi spuse ceva prea încet pentru a se auzi bărbatului mai mic şi se întoarse la bar. După o clipă, Alderaanianul, ca şi cum ar fi fost într-o transă de vis, se târî înapoi la locul lui. Mişcările îi erau rigide, ca de droid, şi se aşeză greu.

Rodo se întoarse la bar, iar Memah se mişcă în întâmpinarea lui.

— Ce i-ai spus?

— I-am spus că-mi pare rău. Că masa lui a fost plătită şi că, dacă altcineva va mai spune ceva atât de stupid, să mă lase pe mine să mă ocup de asta. Aş putea lovi mai tare decât el.

Alături de el, Nova spuse:

— Nu ştiu. Asta a fost cea mai bună lovitură pe care am văzut-o vreodată.

Nimeni nu răspunse la asta. Nova îl indică pe bărbatul mai în vârstă şi spuse:

— Acesta este Comandantul Riten. El conduce biblioteca.

Memah încuviinţă din cap.

— Comandante.

— Spune-mi Atour, zise el. Nu-mi mai pasă de rang sau de privilegiile sale acum.

Memah aprobă din cap.

— Te cred.

Se uită la uşă şi îl văzu intrând pe doctorul Divini. Veni direct la bar, unde fu salutat de grup şi prezentat bibliotecarului şi tânărului cuplu.

— Ai ratat toată distracţia, doctore, spuse Nova. Alderaanianul ăla micuţ din colţ tocmai a bătut un soldat de două ori mai mare decât el.

Uli dădu din cap când Memah, fără să i se ceară, îi puse în faţă o halbă de bere.

— Rodo nu l-a dat afară?

— Simpatiile noastre nu sunt alături de armata Imperială în această seară, spuse Memah.

Uli aprobă din nou din cap.

— Nici ale mele. Mă simt pătat doar fiind pe staţia asta.

Asta primi un cor de aprobări.

— Ar trebui să fie ceva ce putem face în legătură cu asta, spuse Nova.

— La ce te-ai gândit, sergent? spuse Rodo. Să-l provoci pe Darth Vader la un duel al morţii?

— Poate.

— Asta nu ar ajuta, spuse *Uli*. Maşinăria Imperială este prea mare. Nimeni nu-i poate face faţă. Mărturie stă Alderaanul.

— Şi ce face o persoană cu simţul dreptăţii? întrebă Memah. Ridică din umeri şi îşi vede de treburile sale?

Riten, care îşi servea liniştit băutura, clătină din cap, apoi îi spuse lui Nova:

— Ca expert în arte marţiale, ce faci dacă ai un adversar care este mai mare, mai puternic, mai rapid, mai bine antrenat şi înarmat – şi care are mulţi prieteni?

Nova ridică din umeri.

— Îmi deplasez fesele de acolo, cât mai repede.

— Exact, spuse Riten.

Toți se întoarseră să se uite la el.

— Cel puțin, nu trebuie să ajuți un golan criminal.

Dance, pilotul TIE, luă cuvântul:

— Dacă refuzi un ordin direct, eşti trimis în celulele de detenție. Cum te va ajuta asta pe tine sau pe altcineva?

— Ei bine, spuse Riten, s-ar putea să nu faci parte din soluție fiind *ascuns* într-o celulă, dar cel puțin nu vei face parte din problemă.

— Ce alegere, spuse Dance.

— Există şi alte opțiuni, spuse Riten.

— Serios? Care?

Arhivistul îşi privi băutura ca şi cum ar fi fost posibil să citească viitorul în ea.

— Ai putea să pleci.

Dance râse şi fu mai mult amar decât amuzat.

— Da. Şi cum ai putea să faci asta? Nimeni nu părăseşte *Steaua Morții* fără permisiunea expresă a celor puternici. Nici măcar piloții ca mine – nu poți ajunge departe cu o navă de luptă TIE, decât dacă ai unul dintre noile vehicule echipate cu hiperpropulsie despre care am auzit, şi nu sunt decât câteva pe întreaga stație. Avem mai multe arme decât o armată navală – raze tractoare, turbolasere şi o grămadă de artilerişti plictisiți, pasionați de trăgaci, cărora nimic nu le-ar plăcea mai mult decât să împuşte tot ce mişcă. Plecarea nu este chiar o opțiune.

— Dar dacă ar fi? Dacă ați putea pleca? Ar exercita cineva de aici acea alegere?

Urmă un moment de tăcere.

— Vorbim ipotetic aici, nu ca o conspirație reală la trădare, nu? spuse Nova.

— Bineînțeles. Doar o conversație de tipul *ce-ar fi dacă* – între prieteni.

— Eu aş merge, spuse Memah.

Ei se uitară la ea.

— Tu nu eşti în armată, spuse Ratua. Nu ai avut nimic de-a face cu distrugerea Alderaanului. Eşti un civil. Nu e ca şi cum tu ai fi tras de manetă.

— Imaginează-ți cum trebuie să te simți, spuse Kaarz.

— Dar sunt aici, spuse Memah, ca răspuns pentru Ratua. Şi ştiu ce poate face *Steaua Morții* – ce a făcut deja. Servesc băuturi unor oameni ca acel soldat pe care l-a doborât micuțul, care nu numai că ei cred că e în regulă să ucidă planete pline de nevinovați, dar chiar se mândresc cu asta. Scutură din cap suficient de tare încât să-şi balanseze lekkuurile. M-aş duce într-o clipită.

Kaarz aprobă din cap.

— Şi eu, la fel. Desigur, sunt prizonieră şi, când totul se va linişti, mă îndoiesc că Imperiul va avea mare nevoie de mine.

— Presupunând că Imperiul va câştiga, spuse Rodo.

— Nu prea pot presupune altceva, spuse Dance. Ştim cu toții ce poate face această stație de luptă. Dacă pot construi una, pot construi mai multe – poate chiar mai mari decât aceasta. Rebelii nu au nicio şansă.

— Poate, spuse Riten. Dar războaiele nu sunt câştigate doar prin tehnologie. Întotdeauna este dezvoltată o nouă versiune a armei supreme şi, din punct de vedere istoric, asta nu au fost niciodată suficient pentru a pune capăt războiului.

— Pacea nu se găseşte nici în sânge fierbinte, nici în sudoare rece, spuse Nova.

Riten se uită la el uşor surprins.

— *Falsitatea războiului,* de Codus Romanthus. Nu întâlneşti prea des un soldat

care să poată cita filosofi obscuri.

Nova îşi bău ultimele picături din halba de bere.

— Sunt sensibil.

Apoi râgâi.

— Eu aş pleca, spuse *Uli*. Aş fi fugit deja de o sută de ori dacă ar fi existat vreo oportunitate reală.

— Şi eu, la fel. Dar tu, sergent? întrebă Ratua.

— Da, contează şi pe mine. Nu doar pentru că aproape mi-a explodat capul când au ars Alderaanul, ci şi pentru că e greşit. Lumea este ucisă în război, dar una e să împuşti un tip care trage în tine; alta e să te duci la casa lui şi să-i dai foc cu soția şi copiii înăuntru.

— Da, spuse Dance. Unu la unu împotriva altui pilot, sunt bun. Dar ce a făcut Imperiul cu Despayre şi Alderaan? Asta nu e corect. Următoarea planetă ar putea fi una dintre planetele noastre natale – nimeni nu e în siguranță, nicăieri.

— Toate astea sunt foarte uşor de spus din partea noastră, spuse Rodo, dar nu avem de ales, nu-i aşa?

— Poate că avem, spuse Riten.

Toți se întoarseră să se uite din nou la el.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Nova.

— Sunt arhivist, spuse Riten. De-a lungul anilor am învățat modalități de a obține tot felul de informații care nu ar trebui să fie accesibile.

— Chiar aşa? spuse Ratua.

— Cunoaşterea înseamnă putere, spuse Riten. Dacă ai şti codurile de intrare şi decolare pentru o navetă Imperială care a fost alimentată şi gata de zbor? Dacă ai avea codurile de acces care ar împiedica tunarii stației să tragă în tine când pleci? Sau razele tractoare să nu se fixeze pe tine?

— Sunt cam mulți aceşti *dacă*, spuse Rodo.

— Într-adevăr. Dar... din nou, ipotetic şi doar de dragul acestei discuții – să presupunem că aş putea pune mâna pe aceste informații. Ar trebui să mă deranjez?

Grupul tăcu pentru o perioadă ce părea lungă. În cele din urmă, Nova fu cel care rupse tăcerea.

— Da, spuse el. Dă-i drumul şi deranjează-te.

Capitolul 63

Sala de Conferinţe, Nivelul de Comandă, *Steaua Morții*

Vader stătea chiar în fața uşii, flancat de gărzi şi vorbind cu Tarkin, care părea sincer neîncrezător.

— Este aici, spuse el.

— Obi-Wan Kenobi? Ce te face să crezi asta?

Pentru oricine avea o legătură cu Forța, întrebarea nu avea nevoie de răspuns sau explicație. Chiar dacă Vader se gândise inițial să o treacă cu vederea – de atâția ani sperase să simtă acea prezență încât la început crezuse că şi-o imaginase –, el ştia.

— Un tremur în Forță, spuse el. Ultima dată când l-am simțit a fost în prezența fostului meu Maestru.

Tarkin se ridică.

— Cu siguranță trebuie să fie mort până acum.

— Nu subestima Forța, spuse Vader, deşi ştia că era inutil.

Omul nu putea înțelege.

— Jedii sunt dispăruți. Flacăra lor s-a stins din univers.

Intercomunicația de pe masă sună. Tarkin se îndreptă spre ea, continuând să vorbească.

— Tu, prietene, eşti tot ce a mai rămas din religia lor.

Nu, Tarkin nu putea înțelege. Nu avea cum să înțeleagă conceptul. Era ca şi cum ai încerca să explici culoarea cuiva orb din naştere.

— Da? spuse Tarkin în interfon.

Vocea din unitate era laconică:

— Avem o alertă de urgență în Blocul de Detenție AA-23.

Tarkin se încruntă. Evident că ştia semnificația acelei locații.

— Prințesa? Alertează toate secțiunile!

Vader nu avu nevoie de confirmare, dar acest nou eveniment l-ar fi putut convinge pe Tarkin.

— Obi-Wan este aici, spuse el. Forța este cu el.

Tarkin, întotdeauna rapid în a-şi schimba poziția atunci când îşi dădea seama că este necesar, spuse:

— Dacă ai dreptate, nu trebuie să fie lăsat să scape.

Era o concluzie rezonabilă pentru cineva care nu cunoştea se întâmplase între ei. Dar greşită.

— Evadarea nu este planul lui. Trebuie să-l înfrunt. Singur.

Vader se întoarse şi ieşi din cameră. Acum că era sigur că fostul său Maestru se afla pe stație, avea să-l poată găsi. Forța era uneori inexactă. Erau momente în care, chiar ştiind ce era, puteai sta lângă un Maestru Jedi şi să nu-i simți puterea; alteori îl puteai simți de pe cealaltă parte a unei planete sau la jumătatea de sistem solar – distanța nu era o barieră pentru Forță. Vârtejurile de energie ascundeau adesea la fel de mult pe cât dezvăluiau. Dar Vader ştia că Obi-Wan era aici şi ştia că va fi capabil să-l găsească. Să-l găsească şi, după toți acei ani de aşteptare, să-l distrugă.

Locuinţele Unităţii de Pază, Puntea 17, *Steaua Morții*

Nova ajunse la tura sa cu câteva minute întârziere, încă rumegând conversația din cantină. Îşi luase cea mai mare parte a armurii deşi nu înțelegea deloc de ce trebuia să o poarte în interiorul stației de luptă. Costumul din optsprezece piese era o pacoste de îmbrăcat şi, oricum, nu oferea decât o protecție limitată împotriva unui blaster cu putere normală. Dar regulamentele erau regulamente.

Locotenentul se întoarse brusc de la panoul de comunicații şi strigă la el:

— Sergent Stihl, avem intruşi! Există o evadare la Nivelul Cinci, Blocul de Detenție AA-23. Ia o echipă şi du-te acolo!

Nova se uită neîncrezător la Locotenent. Intruşi? O evadare? Cum era posibil aşa ceva?

— Sergent! Mişcă-te!

— Înțeles, domnule, suntem pe drum! Bretton, Zack, Dash, Alix, Kai, cu mine! Mahl, Cy, Dex, Nate, pe poziție! Mişcați-vă, oameni buni!

Echipa ieşi în grabă din baracă şi intră în hol, cu armurile zăngănind în timp ce se mişcau. Lui Nova i se părea că toate coridoarele erau în mod ciudat pustii, ceea ce el puse pe seama norocului. Mai puțini oameni însemna mai puține victime civile.

— Pe cine urmărim, sergent?

Asta venise de la Dash. Nova nu ştia. Pe cine urmăreau? Ei bine, ar fi ştiut dacă i-ar fi văzut.

— Împuşcă pe cine îți spun eu, îi spuse el soldatului. Apoi îşi ridică vocea pentru a include şi restul echipei: Dublați viteza, oameni buni!

Alergară prin holurile gri şi negre, urmându-i pe cei patru gardieni, cu armele ținute ridicate şi cu degetul în afara apărătorii trăgaciului, conform regulamentului. Plafoanele şi podelele erau acoperite cu *absorbital* rezistent la blastere, aşa că, dacă cineva ar fi tras din greşeală un proiectil, acesta nu ar fi făcut niciun rău. Totuşi, dacă aveai arma îndreptată spre podea, în mulțime existau şanse mari să împuşti piciorul cuiva, iar pereții şi grilajele de ventilație nu erau nici ele atât de rezistente.

Coridorul se bifurca în față. Pe măsură ce se apropiau, Nova încerca cu disperare să îşi amintească care dintre ele ducea la *Unitatea D*. În față, un proiectil de blaster străbătu un coridor transversal, iar cei patru gardieni se opriră brusc, apoi se îndreptară încet spre acea intersecție pentru a privi pe după colț.

Nova realiză brusc că acesta era unul dintre visele lui. Era ca şi cum ar mai fi fost aici înainte, ar mai fi văzut evenimentele care se desfăşurau acum.

— Aaahhhh!

Cineva de dincolo de curba coridorului țipa, iar o clipă mai târziu o jumătate de duzină de soldați apărură în trombă de după colțul intersecției coridoarelor, venind spre Nova. Erau urmăriți de un singur om cu un blaster, care țipa ca un *berserker* în timp ce alerga. Bărbatul – Nova văzu că era îmbrăcat ca un pilot – se opri, dându-şi seama că în fața lui se aflau brusc şanse copleşitoare. Apoi se întoarse şi fugi în direcția opusă, băgând viteză în timp ce dispărea după colț.

— După el! Haideți!

Nova conduse urmărirea, însoțit de echipa sa şi de ceilalți. După ce trecu de curbă, văzu că pilotului care fugea i se alăturase un Wookiee, şi amândoi trăgeau acum în urmăritorii lor în timp ce fugeau. Aceştia ripostară, dar nimeni nu nimeri nimic; soldații entuziasmați doar pulverizau focuri de blaster.

Nu i-ar fi nimerit pe cei doi. Era sigur de asta. Dar cum putea să ştie asta?

Apoi trecură de un colț.

— Închideți uşile blindate! strigă cineva.

Panourile grele din duroțel din față începură să se închidă ca un iris, dar omul care alerga şi Wookieeul reuşiră să sară prin ele înainte să se închidă complet.

— Deschideți uşile blindate! Deschideți uşile blindate! striga acum cineva.

Era aproape comic. Deoarece era cel mai aproape, Nova se întinse spre comenzi. Dar în acel moment, ezită. Ştia – simțea într-un fel pe care nu şi-l putea explica, dar nici nega – că omul şi Wookieeul pe care îi urmăreau trebuiau să scape. Că într-un fel va fi, aşa cum spusese bătrânul arhivar, *parte a soluției şi nu parte a problemei*.

Cum putea să ştie asta? Făcea parte din conexiunea la Forță despre care vorbise doctorul? Nova nu ştia... părea o nebunie, dar trebuia să recunoască ceea ce simțea.

Unul dintre soldați spuse:

— Sergent? Ai de gând să deschizi uşile?

— Încerc. Comutatorul e blocat.

Îşi mişcă mâna blindată peste comenzi, prefăcându-se că încearcă să le mişte, ştiind că niciunul dintre oamenii săi nu putea vedea ce face. Câteva secunde în plus ar putea face diferența. Putea să le ofere asta.

— Încă nu funcționează, spuse Nova. Îşi activă comunicatorul. Controlul, sunt sergentul Stihl, numărul de operare 4-3-9-5-7-0-4-3-7. Am nevoie de o suprascriere a uşilor blindate, *Nivelul Cinci, Coridorul Şase*. Deschide-le.

— Comenzile manuale par să fie funcționale la toate uşile din acel coridor, veni răspunsul prin setul de comenzi al căştii sale.

— Iar eu îți spun că nu funcționează. O vei deschide sau îi vei lăsa să scape pe teroriştii pe care îi urmărim?

— Confirmat.

Uşile blindate se deschiseră.

— Să mergem! spuse Nova.

În față, coridorul se bifurca. Din nou, nu putea spune de unde ştia, dar era sigur că fugarii o luaseră la stânga.

— Încotro, sergent?

— La dreapta, spuse Nova, şi conduse atacul.

Asta e şansa ta, prietene, gândi el. *Sper să o foloseşti bine*.

Capitolul 64

Coridorul din afara Calei de Andocare 2037, *Steaua Morții*

Iată-l. După atât de mult timp şi prin atât de mult spațiu, silueta cu glugă a lui Obi-Wan Kenobi, fostul său Maestru şi prieten, se afla chiar în fața lui. Îmbătrânise; fața îi era ridată, iar barba albă. Era imposibil să nu-şi amintească pe viu ultima dată când se văzuseră, când Maestrul său îl schilodise şi îl lăsase să moară pe malurile în flăcări ale unui râu de rocă topită, la ani-lumină de aici. Acum, furia fierbea în el precum malurile acelui râu de lavă. *Ar fi trebuit să mă omori atunci, Obi-Wan.*

Vader îşi aprinse sabia de lumină. Raza roşie sfârâia cu putere.

Obi-Wan ştiuse deja că Vader era acolo, desigur. Forța se învârtea în jurul celor doi, creând o legătură imposibil de ratat. Vader se îndreptă spre bătrân. În timp ce se apropia, Obi-Wan îşi aprinse propria sabie. Lumina albastră a lamei străluci puternic.

— Te aşteptam, Obi-Wan. Ne întâlnim din nou, în sfârşit. Cercul este acum complet. Vader îşi ridică arma pentru a ataca, iar Obi-Wan îi egală poziția. Când ne-am despărțit, eu eram învățăcelul; acum eu sunt Maestrul.

— Doar un Maestru al răului, Darth.

Cu asta, Obi-Wan păşi înainte şi tăie. Vader blocă atacul cu uşurință. Obi-Wan atacă din nou, şi din nou, Vader blocând fiecare lovitură. Dacă bătrânul credea că îl poate zdruncina atacând în loc să se apere, se înşela. Vader ripostă, îşi accelera sincronizarea şi preluă inițiativa, forțându-l pe fostul Jedi să se apere.

Încă mai avea ceva îndemânare fostul său Maestru, dar era neantrenat. Vader putea simți asta prin Forță.

Obi-Wan se învârti şi blocă o tăietură, apoi țesu un model defensiv cu lama sa. Forța încă era alături de bătrânul Jedi; era capabil să anticipeze loviturile lui Vader şi să le blocheze sau să le devieze. Dar, după un schimb rapid, Vader simți cum energia se schimbă în favoarea sa.

— Puterile te-au părăsit, bătrâne.

Întotdeauna existase în Vader un pic de îngrijorare cu privire la această zi. Nu mult; doar o urmă. Fusese sigur, în aroganța tinereții sale, că era mai puternic, mai bun decât Cavalerul Jedi care îi fusese profesor, iar amintirea a ceea ce îi făcuse Obi-Wan nu avea să fie ştearsă niciodată. Fusese un luptător superior chiar şi atunci când fusese Anakin Skywalker, şi totuşi Obi-Wan îl învinsese.

Putea să învingă acum?

Era ca şi cum bătrânul îi putea citi gândurile:

— Nu poți învinge, Darth. Dacă mă dobori, voi deveni mai puternic decât îți poți imagina.

Vader ştia că Obi-Wan îl tachina prin folosirea onorificului nume Sith, dar nu se lăsă momit. Obi-Wan se avântă din nou, atacând, dar Vader era pregătit. Săbiile lor se ciocniră, ieşiră scântei, mirosul de ozon flutură peste ei, dar Vader rămase pe poziție. Lamele alunecară una de-a lungul celeilalte, apoi se opriră, legate între ele de mânerul magnetic, bărbații fiind față în față.

Vader împinse puternic şi rupse încleştarea, iar Obi-Wan se retrase cu un pas.

Vader simți anticiparea feroce a victoriei bătându-i în inimă.

— Nu ar fi trebuit să te întorci, îi spuse el bătrânului Jedi.

Urmă un alt schimb – patru, cinci, şase atacuri şi blocări – şi Vader ştiu că bătrânul slăbea. Forța putea fi puternică în Obi-Wan, dar partea întunecată era mai puternică în Vader. Îi permitea să anticipeze loviturile adversarului său şi să le contracareze aproape înainte ca acestea să înceapă. Obi-Wan ştia şi el asta. Începu să se retragă, îndepărtându-se, sabia sa părând mai slabă pe măsură ce se mişca.

Vader îl împinse pe Obi-Wan pe lângă o uşă blindată deschisă care ducea la docul din față, unde era păzit cargobotul Rebel. Bătrânul era evident obosit.

Eşti al meu, bătrâne, gândi Vader. Dar exact când era gata să dea lovitura finală, Obi-Wan reuşi o serie rapidă de atacuri, iar Vader fu nevoit să se mişte repede pentru a evita loviturile. Chiar şi aşa bătrân şi slab cum era Obi-Wan, tehnica lui era suficient de desăvârşită încât o mişcare prostească din partea lui Vader putea fi fatală.

Un grup de soldați care stăteau în doc deveniră conştienți de ei. Vader simți, în loc să-i vadă, cum observau duelul ciudat şi simți că trupele se îndreaptă spre ei.

Nu dorea ca ei să intervină, dar chiar şi pentru a-i avertiza ar fi fost nevoie de o concentrare pe care nu şi-o putea permite în acel moment. În cazul în care atenția lui ar fi slăbit, Obi-Wan l-ar fi putut ucide cât ai clipi din ochi.

Vader auzi pe cineva strigând dinspre doc: *Ben?* Era vocea unui tânăr. Totuşi, nu putea risca să arunce o privire în acea direcție. Dar Obi-Wan se uită în altă parte, repede, şi se uită înapoi la Vader. Apoi făcu ultimul lucru pe care Vader şi l-ar fi putut imagina… Zâmbi. Era o expresie deloc îngrijorată; aproape beatifică, de fapt.

Apoi, încă zâmbind, Obi-Wan îşi ridică sabia astfel încât vârful să fie îndreptat direct spre tavan. Acțiunea fusese atât de neaşteptată, încât Vader se opri o clipă, şocat. Nici măcar Forța nu-i dăduse o presimțire în această privință. Fostul său Maestru se lăsase singur descoperit. Era o capcană? N-avea importanță. Dacă era, Obi-Wan nu era suficient de rapid sau de puternic pentru a o declanşa la timp. Vader îşi deplasă sabia şi tăie din dreapta, puternic, țintind gâtul… Sabia sa îl străpunse pe bătrân ca şi cum acesta din urmă nu ar fi fost mai dens decât aerul însuşi, iar Obi-Wan se prăbuşi. Da! O bucurie feroce şi exultantă îl străbătu pe cel care fusese Anakin Skywalker. *Reuşise! Îl ucisese pe Obi-Wan Kenobi! Răzbunarea lui era completă!*

De la distanță, auzi pe cineva strigând *Nuuu!* – un strigăt de disperare totală. Dar Vader nu îi dădu atenție. Partea întunecată izbucni în el mai puternică decât o simțise vreodată – pentru o clipă. Dar apoi se opri. Ce tocmai se întâmplase?

Vader se uită în jos la cadavru. Dar nu era niciun corp. Doar veşmintele şi mantia lui Obi-Wan. Acest lucru era imposibil! Nu se putea!

Echipa de trupe de şoc începu să tragă asupra cuiva din doc, dar Vader nu se obosi să se uite. Făcu un pas înainte şi se uită în jos, neîncrezător. Era vreo iluzie? Un truc mental Jedi pe care bătrânul nu i-l împărtăşise niciodată? Imposibil! Obi-Wan îl învățase tot ce ştia Vader… *Dar*, şopti o voce din interior, *poate că nu tot ce ştia Obi-Wan*. Vader se întinse cu cizma pentru a atinge cadavrul, dar nu făcu decât să agite cu piciorul său iscoditor veşmintele goale, carbonizate de căldura sabiei. Obi-Wan Kenobi dispăruse. Cum se putea întâmpla asta?

Pentru prima dată din cât îşi putea aminti, partea întunecată nu avea niciun răspuns. Şi un val mare de emoții necunoscute îl cuprinsese brusc.

Lui Darth Vader, ucenicul Lordului Întunecat Sith, una dintre cele mai puternice două ființe din galaxie, îi era frică.

Capitolul 65

Centrul de Comandă, *Steaua Morții*

Tarkin urmărea fascinat înregistrarea cu Vader luptându-se cu bătrânul într-un duel cu săbii de lumină. Obi-Wan Kenobi supraviețuise în toți aceşti ani. Cine ar fi crezut asta? Faptul că încă mai putea să lupte cu Darth Vader era şi mai impresionant. Omul părea destul de bătrân ca să fie tatăl lui Vader, şi chiar mai mult. Uimitor.

Sunetul nu era de cea mai bună calitate, dar Tarkin putu auzi câteva dintre schimburile de replici dintre cei doi luptători. O afirmație a lui Kenobi în special îl frapă, ceva despre faptul că ar fi devenit mai puternic decât şi-ar fi imaginat fostul său elev dacă Vader l-ar fi doborât. Cât de amuzant. Se aşteptase Kenobi ca Vader să fugă în teroare superstițioasă, doar spunându-i aşa ceva?

Cu toate astea, gândul abia îi trecuse prin minte lui Tarkin când, câteva clipe mai târziu, Vader îl lovi într-adevăr pe bătrân, iar fostul Jedi pur şi simplu... dispăru, lăsând în urmă doar haina şi mantia. Tarkin se holbă la imagine, făcându-şi maxilarul să cadă de neîncredere. Acest lucru era imposibil – trebuia să fie vreun truc la mijloc. Nimeni nu putea supraviețui decapitării de către o sabie de lumină!

— Lordul Vader este pe drum, se auzi o voce din interfon.

Tarkin încuviință din cap. Opri înregistrarea şi trecu la o vedere externă a câmpului stelar, pe care îl privea în picioare. După o clipă, Vader intră în cameră şi veni să stea lângă el.

— Au plecat? întrebă Tarkin.

— Tocmai au făcut saltul în hiperspațiu.

— Eşti sigur că transmițătorul este în siguranță la bordul navei lor? Îmi asum un risc enorm, Vader. Ar fi bine să meargă.

Era într-adevăr un risc să o lase pe Prințesă şi pe banda ei de pungaşi să *scape*. Dacă nu funcționa, nu ar fi pierdut doar un prizonier de rang înalt şi câțiva spioni Rebeli – ar fi pierdut şi planurile *Stelei Morții*. Şi chiar dacă Tarkin tindea să fie de acord cu Motti că deținerea planurilor nu ar fi fost de niciun folos Alianței acum că stația de luptă era operațională, nu era interesat să îşi asume niciun risc cu arma supremă. Dar dacă evadații fugeau la principala fortăreață Rebelă, aşa cum Vader era sigur că vor face, războiul se va termina mai repede decât se aştepta. Mult mai repede.

La urma urmei, planurile cu greu ar fi supraviețuit distrugerii oricărei planete pe care ar fi ajuns să se odihnească. *Steaua Morții* era, în sfârşit, operațională şi nu exista loc în galaxie unde să poată fugi un cargobot Corellian prăpădit pe care ei să nu-l poată urmări.

Librăria şi Arhivele, *Steaua Morții*

Să-şi respecte promisiunea că poate obține informații secrete şi să le folosească se dovedea a fi ceva mai greu decât anticipase Atour Riten. Deşi dispunea de anumite coduri care îi permiteau să acceseze fişiere cu acces restricționat, funcționarea unei nave atât de mari ca aceasta nu era o chestiune simplă. Existau atât de multe subsisteme, atât de multe backup-uri şi programe redundante, încât aflarea detaliilor exacte era extrem de consumatoare de timp.

Dacă nu ar fi fost P-RC3, nu ar fi fost niciodată în stare să reuşească.

— Ce avem până acum? îl întrebă el pe droid. Şi te rog să sari peste partea în care mă avertizezi cât de periculos este.

— Am accesat codurile navetelor, spuse P-RC3. Nava care ar putea fi cea mai utilă este naveta medicală E-2T, o navă ambulanță mică şi rapidă. Este neînarmată şi marcată în mod clar ca transport medical non-combatant, iar în circumstanțe normale nici Alianța Rebelă, nici Imperiul nu vor trage asupra ei. De asemenea, are o capacitate limitată de hiperpropulsie. În general, transportă un echipaj de şase persoane, cu facilități pentru a transporta şi întreține de două ori mai mulți pacienți de talie umană.

— Bine, bine, asta ne dă destul loc. Cum rămâne cu raza tractoare?

— Recenta utilizare abuzivă a comenzilor fasciculului tractor a dus la creşterea securității. Cu toate astea, programarea pe ascuns folosind o rutină *ouroboros*[14] va duce, cu un semnal de activare adecvat, la o supraîncărcare temporară a întrerupătorului de circuit al proiectorului în sectorul din care nava ar trebui, teoretic, să plece. Acest lucru va menține proiectorul respectiv offline timp de aproximativ treizeci de secunde înainte de resetarea automată. Revenirea la putere maximă va necesita încă 15 secunde. Un pilot suficient de priceput ar trebui să fie capabil să accelereze suficient de mult în acest timp pentru a fi în afara razei de acțiune; totuşi, dacă se aventurează în calea oricăreia dintre razele celorlalte sectoare, acestea ar putea captura nava.

— Excelent.

— Cu toate astea, nu am reuşit să ocolesc comenzile uşilor de ieşire din cală. Aceste sisteme încă nu sunt conectate la computerul principal.

— Asta nu e bine, spuse Atour. Dacă nu putem lansa naveta, restul nu contează.

— Aşa s-ar părea.

Atour se gândi la problemă.

— Care este procedura standard pentru lansarea unui transportor medical de urgență?

— Echipajul de la bord trimite o copie a ordinelor sale la *Controlul Calei de Andocare* şi solicită permisiunea de a pleca. Planul de zbor e verificat prin comunicator la *Controlul Zborului* şi, dacă este valabil, ofițerul responsabil dă ordin tehnicienilor săi. Se produce un câmp de forță suficient de puternic pentru a menține atmosfera, dar îndeajus de permeabil pentru a lăsa navele să treacă. Nava ies, uşile sunt închise şi sigilate, iar câmpul este oprit.

Atour aprobă din cap.

— Deci singura soluție rezonabilă aici este ca uşile să fie deschise de echipajul *Controlul Calei de Andocare*.

— Da.

— Hmm. Poți produce un plan de zbor fals şi un ordin de plecare?

— Pot, dar nu pot introduce acel plan în sistemele de control al zborului, care sunt independente de computerul principal. Acestea nu vor avea nicio înregistrare.

— Dar poți bruia sau redirecționa comunicațiile dacă ai frecvențele?

— Cu siguranță, domnule. Chiar şi tu ai putea face asta.

Atour îi aruncă o privire.

— Deci, dacă echipajul uşii trimite un semnal către echipajul de control al

[14] Ouroboros – simbol circular care reprezintă un şarpe, sau mai rar un dragon, care îşi înghite propria coadă, ca emblemă a întregului sau a infinitului.

zborului şi în loc să ajungă la ei ajunge în altă parte, atunci oricine primeşte acel apel ar putea certifica ordinele?

— În teorie, spuse droidul.

— Ei bine, atunci această problemă este rezolvată. Va trebui doar să faci în aşa fel încât acel apel să ajungă aici.

Droidul se întoarse să îl privească.

— Oh, nu te uita aşa la mine – nu voi fi aici. Tu vei prelua apelul şi îl vei certifica.

— Asta ar fi ilegal, domnule. Nu pot încălca cu bună ştiință legea Imperială.

— Dar dacă sunt în acea navetă şi nu confirmi ordinul, atunci voi fi arestat şi posibil chiar executat.

— În acest caz, programarea mea primară, care este de a te proteja de rele, ar permite o astfel de activitate ilegală.

Atour îl bătu cu palma pe P-RC3 pe spate.

— Bun băiat. Ştiam că pot conta pe tine.

— Da, domnule.

— Pregăteşte-l, *Persee*. Am sentimentul că nu vom avea prea mult timp. Odată ce această stație iese din hiperspațiu, lucrurile vor deveni foarte active pe aici.

— Imediat, domnule.

— Mă duc să fac o vizită la cantina locală. Anunță-mă când ai terminat totul.

Sala de Conferinţe, Centrul de Comandă, *Steaua Morții*

Vader încă încerca să se împace cu dispariția lui Obi-Wan. Momentul său de triumf când îl doborâse pe bătrân fusese de scurtă durată. Ce ironie că le spunea mereu neîncrezătorilor precum Tarkin să nu subestimeze puterea Forței, iar acum fusese martorul unui eveniment care îl făcuse să-şi dea seama că el însuşi era vinovat de o asemenea erezie.

Maestrul său nu vorbise niciodată despre Jedi care să dispară în neant. Aceasta era o putere pe care Vader încă nu o văzuse, nici măcar în partea întunecată. Dar cu siguranță trebuie să existe. Poate că avea de-a face cu aluziile întunecate pe care Stăpânul său le făcuse din când în când despre Darth Plagueis, Lordul Sith care fusese Maestrul lui Darth Sidious. Conform Împăratului, Plagueis fusese obsedat de conservarea ego-ului imaterial după moartea fizică a trupului. Vader era hotărât să-l întrebe pe Stăpânul său despre asta de îndată ce nebunia asta cu Rebelii ar fi fost…

Intercomunicația sună, iar Tarkin răspunse.

— Da?

— Ne apropiem de planeta Yavin, spuse un tehnician. Baza Rebelilor este pe luna de pe cealaltă parte. Ne pregătim să intrăm pe orbita planetei.

Tarkin zâmbi când se deconectă şi se uită la Vader.

— Ei bine, Lord Vader, se pare că ai avut dreptate. Suntem aproape în poziția de a rupe spatele Alianței. Sunt sigur că Împăratul va fi mulțumit.

— Dacă stația funcționează aşa cum trebuie, spuse Vader.

El credea că aşa va fi, dar Tarkin părea un pic prea îngâmfat şi sigur pe el. Îi era de folos să îl țină pe om uşor în defensivă.

— Oh, va fi, spuse Tarkin. Îți garantez că aşa va fi.

Capitolul 66

Cantina *Inimă Împietrită, Steaua Morții*

Memah închise din nou cantina, de data asta aparent pentru a repara o unitate de răcire defectă. Ratua se întoarse la bar, fluturând un mic dispozitiv electronic.

— *Mirositorul* spune că suntem curați. Nu au fost aduse dispozitive de ascultare de când am ajuns aici.

— Asta e bine, spuse Rodo, pentru că dacă înainte nu eram implicați într-o conspirație care ne-ar fi împuşcat pe toți, acum sigur suntem.

Memah se uită în jur la ceilalți: Riten, instigatorul; Dance, pilotul TIE; Kaarz, arhitecta; Stihl, gardianul; Divini, medicul; Rodo, Ratua şi ea însăşi. Opt, împotriva puterii Imperiului. Nu erau şanse prea bune, gândi Memah. Un pas greşit şi erau cu toții morți.

— Aveți vreo întrebare? ceru Riten.

— Pare prea uşor, spuse Rodo.

— Nu chiar, spuse Nova. Stația este proiectată să reziste unui atac masiv din exterior, dar nimeni nu-şi face prea multe griji cu privire la securitatea din interior. Locul este plin de trupe de şoc, gărzi, personal al armatei şi marinei, chiar şi câțiva vânători de recompense veniți aici. În plus, singurele căi de intrare sau ieşire sunt bine protejate. Iar dacă reuşeşti să ieşi, există suficiente arme pentru a te transforma în particule subatomice şi douăzeci şi patru de baterii de raze tractoare pentru a te ține nemişcat în timp ce o fac.

Se auzi o mică zdruncinătură şi toată lumea reacționă neliniştită.

— Şi acum? întrebă *Uli*.

— Tocmai am ieşit din hiperspațiu, observă *Vil*. Oriunde ne-am fi dus, probabil că am ajuns.

— Sistemul Yavin, spuse Riten. Trei planete, singura care ne priveşte fiind Yavin Prime. Un gigant gazos cu un număr de sateliți locuibili.

— Şi de ce este asta important? întrebă Ratua.

— Îți aminteşti de cargobotul Rebel care a evadat? Cel cu prietena doctorului pe el? întrebă Nova.

Uli scutură din cap.

— Nu era prietena mea, din păcate. Cu toate că ea a explicat suficient de bine punctul de vedere al lui Atour cu privire la a *nu face parte din problemă* pentru a mă convinge să mă alătur acestui echipaj ciudat.

— Da, păi, zvonul din baraca paznicului este că nava a fost *marcată* şi lăsată să plece ca să o putem urmări. Tarkin crede că există o bază Rebelă pe aici pe undeva.

— Rău pentru ei dacă e aşa, spuse Rodo.

— Dar poate nu şi pentru noi, spuse Riten. Dacă marina este ocupată să lupte cu navele de atac Rebele, s-ar putea să ne fie mai uşor să scăpăm.

— Nimic din ce au Rebelii, spuse Nova, nu se poate apropia suficient de mult încât să zgârie finisajul *Stelei Morții* – orice lucru mai mare decât o navă de vânătoare va fi spulberat la o mie de kilometri distanță.

— Totuşi, în timpul unei bătălii, navele ambulanță sunt uneori expediate fără a

provoca îngrijorări nejustificate.

Rodo scutură din cap.

— Sper că tu şi droidul tău ați înțeles bine toate astea, îi spuse el arhivarului. Altfel, nici măcar o ambulanță nu ne va ajuta prea mult.

— Şi acum ce facem? spuse Teela.

— Întoarceți-vă la rutina voastră, țineți capul plecat şi nu faceți scandal. Setați comunicatorul personal pe canalul de date al bibliotecii – adică 557.9. De îndată ce totul este la locul lui, vă voi apela, şi cu puțin noroc, acel apel va veni foarte curând. Veți avea treizeci de minute să ajungeți la transportor. Dacă totul merge bine, vom fi în spațiul îndepărtat la câteva minute după aceea – şi liberi.

— Dacă totul merge bine, spuse *Vil*.

Vocea îi era uscată.

Biblioteca şi Arhivele, *Steaua Morții*

Două gărzi de securitate îmbrăcate în negru aşteptau, flancându-l pe P-RC3, când sosi Atour. Acesta simți cum îi îngheață măruntaiele.

— Ce se întâmplă aici?

— Acest droid vă este repartizat, domnule?

Rămâi calm.

— Da.

— Se pare că funcționează defectuos, domnule Comandant. Monitorul nostru de securitate l-a detectat încercând să acceseze date restricționate.

— Trebuie să fie o greşeală. Acest droid a avut o performanță exemplară. N-aş putea fi mai fericit cu...

— Se poate, domnule, dar ordinele noastre sunt să luăm droidul în custodie şi să aranjăm o scanare a memoriei.

Oh, Doamne. Îmi pare rău, Persee. Încercă, ştiind că era fără rezultat.

— Asta i-ar putea perturba capacitatea de funcționare. Şi este un asistent foarte valoros.

— Îmi pare rău, domnule, dar avem ordinele noastre, spuse gardianul. Vino cu noi, adăugă el pentru droid.

— Sunt sigur că este o simplă greşeală, Comandante Riten, spuse P-RC3, şi scanarea va îndrepta totul. Oh, apropo, am terminat acele treburi de arhivare pe care mi le-ați cerut. Sper că vă vor fi de ajutor.

— Mult noroc, *Persee*.

— Şi dumneavoastră, domnule.

Gărzile îl îndepărtară pe droid.

Atour suspină cu regret. Destul de curând, P-RC3 avea să aibă o cădere psihică. Lui Atour îi părea rău pentru asta. Da, droidul putea fi reprogramat, dar nu ar fi fost la fel. Trist. Îi plăcuse de P-RC3, mai mult decât îi plăceau majoritatea oamenilor.

Dar era o problemă mai mare de luat în considerare. Dacă P-RC3 nu era aici pentru a prelua apelul de certificare a dreptului transportorului medical de a părăsi stația, acesta nu ar fi plecat nicăieri. Iar P-RC3 dispăruse.

Se părea că altcineva ar fi trebuit să fie aici pentru a prelua acel apel.

Controlul Superlaserului, *Steaua Morții*

— Eşti gata să porneşti, *Şefule*?

Tenn Graneet se uită fix la Comandantul său.

— Absolut, domnule, spuse el.

Era o minciună, desigur. Nu era pregătit. Nu după Alderaan. Distrugerea planetei-închisoare fusese destul de dureroasă, chiar dacă ştia că locul fusese casa criminalilor şi a traficanților de mirodenii şi a altor gunoaie din galaxie. Îşi amintea adesea acest lucru, încercând să-şi găsească alinarea în el, încercând să nu se gândească la miile de gardieni şi alți membri ai personalului staționați pe Despayre, dintre care unii îi fuseseră prieteni, ca să nu mai vorbim de numărul considerabil al celor care fuseseră condamnați pe nedrept şi exilați acolo, toți murind de asemenea în foc pentru că el trăsese maneta. Oricât ar fi încercat, nu putea justifica masacrarea lor pur şi simplu ca *victime colaterale*. Şi chiar dacă ar fi putut, mai exista Alderaanul. Acelea nu fuseseră *pagube colaterale*. Fusese un genocid la scară planetară, o lume întreagă ştearsă, şi pentru ce? De ce trebuise să moară toate acele milioane de ființe?

Ca o lecție obiectivă. Pentru a arăta galaxiei că Imperiul vorbea serios, că Palpatine nu se juca. Pentru a se asigura că doctrina fricii a lui Tarkin era luată în serios. Şi pentru a pedepsi – nu, pentru a tortura – o tânără nobilă care făcea parte din Rebeliune. Auzise povestea din mai mult de o sursă. Nu fusese nicio forță Rebelă ascunsă pe Alderaan – dacă ar fi putut crede că fusese, ar fi putut ajuta. Dar fuseseră gărzi acolo când Tarkin îi spusese lui Motti să *ridice ciocanul*. Ei auziseră adevărul.

Şi Tenn fusese cel care apăsase pe trăgaci. El trimisese raza care ucisese cel puțin un miliard de ființe, poate mai multe; nu ştia care fusese populația planetei. Fără îndoială că exista un recensământ actualizat în vreun fişier de date undeva, dar el nu se va duce să-l caute. Nu voia să ştie cifrele. Concluzia era că o făcuse.

Faptul că ştia asta era mai mult decât sfâşietor. Mult mai rău. Tenn nu mai dormise liniştit de când o făcuse şi nu vedea cum ar mai putea să o facă vreodată.

— Zvonul este că suntem pe urmele Rebelilor, spuse Comandantul său. Am vrut doar să te anunț. Rămâi rece.

Se întoarse şi coborî scările abrupte – aproape un etaj – spre punte, lăsându-l pe Tenn singur în camera de control. *Singur*, gândi el. Măcar de-ar fi fost aşa. Tenn ştia că nu va mai fi niciodată singur. Da, era un soldat bun, o rotiță în maşinăria bine unsă care era Imperiul. Urma ordinele. Îşi făcea treaba. Dar cum putea un om să trăiască ştiind că el, personal, lăsase să *cadă cortina* peste mai multe ființe deodată decât o mai făcuse cineva vreodată? Cum putea trăi cu toate acele fantome?

El, Maistrul-şef subofițer Tenn Graneet, era cel mai mare criminal în masă din istoria galactică. Era asta ceva de povestit acelor strănepoți ipotetici?

Iar acum era pe cale să adauge şi mai multe morți la total. Hei, de ce nu? Ce erau câteva sute de mii, sau chiar un milion în plus, când deja distrusese populația a două planete? Nu ştia dacă o va mai putea face din nou. Când va veni momentul să distrugă baza Rebelilor, nu era sigur că va putea. Ştia că nu voia să o facă – de asta era sigur. Dar dacă nu o făcea, altcineva ar fi făcut-o, iar el ar fi fost aruncat în detenție pentru nerespectarea unui ordin. Atunci ar fi avut o grămadă de timp liber să se gândească la acel moment în care îi făcuse de ruşine pe toți dictatorii sau nebunii josnici care comiseseră vreodată genocid. Generalul Grievous, Măcelarul din Montellian Serat, Marele Amiral Ishin Il-Raz… nişte amărâți, cu toții. Niciunul dintre ei nu omorâse vreodată atât de mulți, atât de brusc. Atât de uşor…

Un vechi proverb îl învățase bunicul lui când era mic: *Ai grijă ce-ți doreşti, Tenn, căci s-ar putea să primeşti.* Acum înțelegea exact ce însemna asta. Îşi dorise să tragă

cu arma cea mare, şi reuşise să facă exact asta. Singurul om din galaxie care trăgea cu ea pe bune, în ținte reale, şi uite ce-i adusese asta: mizerie dincolo de cele mai urâte vise ale sale. Graneet, ucigaşul de planete. Două țintite, două lovite.

Lumea se uita deja ciudat la el. Într-o zi, războiul avea să se termine, iar ceea ce făcuse el nu va mai putea fi ținut secret. Alderaan fusese distrusă, şi cineva o făcuse. Cetățenii Imperiului – sau poate chiar din nou ai Republicii, deşi nu vedea cum Alianța ar fi avut vreo şansă acum – ar fi vrut să analizeze detaliile acțiunii. Şi odată ce o vor face, îl vor găsi. L-ar fi scos la lumină şi i-ar fi criticat aspectul hidos.

Graneet, ucigaşul planetei. Unic printre oameni. Ai o problemă cu dăunătorii? Sună-l pe Şef – garantat scapi de toți.

Nu ar fi putut să meargă pe o stradă de pe nicio planetă civilizată din galaxie; lumea nu i-ar fi putut suporta prezența. Şi nici nu i-ar putea învinovăți.

Nu putea să nu se gândească la asta. Nu credea că va putea vreodată să nu se mai gândească la asta. Morții îl vor bântui pentru totdeauna.

Cum putea un om să trăiască cu asta?

Capitolul 67

Centrul de Comandă, *Steaua Morții*

Vader şi Tarkin priveau reprezentarea schematică a lui Yavin Prime strălucind în aer. Imaginea mai mică a lunii Yavin 4 din spatele gigantului gazos translucid se deplasa în paşi mici spre perimetrul exterior.

Vocea din comunicație spuse:

— Orbităm planeta la viteză maximă. Luna cu baza Rebelilor va fi în raza de acțiune în treizeci de minute.

Numărătoarea inversă se afişă pe ecran.

Vader se gândise mult şi bine la duelul său cu Obi-Wan şi ajunsese la o concluzie oarecum satisfăcătoare: orice s-ar fi întâmplat cu corpul său, vechiul său profesor nu mai era. Asta era ceea ce conta. Oriunde s-ar fi dus forma lui, orice ar fi devenit, el nu avea să mai fie văzut în această galaxie. Asta era mai important decât orice altceva.

Lui Tarkin, îi spuse:

— Va fi o zi de care ne vom aminti mult timp. A văzut sfârşitul lui Kenobi. În curând va vedea sfârşitul Rebeliunii.

Tarkin se uită la Vader. Acesta din urmă nu avea nevoie de Forță pentru a simți mândria Marelui Moff – aceasta strălucea pe chipul său. Punctul culminant al tuturor deceniilor sale de muncă era pe cale să aibă loc. Acesta fusese proiectul său încă de la început şi era pe cale să producă rezultatul pe care spusese întotdeauna că îl va obține.

Cum ar putea să nu se simtă mândru?

— Domnule, spuse vocea din interfon, am detectat mici nave Rebele care părăsesc luna şi se îndreaptă spre noi.

Tarkin zâmbi, cu o expresie crudă.

— Să trimitem TIE-uri pentru interceptare? întrebă vocea.

— Asta nu va fi necesar, spuse Tarkin în interfon. Cred că artileriştii noştri au nevoie de exercițiu. Se întoarse spre Vader. Va fi ca şi cum ai plesni muşte.

Biblioteca şi Arhivele, *Steaua Morții*

Atour simți o vibrație slabă pe puntea de sub scaunul său. Orice ar fi fost, spera cu ardoare că nu-i va afecta munca. Era aproape gata cu ultima etapă a planului. Se concentrase pe programare, lumina pâlpâitoare a monitorului vopsindu-i fața într-o culoare cadaverică. Era aproape gata... aproape...

Ah. Se lăsă pe spate satisfăcut, simțind muşchii rigizi ai spatelui protestând. Găsise legătura în sistemul de comunicații pe care P-RC3 o construise pentru el şi o blocase. O linie dedicată comunicațiilor din camera de control a uşilor.

Îşi ridică propriul comunicator.

Baraca piloților de nave de luptă TIE, *Steaua Morții*

Vil Dance simți vibrația prin cizme când trecu pe lângă Comandantul de cart.

— Care-i treaba, Comandante?

— Aşa se simte când armele se armează şi se încarcă la putere maximă. Avem companie.

— Ne mobilizăm?

— Negativ. Presupun că ei cred că am monopolizat toată distracția data trecută – îi lasă pe tunari să se ocupe de asta. Păcat.

Comunicatorul lui *Vil* ciripi.

— Oh, scuze, trebuie să răspund. Noua iubită ar trebui să-mi pregătească cina.

Comandantul de gardă rânji şi făcu un sunet de sărut. *Vil* zâmbi şi el.

— Sper că da, spuse el. Se îndepărtă câțiva paşi, scoțându-şi comunicatorul de la curea. Da?

— Du-te, spuse vocea lui Riten. Un pic sub treizeci de minute.

— Recepționat. Ne vedem acolo.

Urmă o scurtă pauză.

— Bine.

Gura lui *Vil* fu brusc uscată. Asta era. Dacă avea de gând să se răzgândească, acesta era momentul. Încă putea să dea înapoi, să rămână cel mai bun pilot din flotă, pe calea cea mai rapidă pentru promovare.

Nu. Îşi aminti de distrugerea acelei navete cu prizonieri evadați. Îşi aminti coşmarurile pe care le avusese săptămâni întregi după aceea. Îşi aminti de măcelărirea navelor de luptă Rebele care atacau. Şi desigur, îşi amintea de Despayre şi Alderaan.

Nu voia să fie de partea celor care comiteau asemenea atrocități. El pleca.

Cantina *Inimă Împietrită*, *Steaua Morții*

Comunicatorul lui Ratua bâzâi. Se uită la Memah. Nimeni nu avea numărul în afară de ea – şi de Riten, arhivarul. Ea se uită înapoi la el, cu chipul ei minunat, verde-albăstrui, lipsit de expresie. El răspunse.

— Da?

— Dă-i drumul.

— Îi am pe Memah şi Rodo chiar aici.

— Atunci nu-i voi mai suna. Du-te la punctul de întâlnire.

— Suntem pe drum.

Coridorul Sectorului Electronicelor 7B, *Steaua Morții*

Nova stătea de pază pe un coridor restricționat când comunicatorul său sună. Din moment ce era în echipament negru de serviciu în loc de alb, putu să răspundă fără să îl redirecționeze printr-o cască de comunicații.

— Stihl.

Era arhivarul.

— E timpul să faci o plimbare, sergent.

— Recepționat.

Nova îşi părăsi postul şi porni spre turbolifturi.

— Care-i treaba, sergent? întrebă paznicul de la lifturi.

— Chemarea bruscă a naturii, spuse el. *Lamito* ălea de aseară de la cantină...

Gardianul râse.

— Am auzit despre asta. O să fiu cu ochii pe sala ta până te întorci.

— Mulțumesc.

Coridorul Centrului de Comandă

În timp ce Vader străbătea holul, unul dintre ofițerii echipajului său se apropie

în grabă.

— Am numărat treizeci de nave Rebele, Lord Vader. Dar sunt atât de mici, încât nu le nimerim cu turbolaserele noastre.

Fața arsă a lui Vader se răsuci în zâmbetul său nevăzut, rigid. Încă o dată, Tarkin fusese prea încrezător, atât de sigur că iubitul său monstru era rezistent la orice. O muscă putea să te înțepe dacă nu reuşeai să o striveşti. Avea la bord propria sa escadrilă personală de nave de luptă TIE.

O va conduce afară, iar ei se vor ocupa de ceea ce Tarkin nu putea.

— Va trebui să le distrugem una câte una. Echipajele să fie pregătite la nave.

Ofițerul său ştia că ordinul se referea doar la navele de elită ale lui Vader. O escadrilă ar fi fost mai mult decât suficientă.

Capitolul 68

Birourile de Arhitectură, *Steaua Morții*

Cineva cu acces sau influență – sau ambele – instalase un holoproiector de primă mână în sala de conferințe, care avea acces la camerele externe, şi o mică mulțime se adunase în jurul imaginilor care clipeau pe ecran.

Teela intră în cameră.

— Ce se întâmplă? îi spuse ea unuia dintre droizii de redactare.

— Se pare că stația este atacată de nave de luptă Rebele, zise droidul. Iar tunarii stației se pare că nu prea reuşesc să-i lovească.

Ea aprobă din cap. Bineînțeles. Turbolaserele erau proiectate şi sincronizate pentru a urmări ținte mari. Ea văzuse specificațiile.

— De ce nu au chemat navele de luptă TIE? Pentru asta sunt, nu-i aşa?

— Asta e dincolo de capacitatea mea de a comenta, spuse droidul. Eu fac desene, nu tactici militare.

În timp ce ea privea, două nave de luptă X-interceptor atacatoare, plonjară într-unul dintre şanțurile de la suprafață, trăgând în tot acest timp.

Unul dintre arhitecți râse.

— Îşi irosesc muniția. Tunurile lor sunt prea mici pentru a pătrunde foarte adânc în armură.

Teela se încruntă. Şanțul acela părea familiar… Ieşi din sala de conferințe şi se îndreptă spre biroul ei. Bătu în consola computerului, flutură mâna peste cititor şi scoase o schemă. De ce ar fi crezut acele nave de luptă că aveau o şansă cât un fulg de nea într-o supernovă împotriva *Stelei Morții*? Dacă ar fi avut planurile, aşa cum auzise ea, ar fi ştiut că stația putea rezista la orice ar fi putut să tragă în ea fără a suferi daune structurale majore – ar fi putut să tragă în continuu şi orice rău ar fi făcut ar fi fost reparat în câteva schimburi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Ceva o sâcâia, trăgând de marginea memoriei ei. Să vedem, acela era şanțul care ducea la orificiul principal de evacuare a căldurii, nu-i aşa? Bineînțeles că acea gură de ventilație era puternic ecranată atât de plăci cât şi de magneți, aşa că nicio navă de luptă nu ar fi putut să o penetreze.

Deci, de ce ar fi încercat – dacă ar fi avut planurile, ar fi ştiut că era inutil, nu-i aşa? Clipi şi se uită mai atentă. Oh. *Oh!* Portul secundar, cel inutil pe care ea încercase să împiedice să fie construit! Era chiar dincolo de cel principal!

Teela Kaarz era arhitect, şi încă unul bun, şi avea ochiul unui inginer. Portalul acela era mic, de doar doi metri sau cam aşa ceva. Dacă nu ştiai că este acolo, nu l-ai fi văzut niciodată. Scutul de la gură era minim, menit să oprească salvele rătăcite. Şi chiar dacă una dintre acestea ar trece, ar fi absorbită de pereții anizotropi ai tubului înainte de a parcurge o jumătate de kilometru, deci nu ar fi nicio problemă.

Dar dacă ceva ca, să zicem, o torpilă protonică ar fi trasă direct în el…

Comunicatorul ei sună. Claritatea sunetului o surprinse, pentru că nu venea din buzunar, unde crezuse că îl pusese. Simți un val rapid de panică când îşi dădu seama de asta; dacă încerca să sune unul dintre conspiratorii ei? Se uită în jur, îl zări pe un raft şi îl luă.

— Da?

Era Riten. Părea foarte agitat.

— Am încercat să dau de tine – de ce nu ai răspuns?

— Îmi pare rău. Am lăsat comunicatorul în biroul meu.

El şuieră exasperat.

— A venit vremea să pleci, Teela!

— În câteva minute. Trebuie să..

— Nu ai câteva minute. Trebuie să ajungi la locul de întâlnire acum!

— Ascultă, atacul Rebelilor – ştiu ce pun la cale!

— Nu contează ce pun ei la cale. Du-te!

— Tu nu înțelegi! Ar putea distruge stația!

Urmă o scurtă pauză, nu mai mult de câteva bătăi de inimă. Apoi:

— Şi?

Teela clipi, confuză de răspunsul lui.

— Riten...

— Trăim pe o stație de luptă numită *Steaua Morții*, Teela. A ucis deja miliarde de ființe şi ştii că poate şi va face şi mai rău. Oricine încearcă să se ridice împotriva Imperiului îi va simți dinții. Nu există nicio limită pentru câți ar putea fi măcelăriți de această abominație.

— Dar... toată lumea de la bord...

— Nici nu încep să se apropie de numărul celor care erau pe Alderaan. Du-te, Teela. Pleacă cât mai poți. Nu vrei să mai faci parte din asta.

Emoțiile ei se războiau între ele. Toată munca ei. Toți morții de pe Despayre şi Alderaan şi toți cei care ar putea muri încă. Toți prietenii şi colegii ei. Civilii. Prizonierii. O mie de lumi aflate la mică distanță de *Steaua Morții*. El avea dreptate.

— Eu...

— Du-te, acum!

— În regulă, spuse ea.

Lăsă imaginile plutind deasupra biroului ei şi se grăbi să iasă pe coridor.

Coridorul de Zbor Şaptezeci, *Steaua Morții*

Vader mergea pe coridor, unde dădu peste o pereche de piloți de-ai lui. Era timpul să intre pe teren. Rebelii ăştia puneau ceva la cale – o simțea. Piloților le spuse doar:

— Mai multe nave de luptă s-au desprins de grupul principal. Veniți cu mine.

Nava sa de luptă TIE era alimentată şi pregătită – era întotdeauna alimentată şi pregătită – şi avea să le arate personal Rebelilor ce se întâmplă când te confrunți cu Darth Vader. Prototipul său era *x1 Avansat* – mai rapid, mai bine înarmat şi echipat cu capacități hiperspațiale cu rază scurtă de acțiune pe care modelele mai vechi nu le aveau. Orice ar fi avut în minte Rebelii din Rezistență, avea de gând să-i oprească.

Vader făcu un gest, iar trapa navei sale de luptă se deschise ca de la sine.

Urcă în navă, porni motoarele şi, împreună cu cei doi camarazi de zbor ai săi, zbură prin uşile deschise ale hangarului şi pătrunse în frigul negru al spațiului.

Centrul Medical, *Steaua Morții*

Uli, care tocmai primise apelul de la Riten, se afla în biroul său, împachetând un mic geamantan cu puținele amintiri ale vieții militare. Deodată, panoul uşii se deschise

fără să bâzâie mai întâi. Intrară doi ofițeri de securitate militară, cu uniforme scrobite, părul tuns sever şi purtând încruntări implacabile.

— Căpitanul doctor Kornell Divini? întrebă unul dintre ei.

Uli se holbă la ei, simțind cum speranța care îi ardea în inimă în ultimele ore se aprinde şi se stinge. Totul se terminase. Fuseseră descoperiți. Tot ce mai era de aşteptat acum era un proces militar rapid şi apoi un pluton de execuție. În mod ciudat, nu se temea pentru el însuşi. Ceea ce simțea era că dezamăgise doi oameni – două femei care făcuseră o mare diferență în viața lui: Prințesa Leia Organa şi fata Jedi Barriss Offee.

— Da, spuse el. Nu avea rost să nege; nu mai avea rost să nege nimic. Eu sunt doctorul Divini.

Celălalt ofițer spuse:

— Sunteți arestat pentru încălcarea *Statutului OB-CPO-1198*, cercetare medicală ilegală.

— Veniți cu noi, vă rog, ordonă primul.

Uli era prea uimit ca să pună vreo întrebare, ceea ce era probabil mai bine. Cei doi ofițeri de securitate îl scoaseră din biroul său şi îl conduseră pe coridorul principal. Se amestecară în traficul de militari, lucrători civili şi droizi, cei mai mulți dintre ei dându-le lui *Uli* şi escortei sale un culoar mare.

Uli se simțea uşurat că prietenii şi complicii săi nu erau în aceeaşi încurcătură cu el. Se pare că încă mai aveau o şansă de scăpare. Cel puțin nu îi trăgea după el.

Dar *cercetare medicală ilegală*? Ce ar fi putut să facă să se califice drept… Şi apoi îşi aminti. Midiclorieniile sergentului Stihl. Pusese o cerere pe MedNet cu câteva săptămâni în urmă în legătură cu ele. Nu primise niciun răspuns şi, în cele din urmă, din cauza volumului de muncă şi toate celelalte, uitase de ea. Îşi aminti că se întrebase la momentul respectiv dacă era o idee bună să posteze întrebarea. Evident că nu…

Tranşeea Polară Doisprezece, *Steaua Morții*

Vader le spuse celor doi camarazi de zbor ai săi:

— Rămâneți în formație de atac.

Trei Y-interceptoare plonjară spre stație, îndreptându-se către una dintre tranşee. Erau nebuni? Nu puteau provoca pagube reale, chiar dacă loveau intenționat în fuzelaj. Dar trebuiau să aibă ceva în minte…

Vader trecu la canalul de comandă:

— Toate tunurile din cvadrantul D încetați imediat focul.

Trei Y-interceptoare care, evident, aleseseră un fel de țintă pe care o considerau vulnerabilă. Camarazilor săi de zbor le spuse:

— Îi dobor eu însumi. Acoperiți-mă.

Ei îi confirmară ordinul, dar el nu-i asculta.

Trioul căzu în spatele Y-interceptoarelor. Avu nevoie de câteva secunde pentru a se fixa pe nava din spate. Vader apăsă pe butoanele de tragere… O *ucidere*.

Nava explodă într-o minge de foc, iar el zbură prin ea.

Se alinie la a doua navă de luptă. Nici măcar nu avu nevoie să folosească Forța. Pilotul Rebel nu mai avea loc să manevreze. Vader trase. Încă unul distrus.

Se alinie pe ultimul Y-interceptor, îl împuşcă… O altă explozie.

Prea uşor. Asta era tot ce aveau?

Coridorul Punţii Superioare, *Steaua Morții*

Uli mergea cu cei doi gardieni ai săi de-a lungul coridorului uşor curbat. Auzise de multe ori spunându-se că, odată ce speranța era cu adevărat stinsă, odată ce cineva îşi dădea seama în adâncul sufletului că totul se terminase, apărea un sentiment de seninătate, de acceptare, de pace. Adesea exista chiar şi un sentiment de uşurare pentru că teribila incertitudine care este viața era rezolvată de inevitabilitatea morții.

El credea asta; stătuse lângă prea multe paturi de moarte, urmărind ultimele clipe ale ocupanților, ca să creadă altceva. Desigur, nu toți mureau aşa. Dar dintre cei care mureau cel puțin semi-conştienți şi în deplinătatea facultăților lor mintale, un număr surprinzător declaraseră, cu câteva momente înainte de a-şi da ultima suflare, că intraseră în acea stare de grație.

Nu şi *Uli*. Nu era pe patul de moarte, dar cu siguranță avea motive să creadă că viața lui tocmai se sfârşise. Poate că valoarea sa de chirurg îl putea salva, dar se îndoia de asta. Singura lui şansă de a ieşi în sfârşit din această nebunie pe viață care era războiul îi fusese smulsă în ceasul al unsprezecelea. Poate pentru că era încă în stare de şoc din cauza neaşteptatei zdruncinări a planului său de evadare, dar ceea ce simțea cu siguranță nu era seninătate. Era furie. Viața lui mersese prost încă din momentul în care pusese piciorul pe pământul pestilențial al Drongarului, cu două decenii în urmă, deşi nu-şi dăduse seama de asta la momentul respectiv.

Planul lui fusese să-şi facă turul şi să se retragă, apoi să înceapă o practică privată. *Marea Grădină Zoologică* de pe Alderaan fusese prima lui alegere. Se văzuse, la vârsta lui, în mare parte pensionat, cu excepția unei slujbe ocazionale de consultant, cu soție şi copii. În schimb, viața lui fusese o lungă serie de misiuni în tranşee, îngrijiri în prima linie, unități chirurgicale mobile Republicane şi Imperiale şi alte munci, majoritatea periculoase, obositoare şi ingrate. Iar acum, tocmai când părea că va avea în sfârşit ocazia să schimbe asta, să fie susținut de o încercare anterioară de a-şi face treaba în mod responsabil şi moral, ei bine...

Erau multe de spus dacă era cineva un fan al ironiei. Ar fi putut la fel de bine să accepte. Dacă exista cu adevărat un *destin*, atunci al lui era evident că avea să fie chirurg militar pentru tot restul vieții sale – presupunând că acea viață nu era curmată de un foc de blaster în viitorul foarte apropiat. Poate că îşi va găsi liniştea în resemnare, în supunerea față de inevitabil. Pentru că era nevoie de un miracol pentru a se salva.

Sunetul unei explozii înăbuşite, mai mult simțit decât auzit, răsună în jurul lor. Mai mulți trecători reacționară nervos.

— Ce-a fost asta? întrebă *Uli*.

La început crezu că nu va primi un răspuns, dar apoi unul dintre ofițeri spuse:

— Navele de luptă Rebele bombardează suprafața... Asta cred eu.

— Sau se prăbuşesc pe ea, sugeră celălalt.

Asta stârni chicoteli sinistre din partea amândurora. *Uli* găsi umorul un pic greu de apreciat.

— Mult binele le va face, spuse primul ofițer. Lordul Vader e acolo cu elitele lui – gunoaiele alea de Rebeli sunt morți.

— Hai să luăm un lift până la Trei-A, sugeră partenerul său. Putem trece prin *Grădina Hidroponică* şi...

Zidul explodă.

Mai târziu, *Uli* îşi dădu seama că trebuie să fi fost o altă bombă, sau un alt accident, la suprafață, chiar *deasupra* lor. În acel moment, tot ce ştia era că mai multe

panouri din apropiere erupseră într-o ploaie de scântei şi şrapnel, provocând panică printre oamenii din apropiere. Iar în fumul şi confuzia generală, *Uli* se trezi separat de paznicii săi.

Existau multe zeități diferite venerate pe multe lumi diferite, toate presupuse a fi capabile de miracole. *Uli* habar n-avea care dintre ele, dacă era vreuna, ar fi putut fi responsabilă pentru asta, dar nu-şi făcu timp să se întrebe, asta era sigur.

Ar fi bine să le spun că vin, gândi el. Îşi scoase comunicatorul dintr-un buzunar în timp ce alerga prin mulțimea panicată, bâjbâi cu el şi îl văzu dispărând în haosul dezlănțuit. Conform cronometrului său, mai avea mai puțin de cincisprezece minute pentru a ajunge la punctul de întâlnire. Nu avea timp nici măcar să se gândească să caute comunicatorul. Alergă cât de repede putu.

Capitolul 69

Sala de Depozitare 3181, *Steaua Morții*

Teela tastă codul de acces în consola de lângă uşă, care alunecă în sus pentru a-i descoperi pe ceilalți, toți îmbrăcați în haine gri de transport medical.

Se întrebă pentru scurt timp cum de găsiseră o mărime suficient de mare pentru Rodo, apoi *Vil* practic o doborî când o îmbrățişă.

— Unde ai fost? Am fost îngrijorat rău de tot! Schimbă-te!

Camera nu avea alte compartimente, şi oricum nu era momentul pentru modestie. Teela se dezbrăcă şi îmbrăcă rapid un set de salopete gri pal. Erau însemne medicale pe mâneci şi pe piept. În timp ce se îmbrăca, se uită la ceilalți, făcând o numărătoare. *Vil*, Memah, Ratua, Rodo, Nova…

— Ne lipsesc două persoane, spuse ea.

— Am observat, spuse Ratua. Nu am avut veşti nici de la doctor, nici de la bătrân.

Teela îşi scoase comunicatorul şi era pe cale să introducă în el codul lui *Uli* când panoul de acces al camerei se ridică din nou. Intră *Uli*, roşu la față şi respirând greu.

— Este cam la limită, nu-i aşa, doctore? întrebă Nova.

Uli îi aruncă o privire ciudată, aproape ca şi cum i-ar fi reproşat sergentului întârzierea sa. Dar tot ce spuse a fost:

— Ar trebui să ascult sfaturile pe care le dau pacienților mei şi să fac exerciții.

Comunicatorul Teelei sună, iar ea îl porni.

— Riten?

— Ai ajuns la locul de întâlnire?

— Mă îmbrac acum.

— Ceilalți?

— Sunt toți aici. În afară de tine.

— Bine, bine. Aveți mai puțin de zece minute să ajungeți de acolo la navă.

— Unde eşti?

Urmă o uşoară ezitare.

— În biroul meu.

— Ce? Teela se uită în jur şi văzu că ceilalți erau la fel de şocați ca şi ea. Dar nu poți…

— Mă tem că a apărut o problemă în plan, spuse vocea lui Riten. Droidul meu credincios a fost puțin neîndemânatic în cercetările sale şi, prin urmare, nu va putea să-şi îndeplinească rolul. Cineva trebuie să fie aici pentru a certifica apelul omului care vă va deschide uşa. Acela voi fi eu.

— Nu poți prelua apelul de pe comunicatorul tău?

— Din păcate, nu. Droidul meu l-a configurat aşa, iar eu nu sunt suficient de priceput din punct de vedere tehnic ca să pot să modific ce a făcut. Asta nu contează. Am verificat posibilitatea pe care ai adus-o în discuție şi cred că ai dreptate, Teela. Dacă se întâmplă asta, nimeni nu va veni după mine. Dacă nu se întâmplă, ei bine, am avut o călătorie lungă şi plăcută. Fără regrete.

— Atour…

— Nu, nu, nu acum. Nu aveți timp. Dați-i drumul. Să ai o viață bună, copilă.

Acum plecați – toți.

Arhivistul închise legătura de la capătul său.

Nimeni nu se mişcă şi nu vorbi timp de câteva secunde.

— Nu ne putem întoarce după el? întrebă Teela, luptându-se cu lacrimile.

Ştia răspunsul, desigur, chiar înainte ca Memah să spună:

— Nu avem timp. Tot ce putem face este să ne asigurăm că sacrificiul lui nu este în zadar.

— Are dreptate, spuse Rodo. Să mergem.

Vil deschise uşa şi porniră pe coridor.

— Chiar sper că cineva ştie unde mergem, spuse Ratua.

— Pe aici, spuse Nova. Intrarea în zona de staționare a docurilor este chiar după următorul colț.

O luă înainte. Coridorul se lărgi, terminându-se într-o uşă blindată păzită de o pereche de soldați din trupele de şoc în uniforme negre.

Nova se apropie de unul dintre ei.

— Avem un zbor medical de urgență.

— Ordinele? spuse soldatul.

— Haide, sergent, ne grăbim. Avem oameni care mor acolo.

— Şi dacă te las să intri fără să-ți scanez ordinele, o să mor eu aici.

Ordinele false erau înregistrate în computerul navetei. Nu aveau niciun fel de flimsi sau datacip cu ele.

— Ei nu ne-au dat nimic – ordinele sunt în navă, spuse Nova.

— Bine. O să pun pe cineva să le descarce şi să le verifice.

Teela îl văzu pe Nova uitându-se la cronometrul său, apoi la ea. Mai aveau mai puțin de zece minute până când raza tractoare urma să fie oprită, şi urma să fie oprită doar pentru patruzeci şi cinci de secunde. Nu puteau aştepta. Trebuia să se facă ceva.

Coridorul din afara Hangarului Medical, *Steaua Morții*

Nova ştia că nu mai aveau timp. Nu le mai rămăsese decât o singură cale. Se uită la celălalt gardian, apoi la Rodo, şi ştiu, prin acel tip de telepatie pe care luptătorii o pot împărtăşi uneori, că bărbatul cel mare înțelesese.

Nova se întoarse spre gardian şi ridică din umeri.

— Bine, tu eşti şeful. Lasă-mă să-ți dau codul de comunicator…

Şi cu asta, îi trase un pumn în gât gardianului, îi ridică apoi casca cu mâna liberă şi îi mai trase un cot în tâmpla acum goală. Gardianul căzu. Îl văzu pe al doilea gardian căzând când Rodo îi smulse picioarele de sub el, apoi îl urmă până pe punte pentru a lovi capul paznicului de podea. Excelent – amândoi eliminați cu un minim de agitație.

— Să mergem, oameni buni!

Nova deschise uşile blindate… Exact când trei echipe de gărzi în costum negru veniră de după colț. Cincisprezece oameni, în total. Cincisprezece oameni înarmați.

Locotenentul responsabil îi văzu cei doi camarazi căzuți.

— Hei, ce naiba…,

— Aceşti oameni au fost otrăviți, spuse Nova. Am fost chemați să avem grijă de ei şi să izolăm zona.

Ştia că nu va funcționa mult timp. Şapte medici trimişi pentru doar două gărzi? Locotenentul ar fi trebuit să fie destul de prost ca să creadă asta pentru mai mult de

câteva secunde. Nova se uită din nou la Rodo.

— Ce spui, Rodo?

Rodo aprobă din cap. Se uită la ceilalți, în special la Memah.

— Duceți-vă, spuse el, încet.

Memah se holbă la el, şocată.

— Rodo, nu!

Nova se uită la Dance, arătând cu degetul spre uşile blindate.

— Eşti singurul care o poate face, zburătorule. Du-te!

Urmă un moment lung care părea să se întindă la infinit, apoi ceilalți începură să se mişte.

— Stați pe loc! spuse Locotenentul. Lăsați-mă să vă văd autorizația.

Se apropie, iar oamenii lui îl urmară. Nova ridică o mână.

— Veți avea nevoie de respiratoare, spuse el. Cei doi au fost gazați. Toxină nervoasă – mai bine nu vă apropiați prea mult. Am nişte fiole de antitoxină aici, dacă mă lăsați să vă inoculez pe tine şi pe oamenii tăi...

Gărzile se aflau acum la doar câțiva metri distanță. Nu se arătau deloc îngrijorați de eventuala apropiere de gazul neurotoxic.

— Ai de gând să iei partea dreaptă? spuse Rodo din colțul gurii.

— Da. Ai grijă la tipul ăla mic din stânga – are deja mâna pe blaster.

— Înțeles. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Nova.

— Şi mie mi-a făcut plăcere să te cunosc, Rodo.

Capitolul 70

Coridorul din afara Hangarului Medical, *Steaua Morții*

Ratua văzu acțiunea începând de parcă participanții se mişcau cu încetinitorul. Nu era un luptător, dar, în timp ce gardienii se luptau cu Stihl şi Rodo, îl văzu pe unul dintre gardieni scoțând un blaster şi ştia că fostul său temnicer şi bodyguardul nu aveau să-l poată opri la timp. Dar Celot Ratua Dil putea.

Se mişcă mai repede decât se mişcase vreodată în viața lui. Blasterul se ridică, iar gardianul întinse brațul. Ratua putea vedea cum degetul bărbatului începea să se strângă, încet, încet… Se izbi de el. Nu fu vorba de nicio îndemânare – fu doar o placare a corpului – dar viteza lui amplifică forța cu care îl lovi pe soldat, suficient cât să îl izbească pe acesta de peretele din spate al coridorului. Blasterul căzu pe podea, urmat de soldatul inconştient. Ratua rămase şi el momentan şocat, impactul afectându-l la fel de puternic, desigur. Dar fusese pregătit pentru asta. Se clătină, dar reuşi să rămână în picioare până când i se limpezi mintea.

Lumea îşi reluă viteza normală. Îi văzu pe ceilalți soldați încercând să îşi ia blasterele, dar Stihl şi Rodo erau printre ei acum, prea aproape pentru ca gărzile să tragă fără să rişte să îi lovească pe oamenii lor.

Era timpul să plece. Memah, *Vil*, Teela şi doctorul Divini erau chiar în interiorul hangarului. Ratua li se alătură, din nou la hiperviteză. Pălmui controlul trapei în timp ce trecea pe lângă el. Uşile blindate se închiseră în urma lui şi se blocară.

Docul era mic, folosit în primul rând pentru andocarea şi lansarea navelor medicale. Şi acolo era biletul lor spre libertate, naveta E-2T, aşezată pe placa de aterizare. În timp ce se apropiau, un alt ofițer coborî rampa. Îi privea cu suspiciune; Ratua era convins că exista un anumit gen de ofițeri Imperiali a căror singură treabă era să privească totul cu suspiciune.

Ofițerul, un sergent major, spuse:

— Ce căutați voi aici?

Uli făcu un pas în față.

— Sunt doctorul Divini, spuse el. Aceasta este echipa mea. Avem o urgență medicală la care trebuie să ajungem, imediat. Asta e nava noastră.

— Ordinele dumneavoastră…

— Sunt în computerul navei. Le voi transmite de acolo după ce ne vom lansa.

— Protocolul…

Uli se apropie de ofițer.

— Taci, omule, spuse el cu o voce joasă, sau vrei să fii responsabil pentru moartea Amiralului Daala?

Ofițerul făcu ochii mari.

— Amiralul Daala?

— Nava ei a fost lovită de focul Rebelilor şi suntem detaşați să o luăm. Eşti sigur că vrei să fii omul care ne-a întârziat?

Ofițerul se dădu la o parte.

— Să mergem, oameni buni! spuse *Uli*. Avem o treabă de făcut.

Urcară rapid rampa spre navetă, cu Ratua gândindu-se: *Doctorul e un escroc*

destul de bun. Cine ar fi crezut?

* * *

Nova se feri de o lovitură sălbatică, prinse brațul gardianului atacator şi îl învârti în soldatul din spatele lui. Amândoi bărbații căzură, dar el nu avu timp să se bucure – veneau alții, mulți alții. Intră într-o pereche de gardieni şi îi lovi pe amândoi în aceeaşi clipă cu doi pumni, zdrobindu-le nasul, apoi căzu şi mătură cu piciorul, răsturnând pe un altul, şi înainte ca acesta să ajungă pe podea, era din nou în picioare, trăgând o lovitură laterală în burta altuia…

Lângă el, Rodo apucase un gardian de față, îl ridicase de pe picioare şi îl lovea acum cu capul, dându-i casca jos, apoi îl aruncă într-un alt soldat. Apoi se învârti şi mai doborî doi cu o lovitură de picior.

— Ne distrăm, nu-i aşa? spuse bărbatul cel mare, apoi râse.

Nova îşi recunoscu coşmarul recurent, care devenise acum realitate. Nu ştia cum sau de ce. Ştia doar că urmau să piardă. Ei bine, atunci – aşa avea să fie.

Eliminaseră un număr destul de mare de gărzi, dar mai erau încă şapte sau opt în picioare, iar singurul motiv pentru care Nova şi uriaşul nu fuseseră încă prăjiți era că lupta fusese prea strânsă pentru ca gărzile să îşi poată folosi blasterele. Totuşi, asta era pe cale să se schimbe. Gărzile se retrăgeau, încercând să-şi ia armele. Jocul era pe cale să se termine. Se dădeau înapoi, încercând să-şi ia armele. Jocul avea să se termine în curând. Nova simțea cum izvorăşte frica în el. Nu pentru el; ştia că era un om mort în acea luptă. Doi contra cincisprezece, cei din urmă înarmați cu blastere? O victorie nu fusese niciodată în cărți. Dar era extrem de important să prelungească lupta cât de mult putea, pentru a le da celorlalți timp să scape.

Acesta urma să fie ultimul său *dans* şi voia să fie cât mai bun. Să se confrunte cu şanse imposibile şi să cadă în luptă, folosind ceea ce ştia.

Existau modalități mult mai rele de a muri.

Lângă el, Rodo apucase capul unui gardian cu ambele mâini masive şi îl răsucise. Gardianul căzu, cu gâtul rupt. Dar un alt soldat venise în spatele uriaşului, iar acum îşi împingea blasterul în coastele lui Rodo. Nova văzu partea mediană a lui Rodo devenind neagră şi carbonizată în timp ce raza de energie îşi făcea loc şi văzu privirea şocată a lui Rodo în timp ce cădea…

Văzu un alt soldat apropiindu-se de el, cu botul blasterului îndreptat spre capul lui şi ştiu că nu-l va putea atinge la timp.

Lumea deveni albă şi fierbinte, ca centrul unei stele, şi apoi neagră ca gheața, mai rece decât spațiul.

Capitolul 71

Naveta Medicală E-2T

Dance se lăsă în scaunul pilotului şi porni procesorul central. Apăru imediat un afişaj.

— Motor subluminic pornit, raportă el. Acum, dacă va deschide cineva uşa...

Nu dură decât câteva secunde până când *Controlul Calei de Andocare* interogă comunicația:

— Navetă Medicală E-2T, de ce porniți?

Dance se uită la *Uli*, care activă comunicația.

— Aici doctorul Kornell Divini, numărul 504614575. Avem o preluare de urgență.

— Transmiteți-ne ordinele, doctore.

Uli se uită la Dance.

— Fă-o, *Vil*.

Dance trimise fişierul.

Biblioteca şi Arhivele, *Steaua Morții*

Linia de comunicații se aprinse, iar Atour ridică imediat căştile.

— *Controlul Zborului*, spuse el.

— *Controlul Zborului?* Stația de comunicații trebuie să-mi fi dat o conexiune greşită. Îmi pare rău.

Atour clipi.

— Pe cine încerci să contactezi?

— Biblioteca. Sunt Locotenentul Esture. Tocmai am avut un droid pe care îl examinam care a avut o defecțiune de soft şi trebuie să vorbim cu supraveghetorul lui.

— Îmi pare rău că nu vă pot ajuta, Locotenente – suntem cam ocupați aici.

— Bine. Terminat.

Atour întrerupse conexiunea şi începu să transpire. Asta era rău. Aveau să verifice din nou numărul şi să sune din nou. Dacă nu răspundea – şi trebuia să răspundă, în caz că era *Controlul Calei de Andocare* – ar fi ştiut că ceva nu era în regulă şi ar fi trimis imediat pe cineva să aibă o mică discuție cu el. Droizii care deveneau brusc goi erau destul de rari încât să suspecteze o manipulare. Adăugând asta la un număr de comunicație care era conectat greşit de mai multe ori, şi chiar şi un ofițer Imperial putea face calculele. Cât timp avea la dispoziție? Minute, dacă era norocos. Secunde, cel mai probabil...

Comunicatorul se aprinse din nou, iar Atour îl activă.

— *Controlul Zborului*.

— *Centrul de Control al Zborului*, aici *Controlul Calei de Andocare* de la hangarul 5-7-5-4-1. Avem ordin de plecare a unei navete Medicale E-2T.

Atour încercă să pară plictisit.

— Numărul ordinului?

Tehnicianul citi codul. Atour numără încet până la trei.

— Ah, da, aici este. Este un număr valid, *Control*. Lasă-i să plece.

— Recepționat, *Controlul Zborurilor*.

Atour închise comunicatorul şi se lăsă pe spate în scaun. Acum, dacă programarea făcută de P-RC3 va funcționa, nava avea să plece într-o clipă sau două, iar dacă cineva încerca să o oprească cu fasciculul tractor trucat – ceea ce s-ar putea întâmpla, pentru că cei din *Controlul Fasciculului Tractor* nu aveau o copie a ordinului navei în computerul lor, aşa cum nu avea nici adevăratul *Control al Zborului* – atunci, în teorie, fasciculul nu ar fi funcționat şi ar fi trebuit să zboare liberi. În teorie.

În orice caz, nu mai putea face nimic acum. Se ridică şi se îndepărtă de biroul său. Dacă evaluarea pericolului făcută de Teela Kaarz era corectă şi dacă Rebelii puteau citi planurile suficient de bine încât să descopere defectul de proiectare – ambele ipoteze complet rezonabile – atunci *Steaua Morții* ar mai fi putut avea doar câteva minute de existență. Dacă acest lucru se dovedea a fi adevărat, el ştia unde voia să petreacă acele câteva minute.

Atour intră în depozit până când fu înconjurat de rafturi cu diverse stocuri de date. Benzi, cipuri, discuri, chiar şi cărți. Ca întotdeauna, era reconfortant să fie înconjurat de cunoştințe. Se aşeză pe o bancă. Păcat că nu avea să scrie niciodată acea carte. *Distrugerea Stelei Morții* ar fi fost un capitol final puternic.

Ah, bine... poate că altcineva va pune stylusul pe ecran într-o zi şi va spune povestea. Atour zâmbi şi inspiră adânc aerul mucegăit. Era mulțumit.

Sala de Control a Centrului de Comandă, *Steaua Morții*

Tarkin privea graficul planetă/lună în timp ce orbita în jurul lumii se apropia de final. Vader îşi desfăşurase escadrila TIE de elită şi doborâse câțiva dintre Rebeli, deşi nu fusese necesar. Ei nu puteau afecta stația asta. Nimic nu putea.

Un Locotenent de la *Operațiuni* se apropie. Tarkin se uită la el, iar omul era în mod evident îngrijorat.

— Le-am analizat atacul, domnule, spuse omul, şi există un pericol.

Pericol? Imposibil!

— Să vă pregătesc nava?

Tarkin se holbă la om.

— Să plec într-un moment de triumf? Cred că le supraestimezi şansele.

Se întoarse să urmărească graficul. *Să se retragă şi să fugă chiar când erau pe cale să distrugă baza principală a Rebeliunii? Absurd!*

Vocea din difuzor spuse:

— Baza Rebelă, trei minute şi se apropie.

Ce rău puteau face în tot acest timp ultimele câteva nave de luptă? În mai puțin de trei minute, ei vor fi morți, pradă uşoară, iar războiul va fi efectiv câştigat.

Controlul Superlaserului, ***Steaua Morții***

Tenn Graneet se uita la graficul de pe ecran. Ținta urma să fie în raza de acțiune în câteva minute. Gura îi era uscată ca nisipul deşertului, iar burta i se agita ca o mare grea. Nu putea să o facă. Nu putea ucide încă o lume. Dar nici nu putea să oprească distrugerea ei. Dacă s-ar fi retras, un alt artilerist ar fi venit să-l înlocuiască în doar câteva minute, iar el ar fi ajuns în celulă, cu o condamnare militară la moarte împotriva sa. Ce avea de gând să facă?

Naveta Medicală E-2T, Sistemul Yavin

Uşile hangarului se deschiseră, iar *Vil* apăsă pe accelerație. Micuța navă ieşi în

trombă. Acum tot ce trebuia să facă era să rămână în ritm…

— Navetă Medicală E-2T, aici *Controlul Zborului*. Unde te duci?

— *Controlul Zborului*, aici Locotenentul Fayknom, spuse *Vil*. Avem o preluare de urgență.

— Nu am nicio înregistrare a planului vostru de zbor.

Trage de timp, Vil!

— Hei, asta nu e problema mea. Eu doar zbor unde mi se spune. Verificați cu *Controlul Calei de Andocare*, ei ne-au aprobat.

— Încercăm să facem asta, Locotenente. Întoarce-te la doc până când rezolvăm problema.

— Negativ, *Controlul Zborurilor*. Este o misiune prioritară. Dacă ne întoarcem, va fi prea târziu să ne facem treaba.

Vil ştia că ofițerul de control al zborului era între ciocan şi nicovală. Avea protocoalele sale, iar acestea nu erau respectate. Dar cineva deschisese uşile şi lăsase naveta să plece, aşa că poate era o eroare de computer. Nu ar fi fost prima.

— Aici TIE x1, se auzi o voce gravă pe comunicație. Care este natura misiunii tale, navetă?

Vil simți cum îi îngheață măruntaiele. Orice pilot de vânătoare care deosebea o undă tractoare de una presoare cunoştea acel indicativ. Era însuşi Vader pe stație.

— O navă Imperială care se apropie a fost avariată de focul Rebelilor, spuse *Vil*. Au răniți.

— Nu ştiu de asemenea sosiri Imperiale, spuse Vader. Întoarceți-vă la stație.

— Recepționat, Lord Vader. Ne întoarcem la stație.

Apoi închise comunicația.

— Ce? spuse Ratua. Eşti nebun?

— Relaxează-te, spuse *Vil*. Nu ne întoarcem. Dar dacă el crede că ne întoarcem, asta ne mai dă câteva secunde să plecăm. Suntem mai rapizi decât el, odată ce ne punem în mişcare. Nu va fi în stare să… Oh.

— Ce? întrebă Teela.

— Vine spre noi.

TIE-ul x1

În clipa în care văzuse acea navetă medicală, Vader simțise ceva în neregulă, un fior din partea întunecată. În timp ce ordona navetei să se întoarcă la stație, nu îi trebui decât o clipă de sondare cu Forța pentru a recunoaşte o minte care îi era familiară. Erau mai mulți la bord, niciunul cu mintea slabă, dar unul… o femelă… unde o mai simțise? Ah, da. Pe stație, când o vizitase în timpul construcției.

Unul dintre constructori, o femelă arhitect, îl scosese din gândurile ei, ca şi cum i-ar fi trântit o uşă în nas. Fusese impresionat de tăria ei de spirit şi de voință.

Ce căuta un arhitect pe o navă medicală de salvare? Şi apoi ştiu: dezertori!

Furia explodă. Erau atât de multe lucruri în legătură cu acest proiect pe care nu le putuse controla. Ei bine, putea să se ocupe de asta! X-interceptoarele mai puteau aştepta o clipă sau două. Se va ocupa el însuşi de aceşti trădători. Aveau să învețe că era fatal să i se împotrivească lui Darth Vader… În timp ce el şi camarazii săi de zbor se apropiau, nava medicală intră într-o curbă strânsă, cu accelerație mare. Vader simți țesătura Forței tremurând în timp ce îşi ajusta traiectoria pentru interceptare.

Apoi deschis din nou canalul.

— Întoarce-te la stație, navetă, sau voi trage asupra ta, spuse el.

Naveta Medicală E-2T

Vil ştia că aveau probleme mari. Nici măcar nu erau înarmați, iar Darth Vader era cel mai bun pilot de vânătoare din galaxie. Îşi amintea că spusese cândva ceva de genul că, probabil, dacă se va afla vreodată în vizorul lui Vader, şi-ar supraîncărca motorul şi s-ar arunca în aer – în felul ăsta, măcar va putea alege când să moară.

Totuşi, nu era doar viața lui în joc acum. Disperat, lui *Vil* îi trecură prin minte toate trucurile la care se putea gândi. Niciunul dintre ele nu avea să-şi facă treaba.

Erau terminați.

Doar dacă...

TIE-ul x1

Vader veni în forță. Computerul de ochire îngustă scanarea, iar acum avea o țintă. Indiferent cine erau – spioni, poate? – nu conta. Îi va elimina, apoi se va întoarce la sarcina principală.

Apăsă pe butoanele de tragere.

Capitolul 72

Naveta Medicală E-2T

Vil apăsă pe comenzile de retropropulsie. Toate propulsoarele de decelerare se aprinseră la maximum. Ambulanța nu se opri, dar încetini suficient pentru ca Vader şi cei doi camarazi ai săi de zbor să treacă pe lângă ea ca şi cum nava mai mare ar fi stat pe loc. *Vil* porni motoarele subluminice din nou la maxim şi viră spre dreapta.

Fără trucuri acum, doar o cursă directă, un sprint...

TIE-ul x1

Vader era furios pe el însuşi. Folosiseră o manevră de evitare atât de evidentă şi de simplă, încât el nu o văzuse venind, nici măcar prin Forță. Schimbă canalul de comunicații.

— Trimiteți o undă tractoare pe naveta aia medicală!

Răspunsul îi răsună prin căşti.

— Îmi pare rău, Lord Vader, dar generatorul de raze pentru acel sector şi-a declanşat întrerupătoarele. Îl vom repune în funcțiune imediat...

La naiba! Vader se întoarse să urmărească naveta care fugea.

— Lord Vader, se auzi vocea unuia dintre piloții săi TIE.

— Ce este?

— Un alt trio de nave de luptă X-interceptor se îndreaptă spre acelaşi şanț.

Vader se întinse cu partea întunecată, căutând... Şi simți imediat o prezență în care Forța era puternică, la fel de puternică cum ar fi fost într-un Cavaler Jedi.

Vader îşi dădu seama imediat că aceasta era de departe cea mai mare problemă.

— Întrerupeți urmărirea, le ordonă el însoțitorilor săi. Înapoi la stație ca să interceptăm noii atacatori.

— Cum rămâne cu naveta medicală?

— Las-o să plece. Nu este importantă.

Vader îşi conduse piloții înapoi spre stație. Săgetară prin şanț, cu navele lor de luptă vuind printre zidurile înalte. Cele trei X-interceptoare erau acolo. Vader şi camarazii lui de zbor lui le urmară, distrugându-le una câte una. Din nou, niciun efort real nu fu necesar. Erau cu toții sinucigaşi?

Dar, îşi dădu seama, niciunul dintre ei nu îl transporta pe pilotul pe care îl simțise prin Forță. Acela era încă pe aici pe undeva. Vader ştia că trebuia să îl găsească. Doar el era un pericol – poate singurul pericol real.

— Am nevoie de locațiile navelor de luptă Rebele rămase, spuse el.

— Imediat, Lord Vader. Urmă o scurtă pauză. Mai sunt doar trei, domnule, şi tocmai au intrat...

— În acelaşi şanț, încheie Vader.

Indiferent de țintă, Rebelii erau convinşi că merita fiecare navă pe care o aveau.

Iar el ştia că trebuia să le termine repede pe ultimele trei.

Naveta Medicală E-2T

Vil nu ştia de ce Vader întrerupsese urmărirea, dar nu se plângea. Încercă să

mai scoată un pic de energie din motoarele subluminice. Întâlnirea cu Vader îl făcuse să piardă timp prețios; încă mai trebuiau să iasă din raza de acțiune a razei tractoare înainte de...

Simți nava clătinându-se, chiar în timp ce Ratua întreba:

— De ce încetinim?

Vil împinse la maxim comanda alimentatorului, dar naveta continua să încetinească.

— Au pus din nou în funcțiune raza tractoare, spuse el.

— Ne putem elibera? întrebă *Uli*.

— Nu ştiu. Ar trebui să fim chiar la limita razei sale de acțiune. Adaug şi energia auxiliară...

Acționă comenzile, potrivindu-şi cuvintele cu fapta. E-2T acceleră, apoi încetini din nou.

— *Vil?* spuse Teela.

— Încă ne mişcăm în direcția bună, spuse el. Mai este încă...

Nava ambulanță începu să tremure, iar după alte câteva secunde, se opri.

Apoi începu să se mişte înapoi.

— La naiba, spuse *Vil*, cu vocea liniştită. Ne-au prins.

Motoarele se chinuiau, dar se simțea o creştere clară a vitezei spre înapoi. Cadranele de putere ale motoarelor începură să intre în zonele de suprasarcină.

— Motoarele vor exploda dacă nu le opresc, spuse *Vil*.

— Lasă-le, spuse Teela. Mai bine să murim încercând decât să-i lăsăm să ne captureze şi să ne execute. Le datorăm asta lui Atour, Nova şi Rodo.

Vil se uită în jur. Toți ceilalți aprobară din cap.

Se întinse după mâna Teelei, ținându-i-o strâns.

Capitolul 73

Sala de Control a Centrului de Comandă, *Steaua Morții*

— Mai puțin de un minut, domnule, spuse ofițerul.

Tarkin aprobă din cap. La câteva secunde distanță de glorie. În sfârşit. După ani de intrigă, de muncă, acum avea să le arate el – să le arate tuturor!

TIE-ul x1, Şanţul Meridian

Vader şi cei doi camarazi ai săi zburau prin şanț, cu ultimele trei X-interceptoare drept în față. Colegul său de aripă trase, lovind unul dintre Rebeli. Nava rănită se opri, ieşind din luptă.

— Lăsați-l să plece, ordonă Vader. Rămâi cu liderul!

Una dintre nave rămase în urmă, încercând evident să-l întârzie pe Vader şi pe piloții săi. El se concentră asupra ei, o luă la țintă şi trase. Nava explodă.

A mai rămas una. Vader se mişcă să o atace.

— Sunt pe lider, anunță el.

TIE-ul x1 urlă de-a lungul şanțului, pe urmele X-interceptorului. Mai aproape... tot mai aproape... Vader simțea energia în valuri aproape palpabile venind de la pilot.

— Forța este puternică în acesta, spuse el, mai mult pentru sine decât pentru camarazii săi.

Puternică, dar nu suficient pentru a-l opri pe Vader. Nu suficient de puternică pentru a-l împiedica pe omul care l-a ucis pe Obi-Wan Kenobi să facă ceea ce trebuia făcut. Vader îşi declanşă armele.

Lovi unitatea R2 a navei de vânătoare, apoi văzu fumul şi flăcările izbucnind din cauza loviturii. Era bine. *Acum*, gândi el, *să terminăm cu asta.*

Sala de Control a Centrului de Comandă, *Steaua Morții*

— Baza Rebelă este în raza de acțiune, spuse vocea de la comunicații.

Entuziasmat, Tarkin se întoarse spre Motti, dar îşi păstră vocea calmă.

— Poți trage când eşti gata.

TIE-ul x1, Şanţul Meridian

Vader se apropia încet de ultimul X-interceptor. Forța se învârtea în jurul misteriosului pilot; vârtejuri, nori, un vortex de energie puternică.

Cine ar putea fi? Nu era un Jedi. Vader era sigur de asta, dar era impregnat în Forță ca unul dintre ei. Ținta dansa înainte şi înapoi pe ecranul său.

Apoi, în sfârşit, avu o blocare!

— Acum te-am prins, murmură Vader.

Se mişcă să apese butoanele de tragere. Apoi, brusc... TIE-ul camaradului său de zbor din dreapta explodă.

— Ce?

Vader se răsuci, încercând să vadă prin cupola carlingii şi, în acelaşi timp, întinzându-se cu Forța. Focul inamic venea dintr-o direcție total neaşteptată. Dar cum? Nu mai erau alte nave de luptă inamice în apropiere!

Apoi simți atacatorul – apropiindu-se de sus, dinspre stânga. Vader nu putea să-l vadă, dar camaradul său rămas în viață putea.

— Atenție! strigă el.

TIE-ul din stânga se ciocni de nava lui Vader şi fu doborât învârtindu-se, scăpat de sub control. X1 ricoşă din colegul său, trimițându-l pe acesta din urmă spre o soartă de foc împotriva unui zid de şanț. Nava lui Vader fu aruncată în afara şanțului şi fu trimisă într-o serie incontrolabilă de răsturnări.

La un moment dat, zări neclar atacatorul neaşteptat. Nu putea fi sigur, dar semăna cu vechiul cargobot Corellian pe care îl investigase mai devreme, care scăpase imediat după duelul său cu Obi-Wan.

Nu avea timp să se gândească la asta acum. Vader se luptă să-şi stabilizeze nava, dar suprafețele de control erau avariate. Trebui să-şi folosească impulsurile de propulsie. Totuşi, TIE-ul său continua să se învârtă şi îşi dădu seama că era o țintă uşoară. Reuşi să țină sub control rotirea şi apoi să pregătească mica navă pentru saltul în hiperspațiu. O secundă sau două ar fi fost de ajuns. Câteva secunde-lumină l-ar fi dus la mai mult de jumătate de milion de kilometri distanță şi i-ar fi dat o şansă să țină TIE-ul sub control.

Dar, îşi dădu seama cu tristețe, orice ar fi avut de gând să lovească acel pilot care era una cu Forța, acum avea şansa să nimerească.

Capitolul 74

Controlul Superlaserului, *Steaua Morții*

Tenn auzi ordinul ca şi cum s-ar fi aflat pe fundul unui puț adânc de mină. Trecu peste el ca un ecou:

— Activați aprinderea primară.

Echipa sa apăsă pe întrerupătoare, reglă manete, apăsă pe butoane. Rapoartele de stare veniră unul câte unul, ca nişte declarații de osândă. Prea curând, totul ajunse să depindă de el. Încet, Tenn ridică greutatea incredibilă a brațului său drept. Mâna îi tremura pe pârghie. Îşi văzu Comandantul privindu-l prin lentila fumurie a căştii de protecție. Îi putea citi gândurile: *Trage, Şefule! Trage!*

Tenn nu credea în nimic mai mult decât putea vedea, auzi şi atinge. Nu crezuse niciodată. Dar acum se ruga pentru un miracol – pentru ceva, orice, care să-l scape de povara atâtor morți. Pentru ceva care să le oprească, cumva. Cu mâna liberă activă comunicatorul.

— Suntem pregătiți, spuse el, fără să ştie de ce o spunea, căutând doar să amâne cât mai mult posibil inevitabilul. Aşteptați…

Sala de Control a Centrului de Comandă, *Steaua Morții*

Motti strigă în fundal:

— Au lansat torpile protonice pe un puț termic auxiliar! Se apropie! Se apropie! Reactorul va exploda!

Tarkin clipi. *Nu*. Nu, nu va exploda. Era calm. Totul va fi bine. Această stație era invulnerabilă. Era imbatabilă. Era de neconceput ca ea să poată fi învinsă.

De neconceput…

Naveta Medicală E-2T

Naveta sări brusc în față ca şi cum ar fi fost lovită de cizma unui uriaş. Amortizoarele inerțiale îi împiedicară să fie loviți de smucitură, dar puteau vedea cum câmpul stelar se mişca nebuneşte în jurul lor.

— Ce naiba…, începu Ratua.

Se opri în timp ce el şi ceilalți se uitau fix. Camera din spate era concentrată asupra *Stelei Morții*, care explodase într-o înflorire tăcută şi îngrozitoare de roşu, portocaliu şi galben. Un inel de reflux hiperspațial se extinse spre exterior.

— Ce…?

Memah clătină din cap, neîncrezătoare.

— A explodat, spuse *Uli*. Părea uimit. *Steaua Morții* tocmai… a explodat.

— Toată lumea, țineți-vă bine, spuse *Vil*. Marginea undei de şoc ne va lovi destul de repede.

Naveta sări, se zgudui brusc, apoi începu să se rostogolească, ca o frunză într-o vijelie.

— La naiba! spuse *Vil*, luptându-se să recapete controlul ambulanței. Sper să nu se rupă!

Căzătura continuă. Era un moment rău – apoi altul şi mai rău – şi apoi totul se

opri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Teela.

— Unda de şoc a trecut pe lângă noi. Suntem încă întregi. *Vil* activă luminile secundare. Acum, dacă putem sta înaintea valului de şrapnel, ar trebui să fim bine.

— Aminteşte-mi să aflu cine a făcut ambulanța asta, spuse Ratua. Vreau să le trimit o mărturie. Şi dacă fac şi vehicule mici, vreau să cumpăr unul.

Ceilalți râseră – râsul uşurat al celor scăpați la limită de moarte. Toți în afară de Teela.

— Teela? spuse *Vil*. Te simți bine?

— Da. Doar că *Steaua Morții* a fost un monstru, fără îndoială. A fost concepută de monştri şi controlată de ei. Dar nu toată lumea de la bord a fost un monstru.

Nimeni nu spuse nimic pentru o vreme.

— Cum s-a întâmplat? întrebă Ratua. A fost de vină Alianța, sau cineva a apăsat butonul greşit?

— Nu vom şti niciodată, spuse Memah.

— Superlaserul trebuie să fi greşit focul. Asta e singura explicație care are sens, răspunse *Vil*. Nu putea fi nimic din ce au aruncat Rebelii în ea. Acele X-interceptoare erau ca nişte gărgărițe încercând să doboare un *ronto*.

— Nu fi prea sigur, spuse Teela, apoi le explică repede despre gura de ventilație neprotejată.

Vil părea sceptic.

— Eu nu cred. Chiar şi cu computerul de țintire, şansele de a arunca o torpilă protonică prin acel puț erau de un milion la unu.

Teela zâmbi.

— Ce mi-ai spus cândva? Că uneori şansele mici sunt singurele care merită jucate?

Mai urmă o tăcere scurtă.

— Şi acum ce facem? întrebă *Uli*.

Era obosit şi putea vedea că şi ceilalți erau. Erau cu toții într-un şoc destul de puternic. Să vezi două planete – sau o planetă şi o stație de luptă de mărimea unei luni – explodând în decurs de o zi era prea mult pentru a fi cuprins de o minte.

— Avem hărți stelare destul de bune, spuse *Vil*. Şi o rază de croazieră decentă. Putem ajunge la oricare dintre cele şase sisteme apropiate. Dar există o bază Rebelă pe luna aceea, chiar acolo, şi cred că sunt destul de fericiți acum. Ar putea fi loc pentru câțiva oameni dispuşi să se înscrie.

— Tu ai face asta? întrebă Memah. Să te alături Rebeliunii?

Vil ridică din umeri.

— Sunt pilot de vânătoare. Asta fac şi sunt bun. Mai exact, sunt un pilot de vânătoare care este extrem de dezamăgit de tabăra în care a fost. În plus față de abilitățile mele de pilot, pot să demontez un TIE legat la ochi şi să-l pun la loc. Ştiu câteva secrete de care noii noştri prieteni ar putea fi interesați.

— Ca să nu mai spun, spuse Memah, că tu eşti omul care l-a bătut pe Darth Vader.

Vil rânji, apoi se uită la Teela.

— Desigur, depinde de planurile tale.

— Depinde? De ce ar putea depinde?

Vil părea că tocmai înghițise o ceaşcă de cafea prea fierbinte.

— Ei bine, zise el, dacă eşti de acord, m-am gândit că am putea să ne căsătorim.

— Interesant mod de a propune, zburătorule, zise ea. O să mă gândesc la asta.

Dar rânji. Apoi expresia ei deveni serioasă.

— Vor avea nevoie şi de planificatori şi designeri, spuse ea. Şi nu aş fi prizonieră, ci o femeie liberă. Sunt o mulțime de prizonieri politici încă sub mâna Imperiului. Mi-ar plăcea să îi ajut.

— Nu e o idee rea, spuse Memah. Poate o să vin şi eu, să încerc să găsesc o altă cantină pe care să o conduc. O fată trebuie să mănânce, la urma urmei, şi presupun că pe Rebeli nu îi deranjează să ridice un pahar din când în când.

— În locul tău, nu mi-aş face griji că trebuie să muncesc, îi spuse Ratua.

— Fără supărare, *Ochi Verzi*, dar oricât de amuzant ai fi, nu vreau să fiu femeia unui contrabandist. Am terminat cu viața aventuroasă pentru o vreme.

— Ei bine, mă gândeam să ies din afacerea cu contrabanda, spuse el. Intru în afaceri legale.

— Uh-huh.

Ratua rânji.

— Probabil că ar fi trebuit să menționez că familia mea este, um, bine aranjată. Cred că le-ar plăcea să te cunoască. Întotdeauna au sperat că voi găsi o femeie bună şi mă voi aşeza la casa mea, că voi intra în afacerile familiei.

— Care anume?

— Administrarea de proprietăți imobiliare. Dețin câteva proprietăți, ici şi colo. Locuri precum *Turnul Netaluma* de pe Centrul Imperial.

— Coruscant, îl corectă *Uli*.

Îşi dădu seama că era o măsură a oboselii sale faptul că recunoaşterea bogăției lui Ratua era cu greu surprinzătoare.

— Greşeala mea. Oricum, doar partea mea ar însemna că nu ar trebui să munceşti dacă nu vrei.

— Partea ta? Şi cât ar fi asta?

— Păi...

El ezită.

— Vorbeşte, sau o să-ți sucesc capul.

— O jumătate de miliard de credite, mai mult sau mai puțin câteva milioane.

Ea se holbă la el.

— Ce? Eşti bogat? De ce te-ai făcut contrabandist?

Ratua ridică din umeri.

— Credeam că administrarea proprietăților este plictisitoare. Eram tânăr şi rebel, şi voiam să fac ceva mai interesant. Dar mă gândesc că poate am avut destul *interesant* pentru o viață.

— Am de gând să te omor, spuse Memah. Nu, poate voi aştepta până când îți voi cunoaşte familia. Probabil că vor dori să mă ajute.

Teela se uită la *Uli*.

— Dar tu, doctore?

Cum rămânea cu el, într-adevăr? *Uli* deschise gura, cu toată intenția de a le spune că plănuia să se îndrepte spre cele mai îndepărtate stele, să găsească o lume undeva departe şi să-şi deschidă un cabinet acolo. Undeva unde nici Imperiul, nici Alianța nu erau cunoscute. La urma urmei, lucrase fără voie aproape toată viața lui de adult. Libertatea – posibilitatea de a alege unde vrea să lucreze, pentru cât timp şi

pentru cine, dacă va lucra pentru cineva, era o atracție puternică.

Dar ceea ce se auzi spunând a fost:

— Sunt de acord cu *Vil*. Dacă Rebeliunea mă va primi, mă voi alătura. Sunt un chirurg de luptă destul de bun – cel puțin, am avut mult antrenament. Iar Imperiul trebuie să fie oprit.

— Cineva a început destul de bine astăzi, spuse Memah.

— Deci, zise *Vil*, din moment ce suntem cu toții de acord, o să mergem să vedem cum trăieşte cealaltă jumătate, da?

Capitolul 75

TIE-ul x1, spaţiul interplanetar, sistemul Yavin

Darth Vader fusese în siguranță şi în afara pericolului, când explodase *Steaua Morții*. Nava sa era avariată, dar încă suficient de bună pentru ca, făcând câteva salturi atente, să poată ajunge la o bază navală Imperială ascunsă la câțiva ani lumină distanță. În ciuda gravității situației, nu-şi putu stăpâni un alt zâmbet dureros.

Steaua Morții, cu toate trupele şi armele sale, superlaserul care putea distruge de unul singur planete întregi, munca şi materialele în valoare de trilioane de credite – toate acestea se transformaseră într-o clipă în praf incandescent.

Nu ştia exact cum se întâmplase, dar ştia că avusese de-a face cu pilotul acelui mic şi neînsemnat X-interceptor. Cumva, doar el doborâse stația de luptă. Vader nu avea nevoie de partea întunecată pentru a-i spune asta, sau că pilotul supraviețuise exploziei. Un singur om făcuse ceea ce nu ar fi putut reuşi o flotă.

Forța era într-adevăr puternică în acel om.

Cine era? Nu un Jedi – Vader era sigur. Nu simțise controlul pe care l-ar fi avut un Jedi. În cele din urmă, însă, chiar nu mai conta. Fie că misteriosul străin era un Jedi sau nu, Vader ştia că el şi acest om care era atât de pătruns de Forță se vor întâlni din nou. Era inevitabil.

Îşi verifică poziția şi îşi pregăti mica navă pentru următoarea intrare în hiperspațiu. Ştia că va trebui să prezinte imediat raportul Împăratului, deşi era sigur că Lordul Întunecat Sith era deja la curent cu ceea ce se întâmplase cu proiectul său preferat. Nu aştepta cu nerăbdare întâlnirea. În timp ce făcea saltul la viteza luminii şi dincolo de ea, Darth Vader era sigur de un lucru.

Stăpânul său nu va fi mulțumit.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

Începuturi...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor prin hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri, ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună din Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generaţii după generaţii, şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

Sith...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul

lor avea să prospere şi să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma din partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic şi executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau ucişi chiar de către aceia pe

care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată Guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de ființe pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să ştie, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei Senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mişcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinția Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată. La o întâlnire în reşedința lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici şi sistemului Senatorial şi socotea că, odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest paşnic pe principalul port spațial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanți ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor Rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistență împrăştiate prin toată galaxia i-au pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei aveau puține arme şi, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea Senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare şi armament, cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi.

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie.

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre.”

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.